COLECȚIA

Jubiri de poveste

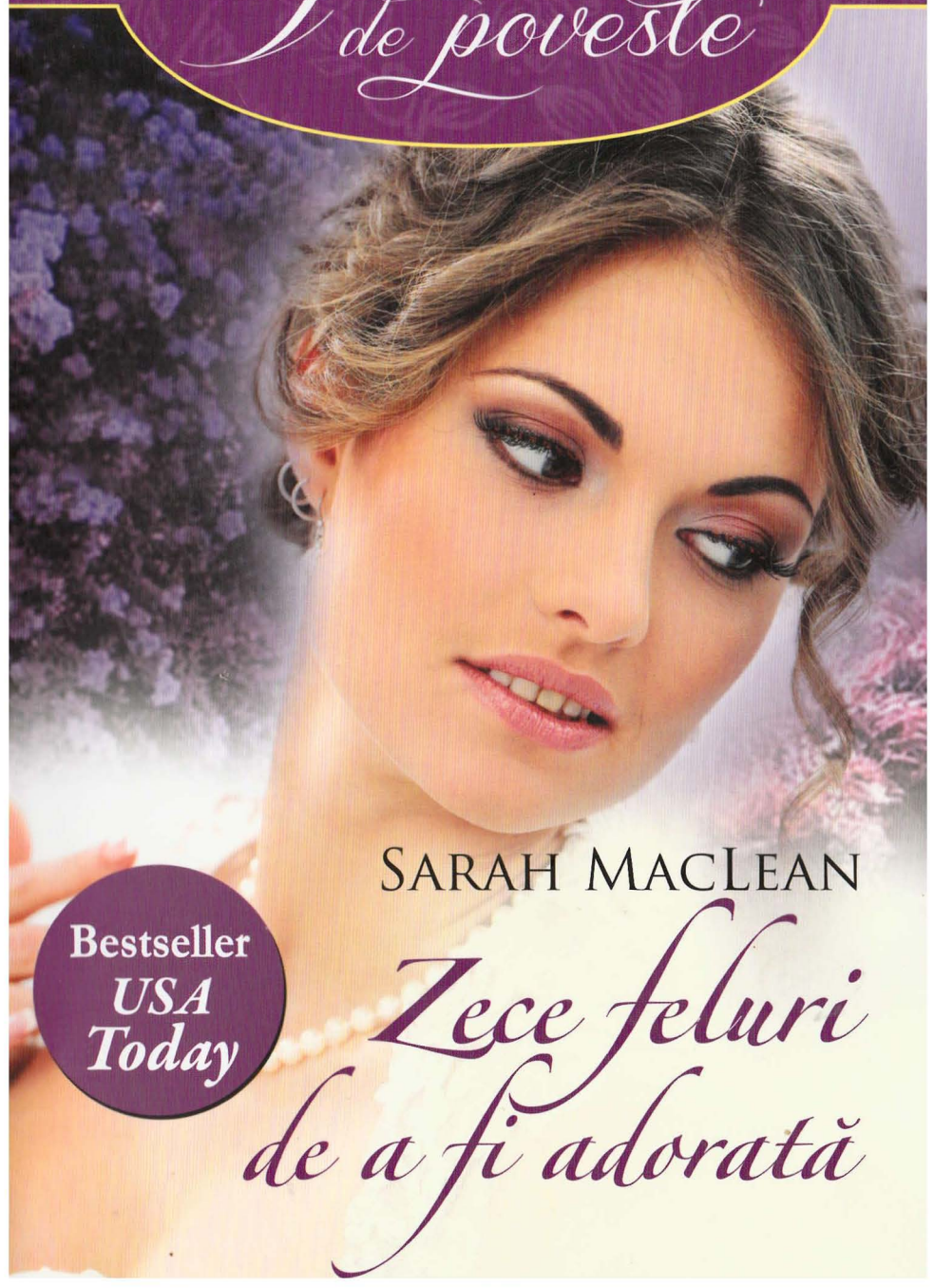

SARAH MACLEAN

Bestseller USA Today

Zece feluri de a fi adorată

Prolog

Nu e nici o îndoială că o adevărată epidemie afectează tinerele din Londra; este o realitate tragică, şi nu se sfârşeşte altfel decât în cel mai odios mod cu putinţă.

Ne referim, desigur, la soarta fetelor bătrâne.

Sunt atât de multe tinere în frumosul nostru oraş ocolite de strălucirea extraordinară a fericirii conjugale, şi e păcat că acestor făpturi promiţătoare nu le este dat să înflorească.

Aşadar, dragi cititoare, pentru a servi interesului public, am întocmit o listă de metode testate de-a lungul timpului, întrebuinţate adesea pentru înlesnirea uneia dintre cele mai grozave sarcini – cea de a pune mâna pe un soţ.

Cu modestie vă înfăţişăm „Lecţii pentru cucerirea unui lord".

Pearles and Pelisses
Iunie 1823

Townsend Park
Dunscroft, Yorkshire

Lady Isabel Townsend stătea în camera de primire a singurei case pe care o avusese vreodată şi îşi dorea ca ţiuitul din urechi să se potolească. Îl privi cu ochi mijiţi pe bărbatul palid şi subţirel aflat în faţa ei.

– Aţi fost trimis de tatăl meu.

– Aşa este.

– Vă deranjează dacă vă rog să repetaţi ultima parte?

Nu era cu putinţă să fi înţeles bine cuvintele care ieşiseră din gura acestui oaspete nepoftit. El zâmbi, cu chipul urât şi lipsit de expresie. Isabel îşi simţi stomacul întorcându-se pe dos.

– Este adevărat, spuse el tărăgănat, lungind cuvintele până când acestea răsunară puternic în încăperea ce devenise deodată prea mică. Suntem logodiți.

– Suntem... Vreți să spuneți că...

– Noi. Doi. Ne. Vom. Căsători.

Isabel clătină din cap cu neîncredere și întrebă:

– Iertați-mă, dar dumneavoastră sunteți...?

Bărbatul făcu o pauză, profund nemulțumit din pricină că sortita lui nu fusese atentă la ceea ce îi spusese când își făcuse el apariția.

– Asperton. Lionel Asperton.

Isabel își puse în minte să nu uite acest nume nefericit, pentru a-l studia cu interes mai târziu. Acum avea să se ocupe de cel care îl purta și care nu părea foarte isteț. Firește că aflase de mult că bărbații din cercul de cunoscuți ai tatălui său erau rareori oameni înzestrați cu inteligență.

– Domnule Asperton, cum am ajuns noi să fim logodiți?

– V-am câștigat.

Isabel închise ochii, străduindu-se să nu izbucnească, să ascundă furia și jignirea aduse de acele cuvinte, care îi tulburau *întotdeauna* calmul. Îi pironi încă o dată cu privirea chipul palid.

– M-ați câștigat.

– Așa este. Tatăl dumneavoastră v-a pus zălog, spuse el fără a avea decența să roșească.

– Așa trebuie să fi făcut! exclamă Isabel, dând drumul frustrării odată cu o răsuflare prelungă. Pe ce?

– O sută de lire.

– Ei bine, asta-i mai mult decât de obicei.

Asperton nu băgă în seamă înțelesul ascuns al cuvintelor ei și se apropie. Un zâmbet încrezut i se așternu pe față.

– V-am câștigat. Sunteți a mea. Pe drept, spuse el întinzând mâna și trecându-și vârful degetelor peste obrazul ei. Apoi îi șopti cu voce joasă: Cred că o să ne placă la amândoi.

Isabel rămase nemișcată, străduindu-se să nu se arate înfiorată.

– Nu sunt așa convinsă.

Bărbatul se aplecă spre ea, iar aceasta încremeni cu privirea pironită asupra buzelor lui – roșii, lucioase. Se lăsă pe spate, străduindu-se să îl țină departe de ea, și spuse:

– Înseamnă că va trebui să vă conving de contrariu.

Înainte ca el să se poată apropia mai mult, ea se răsuci și scăpă de prinsoarea lui și de apropierea stânjenitoare, se îndepărtă și se ascunse după un scaun vechi și șubred. Bărbatul o urmări, și o licărire se aprinse în ochii lui pe măsură ce se apropia.

Îi plăcea vânătoarea.

Isabel se vedea nevoită să pună punct. În acel moment.

– Mă tem că ați bătut cale lungă pentru nimic, domnule Asperton. Vedeți dumneavoastră, sunt trecută cu mult de vârsta majoratului. Tatăl meu – și apoi făcu o pauză, căci cuvântul îi lăsă un gust amar în gură – nu ar fi trebuit să mă pună zălog. Nu a dat rezultate până acum. Și cu siguranță nu se va întâmpla nici de acum încolo.

Domnul Asperton își încetă urmărirea și făcu ochii mari.

– A mai făcut asta și înainte?

– Vi se pare corect să vă alegeți cu o mireasă câștigată la jocuri de noroc, însă vă simțiți ofensat să aflați că nu e prima oară când aceasta a fost pusă zălog?

– Categoric! icni Asperton.

Isabel îl privi cu ochi mijiți pe așa-numitul viitor soț al ei și întrebă:

– De ce?

– Pentru că știa că avea să își încalce cuvântul în cele din urmă!

Bărbatul era categoric un cunoscut de-al tatălui său.

– Într-adevăr. Din această pricină ați fost pus într-o poziție atât de nefericită, spuse ea, apoi se întoarse pe neașteptate și deschise larg ușa camerei. Domnule Asperton, mă tem că sunteți al șaptelea venit să mă revendice drept soață. Isabel nu își putu stăpâni un zâmbet la vederea chipului uluit al bărbatului, apoi continuă: Și veți fi, de asemenea, al șaptelea domn care va părăsi Townsend Park necăsătorit.

Gura lui Asperton se deschise, apoi se închise la fel de iute, iar buzele lui cărnoase îi amintiră Isabelei de ale unui pește.

Numără până la cinci.

Peţitorii izbucneau de fiecare dată furioşi înainte ca ea să termine de numărat.

–Nu voi îngădui aşa ceva! Mi s-a promis o soţie! Fiica unui conte!

Vorbea pe nas şi pe un ton ridicat, un ton pe care Isabel îl asocia invariabil cu prietenii nesuferiţi şi superficiali care-şi făceau veacul cu tatăl ei.

Nu că şi-ar mai fi văzut tatăl în ultimii şase ani.

Îşi încrucişă braţele şi îl privi cu toată compasiunea pe care şi-o putea zugrăvi pe chip.

–Ştiu. Şi îmi închipui că v-a vorbit, de asemenea, despre o zestre mare?

Ochii lui licăriră, de parcă s-ar fi făcut, în sfârşit, înţeles.

–Aşa este.

–Ei bine, mă tem că nici aceasta nu există.

Domnul Asperton se încruntă.

–Aţi dori o ceaşcă de ceai?

Isabel aşteptă ca mintea înceată a lui Asperton să înceteze a se învârti. Acesta răspunse:

–Nu! Nu doresc ceai! Am venit pentru o soţie şi, Dumnezeu mi-e martor, voi pleca cu una! Cu dumneata!

Ea se sili să pară calmă, apoi oftă şi spuse:

–Speram din tot sufletul să nu se ajungă aici.

Asperton pufăi nemulţumit la auzul cuvintelor, căci nu le pricepu sensul.

–Sunt sigur că nu. Dar eu nu voi părăsi această casă fără soţia care mi-a fost promisă! Îmi aparţineţi! Pe drept!

Apoi se repezi către ea. *Aşa făceau toţi.* Ea se trase în lături, lăsându-l să plonjeze prin uşa larg deschisă, până la intrarea principală. Acolo aşteptau femeile.

Isabel merse după el până în hol şi îl urmări cum se îndrepta nedumerit de spate în timp ce le măsura din priviri pe cele trei femei care aşteptau semeţe ca nişte soldaţi bine instruiţi, un zid de apărare între el şi casă. Fără îndoială, nu mai văzuse femei ca acestea până atunci. Firește, nu avea să îşi dea vreodată seama că avea în faţa ochilor trei femei. Isabel ştia că bărbaţii văd

întotdeauna doar ceea ce vor să vadă. Aşa că urmări cum ochii îi fugeau de la bucătar la grăjdar, iar de acolo la majordom.

Asperton se întoarse către ea şi întrebă furios:

– Ce vrea să însemne asta?

Atunci grăjdarul îşi lovi biciul încolăcit de pulpă – piele pe piele –, făcându-l pe Asperton să tresară.

– Domnule, nu acceptăm să îi vorbiţi astfel unei doamne!

Isabel îl văzu cum înghite în sec, după care bâigui:

– Eu... sunt...

– *Nu* un gentilom, cu siguranţă, dacă ne luăm după modul în care aţi ieşit pe uşă, spuse bucătarul, arătând cu făcăleţul cel mare către camera de primire.

El îşi îndreptă din nou privirea spre Isabel, iar ea ridică uşor din umeri, cu feminitate, de parcă ar fi zis: „Nu ştiu ce să spun..."

– Cu siguranţă nu vă aruncaţi aşa tocmai după Lady Isabel, veni adăugirea din partea majordomului îmbrăcat fără cusur, care studia leneş muchia ascuţită a sabiei pe care o ţinea în mână.

Isabel se strădui din răsputeri să nu privească înspre locul gol de pe perete de unde fusese luată sabia cea veche – cel mai probabil, cu tăişul tocit de trecerea timpului.

Femeile astea chiar se pricepeau să joace teatru.

– N-nu!

Se aşternu o linişte prelungă cât timp Isabel aşteptă ca o peliculă de sudoare să apară pe fruntea domnului Asperton. Isabel urmări cum răsuflarea i se întetea şi abia apoi hotărî să intervină:

– Domnul Asperton tocmai pleca, se auzi vocea ei plină de solicitudine. Nu-i aşa, domnule?

Acesta încuviinţă din cap agitat, cu ochii pironiţi pe biciul lui Kate, care se mişca în cercuri domoale şi ameninţătoare.

– A-asta făceam.

– Nu cred că se va întoarce. Nu o veţi face, nu-i aşa, domnule?

Răspunsul său se lăsă aşteptat. Atunci Kate lăsă să cadă spre podea vârful moale de piele al biciului, făcându-l pe bărbat să iasă din transă. Acesta îşi reveni pe dată şi clătină din cap cu hotărâre:

– Nu. Aş zice că nu.

Jane izbi vârful sabiei de podeaua de marmură, făcând încăperea mare și goală să răsune.

Isabel făcu ochii mari și zise cu glas șoptit:

– Mă gândesc că ați vrea să *știți* așa ceva, domnule.

El își drese glasul.

– Da, desigur. Adică nu! Nu voi reveni.

Ea zâmbi curtenitoare, apoi îi spuse cu voce binevoitoare:

– Minunat! Carevasăzică, ne luăm rămas-bun. Am convingerea că veți găsi ușa de unul singur, nu-i așa? Apoi îi făcu semn înspre ușa păzită acum de cele trei femei. Cu bine!

Se întoarse apoi în salonul de primire, închise hotărâtă ușa în urma ei și se așeză la fereastră la timp pentru a zări cum o prăjină de om coboară grăbit treptele casei Park, se aruncă pe cal și pornește la galop de parcă o haită de dulăi ar fi fost pe urmele lui.

Răsuflă ușurată la vederea scenei ce se petrecea sub ochii ei. Și abia atunci permise ca șuvoiul de lacrimi să se reverse. Tatăl ei o pierduse la jocuri de noroc.

Încă o dată.

Prima oară suferise cel mai tare. Ar fi fost de așteptat să se fi obișnuit până acum cu purtarea lui; cu toate acestea, adevărul o uimi.

De parcă s-ar schimba ceva vreodată. De parcă ar putea fi el altceva decât Contele Risipitor. De parcă, la un moment dat, ar ajunge să țină la ea. De parcă s-ar putea ca într-o bună zi să țină cineva la ea, *oricine*.

Își îngădui câteva clipe să se gândească la tatăl ei, Contele Risipitor. Un om care își părăsise copiii și soția undeva la țară și se întorsese la Londra pentru a duce o viață scandaloasă de desfrâu. Un om nepăsător: nu îi păsase când îi murise soția; nici când servitorii părăsiseră cu toții casa, refuzând să mai muncească o zi fără să își primească plata; nici când fiica lui îi trimisese scrisoare după scrisoare, cerându-i să se întoarcă la Townsend Park, să readucă moșia la gloria ei de odinioară – dacă nu de dragul ei, măcar de dragul moștenitorului său.

Singura dată când s-a întors...

Nu. Nu voia să se gândească la asta!

Tatăl ei, omul care îi mâncase zilele mamei ei, care îl lăsase pe fratele ei, încă prunc, fără tată.

Dacă nu i-ar fi părăsit, Isabel nu ar fi fost nevoită să se ocupe ea însăşi de moşie. Făcuse faţă situaţiei onorabil, izbutind să ţină casa în picioare şi să pună ceva de mâncare pe masă. Moşia nu prospera, dar le asigura traiul locuitorilor şi arendaşilor, în vreme ce tatăl său cheltuise până şi ultimul bănuţ din veniturile de pe pământ pentru a-şi hrăni activităţile scandaloase.

Proviziile de hrană erau îndestulătoare, iar reputaţia Contelui Risipitor ţinuse curioşii departe de Townsend Park, aşa că Isabel avusese mână liberă să se ocupe de moşie după cum credea de cuviinţă, departe de ochii curioşi ai celor din înalta societate.

Cu toate astea, încă îşi dorea ca lucrurile să fi stat altfel.

Îşi dorea să fi putut fi tot ceea ce era menită să fie o fiică de conte. Îşi dorea să fi crescut fără griji. Să nu fi avut vreo îndoială că avea să vină şi ziua ei de glorie. Să fie curtată cum se cuvenea, de un bărbat care să o vrea pe *ea,* femeia, nu premiul câştigat la jocuri de noroc.

Îşi dorea să nu fie aşa singură.

Nu că ar fi fost de vreun folos faptul că spera.

Se auzi uşa camerei deschizându-se şi închizându-se uşor. Isabel îşi şterse lacrimile de pe obraji şi râse autoironic, apoi se întoarse şi întâlni privirea atotştiutoare şi gravă a lui Jane.

– Nu ar fi trebuit să-l ameninţi.

– A meritat-o, răspunse majordomul.

Isabel încuviinţă din cap. Asperton devenise întruchiparea tatălui său spre finalul confruntării. Simţi cum o podidesc iar lacrimile; se abţinu să nu plângă.

– Îl urăsc, şopti ea.

– Ştiu, spuse majordomul, fără a se clinti din cadrul uşii, unde stătea.

– Aş ucide fericită de ar fi aici.

Jane încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Pare că nu va fi nevoie, zise şi ridică o mână, scoţând la iveală o bucată de pergament. Isabel. Contele... a murit.

Capitolul 1

Şi ce rost ar avea aceste lecţii, dragi cititoare, în lipsa unui lord care să fie cucerit? Gentilomul pentru care v-aţi pregătit cu atâta sârguinţă? Răspunsul, desigur, este că ar fi fără nici un folos.

Nu suntem oare cele mai fericite doamne, căci frumosul nostru oraş se poate lăuda cu cei mai plăcuţi şi mai fermecători, cei mai atrăgători şi mai încântători holtei – înstăriţi şi doritori, care cutreieră singuratici drumurile, în căutarea unei soţii!

Aflarea acestor modele de gentilеţe şi rafinament este o sarcină dificilă, însă nu vă temeţi, dragi cititoare! Ne-am însuşit sarcina în locul vostru; am cutreierat oraşul în căutarea lorzilor celor mai vrednici de atenţia voastră nepreţuită şi nemărginită.

Cugetaţi, vă rog, asupra celui dintâi dintre cei mai vrednici lorzi...

Pearls and Pelisses
Iunie 1823

Când femeia blondă de lângă uşă îi făcu semn cu ochiul, simţi că era mai mult decât putea îndura.

Lord Nicholas St. John se afundă şi mai tare în scaun, blestemând în sinea lui. Cine şi-ar fi închipuit că o descriere apărută într-o revistă de doi bani pentru femei ar face din populaţia feminină a Londrei o adunătură de ţăcănite guralive?

La început, i se păruse amuzant – era o distracţie bine-venită. Apoi începuseră să sosească invitaţiile. Orologiul din casa lui din St. James nici nu bătuse bine ora două, când li se alăturase Lady Ponsonby, care pretindea că trebuia să îi vorbească despre treburi

importante – ceva legat de o statuetă pe care o achiziționase de curând din sudul Italiei. Dar Nick știa foarte bine ce urmărea. O viperă ca ea putea să facă o vizită unui burlac dintr-un singur motiv – unul pe care Lord Ponsonby nu avea cum să îl considere rezonabil.

Astfel, el își găsise refugiul mai întâi în biblioteca Societății Regale de Antichități, unde nu risca să dea peste cineva care să fi auzit de revistele pentru femei, cu atât mai puțin să fi citit una. Din nefericire, ziaristul – și Nick se înfioră la auzul întrebuințării atât de liberale a termenului – se documentase și, în mai puțin de un ceas, lacheul-șef anunțase sosirea a patru femei de diferite vârste și poziții sociale. Toate aveau nevoie grabnic de sfaturi despre statui și toate ținuseră să se adreseze nimănui altcuiva în afară de Lord Nicholas.

Nick pufni, cu nasul în băutură, doar gândindu-se la asta. „Statui, negreșit."

Îl recompensase regește pe lacheu pentru tăcerea lui și dispăruse din nou, de data asta într-un mod neonorabil, pe ușa din spate. Ușa dădea într-o alee îngustă și murdară, fapt ce nu îi îmbunătățise dispoziția. Își trăsese borul pălăriei spre față ca să-și ascundă identitatea și așa ajunsese la hanul Dog and Dove, unde se refugiase într-un colț întunecat vreme de câteva ceasuri.

Ascuns în gura lupului.

De obicei, când vreo hangiță voluptuoasă îi făcea ochi dulci, era mai mult decât dornic să îi aprecieze farmecele. Însă aceasta era a paisprezecea femeie care pusese ochii pe el în ziua aceea, și se cam săturase. Privi mânios, întâi la fată, apoi la berea din fața lui, tot mai mohorât și mai scos din fire.

– Trebuie să părăsesc orașul ăsta blestemat!

Râsetele ce se auzeau de pe partea cealaltă a mesei nu îl făceau să se simtă mai bine.

– Nu te îndoi nici o clipă că te pot trimite înapoi în Turcia, mârâi Nick.

– Dar chiar sper să nu o faci. Aș fi tare nefericit să pierd deznodământul acestei piese distractive.

Tovarășul lui, Durukhan, întoarse capul și privi peste umăr; ochii săi negri o urmăriră leneși pe fetișcana îmbietoare.

– Păcat! O femeie ca asta nici nu s-ar uita la mine.

– Deşteaptă fată.

– Ehh! Mai degrabă e genul care crede tot ce citeşte în revistele alea ale ei. Rock începu să râdă, în timp ce Nick îi arunca o căutătură tot mai urâtă. Haide, Nick, cât de rău poate să fie? Femeile din Londra au fost înştiinţate public că eşti... liber pentru însurătoare.

Nick îşi aduse aminte de teancul de invitaţii care îl aşteptau acasă – fiecare dintre ele de la o familie cu vreo fată nemăritată – şi luă o gură sănătoasă de bere. Lăsă apoi cana de cositor jos şi mormăi:

– Da, cât de rău poate să fie...

– În locul tău, m-aş folosi de prilejul ăsta. Poţi avea orice femei îţi doreşti.

Ochii albaştri şi reci ai lui Nick se opriră asupra tovarăşului său.

– Mă descurcam foarte bine şi fără afurisita aia de revistă, să ştii.

Rock îi aruncă un mormăit nemulţumit şi se întoarse către hangiţă să îi facă semn. Fata sosi ca un fulger la masa lor, pornită să îi fure inima lui Nick. Se aplecă peste masă, astfel încât Nick să îi poată vedea rotunjimile voluptuoase, şi şopti:

– Milord? Aveţi vreo... nevoie?

– Avem, într-adevăr, răspunse Rock.

Fetişcana se aşeză fără ruşine în poala lui Nick, se dădu aproape şi îi vorbi cu voce joasă, înfierbântată.

– Pot să fiu tot ce-ţi doreşti, dragule, zise şi se apăsă cu pieptul de al lui. Tot ce îţi doreşti.

Nick îi îndepărtă braţul de după gâtul lui şi scoase o coroană din buzunar.

– O ofertă ispititoare, fără îndoială, zise el în timp ce îi puse moneda în palmă şi o ridică din poala lui. Însă mă tem că vreau doar mai multă bere. Ai face bine să cauţi tovărăşie altundeva în noaptea asta.

Preţ de o secundă, fu cu adevărat surprinsă, dar apoi îşi îndreptă atenţia spre Rock, studiindu-i cu o privire apreciativă pieptul lat, pielea tuciurie şi braţele puternice.

– Da' tu vrei? Unora nu le place d-ăştia întunecaţii, da' io zic că eşti bun.

Rock rămase neclintit, dar Nick băgă de seamă cum umerii prietenului său se încordară la auzul remarcii directe a femeii la adresa originii lui.

– Altundeva mai departe, comentă turcul şi se întoarse fără ezitare cu spatele.

Ea le înfruntă cu mândrie respingerea categorică şi plecă – să mai aducă bere, spera Nick. În vreme ce o urmărea cum îşi croia drum de-a lungul cârciumii, simţi ţintite asupra lui privirile celorlalte femei din tavernă.

– Sunt nişte vulturi. De la prima până la ultima.

– Să vadă în sfârşit şi un *bulan* cum e să fie vânat.

Nick se strâmbă la auzul acelui cuvânt turcesc care îi stârnea amintiri de demult. Trecuseră ani întregi de când îl numise cineva *bulan*, vânător. Acum nu mai avea nici o însemnătate; o amintire de pe vremea când fusese în Orient, în inima Imperiului Otoman; era alt om atunci, un om fără nume, dar cu o pricepere care avea să îi aducă căderea.

Prinse ironia cuvintelor lui Rock. Aventurile sale în Turcia se încheiaseră cumplit când o femeie pusese ochii pe el, şi el făcuse greşeala să se lase prins, la propriu. Petrecuse douăzeci şi două de zile într-o temniţă otomană înainte să îl salveze Rock şi să îl trimită în Grecia – unde jurase să îl lase pe *bulan* să se odihnească.

Cel mai adesea, se bucura că procedase astfel, era... mulţumit de viaţa din Londra, de cum mergeau treburile cu moşia şi de antichităţile lui. Dar mai erau şi zile în care ducea dorul acelei vieţi.

Îi plăcea să fie vânător mai degrabă decât vânat.

– Femeile mereu se poartă aşa în preajma ta, sublinie Rock, făcându-l pe Nick să revină la prezent. Pur şi simplu eşti tu mai sensibil la asta azi. Nu că le-aş fi înţeles vreodată. Eşti o urâţenie de bast...

– Te mănâncă pielea, ia spune?

Pe chipul turcului se lăţi un zâmbet.

– Un model de gentilеţe şi rafinament nu s-ar lua la trântă cu unu' ca mine într-o tavernă.

–Aş risca, de dragul gândului de a-ţi şterge rânjetul ăla de pe faţă, zise Nick şi îl păli cu privirea pe tovarăşul său.

Rock râse din nou.

–Toată atenţia asta pe care ţi-o acordă femeile ţi-a cam afectat judecata dacă-ţi imaginezi că mă poţi pune la pământ, zise el şi-şi sprijini mâinile de masa care-i despărţea, pentru a-şi sublinia robusteţea. Când ţi-ai pierdut simţul umorului? Toată treaba asta ţi s-ar fi părut extrem de amuzantă cândva dacă mi s-ar fi întâmplat mie. Sau fratelui tău.

–Şi cu toate astea, mi s-a întâmplat mie.

Nick privi cercetător în jur şi scoase un mormăit când văzu că uşa tavernei se deschise, şi intră un bărbat înalt, cu păr închis la culoare. Nou-venitul se opri imediat ce intră, cercetă mulţimea cu privirea, şi, într-un final, ochii lui albaştri zăboviră asupra lui Nick. Ridică amuzat dintr-o sprânceană şi începu să-şi croiască drum prin îngrămădeală înspre ei.

Nick se întoarse şi se uită acuzator către Rock.

–Tu chiar vrei să te trimit înapoi în Turcia... Ţi-o cauţi cu lumânarea.

Rock se uită dincolo de nou-venit şi rânji.

–Ar fi fost nepoliticos din partea mea să nu-l chem şi pe el să asiste la această distracţie.

–Ce noroc neaşteptat! Mărturisesc că nu credeam să mă pot apropia de Lordul râvnit de toată Londra, se auzi o voce tărăgănată şi veselă.

Când îşi ridică privirea, Nick îl zări pe geamănul său, Gabriel St. John, marchizul de Ralston, care-i domina cum stătea în picioare lângă masă. Rock se ridică şi îl bătu prietenește pe Gabriel pe spate, după care îi făcu semn să li se alăture. Odată aşezat, Ralston spuse:

–Ar fi trebuit să ştiu că vei fi aici... Făcu o pauză, apoi continuă: Te ascunzi. Laşule!

Nick se încruntă, dar Rock începu să râdă.

–Tocmai spuneam că, dacă *tu* ai fi fost unul dintre lorzii râvniţi de toată Londra, Nick s-ar fi distrat foarte tare pe seama ta.

Gabriel se lăsă pe spate pe scaun, rânjind.

– Fireşte că aşa ar fi făcut. Şi, cu toate astea, nu pari deloc în apele tale, frăţioare. Mă întreb, de ce oare?

– Văd că ai venit să te amuzi pe seama necazului meu, zise Nick. Nu ai ceva mai bun de făcut? Soţia ta cea nouă nu trebuie distrată?

– Ba trebuie, aşa e, spuse Gabriel cu un surâs blând. Deşi, să fiu cinstit, mai că m-a dat pe uşă afară, atât de nerăbdătoare era să dau de tine. Oferă un dineu joi seară şi v-a păstrat şi vouă locuri. Nu vrea ca Lord Nicholas să cutreiere visător străzile în seara aia, căutându-şi nevastă.

Rock afişă un zâmbet încrezut.

– Poate chiar asta ar fi făcut dacă nu primea invitaţia.

Nick nu îl băgă în seamă.

– Şi Callie citeşte drăcia aia?

Fusese mânat de speranţa că măcar cumnata lui nu se cobora la astfel de lucruri. Dacă până şi ea citise revista, atunci nu mai avea scăpare.

Gabriel se aplecă să îi vorbească.

– Numărul de săptămâna asta? L-am citit cu toţii! Ai adus respectabilitate numelui de St. John, Nick. Bravo!

Chelneriţa se întoarse chiar atunci şi aşeză încă un rând de bere pe masă. Surpriza care se citi în ochii ei fu repede înlocuită de încântare în vreme ce îşi tot muta privirea de la Nick la Gabriel.

Nu vedeai prea des gemeni, şi toată lumea se holba când fraţii St. John îşi făceau apariţia în public împreună; lui Nick nu îi ardea de curiozitatea ei. Privi în altă parte când Gabriel îi plăti o sumă frumoasă femeii, zicând:

– Fără îndoială că femeile astea care aleargă după mine sunt încântate că au un fel de a doua şansă. Şi, cu sau fără titlu nobiliar, măcar eşti la fel de chipeş ca mine. Chiar dacă o variantă mai tânără şi nu la fel de grozavă...

Nick îşi miji ochii cei albaştri înspre fratele şi înspre tovarăşul lui, care râdeau acum în hohote ca proştii. Îşi ridică berea şi toastă în cinstea lor:

– Să vă ia naiba pe amândoi!

Fratele lui îşi ridică şi el cana.

– Merită, doar să te văd în aşa încurcătură. Să ştii că nu este cea mai mare nenorocire să fii un burlac căutat, Nick. Căsătoria nu e închisoarea care socoteam că e, îţi mărturisesc sincer. Ba e un lucru chiar agreabil.

Nick se lăsă pe spate.

– Callie te-a îmblânzit, Gabriel. Nu-ţi aduci aminte prin ce ai trecut cu mamele gălăgioase şi fiicele siropoase, care ar fi fost în stare de orice numai să îţi câştige atenţia?

– Deloc.

– Asta pentru că, sincer să fiu, Callie a fost singura femeie care te-a vrut, în ciuda ticăloşeniei şi a patimilor tale, sublinie Nick. Numele meu nu e la fel de terfelit ca al tău – aşa că sunt o partidă mai bună decât ai fost vreodată, Dumnezeu să mă aibă-n pază!

– Însurătoarea s-ar putea să-ţi priască.

Nick se uită la cana cu bere îndeajuns de mult timp cât să-i facă pe însoţitorii lui să creadă că avea să nu riposteze.

– Cred că ştim cu toţii că însurătoarea nu-i de mine.

Gabriel mormăi nedesluşit, apoi răspunse:

– Să-ţi amintesc că şi eu gândeam la fel? Să ştii că nu toate femeile sunt ca scorpia aia nepăsătoare care aproape te-a omorât, Nick.

– Era doar una dintre ele, replică Nick şi luă o gură mare de bere. Mulţumesc pentru sfaturi, dar am învăţat că e mai bine ca legăturile mele cu femeile să fie scurte şi lipsite de sentimente.

– Nu m-aş lăuda cu treaba aia cu scurte, dacă aş fi în locul tău, St. John, zise Rock şi rânji înspre Gabriel înainte de a-şi duce vorba la bun sfârşit. Nu e vorba de femeile care aleargă după tine, ci de alea după care alergi tu. Dacă nu ai cădea degrabă în plasa ălora care fac pe victimele, poate ai avea mai mult noroc cu sexul frumos.

Nick ştia foarte bine despre ce vorbea Rock. Încă de tânăr, avusese o slăbiciune pentru domniţele la ananghie. Şi cu toate că ştia că asta era slăbiciunea lui, căci îi adusese mai multe belele decât noroc de-a lungul timpului, parcă nu putea să le reziste.

Aşa că se ţinea la distanţă de femei. Nu se abătea de la asta. Fără amante. Fără companii regulate. Şi, cu siguranţă, fără soţie.

– Eh, oricum ar fi, mă voi distra grozav să văd cum ții piept și grozăviei ăsteia, zise Gabriel.

Nick tăcu și luă o gură mare de bere, apoi se lăsă pe spătarul scaunului și, cu mâinile sprijinite de masă, zise:

– Mă tem că vei rămâne dezamăgit. Nu am de gând să țin piept nimănui.

– Așa deci? Și cum te aștepți să scapi de femeile din Londra? Sunt al naibii de pricepute la vânătoare.

– Nu mai vânează dacă nu au ce, răspunse Nick.

– Cum așa? Pleci? Unde? întrebă Gabriel profund nemulțumit.

Nick ridică din umeri.

– E clar că am rămas prea mult timp în Londra. Mă duc pe Continent. În Orient. În Americi. Ce spui, Rock? Simt că ți-e dor de o aventură. Unde ai vrea să mergi?

– Nu în Orient. Nu mi-e dor să repetăm ultima ispravă de acolo. M-aș ține departe de el.

– Prea bine, atunci, admise Nick. Americile să fie!

– Ar însemna să fii plecat măcar un an, replică Gabriel clătinând din cap. Uiți că sora noastră tocmai și-a făcut debutul și trebuie să-i găsim o partidă? Nu-ți permit să mă lași singur cu toată bătaia asta de cap doar pentru că îți e frică de atenția câtorva femei!

– Câtorva? răbufni Nick. Mișună peste tot! Chiar nu-mi pasă unde mă voi duce... atâta timp cât nu vor fi femei pe acolo, zise el.

– Nici una? întrebă Rock speriat.

Pentru prima oară în seara aceea, Nick pufni în râs.

– Firește că nu vreau să nu fie *chiar* nici una. Dar cer așa mult dacă îmi doresc să nu fie nici una care să fi citit revista aia ridicolă?

– Cam da, zise Gabriel ridicând din sprâncene.

– St. John.

Cu toții se întoarseră la auzul numelui lui Nick și îl zăriră pe ducele de Leighton aproape de masa lor. Înalt și lat în umeri, Leighton aducea mai degrabă a viking decât a duce – blond și cu chipul lipsit de expresie, zâmbea doar rareori. Iar astăzi, remarcă Nick, ducele părea mai serios ca niciodată.

– Leighton! Ia un loc! Nick prinse un scaun din apropiere cu piciorul şi îl trase la masă. Te rog, salvează-mă de ăştia doi.

– Mă tem că nu pot rămâne, zise el scurt. Am venit în căutarea ta.

– Tu şi toate femeile din Londra, replică Gabriel amuzat.

Ducele nu îl băgă în seamă, ci îşi potrivi trupul uriaş pe scaun şi îşi aşeză mănuşile pe masa de lemn zgâriată.

– Mă tem că nu îţi va plăcea ceea ce am să te rog, zise el, întocându-se către Nick, aproape împiedicându-i pe Rock şi pe Gabriel să ia parte la conversaţie.

Nick îşi dădu seama de mâhnirea din ochii tovarăşului său şi îi făcu semn chelneriţei să aducă un pahar cu whisky.

– Are de-a face cu însurătoarea lui? întrebă Gabriel sec.

Leighton răspunse uimit:

– Nu.

– Atunci aş zice că Nick va da curs cererii tale.

Ducele luă o duşcă zdravănă de whisky şi vorbi în sfârşit:

– Nu sunt aşa sigur de asta. Vedeţi, nu am venit aici pentru Nick. Am venit pentru *bulan*.

O linişte de mormânt se aşternu în vreme ce mesenii chibzuiau la vorbele ducelui. Rock şi Gabriel, încremeniţi locului, tăceau chitic şi se uitau la Nick cu băgare de seamă. Nick se aplecă în faţă, puse braţele pe masa scrijelită şi îşi împreună degetele. Îl pironi pe Leighton cu privirea şi vorbi în şoaptă:

– Nu mai fac lucruri din astea.

– Ştiu. Şi nu ţi-aş cere dacă nu aş avea cu adevărat nevoie.

– Despre cine e vorba?

– Sora mea. A dispărut.

Nick se lăsă pe spătarul scaunului.

– Eu nu vânez fugari, Leighton. Ai face bine să chemi poliţia.

Ducele sări ca ars şi se aplecă spre Nick să îi vorbească:

– Pentru numele lui Dumnezeu, St. John! Ştii prea bine că nu pot face asta. Nici nu aş apuca bine să termin de vorbit, că ar şi apărea la ziar! Am nevoie de *bulan*.

Nick se înfioră la auzul cuvântului. Nu tânjea să mai fie vânător vreodată.

– Nu mai fac asta, ştii bine.

– Te plătesc oricât îmi ceri.

Ralston începu să râdă când auzi, ceea ce îl făcu pe duce să bombăne furios:

– Ce găseşti de râs în asta?

– Simplul gând că fratele meu ar accepta să fie plătit. Nu-ți imagina că-l momeşti astfel, Leighton.

– Să ştii, Ralston, că pe tine nu te-am îndrăgit niciodată, zise ducele mânios.

– Ştiu că aşa socotesc mulți, replică Ralston. Iar gândul ăsta nu mă preocupă, te asigur. Însă mărturisesc că m-a mirat să te văd aici, că ai catadicsit să vorbeşti cu noi ăştia... cu cinste îndoielnică. Oare nu aşa ne numeşti?

Nick căută să îşi împiedice fratele să răscolească trecutul şi zise:

– Ajunge, Gabriel!

Leighton avu buna-cuviință să pară stânjenit.

În ciuda rangului lor nobil, timp de mulți ani, gemenii St. John fuseseră disprețuiți fățiş de duce. Un scandal se abătuse asupra casei Ralston pe când băieții erau mici: mama lor îşi părăsise soțul şi familia. Asta îi făcuse să ajungă pe buzele tuturor familiilor de vază din oraş, iar Leighton obişnuia să le reamintească mereu, pe când erau colegi la Eton, de fapta dezonorantă a mamei lor.

Asta până în ziua în care întrecuse măsura, iar Nick se văzuse nevoit să îl pună la punct.

Însă la Eton nu se admitea ca al doilea născut al unui marchiz să îl ia la pumni pe un fiu de duce; Nick ar fi fost dat afară dacă nu ar fi avut un frate geamăn, care să ia asupra lui toată vina. Viitorul marchiz de Ralston fusese apoi trimis acasă înainte de încheierea semestrului, iar Leighton şi Nick îngropaseră într-o oarecare măsură securea războiului.

Armistițiul acesta îi transformase cu timpul în prieteni; deveniseră tovarăşi buni în ultimii ani de şcoală, însă mai apoi plecarea lui Nick pe Continent îi cam îndepărtase.

Leighton, ajuns duce, se folosise de o parte din avere pentru a finanța expedițiile lui Nick şi ale lui Rock în cele mai îndepărtate colțuri ale Orientului.

Leighton avusese de jucat un rol important în formarea *bulan*-ului.

Însă Nick nu mai era acelaşi om.

– Ce ştii despre ea?

– Nick... îl întrerupse Rock pentru prima oară de la sosirea ducelui.

Dar el ridică o mână şi îi făcu semn să tacă.

– Te întreb din curiozitate.

– Ştiu că a fugit. Şi mai ştiu că a luat cu ea bani şi câteva lucruri pe care le crede de mare valoare.

– Care e motivul plecării ei?

– Nu ştiu.

– Mereu există unul.

– Se prea poate să fi avut unul... dar eu nu îl cunosc.

– Când a fost asta?

– Acum două săptămâni.

– Şi ai venit la mine abia acum?

– Avea de gând să facă o călătorie în Bath, să vadă o verişoară. Nu mi-am dat seama că m-a mințit decât acum zece zile.

– Şi camerista ei?

– Am forțat-o să mărturisească; a recunoscut că Georgiana se îndrepta către nord. Dar mai multe nu ştia. Sora mea a avut mare grijă să-şi acopere urmele.

Nick se lăsă pe spătarul scaunului; în timp ce se gândea, se simțea plin de energie. Cineva o ajutase. Cineva continua să o ajute, de vreme ce nu renunțase şi nu făcuse cale întoarsă. Trecuseră ani de când nu mai vânase pe cineva; uitase cât era de plăcut.

Dar viața lui nu mai era aşa.

Ducele îl privi neliniştit.

– E sora mea, Nick. Nu ți-aş cere asta dacă ar fi altă cale.

Vorbele îi înmuiară inima lui Nick. Şi el avea o soră. Şi ar fi făcut orice să o ştie teafără.

„Fir-ar să fie!"

– Milord?

O voce feminină ispititoare îl făcu pe Nick să întoarcă privirea. Două fetişcane îl priveau cu nerăbdare de alături.

Nick vorbi cu băgare de seamă:

– Da?

– Noi, începu una dintre ele, apoi, nehotărâtă, tăcu. Cealaltă îi dădu un ghiont şi o împinse către el.

– Ce este?

– Noi suntem admiratoare.

– Şi ce admiraţi?

– Pe dumneata.

– Pe mine.

– Da, zise cea de-a doua fată cu gura până la urechi şi făcu un pas în faţă. Ţinea în mână ceva ce semăna mult cu...

Nick blestemă în sinea lui.

– Aţi vrea să ne semnaţi revista?

– Cu mare plăcere, fetelor, însă aţi nimerit celălalt frate, spuse Nick şi arătă către Gabriel. *Acela* e Lord Nicholas.

Rock pufni zgomotos când cele două se întoarseră chicotind vesele către marchizul de Ralston, o copie chipeşă a prăzii lor, şi chicotiră entuziasmate.

Gabriel îşi intră în rol cu uşurinţă şi le surâse fermecător fetişcanelor.

– Cu mare plăcere vă dau un autograf, zise el şi luă revista şi tocul întins de ele. Vă mărturisesc că este pentru prima oară când, aflat în compania fratelui meu, reuşesc să atrag atenţia doamnelor. Toată lumea spune că Ralston este cel mai chipeş dintre noi.

– Nu! protestară fetele.

Nick îşi dădu ochii peste cap.

– Aşa este. Puteţi întreba pe oricine. Vă vor spune că marchizul este cel chipeş. Sunt sigur că aţi mai auzit asta. Surâse biruitor şi continuă: Puteţi mărturisi, fetelor. Nu îmi veţi răni sentimentele. Gabriel ridică revista, ca toată lumea să îi poată zări coperta pe care se vedea scris: „În interior! Lorzii râvniţi de toată Londra!" Fără îndoială că renumele meu va avea de câştigat! Sunt aşa fericit să aud că se răspândeşte vestea că îmi caut nevastă!

Fetele erau pe cale să leşine de încântare.

Nick nu părea deloc amuzat. Se întoarse către Leighton şi îl întrebă:

– Nord ai spus?

– Da.

– Cam vag. Ar putea să dureze săptămâni să o găsim, îl avertiză Rock.

Nick se uită la fetele care aşteptau nerăbdătoare lângă Gabriel, apoi îşi îndreptă privirea spre ceilalţi tovarăşi de masă.

– Mă simt dintr-odată dornic să fac călătoria asta.

Capitolul 2

Townsend Park
Dunscroft, Yorkshire

Isabel se uită atentă la fata palidă şi istovită care şedea pe un divan lung şi îngust în faţa ei. Era prea tânără să iasă neînsoţită pe stradă, darămite să călătorească patru zile cu diligenţa şi să bată la uşi străine în miez de noapte.

Tânăra părea înspăimântată. Şedea pe divan cu mâinile încleştate pe o mică geantă de călătorie. Isabel îi zâmbi.

– Tu eşti Georgiana, aşa-i?

Fata nu se mişcă deloc, iar expresia de pe chip îi rămase neschimbată.

– Eu sunt Isabel.

O urmă de speranţă licări în ochii albaştri ai Georgianei.

– Lady Isabel?

Aceasta se apropie de ea şi îi răspunse cu voce blândă şi binevoitoare:

– Chiar ea.

– Credeam că...

Isabel zâmbi larg.

– Dă-mi voie să ghicesc. Credeai că sunt bătrână şi zbârcită, nu e aşa?

Fata aproape că surâse. Era un semn bun.

– Se prea poate.

– Oricum ar fi, o să iau surprinderea ta ca pe un compliment.

Fata dădu drumul genții și făcu o plecăciune. Isabel o opri, spunându-i:

– Te rog, nu. O să mă faci să mă simt ca o bătrână stafidită. Șezi. Apoi luă un scăunel de lemn și se trase mai aproape de ea. Noi nu suntem ceremonioși. Și, de am fi, eu ar trebui să mă plec înaintea ta. În definitiv, eu nu sunt decât fiica unui conte, pe când tu...

– Nu mai sunt, spuse Georgiana cu vădită tristețe.

Se vedea că fetei îi era dor de casă. Iar asta nu se putea spune despre multe dintre fetele care ajungeau pe treptele conacului din Townsend Park.

– Cum ai ajuns în locul ăsta?

– Păi... O prietenă mi-a spus că aici primiți fete. Mi-a zis că m-ați putea ajuta.

Isabel încuviință din cap, încurajând-o.

– Fratele meu... Lui nu i-am putut spune.

Vocea i se frânse și nu mai putu vorbi.

– Nu trebuie să-mi spui nici mie. Decât dacă vei dori să o faci, zise Isabel aplecându-se către ea și luându-i mâinile reci și tremurânde într-ale ei.

„Știu că uneori e mai ușor să ții totul în tine."

Georgiana privi în sus către ea cu ochi mari, înlăcrimați.

– Prietena mea... mi-a spus că o să aveți grijă de noi.

– Așa o să și facem, spuse Isabel și încuviință din cap.

Fata răsuflă ușurată.

– Socotesc că ai bătut cale lungă. Nu ai vrea să te odihnești puțin? Vom lua micul dejun împreună dimineață și îmi poți spune atunci tot ce vei dori.

Nici nu trecură câteva minute, că Georgiana se strecură deja într-un pat îngust, cu așternuturi curate și apretate; un pat modest în care, chibzuia Isabel, nu mai dormise până atunci sora ducelui Leighton. O veghe câteva clipe pe fată și după ce se încredință că doarme, se strecură afară din cameră.

Pe coridor se adunaseră o mulțime de curioși.

– A adormit? o iscodi în șoaptă Lara, verișoara și cea mai bună prietenă a Isabelei.

Isabel încuviință din cap, apoi trase zăvorul și se întoarse către spectatori.

– De ce nu e luminat bine holul ăsta?

– Pentru că nu-ți permiți să cumperi lumânări.

Așa era.

– Sora unui duce, Isabel? șopti Jane retoric.

– N-ar trebui să conteze cine e, o contrazise Gwen, bucătăreasa. Are nevoie de noi! Iar noi adăpostim fete care au nevoie de noi.

– Nu poate să rămână, spuse Kate hotărâtă, apoi privi către ceilalți așteptând să îi dea dreptate.

– Ce ziceți să nu mai vorbim aici, lângă biata fată? șopti Isabel, făcând semn grupului să meargă pe coridor.

– Nu poate să rămână! șopti Kate din nou, în timp ce se îndepărtau.

– Da, te-ai făcut înțeleasă perfect, Kate, răspunse Isabel sec.

– E un risc uriaș, Isabel, zise Jane când ajunseră în capul scărilor, ca și când Isabel nu s-ar fi gândit și singură la asta. Ca și când ei nu i-ar fi bătut inima de groază.

Firește că era un risc. Nu deschideai pur și simplu ușa să-i oferi adăpost surorii unui duce – unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia – fără știința acestuia.

Acesta ar fi putut fi sfârșitul lui James.

Fratele ei avea doar zece ani, însă era noul conte și avea de luptat ca să scape de reputația proastă a tatălui său. Dacă ducele de Leighton descoperea că sora lui se afla acolo – și le descoperea pe femeile care se ascundeau acolo sub protecția contelui de Reddich – James n-ar fi supraviețuit scandalului.

Celelalte femei aveau dreptate. Nu trebuia să o primească pe fată. Era cel mai responsabil lucru pe care îl putea face. Care i-ar fi protejat pe toți.

Isabel își mută privirea de la o femeie la alta; fiecare dintre ele sosise la Townsend Park în circumstanțe asemănătoare cu cele ale tinerei femei pe care tocmai o lăsase în odaie. Ar fi putut să le refuze pe toate. Dar nu o făcuse. Își ațintă privirea asupra verișoarei ei și o întrebă:

– Lara?

Preț de o clipă, Lara își cântări cuvintele:

– Știu rânduiala, Isabel. Știu ce spunem. Dar... e vorba de duce. Asta o să aducă bănuiala asupra noastră. Fata asta... dacă vine cineva să o caute? Dacă ne găsesc?

Isabel privi în direcția odăii unde o lăsase pe fată dormind.

– Cred că mai degrabă problema e ce se va întâmpla *când* cineva va veni să o caute. Surorile de duci nu pot sta dispărute prea mult. Făcu o pauză, apoi continuă: E grea.

Jane fluieră ușor.

– Ți-a spus ea asta? întrebă Gwen.

– Nici nu trebuia.

– Ei bine, zise Lara, atunci nu putem să o alungăm.

– Nu e fată de negustor, se împotrivi Kate. Nici nevastă de hangiu. Nici măcar din mica nobilime. E o aristocrată, pentru numele lui Dumnezeu! Și mai are unul pe drum! Am face bine să o trimitem înapoi la familia ei aristocrată!

– O familie aristocrată nu e întotdeauna soluția cea mai bună, Kate. Eu știu asta mai bine ca oricine, zise Isabel, cu gândul la cearcănele mari și întunecate de sub ochii închiși ai fetei firave, la obrajii supți care spuneau atât de multe despre această femeie micuță și misterioasă.

Despre această fată pierdută și singură.

Pentru Isabel era suficient.

– Niciodată nu am alungat vreo fată. Și n-o să încep acum. Aici are un loc asigurat atât timp cât are nevoie de unul. Va munci. James are nevoie de o guvernantă nouă. Sunt sigură că va face treabă bună.

– Te-ai uitat la ea? pufni Kate. Pun rămășag că nu a muncit nici măcar o zi în viața ei.

Isabel zâmbi.

– Nici tu, când te-am primit în casa mea. Iar acum ești cel mai bun grăjdar din partea asta a Londrei.

Kate se uită în altă parte și se șterse pe mână de pantalonii de călărie.

– Soră de duce, șopti ea.

Isabel se uită la femeile adunate în jurul ei: Jane – majordomul ei, care se îngrijea de conac cu ușurința cu care ar fi făcut-o orice servitor bărbat instruit ani de zile; Gwen, o bucătăreasă atât

de mândră de meseria ei, încât s-ar fi zis că fusese învățată în cele mai bune bucătării ale Londrei; Kate, care strunea caii la fel de bine ca un jocheu din Ascot. Toate ajunseseră la Townsend Park în circumstanțe asemănătoare cu ale fetei care dormea, toate primiseră o odaie, masă și o șansă pentru viitor.

Iar ele crezuseră că Isabel putea să înfrunte orice greutate.

Nu știau nimic.

Era la rândul ei la fel de speriată. La fel de nesigură.

Trase adânc aer în piept, să-și domolească suflul, iar când vorbi se strădui să o facă pe un ton încrezător, rugându-se ca ele să o creadă:

– Are nevoie de Casa Minerva. Iar Casa Minerva se va ridica la înălțimea acestei provocări.

Sper.

Isabel deschise ochii și se îndreptă în scaun.

Verișoara ei, Lara, stătea în picioare de partea cealaltă a mesei de lucru a contelui.

– Bună dimineața.

Isabel privi cu coada ochiului pe geam, unde cerul de un albastru strălucitor anunța că dormise până târziu în acea dimineață. O privi pe Lara.

– M-a luat somnul.

– Da, văd. De ce n-ai făcut asta în patul tău?

Isabel își lăsă capul pe spate, iar mușchii cefei și ai umerilor protestară la această mișcare.

– Aveam prea multe de făcut.

Își duse o mână la obraz și dezlipi o bucată mică de hârtie care i se prinsese de piele peste noapte.

Lara lăsă o ceașcă cu ceai pe birou și se așeză în fața lui Isabel.

– Ce-ai avut de făcut de n-ai putut să dormi normal? Se opri, cu atenția distrasă. Ai cerneală pe față.

Isabel își trecu palma peste obrazul murdar, iar privirea ei se opri pe hârtia pe care tocmai o desprinsese din același loc. Se gândi la lista pe care o întocmise cu o noapte în urmă.

Lista *imensă* pe care o întocmise cu o noapte în urmă.

Simți cum i se strânge stomacul.

Îndepărtă o şuviţă de păr arămiu de pe faţă şi o readuse la locul ei, prinzând-o strâns. O cuprinse vinovăţia gândindu-se la mulţimea de lucruri pe care avusese de gând să le facă noaptea trecută – după ce trăgea un pui de somn.

Ar fi trebuit să întocmească un plan pentru siguranţa fetelor. Ar fi trebuit să îi scrie o scrisoare avocatului tatălui ei, pentru a confirma că nu fuseseră puse deoparte fonduri pentru educaţia lui James. Ar fi trebuit să anunţe biroul imobiliar din Dunscroft să înceapă să caute o nouă casă. Ar fi trebuit să se apuce să citească volumul despre repararea acoperişurilor, care avea să devină în curând o urgenţă.

Însă nu făcuse nimic din toate astea. În schimb, dormise.

– Ai nevoie de odihnă.

– M-am odihnit destul. Începu să îşi organizeze documentele de pe birou şi observă apariţia unui teanc nou de plicuri. Astea de unde au venit?

Ridică scrisorile şi scoase la iveală o revistă pentru doamne, care sosise pentru fete. Citi titlul – *În interior! Lorzii râvniţi de toată Londra!* – şi îşi dădu ochii peste cap, apoi lăsă plicurile la locul lor.

– Au venit cu poşta de dimineaţă. Înainte să le deschizi...

Isabel luă un cuţitaş de desfăcut corespondenţa şi o privi pe Lara.

– Da?

– Am trebui să vorbim despre James.

– Ce mai e acum?

– Se ascunde să nu meargă la lecţii.

– Nu mă miră. Voi vorbi cu el. A întâlnit-o măcar pe noua guvernantă?

– Într-un fel.

Acele cuvinte o puseră în gardă.

– Cum adică, Lara?

– Ei bine, Kate l-a prins când o privea făcând baie.

– Presupun că nu *pe Kate* o privea făcând baie? spuse Isabel, aplecându-se în faţă.

– Îţi imaginezi ce s-ar fi întâmplat? râse Lara. L-ar fi jupuit.

– Poate îl jupoi chiar eu! E conte acum! Ar trebui să se poarte ca atare! Să se uite la fata cea nouă când se îmbăiază? Ce naiba? Ce Dumnezeu l-a apucat?

– O fi el conte, Isabel, dar înainte de toate e băiat. Crezi că nu e curios?

– A crescut într-o casă plină de femei. Nu. Consider că ar trebui să fie complet lipsit de interes.

– Ei bine, nu e. De fapt, e sigur că James e interesat. Şi are nevoie de cineva cu care să vorbească despre astfel de interese.

– Poate vorbi cu mine!

Lara îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Isabel.

– Poate!

– Eşti o soră minunată, însă nu poate să vorbească despre lucruri bărbăteşti cu tine.

Se aşternu tăcerea, în timp ce Isabel cântărea acele cuvinte. Firește că nu putea. Era un băiețel de zece ani care nu avea pe nimeni care să îl ajute să înțeleagă lumea şi care avea nevoie de un bărbat cu care să discute despre astfel de... lucruri...bărbăteşti. Avea nevoie să meargă la şcoală.

– Trebuie să fac cumva să-l trimit pe James la şcoală, oftă ea. Îi voi scrie chiar astăzi avocatului tatălui meu despre asta. Nu că ar exista bani pentru aşa ceva. Se opri. Sau poate că va sosi noul administrator al moşiei cu acele cunoştințe pe care doar cei de acelaşi sex cu el le pot avea.

De când aflaseră de moartea contelui aşteptaseră un semn din partea lui Oliver, lord Densmore, tutorele misterios şi dispărut, menționat în testamentul tatălui ei. Trecuse deja o săptămână şi cu fiecare zi care se scurgea fără nici o veste Isabel răsufla mai uşurată.

Cu toate acestea, fantoma lui îi bântuia, căci, dacă era numit de către Contele Risipitor, atunci lordul Densmore era cel mai probabil exact genul de tutore pe care toți ar fi preferat să nu îl aibă.

– Mai e ceva.

Mereu era.

Isabel se cutremură la acel gând.

– Are legătură cu James?

– Nu. Are legătură cu tine. Lara se aplecă în scaun către ea. Ştiu de ce ai adormit aici în loc să mergi în pat. Ştiu că îţi faci griji pentru viitorul nostru. Şi pentru bani. Şi pentru James. Şi pentru Casa Minerva.

Isabel scutură din cap, încercând să o contrazică.

– Nu mă insulta prefăcându-te că nu ştii despre ce vorbesc. Te ştiu de-o viaţă. Locuiesc cu tine de şase ani. Ştiu că eşti îngrijorată.

Isabel dădu să vorbească, însă se opri. Fireşte că Lara avea dreptate. Era îngrijorată. Era îngrijorată că starea dezastruoasă a finanţelor lor avea să îl împiedice pe James să meargă la şcoală, să înveţe cum să fie conte, să readucă numelui familiei o urmă de onoare. Era înspăimântată că noul lui tutore nu-şi va arăta vreodată faţa – şi banii. Şi era aproape la fel de înspăimântată că acesta va veni şi va închide Casa Minerva, alungându-le pe femeile pe care ea se chinuise atât de mult să le ţină în siguranţă.

Pe femeile care aveau nevoie de ea.

Acoperişul avea găuri, în acea săptămână pierduseră şapte oi care ieşiseră prin gard în partea de vest a moşiei şi se rătăciseră, iar Isabel nu mai avea nici un sfanţ. Dacă nu găsea o soluţie avea să fie nevoită să le ceară unor fete să plece.

– Nu cred că contele ne-a lăsat vreun ban, spuse Lara blând. Era prima oară când unul dintre rezidenţii de la conac vorbea despre problemele pe care le aveau.

Isabel clătină din cap, simţind un val de frustrare.

– Nu mai avem nimic.

Nimic care să nu fi fost lăsat moştenire viitorului conte de Reddich fără drept de înstrăinare.

Tatăl ei nici măcar nu avusese grijă să se asigure că odraslele lui – că *moştenitorul* lui – erau protejate. Isabel avusese nevoie de jumătate de oră să îl convingă pe avocatul venit a doua zi după vestea morţii tatălui ei că înţelegea suficient de bine partea financiară a moşiei cât să i se explice întreaga situaţie.

De parcă sărăcia ar fi fost un lucru prea complicat.

Contele Risipitor pierduse totul la jocurile de noroc: casa din oraş, trăsurile, mobila, caii... *pe fiica lui.* Nu mai rămăsese nimic. Doar ce era al lui James de drept...

Şi al lui Isabel să vândă.

Simți un junghi de tristețe în piept.

Fratele ei nu avusese tatăl sau mama sau educația adecvate unui conte – însă va avea titlul şi moşia. Iar ea va face tot ce îi stătea în putință să i le păstreze.

Un conte mort.

Un moştenitor copil.

O moşie în paragină.

Două duzini de guri de hrănit, care trebuiau să rămână bine ascunse.

Niciodată nu mai fusese atât de speriată.

Dacă n-ar fi furat-o somnul cu o noapte în urmă, probabil că ar fi avut deja un plan care să îi salveze pe toți. Avea nevoie doar de timp.

Isabel închise ochii şi trase adânc aer în piept.

– Lara, asta nu e problema ta, spuse ea hotărâtă, refuzând să își dea gândurile la iveală. O să mă asigur că vom fi cu toții bine.

Lara o privi cu blândețe.

– Fireşte că aşa vei face. Nici una nu ne-am îndoit vreo clipă de asta.

Bineînțeles că nu. Nimeni nu se îndoia de puterea lui Isabel. Nici măcar atunci când ar fi trebuit să o facă. Nici acum când totul atârna de un fir de ață.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre fereastră, privind la pământurile de la Townsend, cândva bogate şi fertile. Acum câmpurile erau năpădite de buruieni şi neîngrijite, iar numărul turmelor scăzuse simțitor.

– Fetele sunt îngrijorate?

Nu. Nu cred că le-a trecut prin cap că ar putea fi aruncate în stradă.

Isabel se cutremură la acele vorbe.

Nu vor fi aruncate în stradă. Să nu mai spui vreodată astfel de lucruri.

Sigur că nu vor fi, repetă Lara.

Se prea poate să fie. Isabel auzi acele cuvinte ca şi când le-ar fi rostit cu voce tare. Se întoarse rapid, cu fustele foşnind în jurul gleznelor, apoi ridică un deget şi îl agită pe la nasul Larei.

– Găsesc eu o soluție. Facem rost de niște bani. Le mut în altă casă. Nu e ca și când cea de acum ar fi cine știe ce.

– A doua Casă Minerva, spuse Lara.

– Exact.

– Strașnică idee.

Isabel pufni auzind tonul verișoarei ei.

– Nu e nevoie să încuviințezi doar ca să mă liniștești.

– Așa este, răspunse Lara. Ai un teanc de bani ascunși pe undeva? Căci, din câte știu eu, casele care adăpostesc două duzini de femei au nevoie de fonduri.

– Da. Păi. Asta e partea din plan pe care încă nu am rezolvat-o.

Isabel traversă camera spre ușă, apoi se întoarse și făcu câțiva pași spre birou. Rămase acolo și privi lung scrisorile împrăștiate pe biroul uriaș, la care stătuseră trei generații de conți. După o tăcere îndelungată, zise:

– Există o singură cale să ne asigurăm că avem bani să supraviețuim.

– Și anume?

Trase adânc aer în piept.

– Vom vinde statuile de marmură. Simți un vuiet în urechi pe măsură ce rostea acele cuvinte, ca și când, dacă nu le-ar auzi, nu ar fi fost spuse.

– Isabel... Lara scutură din cap.

„Lara, te rog, nu te împotrivi. Nu am putere."

– E ridicol să le păstrăm. Nimănui nu îi plac.

– *Ție* îți plac.

– Sunt un lux pe care nu ni-l mai permitem.

– Nu. Sunt singurul lux pe care l-ai avut vreodată.

Ca și când ea nu știa asta.

– Ai o soluție mai bună?

– Poate. Lara șovăi. Poate ar trebui să iei în vedere... poate ar trebui să te gândești la căsătorie.

– Sugerezi cumva că ar fi trebuit să îl accept pe unul dintre numeroșii bădărani care au trecut pe-aici de-a lungul anilor după ce m-au câștigat la jocuri de noroc?

Lara făcu ochii mari.

– Oh, nici pomeneală! Nu pe unul dintre ei. Pe nici unul din ei! Pe nici unul care să-l fi cunoscut pe tatăl tău. Sugeram pe altcineva. Pe cineva... bun. Iar dacă mai e şi bogat, atunci cu atât mai bine.

Isabel ridică revista pe care o văzuse mai devreme.

– Insinuezi că ar trebui să-mi încerc norocul să pun mâna pe un lord, verişoară?

Obrajii Larei se îmbujorară.

– Nu poţi să negi că o partidă bună n-ar fi cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla.

Isabel scutură din cap. Măritişul nu era răspunsul. Ar fi făcut un sacrificiu sau două ca să salveze casa şi pe femeile din ea, însă nu avea de gând să-şi sacrifice libertatea, sănătatea minţii sau propria persoană pentru asta. Nu-i păsa dacă era sau nu soluţia.

Egoistă.

Cuvântul ardea, amintindu-i de altele – ca şi când acestea ar fi fost rostite cu câteva secunde înainte, nu cu ani în urmă. Isabel ştia că dacă închidea ochii ar fi văzut-o pe mama ei, cu faţa contorsionată de durere, aruncând vorbele precum cuţitele.

„Ar fi trebuit să-l laşi să te mărite, afurisită egoistă. El ar fi rămas dacă ai fi făcut-o. Şi tu ai fi plecat."

Scutură din cap ca să alunge imaginea şi îşi drese glasul, simţindu-şi brusc gâtlejul strâns şi dureros.

– Măritişul nu e răspunsul, Lara. Chiar crezi că cineva cu posibilitatea de-a ne ajuta s-ar gândi să se însoare cu fiica de douăzeci şi patru de ani, care nu a fost văzută vreodată într-o sală de bal londoneză, a Contelui Risipitor?

– Sigur că da!

– Nu. Nu ar face-o. Nu am talente, nu sunt instruită, nu am zestre, n-am decât o casă plină de femei care se ascund; câteva chiar *ilegal*. Cum aş putea să explic aşa ceva unui peţitor?

Lara deschise gura să răspundă, dar Isabel continuă:

– Îţi spun eu: e imposibil. Nici un bărbat întreg la minte nu s-ar însura cu mine şi nu ar prelua greutăţile mele. Şi, sincer vorbind, sunt destul de recunoscătoare pentru asta. Nu. Pur şi simplu trebuie să încercăm altă soluţie.

– Isabel, s-ar însura cu tine dacă i-ai spune adevărul. Dacă i-ai explica totul.

Se aşternu tăcerea, iar Isabel îşi permise să se gândească la cum ar fi să aibă pe cineva cu care să îşi împartă toate secretele. Pe cineva care să le ocrotească pe fete... şi să îl crească pe James. Pe cineva care să îi uşureze povara.

Însă îndepărtă imediat gândul. Să împartă cu cineva povara Casei Minerva însemna să îi împărtăşească şi secretele. Însemna să aibă încredere că cineva le va păstra.

– Să-ţi amintesc de toate creaturile îngrozitoare pe care ni le-a dezvăluit Casa Minerva? Soţi agresivi? Fraţi şi unchi ticăloşi? Bărbaţi atât de afundaţi în viciul băuturii că nu-şi găsesc timp să pună ceva pe masă pentru copiii lor? Şi să nu uităm de propriul meu tată, care a fost în stare să-şi vândă copiii ca să facă rost de bani pentru încă o noapte în oraş, în imposibilitatea de a-şi susţine proprietatea, cât se poate de dornic să o lase fără nici un ban şi fără reputaţie pentru moştenitorul lui. Scutură ferm din cap. Lara, dacă am învăţat ceva în viaţa asta, atunci asta e că majoritatea bărbaţilor nu sunt buni de nimic. Iar bărbaţii cumsecade nu cutreieră drumurile de ţară din Yorkshire în căutare de fete bătrâne ca mine.

– Nu pot fi ticăloşi cu toţii, replică Lara. Isabel, trebuie să recunoşti că fetele care sosesc la Casa Minerva... ei bine, soarta lor a fost plină de ghinion. Poate că bărbaţii precum cei pomeniţi aici – şi arătă către revistă – sunt diferiţi.

– Aşa o fi, cu toate că mă îndoiesc... dar să fim cinstite. Nu sunt chiar genul de femeie care ar putea pune mâna pe un lord. Cu atât mai puţin pe unul ridicat în slăvi de reviste pentru calităţile sale excepţionale.

– Prostii. Eşti încântătoare şi deşteaptă. Şi foarte pricepută. Mai eşti şi sora unui conte – ba chiar mai mult, a unui conte care nu şi-a distrus încă numele, spuse Lara cu emfază. Pun rămăşag că lorzii râvniţi ai Londrei s-ar îndrăgosti de tine.

– Ei bine, sunt şi la vreo trei sute de kilometri la nord de Londra. Îmi închipui că aceşti lorzi sunt deja luaţi... de o sumedenie

de domnişoare norocoase cu abonamente care nu le ajung cu diligenţa.

Fu rândul Larei să ofteze.

– Poate nu chiar lorzii *ăştia*. Poate că revista este doar un simplu semn.

– Un semn.

Lara încuviinţă din cap.

– Crezi că – se opri o clipă să verifice numele revistei, *Pearls and Pelisses*... e un semn? În primul rând, de ce primim porcăria ăsta?

Lara făcu un semn cu mâna.

– Fetelor le place. Şi da. Cred că e un semn că ar trebui să te gândeşti la căsătorie. Cu un bărbat cumsecade. Şi înstărit.

Isabel se îmblânzi.

– Lara, căsătoria nu ar face decât să ne aducă şi mai multe necazuri. Şi chiar de nu ar fi aşa, chiar crezi că bărbaţii cumsecade şi înstăriţi fac coadă în Dunscroft aşteptând să-mi fac eu apariţia în oraş?

Deschise revista şi citi descrierea lordului Nicholas St. John, primul pe lista celor mai râvniţi lorzi ai Londrei.

– Serios acum. Omul acesta este fratele geamăn al unuia dintre cei mai bogaţi nobili din Anglia, la fel de bogat la rândul lui, un călăreţ neîntrecut, spadasin fără rival şi, pare-se, îndeajuns de chipeş cât să le ţină pe doamnele din lumea bună cu sărurile la nas. Se opri şi îi aruncă Larei o privire răutăcioasă. Mă minunez cum de se mai ţine pe picioare populaţia feminină a Londrei când el şi fratele lui geamăn apar împreună în public.

Lara chicoti.

– Poate că sunt suficient de binevoitori cât să păstreze o oarecare distanţă unul de altul, pentru siguranţa şi virtutea societăţii.

– Aşa s-ar şi cuveni să facă acest „ideal de masculinitate".

– „Ideal de masculinitate"?

Isabel citi cu voce tare:

– „Lordul Nicholas este un veritabil ideal de masculinitate – chipeş şi fermecător, cu un aer misterios ce face evantaiele şi genele să fâlfâie deopotrivă. Iar ochii, dragi cititoare...

Atât de albaştri..." Spune-mi, te rog, ce are revista asta aşa de minunat?

– Ei bine, cu siguranţă nu acest articol. Ce altceva mai zice? Lara îşi întinse gâtul să citească şi ea.

– „Şi asta nu este tot, dragi cititoare! Călătoriile lui legendare nu doar pe Continent, ci şi în inima Orientului nu numai că i-au bronzat pielea, ci i-au lărgit orizonturile – lordul Nicholas nu se va mulţumi cu o domnişoară prostuţă, doamnelor, ci va dori o tovarăşă cu care să poată purta o conversaţie! *Voilà!*"

– Nu zice *Voilà!* Lara se întinse după revistă cu neîncredere.

– Ba da! Isabel ţinu revista departe. „*Voilà*! Oare nu v-am încredinţat, doamnelor, că-i vom găsi pe cei mai buni gentilomi ai Londrei pe care să-i luaţi în considerare?"

– Ei bine, cred că dacă e un bărbat atât de minunat, *Voilà!* este o exclamaţie cât se poate de potrivită.

– Mm. Isabel continuă să citească în tăcere.

– Isabel? Lara se aplecă spre ea să vadă ce anume îi atrăsese atenţia verişoarei ei. Ce este?

La întrebarea ei, Isabel ridică brusc privirea.

– Ai dreptate, Lara.

– Am?

– Revista asta prostească *chiar* e un semn!

– Chiar este?

Lara era deja confuză.

– Chiar este!

Isabel se opri din citit şi întinse mâna după o foaie de hârtie albă pe care să îşi scrie scrisoarea.

– Dar credeam...

– Şi eu credeam. Însă chiar e.

– Însă... Lara se opri, uimită, apoi spuse primul lucru care îi trecu prin minte. Însă... cum rămâne cu cei trei sute de kilometri care ne despart de Londra?

Isabel ridică privirea. Tăcu o vreme şi îşi înclină capul într-o parte, chibzuind la acele vorbe.

– Ei bine, se pare că va trebui să aduc un argument foarte convingător.

Capitolul 3

Lecția numărul unu:
Nu încercați să lăsați o primă impresie prea puternică.

Ca să îl cuceriți pe lordul dorit, trebuie să vă faceți văzută, însă abia auzită. La început nu exagerați cu conversația – nu vreți să îl copleşiți cu gândurile voastre.

Cu toate că poate părea dificil, nu vă speriați, dragi cititoare. Grația voastră tăcută va fi mai mult decât suficientă ca să îl cuceriți pe lordul râvnit.

Pearls and Pelisses
Iunie 1823

Nick călătorise mult şi se mândrea cu abilitatea lui de a găsi valoare chiar şi în cele mai anoste locuri. Petrecuse ani întregi străbătând Continentul, nu în Viena sau Praga, nici în Paris sau Roma, ci în sătucurile neştiute ale Europei. Apoi călătorise în Orient, unde descoperise nestemate prin bazaruri otomane ponosite şi gustase din plăcerile simple ale vieții alături de comunitățile din cele mai îndepărtate colțuri ale Orientului.

Când el şi Rock urcaseră din Turcia prin trecătorile de munte ale Greciei cu nimic altceva decât hainele de pe ei, Nick petrecuse săptămâni întregi fără mâncare caldă, fără pat şi fără orice fel de lux şi tot îşi descoperise pasiunea pentru antichități. Nu existase vreun loc în care să nu găsească ceva frumos.

Însă era cât pe ce să renunțe când ajunse în satul Dunscroft. Puține lucruri păreau demne de luat în seamă acolo.

Nick şi Rock se aflau în curtea singurului han din sat şi aşteptau să li se aducă caii. Aşteptau de aproape jumătate de ceas, iar freamătul din zori al satului fusese înlocuit de toropeala din mijlocul dimineții. Nick se mişcă cu un oftat de pe un picior pe altul când zări uşa măcelăriei deschizându-se şi dând la iveală

un băiat deşirat. Avea braţele încărcate de pachete şi scăpă aproape imediat unul cu o formă ciudată pe pământul prăfuit. Când se întoarse să îl ridice, teancul se clătină periculos.

Era cel mai interesant lucru care se întâmplase de când ajunseseră în micul sat din Yorkshire, cu două nopţi în urmă.

– Pariez pe o coroană de argint că mai scapă unul până ajunge la prăvălia de mărunţişuri, zise Nick.

– Hai de aur, aprobă Rock.

Băiatul trecu pe lângă magazin fără nici o problemă.

– Eşti gata să te întorci la Londra? întrebă Rock, băgându-şi câştigul în buzunar.

– Nu.

– Te gândeşti măcar să plecăm din Yorkshire?

– Nu până nu avem motiv să credem că şi ea a plecat din Yorkshire.

Rock trase aer adânc în piept, legănându-se pe călcâie. După un moment de tăcere, spuse:

– Din câte ştiu eu, *tu* eşti cel care şi-a dat cuvântul că o va găsi pe fata asta. Pe mine nu mă ţine nimic aici. Ankara e mult mai primitoare decât locul ăsta.

Nick ridică din sprânceană.

– Ankara? Cred că e puţin cam extrem, dacă ne gândim pe unde am stat când am vizitat ultima dată Turcia.

– Tot din cauza ta, mârâi Rock. Am putea măcar să ne mutăm în York; hanul ăsta – şi cu greu pot folosi termenul – e îngrozitor.

– Pentru un turc, chiar ai devenit mare filfizon, spuse Nick zâmbind.

– Pentru numele lui Dumnezeu, se cheamă *Porcul Înţepenit!*

– Crezi că în York o să găsim un han cu un nume mai interesant?

– Cred că acolo putem găsi un han mai *bun*.

– Poate, însă conform ultimelor informaţii, ea era în drum spre locul ăsta, spuse Nick. Unde ţi-e simţul aventurii?

Rock mârâi iritat şi privi spre grajduri.

– L-am pierdut, cu cai cu tot. Unde naiba îi ţin? În Bath? Singurul motiv pentru care ar dura atât să-i aducă e că sunt morţi.

– Calul să fie mort?

– Mă gândeam mai degrabă la moartea grăjdarului care s-a dus să-l caute, spuse Rock şi se îndreptă către grajduri, lăsându-l pe Nick să-şi îndrepte atenţia spre satul Dunscroft.

Erau aproape.

O urmăriseră pe Georgiana prin toată Anglia, până în Yorkshire, unde părea că i se pierduse urma. Călăriseră spre nord o zi întreagă, întrebându-i pe toţi cei care ar fi putut să vadă o tânără călătorind singură şi nu găsiseră nimic mai departe de Dunscroft, unde un băiat care lucra la poştă îşi amintea să fi văzut o „doamnă ca un înger" coborând din diligenţă. Nu îşi mai amintea ce se petrecuse cu respectivul înger, dar Nick îşi dăduse seama rapid că nu ajunsese prea departe. Era în Dunscroft. Sau pe undeva pe aproape.

Era convins de asta.

Trase aer adânc în piept şi se gândi la sătucul cu o singură stradă principală, unde biserica, hanul şi un rând de prăvălii erau singurele semne de civilizaţie. Peste drum de han era islazul, un petic de pământ verde pe care încă se afla un stâlp gol rămas de la sărbătoarea primăverii, care reprezenta probabil noaptea cea mai palpitantă a anului. În timp ce privea islazul, atenţia lui Nick se îndreptă către o femeie care îl traversa singură.

Citea în timp ce mergea, absorbită de teancul de hârtii pe care le ducea, iar primul lucru pe care îl observă Nick fu abilitatea ei de a merge în linie dreaptă, în ciuda faptului că nu părea să ştie unde se afla.

Era în doliu, îmbrăcată cu o rochie de zi simplă şi neagră, cu o croială banală, poate chiar un pic demodată – de aşteptat, judecând după locul în care se aflau. Rochia arăta că tânăra era probabil fiica vreunui mic nobil local, dar gesturile ei erau suficient de degajate cât să sugereze că nu era o domnişoară din înalta societate.

O privi cu atenţie, analizând înălţimea ei neobişnuită – nu îşi amintea să mai fi întâlnit vreo femeie la fel de înaltă ca ea. Paşii ei rapizi şi hotărâţi erau complet diferiţi de cei mărunţi pe care tinerele doamne îi considerau graţioşi. Nu se putu stăpâni să nu se uite lung la fustele ei, care i se înfăşurau pe picioarele frumoase odată cu fiecare pas mare. În timp ce mergea, tivul rochiei

i se ridica, dându-i la iveală cizmele banale – încălțăminte aleasă pentru partea practică, nu după modă.

Boneta neagră îi era trasă peste față să îi apere ochii de soare. Între borul coborât al pălăriei și scrisoarea ridicată, Nick nu putu să deslușească nimic altceva decât vârful unui nas drept și obraznic. În treacăt, se întrebă ce culoare aveau ochii ei.

Traversase tot câmpul și aproape ajunse la drum fără să ridice măcar o dată privirea. O privi cum întoarce pagina fără să piardă nici un cuvânt din corespondență și fără să greșească pasul. Concentrarea ei unică era fascinantă, iar el nu se putu stăpâni să nu se întrebe cum ar fi să fie subiectul unei asemenea atenții totale. Oare așa se dăruia în tot ce făcea?

Se îndreptă de spate și se întoarse să se uite după Rock. Nick nu avusese de prea mult timp o femeie dacă se uita după una fără nume și fără chip, care pur și simplu se nimerise să fie în raza lui vizuală.

Apoi se dezlănțui iadul.

Din apropiere se auzi o trosnitură puternică, urmată de bărbați urlând, cai nechezând și un bubuit pe care Nick nu îl recunoscu imediat. Se întoarse în direcția sunetului și la început nu observă nimic, dându-și cu greu că zgomotul venise din josul străzii principale, de după o cotitură a drumului, după care înțelese gravitatea situației dintr-o privelițe clară și teribilă.

Mâncând pământul, niște cai de povară enormi izbeau cu copitele pământul în timp ce pulpele lor musculoase se mișcau cu o forță neînfrânată. Trăgeau o căruță mare care pierduse două roți și se târa pe o parte. Căruța își pierdea încărcătura de lespezi, iar sunetul de pietre rostogolindu-se agita caii, care deja alergau cu o viteză amețitoare. Vizitiul și roțile se pierduseră, și nu mai avea cine să țină în frâu vehiculul uriaș; cailor nu le păsa de nimic în calea lor.

Iar tânăra de pe câmp se pregătea să iasă în fața lor.

Rămase cufundată în lectura ei chiar și când o strigă Nick. Făcu ultimul pas fatidic și ajunse în drumul principal, iar el știu atunci că nu avea de ales decât să o salveze.

„La naiba!"

Străbătu curtea hanului în goană. O privire rapidă îi confirmă că abia avea timp să o scoată de pe drum, presupunând că el nu greşea pasul, iar ea nu se hotăra brusc să vadă ce era în jurul ei.

Nu că ar fi existat vreo şansă să se întâmple varianta din urmă.

Nick simţea pământul dur vibrând sub cizmele lui de călărie de la freamătul copitelor, în timp ce alergă în partea cealaltă a drumului şi ţâşni spre ea chiar în timp ce animalele uriaşe se repezeau asupra lor.

Era o prostie.

Fie de la zgomotul din jurul ei, fie dintr-un instinct latent de autoconservare, ea ridică privirea.

Avea ochi căprui.

Şi foarte mari.

Rămase uimită şi se opri, încremenită de surpriză şi de nesiguranţă, iar Nick spera doar să nu se abată din calea lui, altfel ar fi fost amândoi în mare pericol.

Oare nu îşi învăţase lecţia când îi ardea de salvat domniţe la ananghie?

Se părea că nu.

Ajunse la ea, iar trupul lui masiv o împinse în spate, braţele lui puternice se strânseră în jurul ei şi amândoi fură ridicaţi de la pământ de forţa coliziunii. Hârtiile ei zburară peste tot.

Instinctiv, o răsuci în aer, protejând-o de impactul care aproape sigur avea să îl lase fără suflare – şi poate chiar şi fără membre zdravene. Aterizarea fu suficient de stângace cât să îi trimită un junghi ascuţit de durere prin braţ; strânse din dinţi, apoi se rostogoliră câţiva metri prin iarba deasă. Când se opriră, Nick simţi caii trecând pe lângă ei, zguduind pământul şi lăsând urme adânci.

Rămase o vreme nemişcat, iar umărul stâng şi genunchiul drept îl dureau suficient cât să nu-l îngrijoreze. Abia atunci îşi dădu seama de poziţia în care se afla, înfăşurat în jurul unui trup cald de femeie. Se ghemuise în jurul ei, iar braţele sale îi protejaseră din instinct capul şi gâtul să nu se rănească. Îşi ridică atent capul, privind-o în timp ce stătea în braţele lui; ochii îi erau închişi, iar buzele formau o linie subţire şi fermă. Îi simţea ritmul accelerat

al respirației pe piept. Își pierduse boneta în cădere, iar o șuviță deasă și arămie îi căzuse pe față. Își îndoi brațul cu care îi sprijinea capul și, fără să se gândească la ce făcea, îi îndepărtă șuvița.

Când simți atingerea lui, ea deschise ochii și clipi spre el.

Nu avea niște ochi căprui simpli. Erau un mozaic de nuanțe chihlimbarii, aurii și cafenii, amplificate de lacrimi de teamă și confuzie, surpriză și ușurare. Avea ceva blând și ispititor.

Apoi începu să se zbată.

– Domnule! Dă-te la o parte de pe mine! Își folosi mâinile ca să-i lovească pieptul și brațele. Imediat!

Una dintre lovituri îl nimeri în brațul rănit, iar el făcu o grimasă de durere.

Se înșelase. Nu avea nimic blând în ea. Era o scorpie.

– Încetează!

Acel cuvânt o făcu să se oprească.

Încremeni sub el, iar el conștientiză brusc poziția în care se aflau – trupul ei lipit de al lui, sânii ei care îi atingeau pieptul în timp ce se chinuia să-și recapete suflul. Locul în care se afla coapsa lui, între ale ei, între fustele ei. Și, brusc, zvâcnetul din genunchiul lui nu păru nici pe departe la fel de stânjenitor precum cel pe care îl simțea în cu totul și cu totul altă parte a corpului.

Așa ceva nu se cuvenea.

Se ridică ușor de pe ea, tresărind când umărul lui rănit protestă de durere. Mârâi, ridicând colțul gurii.

– Sper ca scrisorile dumitale să fi meritat faptul că aproape ne-au ucis pe amândoi.

Ea făcu ochii mari.

– Sper că nu mă învinuiești pe mine pentru postura în care ne aflăm. M-ai atacat! Își lipi mâinile de pieptul lui și îl împinse cu toată forța pe care o avea – una neașteptat de mare, socotind proaspăta lor experiență aproape mortală.

El ridică din sprânceană la cuvintele ei, însă se dădu la o parte și își aranjă haina cu pompă, privind lung la mâneca distrusă, pe jumătate ruptă la cot, apoi prinse manșeta și, trăgând cu putere, sfâșie toată partea de jos.

Își întoarse din nou privirea spre ea. Încă era la pământ, șezând dreaptă ca un băț, uitându-se la el de după o avalanșă

de bucle arămii, transfigurată de mâneca albă şi umflată care flutura în vânt.

– Nu este ca şi când ar mai fi putut fi reparată, spuse el, întinzându-i braţul.

Ea se dădu uşor înapoi, ca şi când ar fi fost nesigură de motivele lui.

– Un om mai puţin cumsecade s-ar simţi ofensat, zise el. Faptul că ţi-am salvat viaţa ar trebui să fie o dovadă a bunei mele credinţe.

Ea clipi şi, preţ de o clipă, el fu sigur că văzuse lucind ceva în ochii ei – poate amuzament? Întinse mâna şi acceptă mâna lui, apoi se ridică în picioare.

– Nu mi-ai salvat viaţa. Eram cât se poate de bine până când... Tresări când îşi lăsă greutatea pe un picior, iar el nici nu ar fi băgat de seamă dacă nu ar fi fost atât de fermecat de ea.

– Uşor, spuse el, trecându-şi braţul lung pe după ea. Ai tras o căzătură pe cinste.

Poziţia lor îi aduse faţă în faţă, la o distanţă de doar câţiva centimetri. El coborî vocea la un nivel cu care ştia că atrăgea orice femeie.

– Eşti bine? Te pot duce acasă?

Ea îl privi drept în ochi, iar el văzu în privirea ei un licăr de înţelegere. *Începea să se îmblânzească.* Însă dispăru înainte ca el să apuce să se gândească prea mult la asta. Se îndepărtă de atingerea lui şi îşi luă mâna dintr-a lui cu o urmă uşoară de roşeaţă pe chip ce contrasta cu urma mare de praf care îi murdărea un obraz.

– Nu. Sunt bine, milord. Nu am nevoie de ajutorul dumitale. Nu e nevoie să te mai deranjezi din pricina mea.

El fu luat prin surprindere.

– Nu e nici un deranj, domnişoară. M-am bucurat să fiu cavalerul care salvează domniţa aflată la ananghie.

Tonul ei deveni defensiv.

– Înţeleg de ce ai crezut că sunt în primejdie, milord, însă vă asigur că ştiam perfect ce se petrece în jurul meu.

El ridică o sprânceană.

– Chiar ştiai?

Ea dădu din cap.

– Firește.

– Și aveai de gând să te dai din calea cailor care galopau furioși către dumneata?

Dădu să răspundă, dar tăcu. Făcu un pas înapoi și se întoarse să adune hârtiile pe care le pierduse în cădere, împrăștiate în iarbă în jurul lor. Era stânjenită, iar el se simți imediat mâhnit. O privi o clipă, apoi o ajută, strângând câteva dintre foile aruncate de vânt departe pe câmp. Se uită pe furiș la acele materiale care îi captivaseră atât de mult atenția femeii și observă că erau facturi, fapt care îl surprinse. De ce trebuia o tânără frumoasă să se ocupe de treburi financiare?

Se întoarse la ea, se plecă în fața ei și îi întinse hârtiile. Când ea întinse mâna să le ia, el i-o prinse din nou și își trecu degetul mare peste încheieturile degetelor ei înverzite de la iarbă, apoi se îndreptă.

– Milady, te rog să mă ierți. Dă-mi voie să mă prezint. Sunt lordul Nicholas St. John.

Ea încremeni la cuvintele lui, îi cercetă chipul, iar el abia se stăpâni să nu își îndrepte lavaliera.

– St. John, ați spus? repetă ea, trăgându-și mâna din strânsoarea lui.

Vorbele ei aveau o urmă de recunoaștere, iar Nick se opri, neștiind ce să înțeleagă din asta.

– Da.

– Lordul *Nicholas* St. John?

Auzise de el.

Afurisita aia de revistă.

Când vorbi din nou, în vocea lui se putea citi groaza.

– Da.

Îl vâna. Ca și celelalte.

Sigur, celelalte nu îi puseseră în primejdie viața. Și nici nu erau așa de frumoase.

Scutură din cap să alunge gândul – frumoasă sau nu, femeia era o viperă – și privi peste umăr, căutând cea mai apropiată cale de scăpare.

– Lordul. Nicholas. St. John, specialistul în antichități.

Fu rândul lui Nick să rămână uluit. Întrebarea îl luă complet pe nepregătite. Se aşteptase la *Nicholas St. John, fratele marchizului de Ralston?* sau la *Nicholas St. John, lordul râvnit?* Sau chiar la *Nicholas St. John, cel mai dorit burlac al Londrei?* Însă să fie recunoscut drept un specialist în antichităţi era o abordare complet diferită de cea la care se aşteptase din partea celorlalte femei.

Poate că o găsise pe singura femeie din Marea Britanie care nu citise *Pearls and Pelisses.*

– În persoană.

Ea râse vesel şi cu bunăvoinţă. Ceea ce o făcu şi mai frumoasă, iar Nick nu se putu stăpâni să nu îi întoarcă zâmbetul.

– Nu-mi vine să cred. Milord, sunteţi foarte departe de casă.

Nu chiar atât de departe atât timp cât ea zâmbea.

Nick alungă acel gând ridicol.

– Mi se pare nedrept să ajung atât de departe şi să-mi vii de hac. Din mai multe puncte de vedere.

– Mărturisesc că mă gândeam că eşti... diferit, râse ea. Sigur, nici nu m-am gândit prea mult la dumneata. Însă acum eşti aici. În Dunscroft! Ce noroc pe capul meu!

Nick se chinuia să îşi limpezească mintea de confuzia pe care o crease.

– Mă tem că nu pricep.

– Firește că nu! Însă vei înțelege! Ce te aduce în Dunscroft?

El dădu să răspundă, însă ea făcu un semn cu mâna.

Lasă. Nici nu contează! Contează doar că eşti aici!

Nick îşi încruntă sprâncenele.

Poftim?

Eşti un semn.

Un semn?

Da. Dar nu unul din acelea pe care şi le închipuia Lara.

Nu.

Întreaga discuţie îl făcea să se întrebe dacă femeia nu se lovise cumva la cap când căzuseră. Ea scutură din cap.

Nu. Eşti un semn că ar trebui să vând statuile de marmură.

Statuile de marmură.

Ea îşi înclină capul într-o parte.

Lord Nicholas, eşti bine?

– Da, socotesc că da.

– Pentru că doar ai repetat ce-am spus eu în loc să îmi răspunzi.

El nu răspunse.

– Chiar eşti lordul Nicholas St. John? Specialistul?

Da. Acela era unul dintre puținele lucruri de care era sigur în fața acelei femei uluitoare.

– Desigur.

Ea îl privi o clipă.

– Ei bine, o să mă mulțumesc cu dumneata.

– Poftim?

– Iartă-mă, dar nu pari a fi cel mai... ager... dintre cărturari.

Acum chiar se simțea jignit.

– Milady, te asigur... dacă ai nevoie de un specialist în antichități nu vei găsi altul mai bun ca mine.

– Nu e nevoie să te simți ofensat, spuse ea. Nu e ca şi când aş avea prea mulți anticari din care să aleg. Zâmbi, iar zâmbetul ei fu ca o lovitură în cap pentru el. Din nou.

Cine era femeia asta?

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, ea spuse:

– Sunt Lady Isabel Townsend. Şi trebuie să îți mulțumesc că uşurezi atât de mult lucrurile.

Nick se încruntă.

– Poftim?

Însă femeia cea uluitoare nu răspunse. În schimb, se întoarse cu spatele şi privi pământul în jur, până când, cu strigăt triumfător, merse şchiopătând câțiva metri şi culese un săculeț destul de jerpelit. Nick o urmări răscolind conținutul acestuia, şi, într-un final, scoțând o bucățică de hârtie pe care i-o întinse imediat.

El îi aruncă o privire nedumerită şi spuse:

– Ce e?

– E pentru dumneata, spuse ea simplu, ca şi când era perfect normal să îşi dea şi el seama de asta.

– Pentru mine?

Încuviință din cap.

–Ei bine, era adresată Societății Regale pentru Antichități. Zâmbi în fața confuziei lui. Însă din moment ce ești deja aici... cred că ești numai bun.

Nu se întâmpla în fiecare zi ca Isabel să fie catapultată prin aer din calea unor cai în galop. Însă dacă de asta era nevoie pentru ca un membru al celei mai distinse societăți de antichități din Londra să apară în Yorkshire, atunci accepta bucuroasă vânătăile pe care mai mult ca sigur le căpătase de la căzătură.

Da, lordul Nicholas St. John era fără îndoială un semn.

Bărbatul era un anticar, un expert în istorie și, mai important, un cunoscător al valorii statuilor de marmură grecești. Și se întâmpla ca ea să aibă o colecție întreagă de statui grecești de marmură care aveau nevoie să fie evaluate. Și vândute. Cât mai curând posibil.

Alungă durerea pe care o simțea de fiecare dată când se gândea la acel plan. *Era singura soluție posibilă.* Avea nevoie de bani. Și încă repede. Lordul Nicholas ar fi putut la fel de bine să fie lordul Densmore cel cu renume îndoielnic.

Iar dacă ar fi fost, atunci Isabel și restul femeilor de la conac ar fi dat de necaz.

Dar nu era. Răsuflă ușurată la acel gând. Nu, el era răspunsul la problemele lor.

Nu ar fi putut fi mai fericită nici dacă tatăl ei i-ar fi lăsat moștenire zece mii de lire.

Ei bine, poate că zece mii de lire ar fi făcut-o puțin mai fericită.

Dar și statuile de marmură valorau ceva, destul cât să închirieze o casă nouă și să le scape pe fete de necaz. Cu puțin noroc, urma să aibă o a doua Casă Minerva în mai puțin de o săptămână.

Nu credea că o să spună așa ceva vreodată, însă revista aceea fusese un fel de dar venit de sus.

Îl privi pe lordul Nicholas citind scrisoarea pe care o scrisese în dimineața aceea. Nu era de mirare că fusese numit Lordul Răvnit. Era într-adevăr un specimen masculin remarcabil. Empiric, desigur. Era înalt și cu umeri lați, iar Isabel știa că haina lui ruptă ascundea un trup musculos care îi făcea să pară niște pitici

pe cei mai mulți dintre bărbații din Yorkshire și probabil și din restul Angliei.

Însă nu dimensiunea era cel mai atrăgător lucru al său, ci chipul frumos și neted. Buzele lui, care formau o linie fermă și puternică, zâmbeau cu ușurință, iar ochii erau de un albastru minunat, într-un contrast izbitor cu părul negru și pielea bronzată. Nu mai văzuse vreodată ochi atât de albaștri; erau suficient de izbitori cât facă uitată cicatricea.

Și cicatricea aceea.

Avea câțiva centimetri lungime, de deasupra sprâncenei drepte în diagonală peste jumătatea superioară a obrazului – o linie subțire și albă care se decolorase în timp. Isabel tresări închipuindu-și câtă durere trebuie să îi fi pricinuit. Trecea periculos de aproape de colțul unuia dintre ochii lui albaștri strălucitori, atât de aproape încât fusese norocos că nu îl pierduse.

Probabil fusese ceva grav, un avertisment, un semn că acel bărbat era periculos și nu era de joacă cu el. Iar o parte din Isabel considera cicatricea drept o manifestare a intensității pe care o zărise în lordul Nicholas înainte ca acesta să se năpustească asupra ei și să o arunce din calea cailor. Însă nu simțea teamă când privea cicatricea. În schimb, era foarte curioasă. Unde o căpătase? Cum? Când?

– Lady Isabel.

Sunetul numelui ei o trezi din visare. Oare de cât timp aștepta să îi răspundă? Silindu-se să nu roșească, ridică privirea spre el.

– Milord?

– Ești fiica contelui de Reddich?

– Sunt sora actualului conte.

Nick o privi cu milă.

– Nu am auzit vestea morții tatălui dumitale. Sincere condoleanțe.

Isabel își îngustă privirea.

– Vă cunoșteați?

El scutură din cap.

– Mă tem că nu frecventam aceleași cercuri.

Ea răsuflă ușurată fără să-și dea seama.

– Da, presupun că nu.

Chiar dacă el îi înțelesese sensul cuvintelor, nu o arătă. Ridică scrisoarea.

– Să înțeleg că ai o colecție de antichități?

– Nu vei afla alta mai frumoasă. Nu își putu ascunde mândria din voce. El ridică o sprânceană neagră auzindu-i cuvintele, iar ea roși. Cel puțin, nu una *particulară* mai frumoasă.

El zâmbi, apoi zâmbetul îi dispăru.

– Nu am mai auzit de ea.

– Era a mamei mele, spuse ea grăbită, ca și când asta ar fi lămurit totul. Te asigur că va merita timpul.

El încuviință ușor din cap.

– Atunci, milady, accept oferta dumitale de a mă uita la ea. În după-amiaza asta am ceva de făcut, însă aș putea trece mâine?

Așa repede?

– Mâine?

Rosti cuvântul cu respirația întretăiată. Se așteptase să primească un evaluator abia după o săptămână, ba chiar mai mult. La urma urmei, cine s-ar fi așteptat ca unul să apară în Dunscroft? Ce șanse erau?

Moșia nu era în starea în care să poată fi vizitată de un bărbat, cu atât mai puțin de un londonez. Fetele trebuiau să fie pregătite pentru sosirea lui; trebuiau să dea dovadă de comportamentul cel mai discret când sosea el. O zi era prea puțin.

– Mâine, bâigui ea.

Cum putea să îi amâne vizita?

– Negreșit. De fapt, adăugă el, privind spre han, omul meu sosește acum cu caii. În funcție de cât de repede ne mișcăm, poate ajungem în după-amiaza asta.

După-amiaza asta.

– Omul dumitale. Se uită peste umăr în direcția privirii lui, unde văzu un bărbat uriaș care mâna spre ei doi cai, unul sur și unul negru. Făcu ochii mari zărind statura lui. Era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt și cu câțiva centimetri mai lat decât fierarul satului. Nu mai văzuse un om atât de mare. Sau atât de impunător.

Trebuia să ajungă acasă. Trebuia să le prevină pe fete.

Isabel se întoarse din nou spre St. John și bâigui:

– Milord, sunt... sunt sigură că... ai lucruri mult mai bune de făcut în după-amiaza asta decât să vii să te uiți la statuile mele din marmură. Sigur aveai planuri înainte ca eu să...

– Să fii cât pe ce să ne omori pe amândoi? termină el propoziția. Și întâmplarea face că nu aveam nimic altceva mai bun de făcut. Probabil am fi petrecut după-amiaza în căutare de aventuri, dar, din moment ce mi-ai oferit deja destule, aș fi bucuros să văd statuile. Se opri, simțind neliniștea din ochii ei. Sper că nu îți este teamă de Rock? E blând ca un mieluțel.

Deci pe uriaș îl chema Rock. Sigur că da.

– Sigur că nu, răspunse Isabel un pic prea pripit. Nu mă îndoiesc că domnul Rock este un gentilom adevărat.

– Minunat. Atunci așa rămâne.

– Ce rămâne?

– Vom veni la Townsend Park în această după-amiază sau cel târziu mâine. Sincer, încă mă întreb dacă nu cumva ar fi cazul să te conduc acasă. Aș vrea să mă asigur că, dacă ești iar distrasă, va fi cineva care să te salveze de cai.

Isabel roși din nou, înțelegând că o tachina.

– Exagerezi, domnule. Nu aș fi pățit nimic.

Chipul lui căpătă o expresie gravă.

– Ba da, Lady Isabel, ai fi pățit. Ai fi fost ucisă.

– Prostii.

El își îngustă privirea spre ea.

– Văd că ești genul dificil.

– Nu sunt! Se gândi la vorbele lui. Sau cel puțin nu sunt mai dificilă ca multe alte doamne.

– Îți apreciez sinceritatea, însă majoritatea doamnelor mi-ar fi mulțumit până acum că le-am salvat viața.

– Eu... Se opri, nesigură de răspuns. *O tachina?*

– Nu, nu, spuse el, întrerupând un posibil val de cuvinte prostești pe care se pregătea să le rostească. Nu mai spune nimic acum. Va părea că te-am silit să îți arăți recunoștința.

Cu siguranță o tachina.

Se aplecă spre ea.

– Îmi poți mulțumi altă dată.

Ce ticălos!

Înainte să apuce să îi răspundă, el se întoarse să îşi întâmpine prietenul şi să prindă frâiele calului sur şi masiv. Se răsuci din nou către ea şi spuse:

– Lady Isabel, dă-mi voie să ți-l prezint pe prietenul şi tovarăşul meu, Durukhan.

Bărbatul părea uriaş, aproape cât armăsarul negru de lângă el. Isabel îi întinse mâna, iar el făcu o plecăciune desăvârşită.

– Încântată să te cunosc, domnule Durukhan.

El se îndreptă, de spate, vădit curios.

– Plăcerea este de partea mea.

Privi în ochii negri ai bărbatului şi se simți nevoită să explice:

– Lordul Nicholas a fost îndeajuns de amabil să mă împingă din calea unor cai, spuse ea, arătând cu mâna în direcția căruței de mult dispărute.

– A, da?

Cei doi bărbați schimbară o privire de neînțeles. Însă trecu imediat, iar St. John schimbă subiectul:

– Lady Isabel ne-a invitat să îi vedem colecția de antichități, Rock.

– Ah, spus Rock, privind spre Isabel. Mergem acum?

Inima lui Isabel bătu cu putere când şi-i imagină pe cei doi bărbați apărând pe neaşteptate în pragul Casei Minerva.

– Nu! spuse ea mult prea tare.

Bărbații se priviră unul pe altul, apoi pe ea. Isabel râse nervos.

– Am multe de făcut în sat. Şi la fel de multe de făcut acasă. Iar colecția nu este pregătită. La urma urmei, nu mă aşteptam să dau peste dumneata aici. Eşti un semn, ai uitat?

„Taci odată, Isabel. Parcă ai fi o neroadă."

El zâmbi uşor, într-un fel care îi făcu stomacul să i se strângă într-un mod deloc dezagreabil.

– Şi nu erai pregătită pentru un semn.

– Exact! Tăcu o clipă. Oricum, sunt sigură că înțelegi.

St. John încuviință din cap.

– Într-adevăr. Ai multe de făcut.

– Exact.

Ignoră strălucirea amuzată din privirea lui şi îşi netezi părul, apoi îşi căută boneta. O zări la câțiva metri distanță, în locul în care aterizase după ce îi zburase de pe cap în timpul impactului. Merse spre ea, atât cât putea merge cu glezna dureroasă, şi o luă, apoi se întoarse la cei doi bărbați care o priveau. Dacă nu ar fi fost atât de tulburată, ar fi fost amuzată de fețele lor înmărmurite.

Însă se îndepărtă de cei doi bărbați impunători.

–Aşa că vezi, lord Nicholas, nu îți pot arăta antichitățile acum, însă mâine... mâine e bine. După-masă? La ora trei?

El consimți din cap.

–Atunci rămâne pe mâine.

–Mâine după-amiază, repetă ea.

–Desigur.

–Excelent. Aştept... cu nerăbdare. Cu un zâmbet prea larg şi o mişcare prea nerăbdătoare din cap, Isabel se întoarse şi plecă în grabă, lăsându-i în urmă pe cei doi.

După câteva clipe lungi, Rock se întoarse către Nick, care încă se uita după ea.

–Nu aşteptăm până mâine, nu-i aşa?

Nick scutură din cap.

–Nu.

–Ascunde ceva.

Nick încuviință scurt.

–Şi nu o face prea bine. O urmări cu privirea, observându-i şchiopătatul uşor în timp ce traversa strada şi intra într-o clădire din apropiere.

–Au trecut ani de când nu am mai văzut asta.

Nick nu îşi luă ochii de la Isabel.

–Ce să vezi?

–Chipul *bulanului*.

Trecu mult timp până când Nick se întoarse spre Rock.

–Pun pariu pe o sută de lire că am găsit-o.

Rock scutură din cap.

–Nu accept pariul.

Capitolul 4

Câteva ceasuri mai târziu, Nick şi Rock se aflau pe aleea mare circulară din Townsend Park. Reşedinţa de ţară a contelui de Reddich era un conac mare şi impunător de trei etaje, cu ferestre înalte şi boltite şi o faţadă ce amintea de zilele de glorie ale moşiei mai mult decât lăsa să se vadă situaţia curentă.

Casa era învăluită într-o tăcere apăsătoare, pe care Nick o considera incitantă; era fie rezultatul unui conac de ţară adormit ce rar primea oaspeţi, fie un loc deloc adormit şi cu mult mai interesant. Dacă era să se ia după stăpâna casei, Nick punea rămăşag pe a doua variantă. Dacă bănuiala lui era corectă, avea să le găsească acolo pe ambele femei pe care le căuta.

Firește, asta dacă avea să i se permită să intre în casă.

El şi Rock stăteau de câteva minute la baza treptelor care duceau la conac, cu frâiele în mână, aşteptând ca un majordom sau un lacheu să îi întâmpine. Însă asta părea deja puţin probabil.

– Îţi dai seama că arătăm ca nişte proşti, îi zise Rock sec, ducându-şi calul către marginea aleii, unde se putea rezema de partea laterală a scărilor mari de piatră care duceau spre uşa casei. Parcă simţind spusele stăpânului lui, armăsarul negru lovi cu copita în pământ şi forăi nerăbdător.

– Nu arătăm ca nişte proşti dacă nu e nimeni să ne vadă şi să creadă asta. Nu ne-a vrut astăzi aici. Sigur nu şi-a anunţat servitorii.

Rock îi aruncă lui Nick o privire directă.

– Văd că încă insişti să salvezi femei care se pot descurca foarte bine şi singure.

Nick îi ignoră vorbele şi îi aruncă frâiele, apoi urcă scările câte două trepte deodată. Rock îl urmări, cuprins de curiozitate.

– Ce-ai de gând să faci?

Nick se întoarse din poziţia în care se afla în faţa uşii mari de stejar, cu un zâmbet prefăcut.

– Am de gând să fac ceea ce ar face orice gentilom într-o astfel de situaţie. Am de gând să bat la uşă.

Rock își încrucișă brațele la piept.

– Cel puțin o să fie amuzant.

Nick ridică inelul mare de metal al ușii și îl lăsă să cadă cu un zomot amenințător, încercând să-și amintească ultima oară când folosise un astfel de inel.

Însă, înainte să afle răspunsul la întrebare, ușa se deschise. Pentru o clipă, Nick crezu că se deschisese singură, până când privi în jos și văzu o pereche de ochi căprui de o culoare cunoscută, de pe chipul unui băiat. Un băiat a cărui față era acoperită de ceea ce aducea izbitor de mult a gem de căpșune.

Nick nu era prea sigur de cum să procedeze în asemenea situație, însă, înainte să apuce să spună ceva, copilul rezolvă singur problema. Ușa se trânti la fel de repede pe cât se deschisese.

– E UN BĂRBAT LA UȘĂ!

Țipase îndeajuns de tare cât să se audă clar prin stejarul gros, iar Nick se întoarse surprins către Rock, așteptând să i se confirme că acea scenă chiar avusese loc. Prietenul lui râdea puternic și zgomotos.

– Văd că îmi ești de mare ajutor.

Cu un ultim hohot, Rock ridică mâna în semn de solidaritate.

– Te asigur că imediat ce treci de zidurile de apărare ale castelului, îți voi acorda întregul meu sprijin.

Nick se întoarse din nou cu fața la ușă și, după ce se gândi câteva clipe, își lipi urechea de ea, ca și când ar fi putut să audă ce se întâmpla dincolo de ea. Când îl văzu ce face, Rock pufni în râs, iar Nick îi făcu semn să tacă, aproape sigur că auzea șoapte frenetice din interior.

Făcu un pas înapoi și întinse mâna după inel, însă fu întrerupt chiar înainte să îl poată folosi.

– Milord?

Se întoarse și zări un băiat înalt și deșirat, îmbrăcat cu pantaloni de călărie din lână, cu cămașă albă și o jiletcă verde și murdară, care apăru de după colțul casei. Purta o pălărie lăsată mult pe frunte, iar Nick se întrebă pentru o clipă oare de ce servitorul nu și-o scosese de pe cap, însă își dădu imediat seama că nimic nu era firesc la conacul acela.

– Suntem oaspeții lui Lady Isabel.

Băiețandrul ajunse până în capătul treptelor, apoi se opri.

– Nu trebuia să sosiți mâine?

Ignorând obrăznicia lui – nu mai fusese luat niciodată la întrebări de un servitor –, Nick răspunse:

– Am ajuns acum.

– Nu o veți găsi înăuntru.

– Nu este acasă?

Băiatul se lăsă pe spate, gândindu-se la răspuns.

– Este acasă... dar nu în casă.

Nick simți cum își pierde răbdarea.

– Băiete, nu am chef de ghicitori. Doamna este? Sau nu?

Celălalt afișă un rânjet larg ce părea total necuvenit pentru un servitor.

– Nu este în casă. Este în afara ei. Sau mai degrabă pe ea. Băiatul arătă în sus. E pe acoperiș.

– E pe acoperiș. Cu siguranță, Nick nu înțelesese bine.

– Chiar așa, răspunse grăjdarul. Doriți să o chem?

Întrebarea era atât de ciudată, încât Nick avu nevoie de câteva secunde bune ca să îi priceapă înțelesul. Însă nu și Rock. Fără să-și poată stăpâni la rândul lui un zâmbet larg, turcul răspunse:

– Da, te rog. Am dori foarte mult să o chemi.

Băiatul păși înapoi spre marginea opusă a aleii, își făcu mâinile căuș în jurul gurii și strigă:

– Lady Isabel! Aveți oaspeți!

Atunci Nick se dădu la rândul lui câțiva pași în spate, cu Rock lângă el, trăgând caii. Se holbă în sus, nesigur de ce avea să urmeze, nedorind să accepte posibilitatea ca doamna pe care o cunoscuse mai devreme să aibă vreun motiv pentru care să se afle pe acoperișul casei părintești, la o înălțime de trei etaje.

De departe, de deasupra, un cap se ivi sus de după streașina casei. Se părea că, într-adevăr, Lady Isabel se afla pe acoperiș.

Dumnezeule mare! Femeia asta ținea neapărat să moară!

Capul dispăru o clipă, iar Nick se întrebă dacă nu cumva avusese vedenii. Când apăru din nou, se simți dezamăgit că întreaga după-amiază nu fusese doar o născocire a imaginației lui.

– Vă așteptam abia mâine, se auzi vocea ei de sus. Nu vă primesc acum.

Rock râse copios şi spuse:

– Se pare că am găsit o femeie care nu te consideră atât de irezistibil.

Nick îi aruncă o privire lungă prietenului său.

– Nu mă ajuți deloc. Apoi se întoarse hotărât cu spatele la Rock şi strigă: Se pare că am făcut bine să vin astăzi, Lady Isabel. Pare că ai nevoie să te salvez din nou.

Zâmbetul pe care i-l oferi ea era îngeresc – şi în întregime prefăcut.

– Am supraviețuit douăzeci şi patru de ani fără paznic, milord. N-am nevoie să fac rost de unul azi.

El simți o dorință intensă să o coboare pe femeia enervantă şi să îi arate cât de mare nevoie avea de un paznic. Abia îi încolți în mine acel gând, că fu alungat de imaginea femeii blânde şi frumoase din brațele lui de mai devreme, aflată complet la mila lui. Preț de o clipă trecătoare îşi lăsă imaginația să zburde; era voluptuoasă şi goală, şi gata să îi împlinească orice capriciu.

Însă izgoni degrabă închipuirea. Femeia aceea nu i-ar fi îndeplinit nici pe departe vreun capriciu.

– Dacă ne gândim că era cât pe ce să fii călcată de dimineață şi eşti periculos de aproape să cazi de pe acoperişul propriei case, dă-mi voie să nu fiu la fel de sigur de asta.

– Eram departe de margine înainte să sosiți, lord Nicholas. Iar dacă voi cădea, vina va pica în întregime pe capul dumitale. Îşi înclină gâtul gânditoare. Poate chiar la propriu.

Dispăru din nou, iar grăjdarul chiar *izbucni în râs*. Nick îi aruncă o privire plină de dispreț superior, care însă nu îl intimidă în vreun fel pe băiatul cel obraznic.

Rock râse din nou şi aruncă frâiele ambilor cai înspre băiat.

– Mai bine ia-le. Cred că o să rămânem o vreme aici.

Servitorul însă nici nu se urni, prea fascinat de scena ce se desfăşura sub ochii lui ca să plece. Nick se încruntă la prietenul lui.

– Femeia asta i-ar pune şi unui sfânt răbdarea la încercare. Crezi că a uitat că *ea* a fost cea care m-a chemat *pe mine* în afurisita ei de casă?

Femeia se ivi încă o dată de după streaşină.

– Milord, ai face bine să-ți amintești că sunetul merge în *sus*. Ai grijă cum vorbești.

– Îmi cer scuze, spuse el cu o plecăciune exagerată. Nu sunt obișnuit să discut cu doamne cocoțate pe acoperișuri. Mă tem că nu cunosc regulile etichetei în astfel de împrejurări.

Ea își îngustă privirea.

– Chiar și de la trei etaje înălțime te găsesc glumeț.

El ignoră remarca.

– Poate ai dori să ne spui ce cauți pe acoperiș?

– Învăț, spuse ea, ca și cum ar fi fost un răspuns cât se poate de firesc.

– Înveți cum să te sinucizi?

– De câte ori trebuie să-ți spun că nu era cât pe ce să mă sinucid?!

– Firește, ai dreptate. Din nou. Ce anume înveți?

– Principiile reparațiilor de acoperișuri. Cu adevărat fascinant. Zâmbi din nou, însă de data aceasta sincer.

Și din nou fu ca o lovitură în moalele capului. Se va obișnui oare vreodată cu zâmbetele ei?

Reparații de acoperișuri?

– Scuză-mă, ai spus cumva că repari acoperișul?

– Cu siguranță nu se repară singur, milord.

Fermecătoare sau nu, era nebună. Alt răspuns nu găsea. Îl privi pe Rock, care se hlizea ca un bufon.

– Are dreptate, Nick.

Și nebunia ei era molipsitoare.

– Lady Isabel, insist să cobori.

Ea îl privi lung, ca și când ar fi evaluat posibilitatea ca el să plece de la moșie dacă ea rămânea pe acoperiș.

Aș dori foarte mult să văd statuile de marmură și aș fi foarte fericit să le evaluez. Presupun că îmi consideri oferta suficient de generoasă încât să o accepți.

Ea îl privi pe Rock, apoi pe grăjdar, apoi scoase un oftat puternic.

Prea bine. Voi coborî.

Nick nu-şi putu stăpâni senzaţia de triumf pe care o simţi la auzul acelor cuvinte. Readusese normalitatea în acel mic colţ de Anglie.

Sau cel puţin până la următoarea ei ispravă nebunească.

– Lara!

Isabel coborî grăbită prin lucarna ce ducea pe conac; pantalonii ei bărbăteşti erau murdari de praful pe care îl adunase cât încercase să repare acoperişul. Aruncă deoparte cartea pe care o folosise şi îşi îndepărtă o şuviţă rebelă de păr de pe faţă, apoi se îndreptă spre scările strâmte care duceau din partea de sus a casei la odăile servitorilor. Jane, care fusese cu ea pe acoperiş, o urma îndeaproape.

– Jane, trebuie să...

– Totul va fi gata până te vei pregăti tu, o întrerupse majordomul, în timp ce traversau grăbite coridorul lung şi întunecat ce ducea către scara principală a casei şi aripa destinată familiei.

Isabel încuviinţă din cap, în timp ce Jane se îndreptă spre scări, fără să se oprească nici când Lara ajunse în capătul lor, cu răsuflarea tăiată de la graba cu care le urcase. Isabel deschise larg uşa odăii ei şi intră zorită să îşi ia o rochie curată din dulap. Vorbi pe jumătate băgată în şifonier, presupunând că Lara o urmase:

– I-am spus acelui bărbat nesuferit să vină mâine!

– Se pare că nu te-a ascultat.

– Nu, nu m-a ascultat! L-ai văzut? Părea ofensat! Ca şi când n-ar fi trebuit să fac altceva decât să stau să împung cu acul în broderie, aşteptând să apară el!

Isabel scoase o rochie galbenă de zi, despre care crezuse întotdeauna că îi venea bine. Nu că ar fi interesat-o să o vadă lordul Nicholas într-o rochie care îi venea bine. Chiar deloc.

– Nu, nu l-am văzut, răspunse Lara, apoi adăugă: Isabel, eşti în doliu.

Isabel mormăi şi se întoarse către şifonier, ridicând vocea.

– Mai că m-aş duce acolo îmbrăcată cum sunt! Aşa i-ar trebui lui şi sensibilităţilor sale de domn. Smulse o rochie cenuşie de zi şi se întoarse spre Lara. Bineînţeles, asta nu ar merge deloc, din moment ce sunt în doliu. După cum insişti să îmi reaminteşti.

Un colț al gurii Larei tresări.

– Desigur, ai dreptate. Dacă mergi jos în pantaloni, ar însemna să încalci eticheta doliului, ceea ce l-ar alarma cu siguranță pe lordul Nicholas.

Isabel ridică un deget murdar spre verișoara ei.

– Nu ești deloc amuzantă.

– Sunt mai amuzantă decât ești tu curată. Se ridică și turnă apă într-un lighean. Cred că ar trebui să-l trimiți de aici. O să găsim altă metodă să facem rost de bani.

– Nu. Tu ai fost cea care a început cu chestia asta cu semnul. Iar omul ăsta e cam cel mai îndrăzneț semn pe care l-am avut. Voi vinde statuile de marmură. El e răspunsul.

Isabel aruncă rochia pe pat și se duse să se spele. Lordul Nicholas St. John era singura lor speranță, iar ea se aflase pe *acoperiș* când sosise el, pentru numele lui Dumnezeu. Doamnele nu se cocoțau pe acoperișuri.

Și, cu siguranță, gentilomii nu frecventau casele doamnelor care se cocoțau pe acoperiș. Nu conta că acoperișul în cauză avea mare nevoie să fie reparat. Sau că respectiva doamnă nu avea de ales.

– Mare minune dacă nu ne-a aflat deja toate secretele. Kate era afară și se trăgea de șireturi cu el. Sunt sigură că el și uriașul lui au descoperit că e...

Se opri, fluturând o mână în timp ce-și arunca apă pe față.

– Prostii! Dacă m-ai învățat ceva în anii de când sunt aici, asta e că oamenii văd ceea ce vor să vadă. Lara o privi pe Isabel cum își îndepărta mizeria de pe față. Lucrul cel mai important este ca lordul Nicholas să vadă în tine o doamnă, lucru destul de dificil în clipa asta.

Isabel se opri din spălat.

Cum fac să-l conving să rămână?

E foarte posibil ca el să te considere fascinantă.

Isabel se uită la verișoara ei, cu șiroaie de apă pe față.

Nu, e foarte posibil să mă considere o smintită.

Și asta e foarte posibil, da.

Lara! Tu ar trebui să mă *încurajezi*. Isabel se întinse după o bucată de pânză cu care să își șteargă fața, apoi, pe jumătate udă,

se întoarse cu o privire îngrozită spre verişoara ei. Fetele! Livrelele lor.

–Jane se ocupă de tot. Lara luă rochia cenuşie de pe pat şi o trecu peste capul lui Isabel. Nu ai vreme să zăboveşti.

Isabel se întoarse cu spatele la verişoara ei, ca aceasta să îi strângă rochia, apoi îşi băgă mâinile pe sub poalele fustei să îşi desfacă şi să-şi scoată pantalonii. Îi aruncă şi traversă camera spre măsuţa de toaletă, târând-o pe Lara după ea. Acolo, Isabel îşi desfăcu părul lung şi începu să îl perie înverşunată, silindu-se să îmblânzească buclele care îi scăpaseră cât fusese afară.

Când termină cu rochia, Lara îi luă peria din mână şi îi readuse părul la normal.

–Îţi trebuie o cameristă.

–Nu, nu îmi trebuie. Puteam să mă îmbrac foarte bine şi singură. Doar că nu atât de repede.

–Exact de aceea ai nevoie de o cameristă, spuse Lara. Isabel, ai o casă plină de fete la dispoziţia ta; de ce nu alegi una să te ajute?

Isabel scutură din cap, privind-o pe Lara în oglindă.

–E foarte simplu – nu am timp. După o scurtă pauză, îi răspunse la întrebare: Nu pot s-o fac. În momentul de faţă, toate mă ajută să ţin casa. Fac de mâncare, curăţenie, mă ajută cu James. Se simt parte a ceva mai mult, a unei familii, una pe care cele mai multe dintre ele nu au avut-o înainte să ajungă la Casa Minerva. Dacă vreuna ar fi servitoarea mea personală... ei bine... nu ar fi tocmai corect.

–Asta e de-a dreptul ridicol. Eşti fiică de conte. Nimeni nu ţi-ar purta pică dacă ai avea o servitoare sau două, Isabel.

–Am servitori. Doar că nu am cameristă. Şi nici nu îmi trebuie una. Când m-am grăbit ultima oară să mă văd cu vreun domn chipeş?

–Chipeş, zici?

Da. Foarte.

–Nu. Chiar deloc. E un bărbat care nu pare să ştie prea multe despre date sau invitaţii. Nu trebuia să fie aici decât mâine! Isabel o privi pe verişoara ei înfigând o agrafă în părul bogat strâns la ceafă. E bine aşa. Nu pot să mai stau. Se ridică şi se întoarse către verişoara ei, netezindu-şi fustele. Cum arăt?

– Foarte sobră. Nu pari deloc o doamnă care mai adineauri repara acoperişul.

Isabel trase adânc aer în piept.

– Minunat!

– Nu trebuie să faci asta, să ştii.

– Ce vrei să spui?

Lara oftă uşor.

– Nu trebuie să vinzi statuile de marmură. Putem găsi o altă cale.

Isabel respiră din nou şi îşi feri privirea.

– Nu avem nevoie de ele. Nu servesc la nimic aici.

– Nu servesc la nimic nicăieri. Dar îţi aparţin, Isabel.

De parcă avea nevoie să i se reamintească asta.

Isabel se sili să zâmbească, refuzând să se gândească prea mult la acea decizie.

– Sunt ultima noastră speranţă. Sunt ultima speranţă pentru Casa Minerva. Le vând.

Îşi îndreptă umerii şi traversă încăperea, apoi ieşi pe coridor, unde o aşteptau James, Jane şi Gwen.

Isabel! izbucni James, venind în grabă spre ea. Era un bărbat la uşă!

Involuntar, un zâmbet îi apăru lui Isabel pe buze văzând uimirea de pe chipul băiatului.

Da, am văzut şi eu.

E tare înalt.

Observaţia îi strânse inima lui Isabel. Fireşte că James băgase de seamă acest lucru; bărbaţii erau o apariţie ciudată şi neobişnuită în Casa Minerva. Şi fireşte că un băieţel de vârsta lui absorbea rapid şi cu nesaţ cât mai multe informaţii despre vizitatorii bărbaţi.

„James are nevoie de un bărbat." Isabel alungă gândul.

E un bărbat tare înalt, aşa este, încuviinţă ea ciufulind părul blond şi mătăsos al fratelui ei. Mai înalt decât alţii. La fel şi prietenul lui.

Sunt *doi*? întrebă James, rămânând cu gura căscată. La fel şi Gwen. Ce *caută* aici?

– Eu i-am invitat aici, zise Isabel, trecând pe lângă ei spre scări.

– De ce? Întrebarea lui James dădea glas curiozității celorlalți mai în vârstă aflați de pe coridor.

Ea se întoarse către ei.

– Ei bine, unul dintre ei e foarte deştept şi se pricepe la statuete greceşti. M-am gândit că ne va fi de folos.

– Înțeleg, spuse James, dând din cap pentru a dovedi o înțelegere pe care Isabel era sigură că nu o avea. Înseamnă că nu au venit să te ia pe tine.

– Dumnezeule, nu!

Privi către trepte. *Lordul Nicholas mai putea aştepta un minut în plus.*

– Nimeni nu o să mă ia nicăieri.

– Nu e nevoie să mă bag eu?

Isabel se sili să nu îi scape un zâmbet la gravitatea tonului lui.

– Nu. Sunt în siguranță.

– Şi celelalte?

Isabel clipi surprinsă de grija lui James.

– Nici una nu are nevoie de salvator, dragule. Nu azi.

– Dar suntem fericite că te avem pe tine să ne protejezi, spuse Gwen zâmbind. Eşti un protector minunat.

– Aşa este, întări Jane grabnic. Suntem norocoase să locuim cu tine, milord.

James se umflă în pene ca un cocoş, în timp ce pe Isabel mai că o bufni râsul văzându-l cât era de mândru. Aproape. Însă lordul impunător din salon le punea în umbră momentul.

– Iar acum trebuie să mă duc să-l conving pe omul de la uşă că, în ciuda aparențelor, aici nu e o casă de nebuni.

– Minunat plan, rânji Lara.

– Aşa mă gândeam şi eu, zise Isabel şi se îndreptă spre trepte, însă se opri şi se întoarse încă o dată spre grup. Georgiana... spuse ea, referindu-se la cea mai nouă locuitoare a conacului. Unde e?

– În bibliotecă. Nu o să fie văzută.

Într-adevăr, Jane se gândise la tot. Isabel încuviință uşor din cap.

– Minunat. Mă duc să mă întâlnesc cu oaspetele nostru.

– I-a dat cineva drumul înăuntru? După ce i-a trântit James ușa în nas, adică? întrebă Gwen.

Isabel păli.

– Oh, nu. Îi privi pe toți pe rând, cu gura căscată de uimire. Oh, nu!

Apoi o luă la goană pe scări, fără ca măcar să ia în seamă durerea surdă din gleznă.

Dumnezeule mare! O să fie furios. Asta dacă încă mai era acolo. Trebuia să fie. Era singura ei speranță.

– A zis că e chipeș, șopti Lara un pic prea tare în timp ce coborau toate scările cu zgomot.

– Nu e adevărat.

– Așa a zis? întrebă Jane.

– Vorbeam de bărbați chipeși în general.

– Cred și eu, zise Jane sec. Dacă ne gândim că armate întregi de bărbați chipeși vin zilnic aici în mijlocul pustietății.

Lara râse. Isabel se gândi să le împingă pe toate în jos pe trepte.

– Păcat doar că lecția numărul unu a zburat pe geam, rosti Gwen cu tristețe.

Isabel se întoarse îndată ce ajunse la parter.

– Cum adică?

Gwen dădu din cap.

– Eh, nimic, doar că primul număr din *Pearls and Pelisses* avea sugestii exact pentru o astfel de împrejurare.

Kate pufni dezamăgită.

– Ajunge. Isabel ridică mâna. Gwen, nu am timp de așa ceva.

– Dar zice că...

– Nu. Trebuie să repar cumva răul pe care l-am făcut și să îl aduc pe lordul Nicholas să arunce un ochi la statuetele alea de marmură.

Isabel se întoarse spre ușă, iar Regina, unul dintre lachei, întinse mâna după clanță. Isabel trase aer adânc în piept și întrebă agitată:

– E încă aici? Haide! Deschide. Apoi: Așteaptă! Se întoarse din nou spre Gwen. Dacă mă gândesc mai bine, am nevoie de cât mai mult ajutor în clipa asta. Ce zicea lecția aia ridicolă?

Gwen recită din amintire:

-*Lecția numărul unu: Nu încercați să lăsați o primă impresie prea puternică.*

Isabel se opri și cugetă la sfatul primit și la prima ei întâlnire cu lordul Nicholas. Apoi la a doua.

-Ei bine, pot să spun că pe asta am făcut-o praf. Pe când se deschidea ușa, le făcu semn să plece. Ascundeți-vă.

Capitolul 5

Ultima oară când o femeie îl făcuse să aștepte, Nick ajunsese într-o temniță turcească. Se îndoia că avea să aibă aceeași soartă și în Yorkshire, însă, cu toate astea, ar fi preferat să nu fie lăsat să aștepte.

Afară. După o smintită. *Oricât ar fi fost ea de frumoasă.*

Grăjdarul se făcuse nevăzut cu cai cu tot, iar Nick și Rock fuseseră lăsați în pragul conacului mult mai mult decât s-ar fi cuvenit. Nu că Nick s-ar fi așteptat să mai găsească bună-cuviință în Townsend Park. Din câte se părea, în timp ce contele provocase scandaluri la Londra, familia lui fusese lăsată să se rusticizeze la țară. Se purtau de parcă fuseseră crescuți de lupi.

În cele din urmă, cei doi uitară de etichetă și se așezară pe treptele late din piatră, așteptând să vină cineva după ei. Și, în timp ce Nick se înfuria tot mai rău, Rock era tot mai amuzat.

-Retrag ce-am spus mai devreme despre Yorkshire, zise turcul rezemându-se nepăsător de balustrada de piatră și jucându-se cu un fir de iarbă pe care îl ținea în mână. Lucrurile par să fi luat o întorsătură bună, nu crezi?

-Atunci ce zici să te muți aici? Într-un sat plin de smintiți?

Rock râse la tonul posac al lui Nick.

-Din păcate, se pare că Yorkshire te-a lăsat fără umor.

-Ei bine, faptul că aștept de-o veșnicie pe o scară de piatră după o femeie care se prea poate să-și fi imaginat colecția asta

fantastică de antichități nu ajută deloc. Mă gândesc că aș face bine să plec.

– Pun rămășag pe cinci lire că e adevărată!

Nick îl ațintì pe prietenul său cu o privire rece și albastră.

– Hai pe zece.

Ca la o comandă, ușa se deschise și apăru Lady Isabel, îmbrăcată impecabil într-o rochie de zi din muselină cenușie. Părul îi era din nou pieptănat perfect, iar ea părea o adevărată întruchipare a unei lady.

Nick ridică privirea spre ea de pe trepte, admirând trupul ei zvelt și mlădios. Era înaltă, grațioasă și uluitoare. Nici nu mai părea să conteze că stătuse jumătate de zi pe treptele alea afurisite. Se ridică, cu Rock lângă el, în timp ce ea le vorbi:

– Domnii mei, spuse ea cu un zâmbet binevoitor, în timp ce tânărul lacheu în livrea deschise larg ușa. Vă rog să mă iertați că v-am făcut să așteptați.

Era complet stăpână pe sine, iar tonul și comportamentul ei erau atât de ireproșabile, încât nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că mai adineauri purtase o întreagă conversație cu el de pe acoperiș.

Se dădu în lături și le făcu loc să treacă.

Odată intrat, Nick băgă de seamă cât de tăcută era casa; holul era slab luminat, iar partea din față a conacului era ferită de soarele după-amiezii.

Nu se vedea nici urmă de băiatul care le deschisese ușa mai devreme; se părea că fusese înlocuit cu femeia care stătea la baza scării mari de piatră, îmbrăcată în veșminte de doliu. Nick se opri puțin și o privi. Avea părul blond și talie subțire, un surâs blând și ochii triști – complet diferită de Lady Isabel. Oare era posibil să fi fost tot un copil din familia Townsend?

Observând atenția lui Nick, Isabel făcu un pas înapoi și zise:

– Lara, dă-mi voie să îți fac cunoștință cu lordul Nicholas St. John și cu domnul Durukhan. Lord Nicholas, domnule Durukhan, ea este verișoara mea, domnișoara Lara Caldwell.

– Domnișoară Caldwell. Nick făcu o plecăciune adâncă înaintea ei, apoi Rock păși la rândul lui în față.

Lara făcu ochii mari când văzu dimensiunile turcului, chiar când acesta îi zâmbi cu căldură și întinse mâna să o salute.

– Domnișoară Caldwell, sunt încântat să vă cunosc.

Privirea turcului rămase pe chipul Larei, iar Nick se întoarse către Isabel.

– Băiatul unde e?

– Milord?

– Băiatul. Cel care mi-a răspuns la ușă mai adineauri.

– Vorbiți de James, fratele meu... contele. Sau presupun că ar trebui să încep să îl strig Lord Reddich. Obrajii i se înroșiră. Este... cu guvernanta lui. Vă rog, din nou, să ne iertați pentru purtarea... nepotrivită. Vedeți, nici unul din noi nu ne așteptam să avem oaspeți, nu se întâmplă prea des asta, și l-ați speriat pe James...

Rock se întoarse auzind explicația ei încurcată și întâlni privirea lui Nick. Se vedea prea bine că femeia nu se simțea bine să îi aibă în casă.

– ... iar mai mulți dintre servitori au liber după-amiaza, încheie ea în grabă.

– În timp ce dumneata înveți să repari acoperișuri.

– Exact.

Surâse sfioasă, iar el rămase uimit de felul în care se schimbase. *Era frumoasă*. Îndată ce îi întoarse zâmbetul, al ei pieri într-o clipă, la fel de rapid pe cât apăruse.

– Să vă arăt colecția, milord? N-aș dori să vă rețin aici prea mult, mai ales când, probabil, vă pregătiți să părăsiți Yorkshire din clipă în clipă.

Cuvintele ei erau clar o iscodire, una pe care Nick nu avea de gând să o satisfacă.

– Chiar deloc. De fapt, Rock tocmai îmi spunea cât de încântat e de zonă, așa că se prea poate să mai rămânem o vreme. Astfel că avem destul timp în după-amiaza asta.

– Oh, spuse ea, iar el simți dezamăgirea din tonul ei.

Voia ca el să plece de acolo. De ce? Devenea tot mai curios.

Cu coada ochiului, Nick văzu o ușă din apropiere ușor întredeschisă și păzită de doi lachei în livrea, unul înalt și slab, iar altul mic și îndesat. Cercetă spațiul dintre ușă și cadrul ușii, trecându-și privirea de-a lungul acestuia. Era sigur că acolo, la un metru

şi douăzeci de centimetri distanţă de la podea, un chip micuţ se zgâia la el cu ochii mari. Era băieţelul de mai devreme.

Nu se putu abţine. Îi făcu cu ochiul copilului şi fu răsplătit cu un strigăt care ieşi din spaţiul tăcut şi deschis, apoi băiatul dispăru, smuls de lângă uşă într-un ţipăt de furie tinerească. Isabel nici nu clipi când se auzi uşa trântindu-se puternic, ci se răsuci pe călcâie să îi conducă spre scări.

–Vă rog să mă urmaţi. Aş fi bucuroasă să vă arăt statuetele de marmură.

Urcară tăcuţi treptele late de piatră către etajul următor. Nick admira demnitatea tăcută a casei care nu mai fusese renovată de mai bine de zece ani. Luminile erau menţinute la minimum, coridoarele întunecate erau lipsite de servitori şi doar câteva odăi erau deschise, semn că multe dintre ele erau folosite doar rar.

În timp ce ea îi conducea pe un coridor lung şi îngust, Nick nu se putu abţine şi spuse:

–Lady Isabel, trebuie să te întreb; de ce reparai acoperişul?

Ea era în faţa lui şi întoarse uşor capul când auzi întrebarea. După o tăcere lungă, zise:

–Are găuri.

Femeia aceea ar pune la încercare şi răbdarea unui sfânt. Cu adevărat. Aşteptă ca ea să spună mai multe. Când văzu că nu avea de gând, zise:

–Îmi dau seama că acesta este motivul cel mai probabil pentru repararea unui acoperiş.

Ignoră sunetul care se auzi dinspre Rock, un soi de râs înfundat.

Când ajunseră într-un colţ îndepărtat al casei, Nick simţi un miros cunoscut, deloc neplăcut – un miros de mucegai pe care îl asociase de mult cu cele mai bune descoperiri ale lui. Când ea deschise uşa de lângă capătul coridorului şi le făcu semn să intre, valul de lumină solară aurie care se revărsă prin uşa deschisă îl luă prin surprindere.

Isabel făcu un pas înapoi şi îl lăsă să intre într-o odaie mare, un spaţiu perfect simetric, cu tavan înalt şi un perete cu ferestre înalte, care dădeau înspre pământurile întinse ale moşiei. Ferestrele nu ascundeau soarele după-amiezii târzii care intra direct

în spațiul mare și deschis, plin cu zeci de statui, de felurite forme și dimensiuni, acoperite cu cearșafuri prăfuite de muselină.

Nu inventase colecția.

Pe Nick îl cuprinse un val de emoție când văzu ce se afla în încăpere; îl mâncau mâinile să îndepărteze învelitorile, să vadă comorile pe care acestea le ascundeau. Se opri după câțiva pași și se întoarse către Isabel.

– Nu ai exagerat.

Pe buzele ei apăru un zâmbet ușor, iar când vorbi el simți mândria din vocea ei.

– Mai este o încăpere, la fel ca aceasta, dincolo de coridor. Sunt sigură că doriți să o vedeți și pe aceea.

Surprinderea lui Nick era vizibilă.

– Poate că domnișoara Caldwell ar putea să deschidă cealaltă cameră pentru Rock, în timp ce dumneata îmi spui mai multe despre statuile acestea?

Isabel șovăi o clipă, apoi îi făcu un semn din cap verișoarei ei, iar cei doi ieșiră din cameră, lăsând ușa larg deschisă. Ea dezveli o statuie din apropiere, iar Nick privi, ochii lui albaștri urmărindu-i mișcările în timp ce ea trase materialul, dezvăluind un nud înalt din marmură.

El se apropie de sculptură și o privi o vreme, apoi își trecu o mână peste îndoitura brațului statuii. Vorbi cu o voce plină de venerație:

– E uimitoare.

Isabel își lăsă capul într-o parte, analizând creația de marmură.

– Nu-i așa?

Cuvintele ei pline de admirație îl făcură pe Nick să tresară. Se întoarse spre ea, observând felul în care se uita la statuie, cu o privire plină de dor.

– Mai mult decât atât, e originală.

Ea îi aruncă o privire ascuțită.

– Te îndoiai de asta?

– Nu în fiecare zi dau peste câte o femeie care pretinde că are asemenea colecție de statui de marmură. Ridică un colț al unei învelitori din apropiere. Îmi dai voie?

Când ea aprobă din cap, el trase de cearşaf, dezvăluind o altă statuie, de data asta cea a unui războinic cu sulița în mână, la vânătoare. Nick clătină încet din cap.

– Nu în fiecare *viață* dau peste o femeie care chiar stăpâneşte asemenea colecție.

Ea zâmbi şi descoperi un heruvim.

– Sunt fericită că întâlnirea noastră ți-a produs asemenea bucurie.

El se opri cu mâna pe învelitoarea altei statui şi îşi îndreptă privirea spre ea.

– Lady Isabel, chiar şi fără asemenea colecție şi cred că tot mi-ar fi greu să uit asemenea întâlnire.

Când o văzu roşind, se simți cuprins de un val de plăcere.

– Cred că ar trebui să mă recunosc învinsă, milord. Într-adevăr, mi-ai salvat viața. Îți sunt profund îndatorată.

El îşi trecu mâna peste un bust de marmură al lui Dionis, lucrat fără cusur; îşi plimbă degetele peste contururile complicate ale frunzelor de viță-de-vie ce înconjurau capul statuii.

– Faptul că mi-ai permis să văd asemenea colecție e un fel minunat de a-ți plăti datoria. O privi din nou. Este o tragedie că stă ascunsă.

Ea tăcu, iar când vorbi din nou, în vocea ei se simți o încordare care nu-i plăcu:

– Asta nu va mai fi o problemă, mulțumită dumitale, spuse Isabel cu un zâmbet trist. Odată ce le cataloghezi, trebuie vândute.

El făcu ochii mari.

– Nu le poți vinde.

Ea îşi făcu de lucru cu dezvelirea unei statui mari, foarte bine păstrate.

– Ba pot, milord. După cum vezi, nu mă ajută prea tare să le țin aici să adune praf. Trebuie vândute.

– Înseamnă mai mult pentru dumneata decât valoarea lor bănească.

Vedea asta în mândria ei, în pasiunea ei evidentă pentru colecție. Umerii ei se strânseră când îl auzi. Când se întoarse, el observă că ochii îi străluceau de lacrimi. Trase adânc aer în piept.

– Lord Nicholas, te asigur că nu le-aş vinde dacă... El simți o adevărată lume în tăcerea ei. Dacă simțeam că aici sunt expuse cum trebuie.

Urmări cu degetul conturul piciorului statuii.

– Cât timp crezi că va dura?

Dacă ar fi crezut că ar fi durat mai puțin de o săptămână, ar fi mințit-o ca să îi dea mai mult timp, să îi dea răgaz să se răzgândească. Însă nu avea rost să îi spună un neadevăr.

– Unele dintre statui sunt mai uşor de evaluat ca altele, spuse el cu grijă, privind în jur. Cel puțin două săptămâni. Poate mai mult.

– Două săptămâni! Făcu ochii mari de disperare.

– Înțeleg că ai dori să scapi mai repede de mine.

Privirea ei se opri asupra lui şi păru că se mai liniştește la zâmbetul lui.

– Nu e vorba de asta... ci de timp. Sperasem să pot vinde statuile în mai puțin de două săptămâni.

– E imposibil. Nici cel mai iscusit dintre experți nu ar putea.

– Îmi cer iertare, milord, însă credeam că *dumneata* eşti acela.

Cuvintele îndrăznețe îl luară prin surprindere, iar el rânji, surprins şi încântat de tachinarea ei, atât de neaşteptată din partea unei femei care părea să poarte o greutate nevăzută pe umeri. Însă urma să vadă că Lady Isabel mai avea şi multe alte lucruri neaşteptate.

– Şi va trece cel puțin o lună ca să obții un preț cinstit.

– Nu am o lună la dispoziție.

– Mai degrabă, şase săptămâni.

– Şase săptămâni nici atât. Isabel părea devastată.

Situația devenea tot mai ciudată.

Colecția ar fi fost suficientă să îl atragă, însă atunci, văzând grija care îi umplea ochii, ştia că nu doar colecția îl ținea în Yorkshire. *Dorea să îi afle toate secretele.* Iar ea îi oferise prilejul perfect să o facă.

Erau foarte aproape unul de altul, iar Nick făcu intenționat încă un pas spre ea, înghesuind-o lângă statuie. Ea făcu ochii mari, iar el descoperi că îi plăcea să o ia prin surprindere.

– Două săptămâni, zise el cu voce joasă. Iar când termin, te ajut să vinzi statuile.

– Îți mulțumesc, răspunse ea cu vădită ușurare. Îmi pare rău însă că n-am cum să te răsplătesc pentru favoare.

– Sunt sigur că vom găsi o cale să mă răsplătești pentru serviciile mele.

Rosti cuvintele cu o voce joasă, căutând să o necăjească, însă Isabel se feri imediat.

– Oare?

Cineva o rănise.

Acel gând îl irită, iar mușchii spatelui îi deveniră rigizi în timp ce el se întreba cine o făcuse. Și cum anume. Se întoarse, încercând un ton mai jucăuș.

– Pot să îți propun un joc?

– Un joc?

– Pentru fiecare statuie pe care o recunosc, va trebui să-mi spui ceva despre Townsend Park. Și despre viața dumitale de aici.

Se așternu tăcerea, în timp ce ea se gândi la propunerea lui – o tăcere suficient de lungă cât să-l facă să creadă că nu avea să-i răspundă. O auzi trăgând adânc aer în piept și se întoarse către el, întâlnindu-i ochii. Le cercetă profunzimea întunecată, atât de tainică și de nesigură. Cât de multe secrete ascundeau – și pe toate voia să le afle. Era moștenirea *bulanului*: nu putea să lase vreun mister nedezlegat.

Oare ce trebuia să facă să descifreze toate acele secrete? Să o prindă cu garda jos?

O imagine se ivi în mintea lui, rapidă și intensă: Isabel cu capul dat pe spate în plină pasiune, deschisă și fără pavăză, cu trupul mlădios întins pe patul lui așteptându-l. Forța acelei viziuni îl făcu să dea înapoi, să se îndepărteze de ea, să păstreze o distanță sigură.

Arătă spre un bust din apropiere.

– Aceasta e Meduza.

El a râse scurt.

– Da, bineînțeles. Până și eu o puteam recunoaște. Doar nu te aștepți să îți împărtășesc secretele mele pentru atâta lucru.

– N-am spus niciodată că trebuie să fie secrete, o tachină el, însă dacă îmi oferi informații atât de valoroase, atunci acesta este bustul Meduzei, lucrat în marmură neagră și cel mai probabil provine din Livadeia. Mai mult, bustul o arată pe Meduza după ce a fost decapitată de Perseu și înainte să fie montată în mijlocul scutului Atenei.

– Cum de știi asta?

El îi făcu semn să se apropie de statuetă. Îi arătă o crestătură mică unde capul unei vipere înghițea coada alteia, apoi zise:

– Privește cu atenție. Ce vezi?

Ea se aplecă mai mult, privind ungherul de umbră.

– Un fulg!

– Nu e un simplu fulg. E unul dintre fulgii aripilor lui Pegas. Născut din sângele vărsat de spada lui Perseu.

Ea îl privi cu ochi mari, iar el rezistă tentației de a se făli.

– M-am uitat la statuie de zeci de ori și nu l-am văzut niciodată. Chiar *ești* cel mai bun.

El făcu o plecăciune exagerată.

– Astfel că îmi datorezi o plată, milady.

Isabel își mușcă ușor buza de jos.

– În regulă. O să-ți povestesc despre colecție.

– Un început excelent.

Ea tăcu o vreme, iar Nick își spuse că poate se răzgândise. Când, într-un final, vorbi, cuvintele păreau să vină de departe, în timp ce ea privea statuia, pierdută în gânduri.

– Tatăl meu le-a câștigat la jocuri de noroc de la un contrabandist francez.

Anii de experiență îl învățaseră să se abțină de la un răspuns –, iar ea umplu tăcerea cu și mai multe gânduri.

– La începutul războiului. Întotdeauna a fost un jucător înrăit. Paria pe orice, pe bani, servitori, case... Tăcu preț de o clipă, cufundată în gânduri, după care își reveni și continuă: Treceau săptămâni întregi fără să-l vedem, apoi, într-o zi, apărea în prag cu un coș cu cățeluși într-o mână sau cu vreo brișcă nouă pe alee. Acestea au fost cadouri pentru mama, pe care i le-a oferit la trei zile după ce am împlinit eu șapte ani.

Povestea mai avea și altceva. Era sigur de asta.

– Iar ea ți le-a dat dumitale, adăugă el.

Ea încuviință din cap rigid, cu buzele strânse într-o linie subțire:

– Așa este. Sunt ale mele.

Acea expresie, *ale mele*, îi atrase atenția lui Nick. Era vorba de o femeie care ținea mult la ceea ce îi aparținea.

– Nu dorești să le vinzi, spuse el. Era evident.

Vorbele lui o făcură să își revină. Între ei se așternu tăcerea, iar el se gândi că n-o să-i răspundă. Când o făcu, tonul ei nu mai avea aproape nici o emoție.

– Nu.

– Atunci... de ce?

Ea râse încet și sec.

– Câteodată, milord, suntem nevoiți să facem lucruri pe care nu ni le dorim.

Trase adânc aer în piept, iar el observă felul în care i se ridica corsajul peste piept. Simțindu-se vinovat de senzația care îl străbătea văzând acea mișcare, își întoarse privirea în altă parte, iar ochii îi rămaseră pe o statuie din apropiere, care părea că tronează asupra lor. O recunoscu imediat și râse scurt și răgușit.

– Ce e atât de amuzant?

– Statuia aceea. Știi cine este?

Isabel se întoarse și cercetă nudul, cu o mână la piept, ca și când ar fi putut să-și ascundă stânjeneala în fața goliciunii statuii. Privind lung unduirea spatelui de marmură, plăcerea senină de pe chipul statuii, ghirlanda de trandafiri care i se înfășura pe un picior, Isabel scutură din cap.

– Nu.

– E Volupta, fiica lui Cupidon și a lui Psyche.

– De unde știi? Arată ca oricare dintre statuile feminine de aici.

El îi aruncă o privire directă.

– Știu pentru că sunt cel mai bun.

Ea surâse, iar el găsi o satisfacție supremă în amuzamentul ei. Când nu era precaută cu el, era foarte frumoasă.

Atmosfera dintre ei deveni apăsătoare, camera se încălzi brusc, aerul stătut se îngroșă de parfumul ei curat, un amestec de flori

de portocal şi de ceva proaspăt şi plăcut, un miros pe care nu-l putea identifica. El observă roşeaţa pielii ei, scobitura de la baza gâtului, unde gâtul îi întâlnea umărul, şi brusc simţi un val de dorinţă, rapidă şi intensă, cum nu mai simţise de foarte mult timp. Privi cum acelaşi moment o cuprinse şi pe ea, apropierea lui făcând-o să îşi piardă răsuflarea. Ochii lor se întâlniră, iar el îşi dădea seama prea bine de postura în care se aflau, prinşi între două statui, aproape atingându-se. Erau singuri, nu-i vedeau decât statuile de marmură.

Dorinţa îl făcu să se apropie.

Întinse mâna şi aproape că o mângâie pe obraz, când îşi dădu seama ce greşeală ar fi fost să o atingă. Îi privi ochii căprui, intenşi şi aproape lichizi de emoţie, un amestec ameţitor de curiozitate şi nerăbdare, şi teamă care îi lumina întregul chip, transformându-o într-o sirenă nevinovată, în carne şi oase, înconjurată de surorile ei de marmură.

Isabel închise ochii în faţa acelei apropieri, iar el îi cercetă chipul fermecător, cu pometi înalţi şi proeminenţi, buzele pline şi fruntea netedă. Frumuseţea ei era uimitoare atunci când avea timp să se arate. Ea expiră lung, un sunet nesigur şi răguşit, iar buzele ei se despărţiră, lăsând să-i scape un oftat feminin şi elegant.

Nu exista bărbat pe pământ care să reziste acelui oftat. Se aplecă spre ea, cu toate că ştia că ce făcea era greşit. Nu putea să iasă nimic bun dacă o săruta pe domnişoara aceea inocentă de la ţară.

Buzele lui aproape că se lipiră de ale ei când se auzi un sunet din afara camerei.

El tresări şi se îndreptă de spate, înjurând printre dinţi. Făcu un pas mare înapoi, dorindu-şi imediat să nu se fi apropiat de femeia aceea, care părea să aibă un efect negativ inexplicabil asupra raţiunii lui.

Ochii ei se deschiseră, cu un amestec de emoţii în profunzimile lor, şi, preţ de o clipă, el nu-şi dori altceva decât să o strângă în braţe şi să îi dea naibii pe toţi.

Atunci domnişoara Caldwell şi Rock se întoarseră, iar Nick se depărtă de Isabel, care se lipise atât de tare de statuia Voluptei,

încât, pentru o clipă, Nick se îngrijoră că avea s-o dărâme de pe piedestalul pe care era așezată.

Fără îndoială, asta i-ar fi distras de la alte activități.

– Ce-ai găsit? întrebă el, sperând să ascundă tensiunea care se stârnise între el și și Isabel și să le dea amândurora timp să-și revină.

Rock privi de la Nick la Isabel și invers. Ridică dintr-o sprânceană întunecată. Nick făcu la fel, dându-i de înțeles turcului să nu atragă atenția asupra situației din încăpere.

După o pauză, Rock vorbi:

– Numai în Grecia am mai văzut așa ceva.

Continuă și descrise statuile de marmură din cea de-a doua cameră, iar Nick privi cu coada ochiului cum Lara îi aruncă o privire verișoarei ei. Isabel zâmbi mult prea larg, un zâmbet care trăda totul.

Îl dorise și ea.

Nick alungă acel gând. Ar fi trebuit să fie recunoscător pentru întreruperea care împiedicase greșeala fatală pe care ar fi reprezentat-o un sărut. Tânăra aceea era exact ceea ce nu dorea la o femeie. Era nevinovată și singură, și exact tipul de femeie pe care îl evita – cel care i-ar fi cerut mai mult decât ar fi putut el să ofere. Ar fi pus rămășag că nici nu fusese sărutată, acolo la țară, unde nu puteai să te joci decât cu grăjdari.

Însă nu nega că și-ar fi dorit să îi arate lui Isabel cât de plăcut putea fi un sărut.

– Îmi ești dator cu zece lire.

Vorbele lui Rock îl readuseră pe Nick în prezent. Colecția era adevărată. Iar stăpâna ei, un mister.

Rămâneau.

Fără să ia în seamă rânjetul prietenului său, privirea lui Nick alunecă din nou spre Isabel, care se uita la ei curioasă. Când observă că era atent la ea, roși și își netezi fâstâcită părul.

– Lady Isabel, zise el bucurându-se de felul în care suna numele ei pe limba lui. Dacă ești de acord, vom începe să ne ocupăm de colecție mâine-dimineață.

Văzu nesiguranța din ochii ei, urmată imediat de convingerea că îi adusese mult prea departe pe cei doi ca să mai poată respinge propunerea.

Îşi netezi părul cu o mişcare pe care o recunoscu îndată ca fiind una nervoasă.

– Neapărat. Mâine este... foarte bine. Trecu pe lângă ei şi se îndreptă spre uşă. Şi... Lara vă va conduce până la ieşire acum... Eu... Eu trebuie... Se opri, iar Nick aşteptă să termine, cu o jumătate de zâmbet pe chip. Trebuie să plec.

Şi plecă, fustele rochiei ei cenuşii fiind ultimul lucru pe care îl văzu când ea ieşi în grabă din cameră.

Capitolul 6

Lecţia numărul doi:
Străduiţi-vă să rămâneţi în gândurile lordului ales.
Şi sub privirile lui.

Chiar dacă absenţa face ca inima să tânjească mai mult, doar apropierea vă garantează o partidă sigură. Nu uitaţi: dacă lordul vostru îşi recunoaşte dorinţa de a avea o soţie, trebuie să i se amintească de existenţa unei femei numai potrivite pentru acel rol! Faceţi tot posibilul să rămâneţi sub privirile lui, să treceţi pe lângă el la baluri. Aflaţi când îi place să se plimbe prin parc şi încurajaţi-i pe servitorii domniilor voastre să se împrietenească cu ai lui. Cea mai bună metodă de a ademeni un gentilom adevărat este să îi cunoaşteţi programul.

Pearls and Pelisses
Iunie 1823

Chiar dacă Wellington spusese că cel mai greu pentru un soldat era să se retragă, pentru Isabel se dovedise mult mai uşor decât să rămână în încăperea cu statui şi în compania lordului Nicholas St. John.

În schimb aproape că fugise din cameră, atât cât se cădea să facă o doamnă. Sau cel puţin o doamnă în veşminte de doliu.

Îşi dorise ca el să o sărute. *Cu disperare chiar.* Ceea ce ar fi fost o greşeală de proporţii mitologice. Slavă Domnului că apăruseră Lara şi domnul Durukhan, altfel cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla.

Chiar, ce anume?

Isabel mergea grăbită prin labirintul de coridoare ale servitorilor care duceau către bucătăria de la Townsend Park, ştiind că era în toiul celei mai laşe după-amiezi a vieţii sale.

Dar ce altceva putea să facă? Trebuia să părăsească odaia, să îşi limpezească gândurile, să... să se pedepsească. Ce fusese în mintea ei?

Una era să invite un străin în Casa Minerva – un lucru foarte nechibzuit şi primejdios... Dar să îl privească altfel decât un mijloc pentru un scop vital şi important? Era inadmisibil.

Avea nevoie de Nicholas St. John să îi evalueze statuile de marmură şi să le vândă. Atât.

Dacă o viaţă întreagă de stat în preajma bărbaţilor şi a femeilor pe care aceştia le răniseră o învăţaseră ceva, acel ceva era că nu era de joacă cu ei. Văzuse destule femei distruse de propriul suflet şi trup, destule femei, printre care şi propria ei mamă, căzând victimă zâmbetelor fermecătoare şi atingerilor convingătoare. Iar ea jurase să nu lase aşa ceva să i se întâmple şi ei.

Şi nu avea de gând să îi permită unui londonez să schimbe asta, chit că era considerat unul dintre cei mai râvniţi burlaci din Anglia.

Trase adânc aer în piept, în timp ce coti spre bucătărie, pregătită cu forţe noi să ignore prezenţa lordului Nicholas în casa ei. Cât de greu putea să fie? Omul era expert în antichităţi. Sigur o să fie interesat doar de ele. Era uşor să îl evite.

În plus... avea o casă de hrănit. O casă de *cumpărat*. O casă plină de oameni de întreţinut.

–Nu poţi să mă sileşti să merg la şcoală. Sunt conte acum. Nimeni nu le spune conţilor ce să facă.

Auzind cuvintele, Isabel se opri brusc, la intrarea în bucătărie. Trase cu ochiul după colţ şi îl zări pe James întinzând mâna peste masa de lemn scrijelită să ia un biscuit, pe care apoi îl trânti nepăsător în ceai, împroşcând lichidul maroniu peste marginea ceştii.

Privi îmbufnat în ceai preț de o clipă, apoi ridică ochii din nou spre Georgiana, care stătea de cealaltă parte a mesei.

Isabel se lăsă pe spate, ca să tragă cu urechea. O rugase pe Georgiana să îi vorbească lui James despre şcoală, sperând să îi trezească interesul. Se părea că nu reuşise.

– James, din păcate mereu există cineva care are dreptul să ne spună ce să facem. E valabil şi pentru conți. Georgiana îşi turnă o ceaşcă din băutura caldă.

– Urăsc să mi se spună ce să fac.

– Da, ei bine, nici mie nu îmi place foarte tare.

– Sunt deştept, încercă James să se apere.

Georgiana îi surâse, luând la rândul ei un biscuit.

– Eşti foarte deştept. Nu am negat niciodată asta.

– Ştiu să citesc. Ştiu să socotesc. Şi învăț latină. Mă înveți tu.

– Aşa este. E uimitor. Dar tinerii domni... tinerii *conți*... merg la şcoală.

– Ce mă învață la şcoală şi nu pot să învăț de la tine?

– Tot felul de lucruri. Lucruri pe care le ştiu doar conții.

El o privi cercetându-şi biscuitul.

– Ar trebui să îl bagi în ceai. E mai bun aşa.

Isabel zâmbi. Ar fi pus rămăşag că Georgiana nu înmuiase niciodată în viața ei un biscuit în ceai.

– Uite aşa, adăugă James, trântind al doilea biscuit în ceaşca lui de ceai, apoi îl pescui pe primul, băgându-şi câteva degete în lichid. Când scoase bunătatea şi o ridică, şi jumătate din ea căzu înapoi în ceai, împroşcându-l pe masă. Georgiana se prefăcu dezgustată; James râse.

Isabel îşi strânse brațele în jurul ei şi se rezemă de perete. Conte sau nu, nu era pregătită să îl piardă pe James din pricina titlului.

– Crezi că oamenii de adineauri au mers la şcoală? Întrebarea lui James era plină de curiozitate.

– Fără îndoială, spuse Georgiana. Păreau a fi gentlemeni rafinați. Iar gentilomii rafinați merg la şcoală.

Se aşternu tăcerea, în timp ce băiatul se gândea la adevărul acelei afirmații.

– Am şi eu un frate, să ştii, adăugă Georgiana blând, iar Isabel se apropie şi mai mult de uşă.

În cele trei săptămâni de când se afla acolo, fata nu spusese nimic despre viaţa pe care o lăsase în urmă în Londra.

– Chiar aşa? Şi merge şi el la şcoală?

– A mers. De fapt, acum e foarte deştept din pricina asta. Este unul dintre cei mai deştepţi oameni din Anglia.

„Şi unul dintre cei mai influenţi", adăugă Isabel în tăcere.

– Probabil ai învăţat de la el, zise James simplu. Altfel cum ar şti o fată să vorbească latină?

– Vă rog să mă iertaţi, Lord Reddich, zise Georgiana pe un ton obraznic, dar *fetele* ştiu multe lucruri... nu doar latină.

Isabel nu se putu stăpâni să nu tragă iar cu ochiul de după colţ. James strâmba din nas – era clar că nu era prea sigur că fetele ştiau multe lucruri.

– Tu eşti cea mai deşteaptă fată pe care o cunosc.

Isabel ridică din sprâncene la respectul pe care îl auzi în tonul lui. Avea de gând să ignore faptul că fratele ei îi insultase inteligenţa din pricina atracţiei evidente pe care o simţea acesta faţă de guvernanta lui – cu siguranţă cea mai frumoasă pe care o avusese până atunci –, însă nu se putu abţine să nu le întrerupă conversaţia.

Adoptând un zâmbet luminos, intră în cameră şi zise veselă:

– E deja ora ceaiului?

James o privi nerăbdător:

– Isabel! Ce s-a întâmplat cu oamenii aceia? Unul era uriaş! Ai observat?

„Da. Şi celălalt era foarte chipeş. Aproape că m-am făcut de râs."

Isabel se duse să îşi toarne o ceaşcă de ceai.

– Firește.

– Unde sunt? Vor rămâne aici?

– Sunt încă sus, în încăperea cu sculpturi.

– Pot să mă duc să îi văd? Îi era aproape imposibil să reziste când îl văzu atât de entuziasmat.

– Nu, nu poţi.

– De ce? Sunt conte acum, să ştii. E treaba mea să am grijă de siguranța tuturor celor care locuiesc la Townsend Park. Cred că ar trebui să mă cunoască.

Faptul că James era preocupat de siguranța lor – după ce mai adineauri fusese îngrijorat pentru ea – o uimi pe Isabel. Făcuseră tot posibilul ca James să nu îşi dea seama de gravitatea situației în care se aflau fetele care stăteau la conac, dar James crescuse şi se făcuse tot mai isteț, iar Isabel îşi dădu seama că de data aceasta trebuia să aibă mare grijă ce îi spunea.

– Apreciez ce încerci să faci, spuse Isabel, încuviințând scurt din cap. Şi sunt de acord că rolul tău de conte este foarte important pentru siguranța noastră. Însă domnii vor fi tare ocupați câtă vreme vor sta pe aici şi nu ne permitem să le distragem atenția. Isabel se uită câteva clipe la privirea hotărâtă a fratelui ei, apoi continuă: I-am putea invita la cină într-o seară. Cum ți se pare?

– Cred că aşa se cuvine şi e frumos să facem, spuse el, după ce se gândi bine.

Isabel muşcă dintr-un biscuit.

– Mă bucur mult că eşti de acord, spuse ea, apoi îi făcu cu ochiul Georgianei, care zâmbea cu nasul în ceaşca de ceai. Acum... şterge-o de-aici.

James se uită atent la cele două femei, după care hotărî că avea să aibă parte de aventuri mai grozave în afara bucătăriei. Mai apucă un biscuit, sări de pe scaun şi ieşi pe coridorul întunecat de unde venise Isabel.

Isabel se aşeză în locul fratelui ei şi se întinse şi ea după un alt biscuit. Oftă, apoi privi către tânăra aşezată de partea cealaltă a mesei şi spuse:

– Îți mulțumesc că i-ai vorbit despre şcoală.

– Plăcerea a fost de partea mea. Un conte are nevoie de o educație potrivită, Lady Isabel.

– Georgiana, ştii că nu e nevoie să fii formală.

Aceasta zâmbi.

– Dimpotrivă, vă sunt îndatorată.

– Prostii, pufni Isabel. Ştim amândouă că eşti de rang mai înalt. Te rog, m-aş simți mai bine dacă mi-ai spune Isabel.

O urmă de tristețe se ivi în ochii fetei.

– Acum sunt o simplă guvernantă. Am mare noroc să fi obținut chiar și un astfel de post.

Isabel știa că nu avea sorți de izbândă cu ea, așa că schimbă subiectul:

– Îi cunoști pe bărbații de astăzi?

Georgiana clătină din cap.

– Lucram la lecțiile de după-amiază pentru James, și i-am auzit sosind doar după ce i-ai condus în odaia cu statuete.

– Sunt din Londra.

– Nobili? întrebă Georgiana vădit speriată.

– Nu amândoi. Lordul Nicholas St. John, fratele marchizului de Ralston, expertul în antichități... Isabel se opri când văzu că Georgiana făcuse ochii mari de uimire. Georgiana?

– Lordul Nicholas e un... un cunoscut al fratelui meu, spuse ea aproape în șoaptă. Nu l-am întâlnit niciodată, dar...

Bineînțeles că se cunoșteau. Încă o provocare.

– Georgiana, zise Isabel pe un ton blând, dar hotărât. Totul va fi bine. Când te-am primit la mine, ți-am făgăduit că cei din Casa Minerva vor avea grijă de tine, nu-i așa?

– Da, spuse aceasta și înghiți în sec, după care trase adânc aer în piept.

– Exact așa se va întâmpla, o liniști Isabel. Trebuie doar să te ținem ascunsă de privirile lor. E un conac mare, iar tu ești guvernanta lui James. Nu e nevoie să te vadă oaspeții.

– Ce caută aici? În Yorkshire?

– Nu știu. M-a lăsat să cred că pur și simplu călătorește pe timpul verii, spuse ea, apoi tăcu, chibzuind la cât de speriată era fata. Ești în siguranță aici, sub protecția contelui de Townsend.

Atât cât se poate. Isabel alungă gândul acela potrivnic din mintea ei. Erau în siguranță. Avea să se asigure ea de asta.

Georgiana nu mai spuse nimic, cugetând la ce îi zisese Isabel. În cele din urmă, încuviință scurt din cap și hotărî să aibă încredere în Isabel și în casa aceea.

– Așa, foarte bine, spuse Isabel și mai turnă ceai pentru amândouă, în speranța că așa avea să o mai liniștească pe fată. Apoi adăugă: Când vei fi pregătită să-mi spui de ce te afli aici, eu sunt gata să te ascult. Știi asta, nu-i așa?

Georgiana încuviință din nou din cap.

–Știu. Doar că... pur și simplu nu... Dar dacă...

–Când și dacă vei fi pregătită, Georgiana, eu te voi asculta. Isabel îi vorbise simplu, fără să șovăie.

De ani de zile ajuta tinere femei să scape de sub jugul fricii. Fie că erau surori de duci sau hangițe din Cheapside, toate semănau între ele.

Și cu ea.

De-ar fi avut de ales, nu l-ar fi primit niciodată pe lordul Nicholas St. John în casa ei. Se cutremură însă la gândul că ar fi fost nevoită să le lase pe Georgiana și pe celelalte fete fără un acoperiș deasupra capului și să le trimită în lume sărace lipite pământului. Așa că își asuma un risc calculat.

Lordul Nicholas.

Isabel își dădea seama ce ironic era faptul că lăsa soarta unei case pline de femei în mâinile unuia dintre cel mai primejdios de captivanți bărbați pe care îi cunoscuse vreodată. Dar, uitându-se la Georgiana – așa mică și șovăielnică –, care își ținea ceașca de ceai cu ambele mâini și privea în gol în ea, Isabel știu de îndată că el era singura lor speranță de reușită. Singura speranță la un viitor mai bun.

Trebuia doar să îl țină în odaia cu statui.

Cât de greu putea să fie?

În după-amiaza următoare, pe Isabel o încerca un puternic sentiment de mândrie. Toate grijile pe care și le făcuse din pricina lordului Nicholas fuseseră doar gânduri prostești. Bărbatul nu îi dădea deloc bătaie de cap. De fapt, de când el și domnul Durukhan sosiseră, în dimineața aceea, iar ea îi închisese în odaia cu statui și lăsase instrucțiuni precise ca cei doi să nu fie deranjați, reușise să îi evite complet.

Sau, mai bine zis, să se ascundă de ei.

Prostii! se gândi Isabel. Deoarece acoperișul curgea în continuare, se urcă din nou să îl repare. Și, în cazul în care norii care se îndreptau spre ei dinspre est puteau fi considerați a fi un semn, atunci reparațiile erau mai mult decât bine-venite.

Așa că ea și Jane se urcară pe acoperiș, îmbrăcate în pantaloni și cămăși simple și, îngenuncheate, se apucară să întindă un fel de clei puturos pe partea inferioară a țiglelor de lut care se pare că se desprinseseră în diverse locuri. Trecuseră șapte ani de când plecaseră primii servitori de la Townsend Park, inclusiv meșterii, care erau la mare căutare pe la celelalte moșii mari din comitat. Și, odată cu plecarea lor, nu mai rămăsese nimeni care să se priceapă la reparat acoperișuri, la zidărie, la tâmplărie și la alte câteva îndemânări trebuincioase la o moșie de țară.

Isabel oftă. Socotea că, la urma urmei, fuseseră norocoase că trecuseră atâția ani fără să fie nevoie să facă reparații serioase la conac. Slavă Domnului că aveau biblioteca, plină de cărți despre arhitectură și buna rânduire a clădirilor. Un zâmbet trist i se așternu pe față. Cele mai multe domnișoare nu ar fi inclus reparațiile de acoperișuri printre lecturile lor preferate, dar trebuia să se mulțumească cu ele dacă așa putea să scape de oala de noapte așezată momentan la capătul patului pentru stropii de ploaie care se scurgeau în mod regulat prin tavanul prost lipit.

– Îmi spui și mie ce s-a întâmplat ieri, de te ascunzi de lordul Nicholas?

Jane spunea mereu lucrurilor pe nume. Isabel înmuie o pensulă în găleata de clei puturos și spuse:

– Nu s-a întâmplat nimic. Chiar nimic. A fost de acord să vadă și să evalueze colecția. Am socotit că mai bine îl las să-și vadă de treabă. Dacă totul merge bine, Casa Minerva își va schimba locația în cel mult o lună de zile, spuse ea, încercând să pară veselă și sigură pe sine.

Jane nu spuse nimic și așeză câteva țigle abia reparate înapoi pe acoperiș.

– Și lordul Nicholas?

– Ce-i cu el?

– Întocmai.

– Mi-aș fi dorit să nu fi avut trebuință de el pentru această sarcină, zise Isabel, cu toate că pricepuse la ce se referise Jane. O pală puternică de vânt îi flutură cămașa ca o velă în vânt. Își puse repede brațele în jurul trupului, să se apere de adierea rece, apoi vorbi cu băgare de seamă: Cred că nu avem de ales.

– Ba ai de ales, Isabel.

– Mie nu mi se pare.

Jane tăcu din nou şi mai aşeză câteva ţigle, apoi se întoarse către Isabel.

– Te-ai îngrijit de noi multă vreme. Datorită ţie, Casa Minerva a devenit un fel de legendă printre tinerele din toată Londra. Fetelor care vin la noi mai că nu le vine să creadă că e adevărat. Şi toate astea mulţumită ţie.

Isabel se opri din întins clei pe ţigle şi se uită la Jane, care o privea atent cu ochii ei verzi şi reci.

– Dar nu poţi permite legendei să pună stăpânire pe tine.

– Nu este o legendă pentru mine, Jane. Este o realitate!

– Dar ai putea să ai parte de mai mult de-atât. Eşti fiică de conte.

– A unui conte a cărui moralitate era îndoielnică, să nu zic mai mult.

– Atunci eşti sora noului conte, reformulă Jane. Ai putea să te măriţi. Să duci viaţa pe care ai fost sortită să o ai.

Viaţa pe care fusese sortită să o aibă. Părea simplu, de parcă totul ar fi fost deja plănuit – şi poate că aşa şi era. Alte fete de viţă nobilă mergeau fericite pe calea bătătorită. Însă alte fete nu avuseseră parte de un tată ca al ei. Sau de o mamă ca a ei. Scutură din cap şi zise:

– Nu. *Aceasta* este viaţa care mi-a fost sortită. Nici o căsătorie de conveniență, nici o ceaşcă de ceai servită împreună cu doamnele din înalta societate şi nici un sezon din Londra nu m-ar fi abătut de la drumul meu. Şi uite unde m-a adus viaţa. Uite câte am putut să fac pentru tine. Pentru celelalte.

– Dar n-ar trebui să te sacrifici pentru noi. Nu asta e menirea Casei Minerva. Ne-ai învăţat că fericirea noastră şi viţele noastre sunt infinit mai importante decât toate sacrificiile pe care le-am făcut până să ajungem aici.

– Mă sacrific ca să nu trebuiască să o faceţi voi.

– Ştim amândouă că nu e adevărat.

Jane îi vorbise pe un ton blând, însă necruţător. Isabel se uită gânditoare la majordomul ei: avea obrajii uşor înroşiţi de vântul puternic, iar părul castaniu îi ieşea de sub beretă. Jane fusese

prima care îi bătuse la uşă: o femeie de stradă care abia scăpase cu viaţă din mâinile unui client beat. Cumva, îşi adunase curajul şi plecase din Londra spre Scoţia, unde sperase să poată începe o viaţă nouă. Reuşise să ajungă până în Yorkshire, cu câteva monede pe care le furase. Nu îi ajungeau ca să trăiască, dar erau destule cât să putrezească tot restul vieţii în închisoare pentru furt, dacă era prinsă. Când rămase fără bani, fusese literalmente aruncată în stradă, săracă lipită pământului. Isabel o găsise adormită într-unul dintre grajduri, într-o boxă veche şi goală, la doar o zi după plecarea ultimilor servitori.

La vremea aceea, Isabel avea doar şaptesprezece ani şi rămăsese singură cu James, care pe atunci avea doar trei ani, şi cu mama lor aflată pe patul de moarte. Dintr-o singură privire, îşi dăduse seama că Jane era prea obosită ca să mai fugă şi prea frântă ca să mai lupte. Iar Isabel înţelese disperarea care o făcuse să ia hotărârea riscantă de-a înnopta într-un grajd străin care făcea evident parte dintr-o moşie întinsă.

Nu o primise pe Jane în casă din bunătatea inimii, ci din panică. Contesa, care îşi pierduse minţile de tristeţe şi de deznădejde, era acum pe moarte; servitorii plecaseră şi James avea nevoie de cineva care să îl iubească şi să îi poarte de grijă, iar Isabel nu mai avea nimic. Îi oferise lui Jane o slujbă şi câştigase unul dintre cei mai loiali servitori din lume. Şi o prietenă de încredere.

Jane fusese singura care o văzuse pe contesă în ultimele zile de viaţă, care o ascultase cum îşi blestema copiii, pe Isabel şi pe James, pe atunci doar un ţânc zâmbitor, pe Dumnezeu şi ţara – învinuindu-i pe toţi de singurătatea ei. De nefericirea ei. Iar când aceasta murise şi viaţa Isabelei părea să se destrame fir cu fir, reuşise să nu îşi piardă minţile prin faptul că o ajuta pe Jane.

După nici câteva săptămâni, Isabel se hotărâse să primească şi alte fete ca Jane la Townsend Park. Dacă tot nu putea fi o fiică sau o soţie bună, măcar putea să le ajute pe altele ca ea, oferindu-le un loc unde să trăiască în tihnă şi să prospere. Trimisese câteva scrisori verişoarelor ei din Londra şi aşa se alesese cu Gwen şi Kate. După aceea, nici nu mai fusese nevoie să răspândească vestea despre refugiu. Fetele îl găseau singure. Townsend Park devenise Casa Minerva pentru fetele din Marea Britanie, iar cele aflate

la ananghie ştiau că aveau să fie în afara oricărei primejdii dacă reuşeau să ajungă acolo.

Isabel îşi găsise un ţel în viaţă: să le apere pe fetele acestea prigonite şi nefericite şi să le ofere oportunitatea de a o lua de la capăt.

Era şansa ei să arate lumii că avea mai multe de oferit decât credeau ei. Era un mod de-a se simţi folositoare.

Nu toate fetele rămăseseră la conac. În cei şase ani de la sosirea lui Jane, zeci de fete veniseră şi plecaseră în toiul nopţii, incapabile să reziste ispitei de-a se întoarce la viaţa lor de dinainte. Însă şi mai multe plecaseră ca să îşi clădească o viaţă nouă, iar Isabel le ajuta bucuroasă să îşi împlinească visele. Ajunseseră croitorese, chelneriţe, iar una chiar nevastă de vicar în nordul Angliei.

Ele erau dovada că nu era singură. Că avea un ţel în viaţă. Că era mai mult decât fiica nedorită a unui om risipitor. Că nu era un copil egoist, aşa cum o acuzase mama ei în ultimele săptămâni de viaţă.

Când se gândea la ele, la Casa Minerva, nu cugeta la toate lucrurile pe care nu apucase niciodată să le facă.

Toate lucrurile care i s-ar fi cuvenit – şi pe care le-ar fi avut – dacă ar fi fost fiica altui conte.

Dimpotrivă.

– Nu este un sacrificiu pentru mine să mă ocup mai departe de Casa Minerva, spuse ea în cele din urmă, atât de încet încât vântul aproape că îi înghiţi vorbele. Aş repara sute de acoperişuri ca să mă asigur că fetele ar avea unul deasupra capetelor.

Jane schiţă un surâs şi spuse:

– Chiar trebuie să-ţi amintesc că nu eşti singură pe acoperiş? Nu cred că o să mai scot vreodată mirosul ăsta împuţit de pe mine.

– Ei bine, atunci vom duhni împreună, râse Isabel.

– Lordului tău nu o să îi placă asta.

– Nu e lordul meu, spuse Isabel fără tragere de inimă.

– Gwen şi Lara sunt de altă părere.

Isabel se încruntă.

– Gwen şi Lara sunt ca nişte gaiţe. Nu o să mă las împinsă spre el, Jane. Ai putea să le spui şi lor.

Jane râse vesel şi melodios.

– Crezi că *eu* aş avea mai multă trecere decât revista aia ridicolă?

– Cred că aşa s-ar cuveni, oftă Isabel. Va sta aici doar două săptămâni. Trebuie doar să le ţin pe fete departe de odaia cu statui.

– Şi cu tine cum rămâne, Lady-Nu-E-Lordul-Meu?

Isabel nu o băgă în seamă, dar gândul îi zbură la lordul Nicholas cel chipeş; la dinţii lui de un alb strălucitor şi pielea lui bronzată; la buzele lui pline şi moi şi zâmbetele lui îndrăzneţe şi fermecătoare. La ochii lui albaştri care o ispiteau să îi dezvăluie toate tainele ei.

Era într-adevăr un om primejdios.

– Voi face şi eu acelaşi lucru. Nu va fi prea greu. La urma urmei, am de reparat un acoperiş.

Nici nu termină bine de vorbit, că auzi o voce cunoscută de bărbat:

– Bănuiam eu că vă voi găsi aici.

Isabel simţi cum inima îi bate să îi sară din piept. Înspăimântată, se uită la Jane, care îşi plecă pe dată capul, aşa cum ar fi făcut orice servitor bun şi îşi văzu mai departe de treabă.

Trebuia să se descurce singură, altfel ar fi fost descoperite. Neavând de ales, se întoarse spre lordul Nicholas, care tocmai ce ieşea prin lucarnă.

Cine îi arătase cum să urce acolo?

Isabel văzu o cizmă enormă făcând un pas spre ea, într-un echilibru precar pe ţiglele de lut. Dacă nu era mai atent, avea să strice afurisitul ăla de acoperiş de tot.

– Stai!

Din fericire, bărbatul se supuse.

– Eu...

Isabel se uită la Jane, care însă îi făcu semn din cap cum că nu avea de gând să o ajute, şi îşi văzu în continuare de treabă.

– Vin eu la dumneata, milord!

Isabel se ridică nesigură şi se grăbi să traverseze acoperişul, cu grijă, să nu cadă. Când ajunse lângă el, îi zâmbi mult prea larg. Însă el nu îi întoarse zâmbetul.

– Milord, ce te aduce pe acoperiş? Ai nevoie de ceva?

– Nu, zise el, lungind cuvântul peste măsură şi măsurându-i din priviri veşmintele.

Dumnezeule mare! Era îmbrăcată în straie bărbăteşti. Nu vedeai prea des aşa ceva. *Fireşte, nu vedeai prea des nici o lady pe un acoperiş.* Cu toate acestea, veşmintele ei erau de vină. Şi mai şi ţopăise pe acoperiş, lucru care nu i se păruse deloc prea precaut. Ţinea morţiş să sfideze regulile. Isabel îşi încrucişă braţele peste piept, ignorând roşeaţa din obraji.

– Nu mă aşteptam să ni te alături, Lord Nicholas, spuse ea tăios.

– Mi-am dat seama. Recunosc însă că sunt puţin uimit că porţi astfel de veşminte în faţa servitorilor dumitale, spuse el şi arătă spre Jane, care lipea o ţiglă, cu capul plecat.

– Oh! *Cum avea să mai iasă şi din asta?* Da, păi, Jan... „Ai grijă, Isabel." Janney e de mulţi ani în serviciul familiei. Îmi cunoaşte toate excentricităţile, spuse ea şi râse aşa de tare şi vădit nelinişti tă, încât se înfioră până şi ea.

– Înţeleg, răspunse lordul Nicholas, deloc convins.

– Intrăm? Poate că doreşti o ceaşcă cu ceai, zise ea repede, de parcă aşa ar fi reuşit să îl dea jos de pe acoperiş, să îl scoată din casă şi poate chiar să îl facă să plece din Yorkshire.

– Nu, mulţumesc.

– Milord?

– Aş dori să văd ce este cu acoperişul acesta, de te-a cucerit într-atât.

– Ăă... Ah!

I se părea ei, sau chiar era *mulţumit* să o vadă stânjenită?

– Îmi poţi face un tur al şantierului de reparaţii, milady?

Nu mai încăpea nici o îndoială că o tachina.

Ce afurisit! Deloc demn de un sărut!

– Fireşte.

Isabel se întoarse către Jane. Trebuia să o facă să coboare cumva de pe acoperiş.

– Ajunge pentru astăzi, Janney. Te poţi retrage.

Jane se ridică într-un suflet şi se îndreptă spre lucarnă de parcă ar fi fost salvarea ei.

Ceea ce, de altfel, şi era.

Dar, în timp ce trecu pe lângă cei doi, St. John i se adresă:

– Ar trebui să-ți protejezi mai mult stăpâna.

Jane se opri și, cu bărbia în piept, încuviință scurt din cap.

– Văd că ai priceput ce vreau să spun.

Isabel își ținu răsuflarea pentru câteva clipe, așteptând ca el să continue. Văzând însă că nu mai spune nimic, zise:

– Ajunge pentru azi, Janney, iar Jane se făcu nevăzută prin lucarnă.

Isabel se gândi la cum aveau să decurgă lucrurile. Cu toate că nu fusese niciodată instruită în arta vorbirii și a bunei purtări, era încredințată că nu se cuvenea ca două persoane de sex opus să poarte o conversație pe un acoperiș.

– Nu îmi place că ești pe acoperiș.

Isabel înmărmuri când îl auzi. O spusese cu atâta hotărâre, de parcă i-ar fi fost stăpân. Îl privi drept în ochi și se bucură să îl vadă la fel de supărat. *Doar nu îl rugase ea să i se alăture, pentru numele lui Dumnezeu!*

– Ei bine, ținând cont că este vorba de acoperișul meu și de persoana mea... nu văd cum te-ar putea afecta acest lucru pe dumneata.

– Dacă se întâmplă să cazi...

Isabel ridică un picior și îi arătă încălțările.

– Nu am cum să calc rău cu încălțările astea.

Isabel îl văzu privindu-i piciorul, de la tivul pantalonilor bărbătești, la ciorapul care îi îmbrăca gamba, până sus pe coapsă, și se simți pe dată stânjenită. Puse piciorul în pământ cu putere, făcând astfel să zăngănească țiglele de pe acoperiș. Își duse apoi o mână la cap, prinzându-și părul într-un nod strâns.

– Socotesc că e mai bine să intrăm.

Nick se așeză pe marginea acoperișului. Se uită atent la ce lucraseră cele două femei, după care întrebă:

– De ce m-ai lăsat în odaia cu statui ieri?

Isabel nu se așteptase să o întrebe asta.

– Ce vrei să spui, milord?

– De fapt, aș spune mai degrabă că ai fugit de mine.

– Prefer să o consider mai degrabă ca o evadare.

Sinceritatea ei îi uimi pe amândoi deopotrivă. Lordul Nicholas își plecă capul și zise:

– Punct ochit, punct lovit, Lady Isabel.

Ea roși când îl auzi, ruşinată de mărturisirea ei, însă nu capitulă.

– Nu pot pierde vremea în odaia cu statui, să îți țin companie, Lord Nicholas. Am mult prea multe treburi de făcut.

– Să-ți amintesc că dumneata m-ai chemat să arunc o privire la statuile de marmură?

Isabel roși și mai tare. O învinuia de lipsă de politețe. *Și avea dreptate.*

– Nu este nevoie. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul oferit, milord.

El o țintui cu privirea.

– Și ți-l ofer bucuros, însă trebuie să recunoști că timpul petrecut împreună a fost... destul de ieșit din comun.

Isabel schiță un zâmbet strâmb.

– Bănuiesc că nici locul în care ne aflăm acum nu ajută foarte tare.

– Sau veșmintele dumitale, Lady Isabel, îi zise el zâmbind, apoi o întrebă din nou: De ce-ai fugit din odaia cu statui?

– Pentru că... nu am avut de ales.

Se gândea că avea să o mai iscodească, dar probabil că ceva din vocea ei îl făcu să se oprească. Se așternu tăcerea, apoi el schimbă subiectul:

– Spune-mi, te rog, de ce repari acoperișul?

Ea ridică din umeri și-i zise:

– Ți-am spus deja, milord. Curge apa prin el. Lucru foarte neplăcut când plouă. Și cum trăim în Anglia, plouă destul de des.

Nick își puse brațul lung peste genunchiul îndoit și cercetă cu privirea pământurile care se întindeau în fața lui, aparent ignorând-o.

– Te faci că nu pricepi. Văd că n-am de ales și trebuie să îți vorbesc pe singura limbă pe care o cunoști, oftă el, apoi continuă: Volupta, fiica lui Cupidon și a lui Psyche, este făcută din marmură roz care se găsește în Mergozzo, o regiune din Alpi, renumită pentru acest lucru.

– Dar statueta nu e roz. Şi nici de origine italiană.

Nick o săgetă cu privirea, iar ea se pierdu în ochii lui de un albastru strălucitor; aproape că nici nu băgă de seamă spasmul din obrazul lui. Se întreba oare ce însemna acesta.

– Statueta este făcută din *marmură* roz din Mergozzo, îi repetă el rar, de parcă ar fi fost neghioabă. Marmura roz nu are întotdeauna culoarea roz. Iar bucata aceasta nu este de origine italiană, ci de origine romană. Întruchipează o zeiță romană.

Acum pricepea ce încerca să facă: îi spunea despre statuie, ca să o oblige pe ea să îi răspundă la întrebarea despre acoperiş. Dacă lordul avea dreptate, urma să îi afle toate secretele.

– Sigur te înşeli, zise Isabel, fără să se îngrijoreze că afirmația ei l-ar fi putut jigni.

– Te încredințez că nu este aşa. Volupta este aproape întotdeauna înfățişată ca fiind înfăşurată în trandafiri. Şi dacă nici asta nu te convinge, atunci chipul ei îi adevereşte identitatea.

– Nu poți recunoaşte o zeiță după un chip cioplit în marmură, spuse ea pufnind.

– O putem recunoaşte pe Volupta după chipul ei!

– Nici măcar n-am auzit de zeița asta şi îmi spui că o ştii după înfățişare?

– Este zeița plăcerii senzuale.

Isabel rămase cu gura căscată când îl auzi. Nu îi venea în minte nici un răspuns.

– Oh...

– Însuşi chipul ei întruchipează plăcerea, fericirea deplină, pasiunea, extazul...

– Da, am înțeles, îl opri Isabel, băgând de seamă amuzamentul din ochii lui. Apoi continuă: Te distrezi pe seama mea...

– Teribil de tare, rânji el, în timp ce ea se abținu să nu îi răspundă cu aceeaşi monedă.

Se încruntă la el, iar lordul râse. Nu prea voia să recunoască, dar îi plăcea să îl audă râzând.

– Haide, Lady Isabel, aşază-te lângă mine şi povesteşte-mi de ce trebuie reparat acoperişul conacului.

Isabel capitulă şi făcu precum îi ceru.

Se aşeză lângă el, dar lordul nici măcar nu o privi, ci continuă să se uite la grădinile din faţa conacului, care dădeau spre drum. O tăcere prelungă se aşternu între ei. Deodată, acesta o întrebă încet:

– Cum se face că repari acoperişul? Şi nu are cine să te ajute în afară de lacheu?

Isabel trase adânc aer în piept. Vântul cald de vară adia în jurul lor, nestingherit de copaci sau de clădiri. Simţi umezeala din aer, care anunţa o furtună de vară şi îi păru rău că norii încă nu se adunaseră deasupra lor, ca să nu mai fie nevoită să îi răspundă lordului Nicholas. Singura ei opţiune era să îi spună adevărul.

– Nu am bani să plătesc pe cineva să repare acoperişul, zise ea simplu, cu privirea plecată, ştergând un praf imaginar de pe ţiglele călduţe de sub ei. Nu am bani pentru un meşter... Şi, în afară de Janney, nu mă pot bizui pe nimeni.

– Dar valeţii?

– Îşi văd de treburile lor, răspunse ea şi ridică uşor din umeri. Pot şi eu să învăţ cum să repar un acoperiş.

Lordul Nicholas rămase tăcut multă vreme, iar când Isabel se uită în sfârşit spre el, îşi dădu seama că acesta pricepuse tot. Şi mai văzu că avea ochii mai albaştri decât cerul senin de vară. Revista aceea ridicolă avusese dreptate. Erau de un albastru ameţitor de încântător!

– Şi totuşi, o lady de rangul dumitale *nu* învaţă pur şi simplu cum să repare acoperişuri.

– Este adevărat şi asta, spuse Isabel şi zâmbi sfioasă. Majoritatea doamnelor de rangul meu nu fac multe dintre lucrurile pe care le fac eu.

Nicholas o privi gânditor, iar ea îşi închipui că, într-o oarecare măsură, o admira.

– Sunt convins de asta, încuviinţă el. Fără îndoială că nici o altă fiică de conte din regat nu este aşa de neînfricată ca dumneata.

Isabel îşi întoarse privirea de la el, spre moşia care se întindea în faţa lui. *Nu era neînfricată. Era disperată.*

– Ei bine, mă gândesc că dacă ar mai fi vreun conte ca tatăl meu, atunci ar mai exista şi o fiică de conte ca mine. Poţi fi recunoscător oricărui dintre zeii din odaia cu statui că nu mai e altul ca el.

– Deci cunoşti obiceiurile tatălui dumitale.

– Nu prea bine, recunosc, însă, chiar dacă m-a ascuns aici la ţară, un copil aude zvonurile care circulă.

– Îmi pare rău.

Isabel scutură din cap.

– Să nu îţi pară. Ne-a părăsit cu mai bine de zece ani în urmă. James nici nu l-a cunoscut, iar eu nu l-am revăzut de atunci.

– Atunci îmi pare şi mai rău. Ştiu cum e să pierzi un părinte, şi nu în faţa morţii.

Ea îl privi în ochi. Îşi dădu seama că spunea adevărul şi se întrebă pentru o clipă oare ce i se întâmplase.

– N-am suferit foarte tare când mi-am pierdut tatăl. Fără îndoială că ne e mai bine fără el şi fără exemplul lui de viaţă.

Nick o privi atât de pătrunzător, încât Isabel avu impresia că îi putea citi în suflet, ceea ce o făcu să se simtă stânjenită şi să îşi întoarcă privirile spre cerul care se întuneca.

– Recunosc că ne-ar fi prins bine un şiling sau doi de la el.

– Nu v-a lăsat nimic?

Întrebarea o făcu să tresară; era dispusă să recunoască faptul că nu o duceau bine, dar nu să se întindă la vorbă cu asta. Nu voia mila lui. Părea a fi destul de insistent. Ar fi încercat să o ajute.

Iar ea nu putea permite aşa ceva.

Isabel urmări cu degetul conturul unei ţigle. O dureau umerii. Simţi cum grijile, care dispăruseră preţ de câteva momente, o apăsau iarăşi. Pentru o clipă, împărţise povara pe care o purta cu cineva şi se simţise bine.

Dar era o povară pe care trebuia să o poarte singură. Aşa hotărâse încă din ziua în care tatăl ei îi părăsise: să ia asupra ei greul casei şi al celor care locuiau în ea. Se descurcase cât putuse de bine pe cont propriu, cu toate că ceruse de multe ori ajutor. Învăţase pe pielea ei că o moşie sărăcită şi un conac plin de oameni cu renume îndoielnic nu erau de nasul vreunui nobil.

Mai cu seamă nobili înstăriţi şi de nume bun care erau în trecere prin Yorkshire.

– Colecţia valorează foarte mult, Isabel.

Îi trebuiră câteva clipe ca să priceapă ce îi spusese, ca să se rupă de gândurile ei.

– Chiar așa?

– Fără îndoială.

– Destul cât să...

Se opri. Putea să termine propoziția în atât de multe feluri... prea multe, poate. Destul cât să cumpere o casă? Cât să poată avea grijă de fete? Cât să îl trimită pe James la școală? Cât să readucă moșia la gloria ei de odinioară, după atâția ani de risipă?

Firește că nu i-ar fi putut spune toate acele lucruri fără să îi destăinuiască secretele ei. Așa că tăcu.

– Destul cât să repari acoperișul și mult mai mult de-atât.

Isabel respiră ușurată și copleșită.

– Slavă Domnului!

Un tunet puternic îi acoperi cuvintele abia șoptite, iar forța acestuia o făcu să tresară și să se apropie și mai tare de lordul Nicholas, acolo, pe acoperișul moșiei Townsend Park. Îi simți căldura și își întoarse privirea spre el. În privirea lui se putea citi un amestec amețitor de pericol, curiozitate și scrutare. O încercă teama la gândul că i-ar fi putut citi în suflet și că, dintr-o singură privire pătrunzătoare, ar fi descoperit toate lucrurile pe care le ținuse ascunse atâta timp. Inima începu să îi bată nebunește.

Poate că nu ar fi fost un lucru așa de rău, totuși.

Știa foarte bine că era un semn de slăbiciune, însă nu putea să își întoarcă privirea de la el. Avea niște ochi atât de albaștri, în care se citea o înțelegere atât de ademenitoare, încât aproape uită de toate regulile pe care și le impusese.

Nu i se oferi însă șansa de a cădea pradă ispitei, pentru că zăgazurile cerului se deschiseră și universul interveni între ei.

Capitolul 7

Ploile de vară din Yorkshire păreau de-a dreptul răzbunătoare, de parcă întreg ținutul ar fi păcătuit de moarte și își primea pedeapsa cuvenită. Însă în după-amiaza aceea, Nick știa foarte bine de ce mânia cerului se abătuse asupra lor.

Era din cauza lui.

Ca un mojic, dorise să o sărute pe Lady Isabel Townsend pe acoperiş, chiar după ce aceasta îi mărturisise deschis despre sărăcia ei. Când îl privise cu ochii ei căprui mari, ştiuse că avea să îl lase să o sărute. Dar doar ca recunoştinţă pentru ajutorul oferit. Iar recunoştinţa nu era de ajuns ca să înceapă o relaţie pe acoperişul unui conac.

Aşa că, atunci când cerul îşi deschise zăgazurile deasupra lor, Nick se simţise deopotrivă urgisit şi recunoscător pentru întrerupere. Asta până când un fulger verzui brăzdă mânios văzduhul, iar el îşi dădu seama că, de mai rămâneau pe conac, nu numai că aveau să se ude până la piele, dar erau şi în primejdie să fie trăsniţi.

Reacţionă numaidecât şi o prinse pe Isabel pe după umeri, îndrumând-o să se ridice şi să se îndrepte spre lucarna din pod. Însă nici nu ajunseră bine acolo, că ea se întoarse, se strecură îngrijorător de repede pe sub braţul lui şi se îndreptă spre locul în care reparaseră mai devreme ţiglele.

– Cleiul nostru!

Acoperişul de ţiglă era ud, ploua cu găleata, iar riscul de a fi trăsniţi de un fulger devenea tot mai real. Toate acestea îl făcură să îşi piardă şi ultima fărâmă de răbdare:

– Isabel! zbieră el furios, precum tunetul care răsună în acelaşi timp.

Isabel se întoarse spre el, speriată, şovăind.

– Lasă-le acolo!

– Nu pot, scutură ea din cap ea şi coborî panta acoperişului. Vântul înţepător îi purtă cuvintele până la el: Ne-a luat ore întregi să îl preparăm.

– Ba poţi şi aşa o să faci! spuse el.

La auzul tonului său poruncitor, Isabel îi aruncă o privire furioasă peste umăr:

– Nu eşti păzitorul meu, milord!

Îşi văzu de drum, dar, neatentă, nu se uită unde calcă. Ceea ce fu o greşeală din partea ei.

Mută din loc o țiglă dezlipită, care căzu peste marginea streșinii și o făcu pe Isabel să-și piardă echilibrul. Nick o văzu îngrozită și pe punctul de a cădea, și o porni spre ea.

Isabel se întinse, încercând să se prindă de ceva, ceea ce desprinse și mai multe țigle din loc. Înspăimântată și disperată, căută să se cațere înapoi, ceea ce o făcu și mai instabilă.

Nick ajunse la ea și o prinse cu putere de mână, făcând-o să nu se mai clatine. Nu spuse nimic, însă mânia din ochii lui alungă spaima din privirea Isabelei. Nu spuse nimic când ea își recăpătă echilibrul, lăsându-l să o ajute, în timp ce respira adânc ca să își liniștească inima care îi bătea cu putere.

Nu spuse nimic când o luă în brațe și o duse până la lucarna din pod.

Vorbi cu ea doar când o puse jos, lângă lucarnă:

– Poate că nu sunt păzitorul tău, Isabel, dar dacă nu te poți îngriji de propria-ți siguranță, atunci va trebui să o facă altcineva în locul tău. Intră în casă! Acum! porunci el, arătând spre lucarnă.

Nu știa dacă era din pricina ploii sau a vocii lui poruncitoare, sau a vreunui simțământ înnăscut care o anunța când se afla în pericol, dar, în mod miraculos, Isabel se supuse.

Nick o privi coborând în pod, se încredință că se afla în afara oricărui pericol, după care se duse după afurisitul de clei la care ținea atât de mult Isabel. Cu găleata în mână, aruncă o privire înspre grajdurile de pe moșie și îl zări pe băiatul pe care îl întâlnise mai devreme opintindu-se din greu să închidă porțile la grajd. Băiatul o luă apoi la goană spre conac, cu vântul și ploaia biciuindu-i fața. Își lăsă capul în jos, să se apere de vânt, dar basca îi zbură din cap, răsfirându-i părul lung îndesat sub ea.

Părul lui foarte lung.

Nick înlemni privindu-l pe tânărul grăjdar cum se întoarce după basca purtată de vântul nevăzut din Yorkshire. Părul roșcat îi flutura în vânt, după care i se udă leoarcă. Și când băiatul se întoarse din nou cu fața spre conac, Nick știu că descoperise secretul moșiei Townsend Park.

Și-i imagină pe toți servitorii la rând: grăjdarul; valetul efeminat; ceata pestriță de lachei piperniciți cum nu mai văzuse până atunci.

Isabel avea o casă plină de femei.

De asta se cocoțase pe acoperiș, punându-și viața în primejdie.

Pentru că nu avea pe nimeni care să o ajute.

Înjură mânios, iar cuvintele i se pierdură în urletul vântului care sufla furios pe deasupra acoperișului. Indiferent că avea sau nu o casă plină cu femei, nu exista nici o justificare pentru neglijența ei crasă! Ar fi trebuit să fie închisă într-o odaie, ca să n-o ia razna! Ca să n-o ia el razna.

Un tunet răsună deasupra lui, așa că o apucă spre intrarea în pod, unde o văzu pe Isabel privindu-l, în timp ce apa îi curgea șiroaie pe chip. Nick împinse spre ea găleata cu afurisitul de clei.

Ea o apucă și apoi se îndepărtă de fereastră, ca să poată intra și el.

Îi luă ceva vreme să închidă lucarna, zăvorând-o bine în fața stropilor deși de ploaie care loveau în geam, apoi se întoarse spre ea, ud leoarcă și deloc fericit.

Isabel lăsă găleata jos, cu grijă, șovăi puțin, apoi șopti agitată:

– M-aș fi descurcat și...

Nick își trecu frustrat amândouă mâinile prin părul ud, ceea ce o făcu pe Isabel să tacă. Slavă Domnului! Pentru că ar fi fost în stare să o sugrume dacă nu s-ar fi oprit. Femeia asta îl scotea din minți. Era un pericol pentru ea și pentru alții. Pentru numele lui Dumnezeu! Ar fi putut să moară amândoi! Până aici!

– Să nu te mai prind pe acoperiș, spuse el încet, dar hotărât.

Ceea ce păru să o scoată din sărite pe Isabel.

– Poftim?!

– Fără îndoială că toți acești ani în care ai fost prinsă aici, la țară, și te-ai ocupat de moșie nu ți-au băgat deloc mințile în cap! De acum înainte, vei sta departe de acoperiș.

– Ce lucru arogant, mândru și trufaș...

– Poți să-i spui cum poftești. Eu voi numi asta să-ți port de grijă. Pentru siguranța dumitale și a celor din conac, zise el, pe punctul de a o zgâlțâi ca să-i vină mințile la cap. Ți-a trecut măcar prin cap faptul că puteam să mor și eu?

– N-am cerut să fiu salvată, Lord Nicholas, spuse ea, ridicând vocea.

– Ei bine, ținând cont că ți-am salvat deja viața de două ori de când ne-am cunoscut, ce-ar fi ca data viitoare să o ceri?

Isabel se îndreptă de spate și răbufni, fără să îi pese câtuși de puțin că puteau fi auziți de oricine ar fi trecut pe lângă intrarea în pod.

– Nu eram în nici o primejdie pe acoperiș până nu ai apărut *dumneata!* Și ți-a trecut măcar prin cap că m-am urcat acolo ca *să mă ascund* de dumneata?

Mărturisirea lui Isabel îi ului pe amândoi.

– Te ascundeai de *mine?*

Isabel nu-i răspunse, ci își întoarse țâfnoasă privirea în altă parte.

– Dumneata m-ai *invitat* aici!

– Ei bine, pot să spun că încep să regret asta, mormăi ea.

– De ce te ascundeai de mine?

– Cred că motivul este destul de clar. Nick nu răspunse, așa că Isabel continuă, dornică să umple tăcerea dintre ei: Momentul acela din odaia cu statui... m-a luat... prin surprindere. Nu m-am așteptat să...

Lordul Nicholas o urmări cum își aranjează emoționată pantalonii bărbătești, apoi își încrucișează brațele la piept, ceea ce îi făcu cămașa albă de batist să i se întindă peste piept, lăsând să i se ghicească conturul sânilor grei și ale areolelor dulci, închise la culoare, făcându-l să se piardă cu firea. Își dădu numaidecât seama unde se aflau: în podul întunecat al conacului ei, ploaia de afară înăbușind orice zgomot, făcând ca spațiul cald din jurul lor să se micșoreze tot mai tare. Era locul perfect pentru o întâlnire clandestină.

Isabel trase adânc aer în piept și se uită la tavan preț de câteva clipe. O picătură de ploaie i se prelinse încet pe gât, iar Nick o urmări cum îi coboară și dispare în gulerul cămășii.

Era gelos pe un strop de ploaie. Se părea că Yorkshire îi sucise mințile.

– Nu m-am așteptat să fiu atât de... încercă ea din nou. Apoi se uită la el și nu mai reuși să continue.

Nick făcu un pas spre ea. Erau foarte aproape unul de celălalt.

– Atât de...? Ştia că nu ar trebui să insiste, dar nu rezistă tentaţiei de-a o face.

Ea oftă, resemnată.

– Atât de... atrasă de dumneata.

Mai făcu un pas.

– Eşti atrasă de mine?

Nici o altă doamnă nu mai recunoscuse aşa ceva. Îl copleşea sinceritatea mărturisirii ei. Atunci, Isabel se dădu înapoi, cu obrajii roşii ca para focului. Spuse grăbită:

– Mă gândesc că este ceva trecător şi că ar fi mai bine să pleci. Voi găsi o altă cale să vând colecţia de statui...

Tulburarea ei era îmbătătoare.

Nick o mângâie uşor pe tâmplă. Isabel amuţi. El îi prinse o şuviţă de păr lungă şi umedă şi i-o dădu de pe faţă, pe după ureche, după care îşi trecu dosul palmei de-a lungul obrazului ei, răcorindu-i carnea înfierbântată cu degetul mare.

Isabel făcu ochii mari când o atinse, iar el zâmbi scurt. Îi prinse faţa cu ambele mâini şi o trase spre el, înclinând-o uşor, să o vadă mai bine în lumina slabă din pod.

Nu se cuvenea să o sărute. Ştia prea bine.

Însă nu mai cunoscuse nici o femeie ca ea şi dorea să îi afle secretele. Mai mult de-atât, o dorea pe ea.

Îşi lipi buzele de ale ei, iar Isabel se pierdu în sărutarea lui.

Nicholas St. John nu era un om şovăielnic, iar asta se vedea şi în săruturile lui. Într-o fracţiune de secundă, Isabel trecuse de la a se lupta cu o mulţime de sentimente ciudate şi îngrijorătoare faţă de bărbatul acesta înfumurat, la a se dărui într-o sărutare fierbinte, care îi fură suflarea, minţile şi bunul-simţ deopotrivă.

Înlemni pentru o clipă, bucurându-se de atingerea buzelor lui; a mâinilor lui, a degetelor lui care coborau încet spre gâtul ei, în timp ce îi mângâia obrajii cu degetele mari, făcând-o să simtă că ia foc. O ţinea strâns în braţe, lipită de trupul lui, jucându-se cu gura ei, trezind în ea valuri de senzaţii ameţitoare. Mângâierea lui se domoli. Îşi desprinse uşor gura de a ei, până când abia de se atingeau, şi îi linse buza de jos; Isabel îi simţi limba caldă

şi aspră pe pielea ei moale şi i se tăie răsuflarea: era o senzaţie atât de nouă, de neruşinată.

Atât de *minunată*...

El îi cuprinse gura cu a lui încă o dată, mângâind-o cu buzele, până când Isabel întredeschise gura nesigură... Nu ştia ce să facă. Se temea să îl atingă, să se mişte, să facă orice ar fi putut să pună capăt mângâierilor şi plăcerii.

El păru că îi citeşte gândurile: începu să o sărute încet pe obraji, până la ureche, unde îi prinse lobul între dinţi, înfiorând-o de plăcere, apoi zise:

–Atinge-mă, Isabel!

De-asta îşi pierdeau femeile capul după bărbaţi: din pricina acestui amestec ameţitor de bărbăţie şi neputinţă.

Nu se cuvenea să îl atingă. O ştia prea bine. Dar cuvintele lui şi atingerea senzuală a buzelor lui pe urechea ei o răscoliră, aşa că începu să îşi plimbe mâinile pe pieptul lui, apoi în sus, peste umerii lui. Asta îl stârni şi mai tare pe Nick, care o cuprinse cu pasiune în braţe, trăgând-o mai aproape de el, să îi simtă căldura... şi bărbăţia. Se dădu în spate, o privi în ochii aproape închişi, căutând parcă să confirme că şi ea îl dorea la fel de tare ca el, după care puse din nou stăpânire pe gura ei.

Atingerea limbii lui, apăsarea trupului lui pe al ei, mirosul pielii lui, toate o copleşeau pe Isabel, înnebunind-o. Îl mângâie şi sărută la rândul ei, cu o pasiune nevinovată care doar îl stârni şi mai tare. Îşi strecură degetele în părul umed de pe ceafă şi se ridică pe vârfuri, ca să îl poată săruta mai bine. Nick o sărută mai aprins, apoi se domoli, şi o lăsă pe ea să preia controlul, să exploreze. Ea îşi trecu şovăielnic vârful limbii peste buza lui cărnoasă, de jos, iar geamătul lui o făcu să se cutremure de plăcere şi de satisfacţie.

Apoi Nick întrerupse sărutul, redevenind stăpân pe sine şi îşi plimbă buzele pe gâtul ei; oprindu-se în punctul de intersecţie al gâtului şi umărului, unde trase adânc aer în piept, după care o muşcă uşor, făcând-o să se cutremure din nou de plăcere. Isabel icni şi îi simţi buzele formând un zâmbet obraznic, plin de promisiuni neruşinate.

Nick își ridică privirea: ochii lui albaștri erau întunecați de dorință. Își depărtă ușor buzele, iar Isabel înlemni, așteptând fascinată următoarea lui mișcare.

– Isabel?

Abia își dădu seama că fusese strigată și, preț de o clipă, nu fu sigură dincotro se auzise. Nu pricepea de ce Nick îi dăduse drumul din brațe și bătea în retragere, îndepărtându-se cât mai mult de ea. Dintr-odată, i se făcu frig, simțind ca pe o pierdere îngrozitoare lipsa îmbrățișării lui fierbinți. Își atinse buzele cu mâna, încercând parcă să se încredințeze că într-adevăr se aflase în brațele lui mai devreme.

– Isabel! o strigă James pentru a doua oară, trezind-o în sfârșit din visare.

Brusc, își dădu seama de ce se petrecea în jurul ei, de locul în care se aflau și de ceea ce *făceau* și simți dorința intensă de a fugi înapoi pe acoperiș și de a rămâne acolo o bună bucată de vreme. Măcar până când lordul Nicholas avea să plece de la conac.

În schimb, se uită la el cu ochi mari și îi șopti:

– E fratele meu!

– Mi-am dat și eu seama de asta, spuse el sec. Nu crezi că ai face bine să-i răspunzi?

– Eu... Bineînțeles că avea dreptate. James, strigă ea și o luă la goană spre capătul scărilor. Sunt aici, sus!

– Izzy! Te caută Kate.

Isabel încremeni când îl auzi pe James pomenind de grăjdar, care nu ar fi trebuit să fie femeie. Se uită din nou spre Nick, știind prea bine ce se petrecuse între ei și că nu avea de ales decât să țină totul ascuns de el.

Lucrurile tocmai se complicaseră peste măsură.

Neștiind ce-ar fi trebuit să spună într-o astfel de împrejurare sau cum se încheie o astfel de întâlnire, Isabel rosti primul lucru care îi trecu prin minte... singurul care i-ar fi putut ușura situația:

– Trebuie să pleci.

– Și cum sugerezi să fac asta? Să sar de pe acoperiș?

Isabel trase adânc aer în piept, încercând cu disperare să își recapete stăpânirea de sine de care se mândrea atât de tare.

– Fireşte că nu. Poţi ieşi pe uşa din faţă.

– Un gest atât de nobil din partea dumitale, zise el.

Isabel nu îl băgă în seamă şi începu să coboare treptele. Nici nu apucă bine să pună piciorul pe a doua treaptă, că Nick o opri, spunându-i:

– Nu poţi coborî arătând aşa.

Isabel se uită la hainele de pe ea, apoi spuse fără să se sinchisească:

– Nu e prima oară când mă văd în veşminte bărbăteşti. O să fie bine.

– Nu mă referam la haine, Isabel.

Isabel se întoarse spre el. Ochii lui albaştri păreau să strălucească, ca şi cum ar fi ştiut atât de multe. *Prea multe.*

– Dar la ce?

– La înfăţişarea dumitale!

Isabel îşi atinse agitată părul cu mâna.

– Ce vreţi să spui? Cum arăt?

– Ca şi cum ai fi fost sărutată mult şi bine.

Isabel se roşi toată într-o clipită. Îşi atinse apoi faţa cu mâna, dorindu-şi să alunge îmbujorarea din obraji, după care se îndreptă de spate şi rosti cât putu de calmă:

– Trebuie să pleci. Numaidecât.

Apoi coborî în goană treptele, pregătită să înfrunte orice provocare nouă i s-ar fi ivit în cale.

– Cum adică nu pot să plece?

Kate îşi stoarse părul lung de apă şi se rezemă de uşa boxei unuia dintre cei doi cai rămaşi la Townsend Park.

– Ai auzit bine. Nu pot să plece. Ploaia a inundat drumul pe care vine poşta. Nu au pe unde să ajungă în oraş.

– Nu au de ales! Trebuie să plece!

Kate se încruntă la auzul vocii ascuţite a Isabelei.

– Şi ce vrei să fac eu în privinţa asta, Isabel? Nu pot să schimb vremea.

– Atunci va trebui să le ţinem pe fete ascunse, zise Jane, mereu practică. Am mai făcut-o şi înainte.

Isabel se întoarse cu spatele, frustrată, își duse mâinile încleștate la frunte și trase aer adânc în piept de câteva ori.

Apoi se întoarse din nou spre celelalte, le privi serioasă și spuse:

– Lordul Nicholas nu e prost. Va pricepe numaidecât că lucrurile nu sunt ceea ce par a fi aici, la Townsend Park. Și prietenul lui la fel. Amândoi vor băga de seamă că nu sunt bărbați pe moșie.

– Nu și dacă vor fi prea preocupați de lipsa servitorilor, le atrase atenția Gwen, care își plimba un deget pe o șa aruncată pe ușa unei boxe goale. Pe multe dintre noi... nici nu ne-au văzut măcar. Am putea foarte bine să le ascundem pe fete și... să sperăm că lucrurile se vor termina cu bine, zise ea zâmbind larg, ceea ce nu o liniști mai deloc pe Isabel.

– De aproape opt ani ne căznim să le protejăm pe fete și să păstrăm taina Casei Minerva. Și tu speri că lucrurile se vor termina cu bine?

Gwen încuviință din cap bucuroasă. Isabel o privi atunci bănuitoare:

– De ce ești așa de veselă?

Gwen fu pe punctul de-a răspunde, dar Kate tuși puternic și, fără îndoială, prefăcut. Gwen pricepu că trebuia să tacă și scutură din cap, apoi privi în altă parte. Jane se duse spre calul aflat cel mai aproape de ea și îl mângâie pe bot, iar Lara părea fermecată de tivul mănușilor ei din piele de ied, în timp ce Kate se uita gânditoare la plafonul grajdului.

Ceva nu era în regulă.

Isabel se uită când la una, când la alta, apoi zise:

– Ce se petrece aici? Când văzu că nu îi răspunde nimeni, insistă: Nici una dintre voi patru nu a putut să îmi ascundă vreodată ceva. Ce se petrece aici?

Pe Gwen o mânca limba prea tare:

– Nimic, doar că universul pare să țină cu noi.

– Gwen... o avertiză Jane.

– Să țină cu voi?

– Da. Vezi tu, în revista *Pearls and Pelisses*... începu bucătăreasa, cerându-i din priviri Larei să o ajute.

– Bineînțeles, spuse Isabel. Trebuia să îmi dau seama că are de-a face cu revista aia ridicolă.

– *Pearls and Pelisses*, continuă Gwen mândră, ne spune că cea mai bună cale de a câștiga interesul unui lord este să îl ții aproape! Și ce modalitate mai bună de-a face asta dacă nu o furtună care nu pare că s-ar opri prea curând? Nici măcar nu trebuie să născocim o pricină ca să te ținem aproape de el! Natura a făcut-o pentru noi!

Isabel rămase ca trăsnită.

– Pornești de la presupunerea că aș vrea să îi stârnesc interesul. Singurul lucru de care vreau să fie interesat cât se află aici este camera cu statui! Se uită apoi din nou la Kate și o întrebă: Chiar nu există nici o cale să îi trimitem înapoi în Dunscroft?

Kate clătină din cap.

– Nici una. Mă gândesc că drumul va fi circulabil mâine-dimineață, dacă se oprește ploaia în timpul nopții, dar nu aș lăsa cai sau străini care nu cunosc locurile să iasă pe vremea asta.

– Sper că îmi spui adevărul, nu vreo poveste născocită ca să o susții pe Gwen în nebunia ei.

Kate o privi pe Isabel și nu îi venea să își creadă urechilor.

– Chiar crezi că aș sprijini vreodată ce scrie în revista aia a lor?

Isabel își aruncă deznădăjduită mâinile în aer și privi către Lara.

– Ce să fac?

– Va trebui să ne vedem mai departe de treabă și să așteptăm să treacă și norii ăștia, zise Lara, apoi se opri, amuzată de jocul de cuvinte pe care îl făcuse.

– Norii ăștia n-o să treacă, Lara. Ne rămân doar un drum inundat și un bărbat cu o minte mult prea pătrunzătoare pentru binele lui.

– Astea-s aiureli! spuse Lara. Așa o să petreacă mai mult timp pe lângă statui. Poate că asta va grăbi lucrurile!

Isabel se îndoia de asta.

– Și uiți ce e mai important, adăugă Jane.

– Și anume?

– Atâta timp cât drumurile sunt inundate, am scăpat de vicontele Densmore.

Isabel cugetă la vorbele ei. Jane nu greşea. Era rău că lordul Nicholas nu putea să plece de la Townsend Park, dar ar fi fost şi mai rău dacă Densmore ar fi reuşit să ajungă acolo.

– Poate că lordul Nicholas ne poate spune câte ceva despre viconte, spuse Gwen în şoaptă, ecoul cuvintelor ei răsunând în tot grajdul.

– Aş prefera să nu îl mai amestecăm pe lordul Nicholas în necazurile noastre, spuse Isabel. E destul de rău că ne-am pricopsit cu el în noaptea asta.

Mai ales pentru ea.

– Par oameni cumsecade, zise Lara şi toate celelalte femei se întoarseră pe dată spre ea.

– Aşa zici? o întrebă Gwen.

– Ei bine, nu pot să spun că am petrecut prea mult timp alături de lordul Nicholas, se eschivă Lara. Dar domnul Durukhan... pare încântător.

– Încântător, repetă Kate.

– Da, încântător. Sau, cumsecade. Sau cel puţin destul de cumsecade.

Toate se uitară lung la Lara, până când aceasta se întoarse spre unul dintre caii superbi care sosiseră odată cu cei doi bărbaţi despre care vorbeau. Gestul o dădu de gol; femeile se uitară una la cealaltă, parcă adeverindu-şi reciproc bănuielile.

– Lara, o necăji Isabel, bucuroasă că îşi mai putea lua gândul de la propriile necazuri. Îţi place cumva de uriaş?

Lara le privi uimită.

– N-am spus asta!

– Nici nu era nevoie să o faci, zise Kate. E limpede după cum te-ai înroşit.

Aşa şi era. Isabel văzu că Lara dori să spună ceva, dar se răzgândi; pricepu pe dată zbuciumul verişoarei ei. Ştia foarte bine ce însemna să te dea peste cap un bărbat pe care îl ştiai doar de o zi.

– Ieri l-am auzit pe lordul Nicholas strigându-l Rock[1], spuse Kate. Pare un nume potrivit pentru cineva atât de masiv.

Lara rămase pe gânduri câteva clipe, apoi rosti doar:

[1] Stâncă

–Are ochi de om bun.

Isabel zâmbi larg când auzi felul în care Lara îl descrisese pe turcul uriaş şi se întrebă oare cât timp avea să le ia oaspeţilor ei până să le vrăjească pe toate femeile din casă. La urma urmei, locuitoarele Casei Minerva nu erau deprinse cu astfel de bărbaţi: fermecători, chipeşi şi inteligenţi...

Şi tare pricepuţi la sărutat.

Nu! Nu trebuia să se gândească la părţile lui bune. Ca să nu îşi piardă de tot mintile cât timp se afla la ea în casă şi ca să nu primejduiască toată strădania ei de până atunci, nu trebuia să uite cât de arogant era, de aerele lui de stăpân şi cât de neruşinat o provoca... şi, bineînţeles, de purtarea lui de-a dreptul inacceptabilă din pod.

Fireşte că, la momentul respectiv, o acceptase fără probleme.

Nu prea avea experienţă cu bărbaţii, în afara negustorilor din oraş şi a vicarului; şi nici nu prea avea motive ca să interacţioneze cu cei de sex opus, mai ales cu londonezi buni de însurătoare, cu umeri laţi, braţe puternice ca de oţel şi ochi albaştri ameţitori.

Nu.

Se ferise toată viaţa de bărbaţii de lume, bogaţi şi fermecători, care furau inimile tuturor femeilor din preajma lor cu lavalierele lor desăvârşit înnodate şi zâmbetele lor şirete, cuceritoare. Bărbaţi care se desfătau răpind fericirea tinerelor naive.

Bărbaţi ca tatăl ei.

Bărbaţi care ajungeau în cele din urmă să strice totul. Care îşi băteau joc de căsnicia lor; care le transformau pe femeile cu priviri luminoase care îi iubiseră cândva în nişte muieri nesăbuite, dezgustate de ele însele şi disperate să găsească pe cine să ocărască pentru că îşi pierduseră soţii.

Apoi sosise lordul Nicholas, chipeş şi cu aere de stăpân, iar ea se aşteptase să fie şi el ca toţi ceilalţi. În schimb, acesta fusese de acord să o ajute, îşi primejduise propria viaţă ca să o apere, o încredinţase că necazurile ei puteau fi depăşite, şi toate acestea în doar câteva ceasuri.

Nu era de mirare că se simţea atât de agitată în preajma lui. Nu avea nimic firesc. Nimic firesc din punctul de vedere al lui Isabel.

Şi acum era captiv în casa ei. Un oaspete. Printre două duzini de femei care se ascundeau de toate relele care puteau să le ajungă.

Şi, colac peste pupăză, o sărutase.

Iar ea nu îl oprise. Nici măcar nu se gândise să o facă.

Ani la rând visase la cum avea să fie primul ei sărut. Şi-l închipuise în nenumărate locuri, cu feluriţi bărbaţi, toţi fără chip şi fără nume, dar mereu eroi în povestea ei, care îşi mărturiseau dragostea, o cereau în căsătorie şi multe alte năzăriri care năpădeau minţile tinere ale fetelor nevinovate.

Şi în tot acest timp, ştiuse că nu avea rost să viseze. Pentru că eroii nu existau cu adevărat. Şi dragostea nu împlinea o femeie. De fapt, învăţase din experienţă că dragostea nu făcea decât să înjosească femeile, să le aducă suferinţă, nefericire şi slăbiciune.

Nu voia să păţească şi ea la fel.

Cu toate astea, în braţele lordului Nicholas simţise pentru o clipă făgăduinţa – ispita, chiar – aceea trecătoare în care se bucura de toată atenţia lui. Iar în clipa aceea redevenise fata nevinovată care visa la primul ei sărut.

Nu îşi închipuise niciodată că primul ei sărut avea să fie cu un străin, în podul prăfuit al conacului ei vechi, după ce aproape că alunecase de pe acoperiş. Însă, dacă era să fie cinstită, nu îşi închipuise nici că primul ei sărut avea să fie atât de minunat. Şi clar, în nici una dintre fanteziile ei, oricât de intime, nu îşi imaginase un bărbat atât de... ei bine... de viril.

Oftă uşor, atrăgându-le atenţia celorlalte femei. Jane o pironi cu privirea.

– Isabel? Ai dori să ne împărtăşeşti ceva?

Isabel îşi coborî privirea în pământ, aparent preocupată să îşi aranjeze manşetele pantalonilor bărbăteşti, uzi leoarcă.

– Nu, de ce?

– Ce s-a întâmplat după ce te-am lăsat pe acoperiş cu lordul Nicholas?

– Ai rămas *singură* cu el? Minunat! *Pearls and Pelisses* spune că trebuie să rămâi în gândurile lui... şi sub privirile lui! spuse Gwen încântată.

Isabel zâmbi strâmb.

– Ei bine, de vreme ce îl ținem prizonier pe bietul om aici, socotesc că o să se satureă să mă tot vadă și să se tot gândească la mine. Orice ar însemna și asta.

– Oricum, a fost o idee minunată să îi lași singuri pe acoperiș, Jane! Bravo!

Jane își dădu ochii peste cap.

– Nu am vrut să plec. Dar dacă rămâneam, bănuiesc că și-ar fi dat seama că nu sunt bărbat. Noroc că abia de își putea lua ochii de la Isabel, așa că nu s-a sinchisit prea tare de mine.

Isabel sări ca arsă și, privind-o pe Jane drept în ochi, zise:

– Nu e adevărat!

Sau era?

– Chiar așa? Atunci *s-ar explica* de ce s-a purtat așa ciudat când te-a văzut ieri pe acoperiș, spuse Kate.

– Nu s-a purtat ciudat, protestă Isabel! Nu e ca și cum ai vedea în fiecare zi o lady pe acoperișul casei ei, Kate.

– Și eu am băgat de seamă, se amestecă Lara veselă, uitând cu desăvârșire cât de stingherită fusese mai adineauri, când celelalte o luaseră la întrebări. În odaia cu statui. O găsește interesantă.

– Ba nu!

– Ce s-a petrecut după ce-am coborât de pe acoperiș? o întrebă Jane pe un ton înșelător de normal.

– Nimic. A început să plouă și am intrat în casă. Isabel își mușcă limba. Poate că celelalte femei nu băgaseră de seamă cât de agitată era și cât de repede răspunsese.

Ba observaseră. Patru perechi de ochi o priveau atât de stăruitor, încât trebui să își aducă aminte că săruturile nu lăsau urme.

– Ne-am udat.

– Serios? o pironi Kate cu privirea.

– Și după aceea? întrebă Gwen nerăbdătoare.

Isabel se tulbură văzându-le pe toate dându-i târcoale ca niște vulturi. Privi în sus, frustrată, și vorbi parcă cu podina, pe un ton mai ascuțit ca de obicei.

– Și apoi nimic! M-a strigat James să îmi spună că voia Kate să stea de vorbă cu mine. Și am ieșit grăbită din pod, temându-mă că avea să mai spună ceva de grajduri sau orice altceva care

ar fi dezvăluit faptul că întreaga casă e plină de servitori *prefăcuți* care doar *par* a fi bărbați!

O liniște grea se așternu peste grajduri. Isabel se uită la celelalte femei și văzu că toate făcuseră ochii mari și priveau în spatele ei, înspăimântate. O cuprinse pe dată groaza când se întoarse să vadă ce le speriase în halul acela.

Fireşte.

Domnul Durukhan stătea în ușa grajdului și privea cu gura ușor căscată când la Jane, când la Kate. Le cercetă veșmintele bărbătești, basca strânsă care îi ascundea părul lui Kate și coada țeapănă, de modă veche, pe care o prefera Jane. Observă fiecare trăsătură pe care nu o puteau ascunde: bărbiile fine, fără păr; fruntea înaltă, arcuită și gâtul lung ale lui Kate; obrajii frumoși și gura senzuală a lui Jane.

Fuseseră descoperite.

Tuși ușor și făcu o plecăciune mică, ușor ridicolă.

– Lady Isabel, domnișoară Lara, începu el, fără să se holbeze la pantalonii bărbătești ai Isabelei, venisem să vorbesc cu... grăjdarul dumneavoastră despre plecarea noastră.

Pentru o clipă se așternu tăcerea, întreruptă doar de calul lui Rock care începu să dea din copite când își auzi stăpânul. Femeile amuțiseră. Dacă nu ar fi fost atât de înspăimântată, poate că Isabel s-ar fi amuzat pe seama asta.

Nici una dintre femei nu voia să vorbească prima, să adeverească ceea ce tocmai auzise bărbatul.

Isabel înghiți în sec, neliniștită. Era stăpâna casei. Ea trebuia să vorbească. Să dreagă lucrurile. Să facă tot ce îi stătea în putință ca să le protejeze secretele... sau măcar pe cele pe care nu le dezvăluise așa prosteşte.

– Domnule Durukhan...

– Vă rog, o întrerupse el, zâmbind ușor, îmi puteți spune Rock.

– Oh! Eu... Noi... nu am putea...

Zâmbetul bărbatului se preschimbă atunci într-un rânjet.

– Așa aș fi zis și eu, milady, înainte de momentul acesta. Acum, însă, s-ar părea că... am ajuns să ne cunoaștem mai bine, nu credeți?

Gwen chicoti pe înfundate, motiv pentru care se trezi cu un cot în coaste de la Kate. Isabel ignoră strigătul de durere şi şoaptele mânioase care se auzeau din direcţia lor şi, în schimb, îl privi pe uriaşul acela uitându-se iscoditor la Kate şi la Jane, măsurându-le din nou din cap până în picioare, confirmând parcă încă o dată informaţiile pe care le auzise.

„Of, Isabel!" se gândi ea şi închise ochii pentru o clipă. „Cum ai putut să fii atât de nesăbuită?"

Fusese agitată şi zăpăcită, şi totul din pricina lordului Nicholas! De ce îi dăduse viaţa peste cap?

Of, nu! Lordul Nicholas. Fără îndoială că Rock avea să îi spună tot. Asta însemna că era doar o chestiune de timp până când vestea despre Casa Minerva avea să se răspândească în toată Londra...

Isabel simţi un gol mare în stomac. Dacă lordul afla, totul avea să se năruiască.

Poate că era vreo cale să ascundă asta de el. Poate că bărbatul care se afla acum în faţa lor...

– Bănuiesc că toată mascarada asta are un rost?

Isabel se făcu a nu pricepe şi spuse nepăsătoare:

– Adică, domnule?

Rock se încruntă la ea.

– Grăjdarul dumitale, milady. Şi majordomul. Bănuiesc că... uniformele lor... servesc unui scop anume?

Isabel îl privi nedumerită. Unde voia să ajungă cu asta?

– Noi... da.

Rock încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Nici nu mă îndoiam.

– Eu, încercă ea să vorbească. Noi... se uită neajutorată spre celelalte femei, însă nici una nu părea dornică să ia parte la conversaţie. Adică... „Of, pentru numele lui Dumnezeu, Isabel! Spune-o odată şi gata!" Sper că ne veţi păstra taina, domnule.

Rock se uită la ea multă vreme. Singurul sunet care se auzea în jurul lor era ploaia care cădea pe acoperişul grajdurilor. Isabel se sili din răsputeri să îşi păstreze calmul sub privirea lui pătrunzătoare.

– Nu doriţi ca St. John să afle.

Iată că sosise şi momentul adevărului.

– Întocmai.

Turcul tăcu, iar Isabel simţi cum i se întoarce stomacul pe dos la gândul că s-ar fi putut ca acesta să o refuze. În mintea ei se apucă să caute locuri şi oameni la care să le trimită pe fete cât mai curând posibil, să le împrăştie pe locuitoarele Casei Minerva înainte ca să descopere cineva din Londra unde se aflau. Nu avea de gând să le pună în primejdie pe nici una dintre ele din pricina izbucnirii ei prosteşti.

– Prea bine, atunci.

Panica o cuprinsese atât de tare, încât i se păru că nu aude bine:

– Îmi cer... Îmi cer iertare, ce-ai spus?

– Cu toţii avem secrete, milady.

– Avem?

– Eu, unul, am, fără îndoială, zise Rock şi zâmbi strâmb. Şi mi-ar plăcea să cred că nu le-ai împărtăşi cu nimeni dacă le-ai descoperi.

Firește că nu, scutură ea vehement din cap.

– Cu toate că nu pricep de ce, mă gândesc că aveţi un motiv serios care să justifice această... învoială neobişnuită, spuse el privindu-le din nou pe celelalte femei.

– Întocmai, încuviinţă ea din cap.

Când văzu că Isabel nu avea de gând să îi ofere mai multe amănunte, Rock se arătă mulţumit de răspunsul ei. Poate că Lara avusese dreptate. Poate că totuşi era un om cumsecade.

– Totuşi, eşti conştientă că îşi va da seama şi singur de asta...?

Isabel se încruntă dintr-odată. *Nu, Lara se înşelase. Nu era deloc cumsecade.*

– Nu văd de ce. Atâţia bărbaţi – printre care şi *dumneata* – au trecut porţile conacului şi nici n-au băgat de seamă.

– Isabel, îi atrase Lara atenţia, prevăzătoare...

Rock nu o luă în seamă.

– St. John nu e un bărbat obişnuit. Are o minte foarte pătrunzătoare. Aş îndrăzni să spun că, dacă nu ar fi fost aşa distras de alte... lucruri ieşite din comun... ale conacului, atunci ar fi descoperit deja ceea ce vă siliţi să ascundeţi chiar sub nasul lui.

– Townsend Park nu are nimic ieşit din comun, protestă Isabel.

Rock privi iute la Isabel, apoi la Kate, apoi la Jane şi la veşmintele bărbăteşti pe care le purtau toate trei.

– Fireşte că nu. Însă nu îi va plăcea să fie ultimul care află, zise el, întorcându-se spre Isabel.

– Nu va fi ultimul care află, spuse ea țâfnoasă. Pentru că nu va afla *niciodată!*

Rock îşi drese vocea, apoi îi spuse:

– Oricum, am terminat pe ziua de azi cu statuile, aşa că aveți la dispoziție întreaga seară ca să hotărâți cum veți continua cu şarada aceasta mâine. După aceea se întoarse spre Kate şi îi spuse pe cel mai firesc ton din lume: Avem nevoie de cai.

Un bubuit de tunet răsună amenințător, făcându-le pe femei să se înfioreze şi să se pună pe treabă.

– Fireşte, zise Kate şi se îndreptă spre boxa în care se afla calul lui Rock, dar se opri brusc. Of, spuse ea şi se întoarse către Isabel cu ochii mari.

– E vreo problemă? întrebă Rock.

– Nu, rostiră Lara, Kate, Gwen şi Jane toate o dată şi se uitară una la cealaltă, fâstâcindu-se.

– Doar că, începu Jane, apoi tăcu...

– Vedeți dumneavoastră, domnule, încercă Gwen să continue, dar nu izbuti să termine.

– Drumul e inundat, spuse Kate dintr-o suflare.

– Nu e chiar aşa de rău precum pare... Se întâmplă des când plouă vara... O să fie circulabil repede, încercă Lara să amelioreze situația.

Bineînțeles, lucrurile nu stăteau prea bine.

– Dar, pentru moment, spuse Rock, uitându-se la Isabel.

Lui Isabel i se păru că bărbatul este amuzat de situație.

– Nu puteți pleca acum, răspunse Isabel, recunoscându-şi înfrângerea.

Rock bătu din picior, chibzuind la vorbele ei, apoi spuse:

– Înțeleg. Înseamnă că va fi mai interesant decât am socotit inițial. Mai bătu o dată din picior, apoi continuă: Doamnelor, vă pot conduce înapoi la conac? Îi oferi brațul Larei.

Lara rămase nemişcată, nesigură de cum se cuvenea să se poarte, până când o înghionti Gwen, iar ea spuse încet:

– Vă mulţumesc, domnule Durukhan.

Rock o luă de mână şi i-o puse pe după braţul lui îndoit.

– Te rog, spune-mi Rock.

Lara se îmbujoră şi chicoti. Isabel rămase uimită. *Chiar chicotise!* Chicotitul se afla în fruntea listei cu pricinile pentru care îi ţineau pe bărbaţi departe de Townsend Park.

Ieşiră cu toţii din hambar, lăsând-o pe Isabel în urmă cu gândurile ei. Bărbaţii trebuiau să petreacă noaptea acolo, iar lordul Nicholas avea să le descopere în curând toate secretele – fie de la prietenul lui, fie pe altă cale. Fetele nu se pricepeau să îi ducă de nas pe bărbaţi. Slujbele, veşmintele lor, totul fusese gândit doar ca un vicleşug trecător. Era doar o chestiune de timp până când una dintre ele avea să se dea de gol.

Şi aveau să fie sub privirea lordului Nicholas.

Nu doar seara. Dacă acesta avea să fie acolo, să muncească lângă ele timp de două săptămâni... Nu aveau cum să păstreze secretul.

Oftă. Situaţia nu arăta deloc bine.

O cuprinse deznădejdea. Nu se schimbase nimic. Nu rezolvase nici una din problemele cu care se confruntau. În schimb, mai adăugase câteva la cele existente deja. Invitase un *lord* în casa lor. Care le putea distruge cu un singur cuvânt.

Nu părea genul de om care ar face una ca asta, dar *ar fi putut* să o facă. Şi asta o neliniştea rău de tot. Trebuia să născocească un plan ca să îl câştige de partea lor. Pentru ca, atunci când avea să afle adevărul despre ele, să nu le denunţe. Dar cum?

– Isabel? o întrerupse Gwen, care o privea curioasă. Este totul în regulă?

„Nu."

– Da. Totul e perfect în regulă.

Gwen o privi neîncrezătoare:

– Va fi bine, Isabel.

– Va afla, zise Isabel şi lăsă să îi scape un râs uşor, nervos.

– Aşa este, încuviinţă bucătăreasa.

La auzul vorbelor ei, se rupseră orice stăvilare şi Isabel începu să vorbească rapid şi furios:

– Şi ce-o să se întâmple cu noi? Măcar pe când trăia tatăl meu eram în siguranţă. Nimănui nu-i păsa într-atât de Townsend Park, încât să se sinchisească de Casa Minerva. Nu se apropia nimeni de noi. Ce-i drept, nu aveam bani. Nu aveam pe cineva să ne apere. Şi cu toate astea, eram în siguranţă, zise ea, plimbându-se încolo şi încoace prin hambar. Şi, de parcă tatăl meu nu ne-a necăjit şi aşa destul când ne-a părăsit şi ne-a lăsat în voia sorţii, a mai şi *murit*. Şi nu ne-a lăsat nici un sfanţ. Am rămas fără bani, fără siguranţă şi nu avem pe nimeni de încredere care să aibă grijă de noi.

– Isabel, se apropie Gwen de ea. Va fi bine...

Isabel răbufni. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi spuse disperată:

– Ajunge! Nu mai spune asta!

Gwen tăcu, iar atmosfera deveni tensionată.

– Nu mai spune asta, repetă ea încet. Nu ai de unde să ştii asta.

– Ştiu că vei găsi o cale...

– De când mă străduiesc, Gwen, să găsesc o cale... Încă de când am primit vestea morţii lui, am tot încercat să fac în aşa fel încât totul să fie bine. Isabel scutură din cap. Însă nimic nu a mers cum trebuie: conacul se surpă; James ştie tot atâtea despre ce înseamnă să fii conte, cât ştie să zboare; nu avem bani să ne plătim facturile; iar acum am mai băgat şi o vulpe în coteţul cu găini! Se auzi un sunet cadenţat. Isabel pufni dispreţuitoare. Mi-am ales *foarte* bine cuvintele, continuă ea, apoi se aruncă pe un balot de fân, deznădăjduită. Am rămas fără idei. Şi se pare că, odată cu sosirea ploii ăsteia, am rămas şi fără timp.

Nu mai putea să le apere. Nu mai putea să ţină conacul în picioare.

Ştiuse mereu că avea să vină şi ziua aceasta. Că era de ajuns o singură greşeală, oricât de mică, ca să i se schimbe norocul. Nu fusese niciodată suficient de puternică încât să le protejeze pe toate. Sosise momentul să o recunoască. O podidiră lacrimile.

– Gwen, nu pot să ne salvez, şopti ea.

Cuvintele acelea îi aduseră alinare: îi trecuseră prin minte de zeci, de sute de ori chiar, dar niciodată nu le rostise cu voce tare.

Se aşternu tăcerea, cât timp Gwen cugetă la vorbele lui Isabel, după care fata spuse:

– Poate că nu e un pericol chiar aşa de mare pentru noi. Nu l-am cunoscut pe lordul Nicholas, dar prietenul lui pare destul de cumsecade.

– Nu ai de unde să ştii asta.

– Uiţi că am cunoscut destui ticăloşi în viaţă, aşa că ştiu destul de multe despre ei.

Era adevărat. Gwen era fiica unui vicar de la ţară şi, din câte îşi dăduse seama Isabel, un om afurisit şi slobod la gură. Cu toate că fata nu obişnuia să vorbească despre copilăria ei, în primele zile în Casa Minerva, îi destăinuise că tatăl ei o socotise mereu o păcătoasă, mai mult decât pe fraţii ei, care împărtăşiseră bucuroşi credinţa stăpânului lor. Cu primul prilej ivit, Gwen plecase de acasă: se căsătorise cu un fermier de prin partea locului, care se dovedise a fi şi mai ticălos decât tatăl sau fraţii ei. Îi îndurase bătăile mai puţin de un an, după care, sfidând legea, fugise şi cutreierase drumurile până ajunsese la Isabel.

În cea de-a treia zi petrecută la conac, când vânătăile începuseră deja să i se vindece, Gwen se trezise şi reuşise să îşi croiască cumva drum până în bucătărie. Zâmbind cu gura până la urechi – lucru care avea să devină o trăsătură caracteristică ei – declarase că toate locuitoarele casei erau „un batalion de Minerve", zeiţe ale războiului şi înţelepciunii.

Aşa îşi primise numele Casa Minerva.

Şi Isabel era pe cale să o piardă.

– E un străin. Nu ne putem încrede în el.

– Eu sunt prima care s-ar îndoi de un bărbat, Isabel. Însă nu socotesc că sunt toţi răi. Şi nici tu nu crezi asta. După o scurtă pauză, repetă: Poate că ăsta nu ne vrea răul.

Of! Îşi dorea atât de mult să fie aşa!

– Ne distrage atenţia, zise Isabel.

– Aşa stau de obicei lucrurile cu bărbaţii chipeşi, răspunse Gwen. Am citit că are ochii de un albastru ireal...

– Aşa e.

– Văd că ai băgat şi tu de seamă, spuse bucătăreasa zâmbind.

– Nu am *băgat de seamă*, roşi Isabel. Doar că...

– Te-a sărutat pe acoperiş, nu-i aşa?

Isabel făcu ochii mari de uimire.

– Cum de ştii asta?

– Nu ştiam, rânji Gwen. Dar o ştiu acum.

– Gwen! Nu trebuie să spui nimănui despre asta!

Bucătăreasa clătină din cap.

– Mă tem că nu pot să îți făgăduiesc una ca asta. Ți-a plăcut?

– Nu, zise ea, roşind şi mai tare.

– Nu te pricepi deloc să minți, Isabel, râse Gwen de ea.

– Ah! Bine. Da, mi-a plăcut. Pare foarte priceput la sărutat.

– Ai face bine să ai grijă. Dacă te îndrăgosteşti de lordul ăsta, nici nu o să ştii ce te-a lovit.

Isabel cugetă la vorbele bucătăresei, întorcându-le pe toate părțile în mintea ei. Totul părea să îi scape de sub control. Era pe punctul de-a pierde toate lucrurile la care ținea... tot ce îi era drag.

Şi se săruta cu străini pe acoperiş.

Gwen avea dreptate. Nu ştia ce o lovise.

Capitolul 8

– Toți servitorii ei sunt femei.

În biblioteca conacului Townsend Park, Nick stătea sprijinit de o masă lungă şi joasă, pe care îşi împrăştiase notițele despre colecția de statui de marmură şi pe care le uitase acolo. După cină, se silise să se concentreze pe statuetele de la moşie – singurul lucru din toată casa pe care părea să îl priceapă –, însă se lăsase păgubaş după câteva momente, distras de ceea ce aflase despre conac. Şi despre stăpâna lui.

Rock îşi ridică privirea din carte, netulburat:

– Aşa e.

– Ai băgat de seamă şi tu?

– Da.

– Şi nu aveai de gând să îmi împărtăşeşti şi mie? întrebă Nick ridicând din sprâncene.

Rock ridică nedumerit din umeri.

– Am aşteptat să văd cât îți ia până să-ți dai seama.

– Nu mult.

– Nu prea se pricep să se ascundă.

– Chiar deloc. L-ai văzut pe valet la cină?

– Vrei să spui dacă am văzut ce sâni avea valetul de la cină?

Nick se întoarse râzând spre prietenul lui:

– Nu ar trebui să te uiți aşa la servitori, Rock, zise el. Se îndreptă apoi spre fereastră şi privi în întunericul de afară, vorbind parcă cu ploaia care nu contenise încă. Ce trebuință ar avea cineva de o casă plină cu femei?

Rock lăsă la o parte cartea şi se lăsă pe spătarul scaunului, uitându-se la tavan.

– Nu cred să fie vreun răspuns rezonabil la întrebarea asta.

– O ştiu pe Lady Isabel de mai puțin de două zile, dar îți garantez că numai *rezonabilă* nu e, zise el şi îi întoarse spatele tovarăşului lui. Să fie vreun fel de şcoală? O şcoală pregătitoare?

Rock clătină din cap.

– Nu ar avea de ce să o țină ascunsă atunci. Tocmai pentru că e secretă cred că e mai degrabă ceva mârşav la mijloc.

Nick se înfioră.

– Mă îndoiesc.

– Dacă face vreo nelegiuire, atunci îşi condamnă fratele, zise Rock. Lumea bună din Londra nu îl va accepta niciodată dacă atât tatăl, cât *şi* sora lui se îndeletnicesc cu treburi îndoielnice.

Nick se gândi la posibile scenarii.

– Bani nu are. Dacă este vreo codoaşă, atunci nu e una prea pricepută. Ar putea fi vreun bordel? zise el după câteva clipe de tăcere.

– Nu fără bărbați.

Nick căzu pe gânduri o clipă.

– Poate că era un soi de harem. Pentru răposatul conte.

Rock se uită la el, nevenindu-i a crede.

– Chiar crezi că avea Contele Risipitor un harem şi nu a dat de veste lumii despre asta?

Era o idee absurdă, desigur.

– Nu, bineînțeles că nu. Dar, atunci, ce naiba e locul ăsta? Trebuie să fie un motiv pentru care nu există nici un bărbat în casa asta!

Rock se îndreptă pe scaun.

– Sau poate că...

– Ce e?

– E o casă plină cu femei.

– Da...

– Poate că e o casă plină cu femei care nu sunt interesate de bărbați. Ci mai degrabă... de femei.

Nick clătină din cap şi spuse:

– Nu e asta.

– Ia gândeşte-te, Nick. Ar putea foarte bine să fie...

– Unele dintre ele, poate. Dar nu Isabel.

– N-ai de unde să ştii.

Nick îl privi drept în ochi pe tovarăşul lui:

– Ba da, Rock. Ştiu. Pe Isabel nu o ispitesc plăcerile safice.

Într-un sfârşit, Rock pricepu:

– Deja?

Deja. Şi fusese blândă şi năucitoare, şi îşi dorea mai mult.

Nick se întoarse la masa sa de lucru, fără să vorbească.

– Of, St. John, spuse Rock tărăgănând cuvintele. Ce pot să spun? Bravo!

Nick mârâi şi se aşeză din nou la masa joasă, cufundându-se în însemnările lui, fără să ia în seamă amuzamentul tovarăşului său. Nu ar fi trebuit să mărturisească. O sărutase pe Isabel, ceea ce fusese o greşeală. Nu îi mai rămânea decât să dea uitării toată întâmplarea.

Fireşte că se străduise să o facă încă de când se întâmplase. Dar era în zadar.

În schimb, ori de câte ori socotea că reuşise să uite de Isabel şi de clipele petrecute fugar în pod, i se ivea din nou amintirea ei în minte – atât de moale şi de doritoare, în braţele lui.

Pentru numele lui Dumnezeu, oftatul ei era ca o armă! Cum ar fi putut un bărbat rezonabil să i se împotrivească?

Era de ajuns să îl facă să simtă nevoia să bea ceva. Asta era o altă problemă, întrucât se părea că nu exista pic de băutură bună în tot conacul.

El şi Rock primiseră o carafă mică cu vin la cină în seara aceea, cină pe care o serviseră singuri. Doamnele se scuzaseră, Isabel pretinzând că din pricina doliului nu putea să le țină companie oaspeților, ceea ce însemna implicit că nici Lara nu li se putea alătura, întrucât ar fi fost o lipsă de bună-cuviință ca o femeie tânără să cineze cu doi bărbați necăsătoriți.

În pofida aparențelor, se părea că bună-cuviința era o chestiune importantă într-o casă plină cu femei îmbrăcate în veşminte bărbăteşti.

Aşa se face că Nick şi Rock luaseră singuri o cină perfect satisfăcătoare cu carne de vită rece şi legume calde şi, după ce terminaseră de mâncat, un lacheu tânăr şi tăcut, sau mai bine zis, un lacheu-femeie, îi condusese în biblioteca conacului. Lucru care ar fi fost pe gustul lui Nick, dacă nu ar fi fost complet absorbit de stăpâna casei, care îl zăpăcea în ultimul hal.

Îşi amestecă foile şi se uită încă o dată peste însemnările despre Volupta. „Se află pe culmile extazului", scrisese el mai devreme despre acea statuie seducătoare, înainte să înceapă să şi-o închipuie pe stăpâna ei într-o stare asemănătoare.

După aceea, nu mai reuşise să facă mare lucru.

În clipa în care şi-o închipuise pe Isabel întinsă în faţa lui, pe culmile plăcerii, se lăsase păgubaş şi plecase să o caute. Ştiuse că avea să i se pară mai mult o pedeapsă decât orice altceva, iar interludiul lor de pe acoperiş o dovedise. Nick îşi dorise ca sărutul acela să nu se mai termine. De fapt, voise să o întindă pe podeaua podului prăfuit şi să îi arate cât de bine-venite puteau fi furtunile de vară. Dacă nu i-ar fi întrerupt tânărul conte, Nick era aproape convins că exact asta ar fi făcut.

Gândul îl făcu să se foiască în scaun, încordarea din pantaloni amintindu-i de locul în care se afla şi de greşeala lui.

Nu se mai simțise atât de frustrat în viața lui: frustrat că nu reuşea să priceapă în ce anume se băgase; frustrat din pricina femeii captivante care îl dăduse peste cap mai devreme; şi din pricina afurisitei de ploi care îl împiedica să plece din casă.

– O fi intrat în vreo încurcătură, spuse el şi se ridică din nou de pe scaun, ducându-se la fereastră, după care se plesni peste jiletcă şi se întoarse spre Rock. Nu te supără ploaia asta care nu se mai opreşte?

Turcul schiță un zâmbet strâmb şi-i răspunse:

– Nici măcar bărbații de tagma noastră nu pot să mute munții din loc, Nick.

Vorbele lui îl supărară.

– Nu vreau să opresc ploaia, Rock. Vreau doar să pot pleca din conacul ăsta.

– Serios?

Nick se încruntă şi îşi pironi prietenul cu privirea.

– Da! Te îndoieşti cumva de mine?

– Nicidecum, zise Rock şi se întoarse la cartea lui, refuzând să înghită momeala.

Întotdeauna fusese dificil din punctul acesta de vedere.

După câteva clipe bune, Nick deschise fereastra şi se aplecă în întunericul de afară. Nu se vedea nimic mai departe de casă. Doar furtuna şi o negură prăpăstioasă.

O dorise în după-amiaza aceea. Iar acum că nu reuşea nicicum să o înțeleagă, o dorea şi mai tare. Scrâşni din dinți. I-ar fi prins bine ceva de băut. Se trase înapoi, fără să ia în seamă faptul că i se udase părul, se duse spre dulap şi începu să caute nervos.

– Trebuie să fie şi ceva tărie prin casa asta.

– Iar ai început. Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa?

Nick se întoarse brusc spre Rock.

– Mă tem că nu pricep ce vrei să zici.

Rock îi zâmbi ambiguu, apoi se întoarse la cartea lui.

– Fireşte că nu, spuse el sec.

Nick se încruntă când îl auzi.

– Ce vrei să spui cu asta?

Rock nu îşi ridică nasul din carte.

– Înseamnă că, de când te ştiu eu, mereu ai căzut repede în mrejele unei femei misterioase. Şi mai repede chiar când a fost vorba de o femeie misterioasă aflată la ananghie. Tăgăduieşti că ar fi aşa?

Nick nu spuse nimic. Rock continuă:

– Când te-am scos din închisoare în inima Turciei, abia mai puteai să te mişti, de la cât de tare fuseseşi bătut din pricina unei femei. Nici nu-mi mai amintesc de câte ori ne-am luat la pumni cu străini, pentru că ai vrut să salvezi toate tinerele pe care le credeai maltratate. Dar, dacă nu punem la socoteală faptul că am venit până în Yorkshire ca să salvezi o fată pe care nu ai întâlnit-o niciodată, atunci sigur, ai dreptate: nu suntem deloc captivi în odaia asta, având ca unică distracţie nişte cărţi, doar pentru că tu ai un nefiresc simţ al datoriei faţă de orice femeie pe care o întâlneşti.

Nick îi aruncă o privire furioasă.

– Nu tu mi-ai vorbit mai adineauri despre esenţa de neclintit a naturii? Dacă ar ploua un pic mai tare de atât, ar trebui să construim o arcă! Nu am invocat eu vremea asta, Rock!

Turcul îl săgetă cu ochii lui închişi la culoare:

– Aşa este, nu ai făcut-o. Dar dacă *Lady* Isabel ar fi fost *Lord* Townsend, am mai fi ajuns să fim captivi aici în primul rând?

Lui Nick nu îi plăcu întrebarea.

Rock întoarse pagina, în timp ce el se ghemui şi se uită după o sticlă de tărie. Nu îşi permitea să fie mofturos. Ar fi băut orice ar fi găsit. În alte împrejurări, s-ar fi bucurat de o seară ca asta: vremea îl împiedica să iasă din casă, să vadă sau să fie văzut de alţii.

Însă nu şi în seara aceasta. Nu cât timp se afla sub acoperişul ăsta. Sub acoperişul *ei*. Nu cât timp furtuna îi amintea de buclele ei arămii ude leoarcă, de curba dulce a sânului umed de la rămăşiţele furtunii de după-amiază.

Râse scurt şi aspru, dar fără pic de umor. Se afla într-o casă străină, într-o bibliotecă străină, cu Rock şi însemnările lui despre o statuie romană în extaz. Poftea la cea mai complicată femeie pe care o întâlnise vreodată, care se întâmpla să fie stăpâna celui mai straniu conac pe care îl vizitase vreodată.

Şi trebuia să se descurce cu toate acestea fără măcar o înghiţitură de tărie. Era limpede că universul complota împotriva lui.

Voia să iasă din odaia aceea. Se întoarse şi o apucă spre uşă. Mişcarea rapidă pe care o făcuse îi atrase încă o dată atenţia lui Rock.

– Unde te duci?

– Mă întorc în camera cu statui. Nu mă pot concentra aici.

– Interesant.

Tonul sec al prietenului său îl făcu să se oprească şi să-i arunce o privire primejdioasă.

– Ai ceva de spus, Rock?

– Nicidecum, răspunse acesta. Mă amuză doar faptul că am fugit de mulțimea de femei din Londra, care te-ar fi sfârtecat de viu, şi am nimerit în mijlocul unei mulțimi de femei şi mai primejdioase.

– Nu crezi că e cam mult spus? Sunt inofensive.

– Crezi?

Nick păru enervat de întrebare. Petrecuse o singură zi în casa aceea şi deja îi venea să se ia la bătaie.

– Mă duc să muncesc.

Străbătu camera şi deschise larg uşa, hotărât să şi-o scoată pe Isabel din minte.

De nu ar fi dat de ea pe coridor... poate că ar fi reuşit.

Dar Isabel se afla pe coridor. Încremenise locului şi doar foşnetul poalelor ei îi dădu de înțeles că o speriase. Nick se simți oarecum dezamăgit de veşmintele ei: erau fără îndoială feminine, însă mult prea conservatoare pentru femeia îndrăzneață şi pasională care i se dezvăluise mai devreme. Purta o rochie neagră, atât de neagră încât, aşa cum stătea, cu spatele la el, nici nu ar fi văzut-o prin întuneric, dacă ochii lui nu ar fi căutat-o stăruitor de fiecare dată.

După o tăcere îndelungă, deveniră amândoi atât de încordați, încât Isabel îşi întoarse uşor capul spre el; lumina slabă care se revărsa din bibliotecă îi dădu la iveală partea de jos a chipului şi linia gâtului. Nick rămase vrăjit de pielea ei ca de alabastru.

Atunci Isabel se întoarse cu totul spre el, învăluindu-l într-un parfum de flori de portocal. Nick nu luă în seamă fiorul de plăcere care îl străbătu când zări mirarea din ochii ei şi pieptul ei care se ridica şi cobora cu mişcări iuți.

– Lady Isabel, ai nevoie de ceva? o întrebă el din pragul uşii, după de ce se linişti.

Pentru numele lui Dumnezeu, doar era biblioteca ei! Şi coridorul ei! Ei bine, biblioteca şi coridorul lui James, mai precis,

dar *nicidecum* ale lordului Nicholas. Aşa că Isabel nu avea de ce să se simtă ca un copil care se rătăcise şi fusese prins furişându-se pe holuri. Avea tot dreptul să fie acolo. Se putea furişa, dacă asta voia.

Numai că felul în care Nick se rezema leneş de uşa bibliotecii, de parcă nu ar fi avut altceva mai bun de făcut decât să se uite la ea... şi să îi zâmbească încrezut... o făcu să se gândească că ştia că aşteptase aproape un sfert de ceas în faţa uşii, încercând să îşi facă curaj să intre.

Isabel se hotărâse să le facă o vizită, în speranţa că aşa le putea abate atenţia şi nu aveau să îşi împărtăşească unul altuia ceea ce aflaseră. Gwen şi Lara se chinuiseră amândouă să o aducă până pe coridorul din afara bibliotecii.

Îşi spusese că fiecare clipă petrecută acolo, zgâindu-se la uşa uriaşă, era o clipă în care Rock l-ar fi putut desfăta pe tovarăşul lui cu poveşti despre descoperirea pe care o făcuse în grajduri. Sau în care lordul Nicholas l-ar fi putut desfăta pe tovarăşul *lui* cu poveşti despre izbânzile lui de pe acoperiş.

Fusese cât pe-aci să bată la uşă.

Serios.

După care se hotărâse că trebuia să se încredinţeze că bărbaţii aveau să primească un mic dejun aşa cum se cuvenea, dimineaţă. Aşa că se îndreptase spre bucătărie.

Iar el alesese să deschidă uşa chiar atunci. Şi o mai şi făcuse cu atâta nonşalanţă! Omul ăsta o scotea din minţi! Ei bine, putea şi ea să pară la fel de nepăsătoare.

– Lord Nicholas! Chiar pe dumneata te căutam!

Hm. Nu vorbise deloc nonşalant. Păruse mai degrabă o purceluşă speriată.

Isabel înăbuşi vocea dojenitoare din mintea ei.

– Mă bucur că ţi-am putut face pe plac, spuse el tărăgănat.

Lumina care venea dinspre bibliotecă îi bătea din spate, în timp ce lumânarea care pâlpâia pe coridorul întunecat abia de îi lumina trăsăturile bine definite; cu toate astea, Isabel văzu că zâmbea.

– Mă necăjeşti.

– Numai puţin, mărturisi el şi ţinu uşa larg deschisă, ca să poată intra.

Ea intră în bibliotecă, iar el închise numaidecât uşa, prinzând-o înăuntru.

Isabel se opri şi simţi un junghi de durere în stomac când se uită la odaia călduroasă şi la foile împrăştiate într-un colţ al biroului nefolosit de atâta vreme. Regina îi dăduse raportul, după ce îi escortase în siguranţă în bibliotecă. Se părea că nu le luase prea mult timp ca să se simtă ca la ei acasă, odată ce lacheul se retrăsese.

Rock se afla într-un colţ al odăii şi închidea o fereastră. La auzul uşii, se întoarse către Isabel şi, cu un zâmbet scurt şi prietenos, îi făcu o plecăciune:

– Lady Isabel, tocmai mă uitam să văd cât de tare plouă, zise el.

– A început să se mai potolească, răspunse ea, bucuroasă că începuseră cu un subiect de conversaţie relativ sigur. Socotesc că drumurile vor fi practicabile mâine.

– Cât de des se întâmplă să rămâneţi prinse aici? întrebă Nick.

– Nu este ceva ieşit din comun. Ba chiar face parte din farmecul conacului de la Townsend Park: faptul că e rupt de restul lumii. Există lucruri şi mai rele decât să fii prins aici din pricina inundaţiilor sau să rămâi înzăpezit. Nick mormăi încet, aşa că Isabel adăugă: Firește, bunurile noastre sunt aici, nu în oraş. Îmi pare rău de inconvenienţele prin care treceţi.

Nick o privi câteva clipe stăruitor, iar ea se împotrivi imboldului de a-şi aranja părul. În schimb, se sili să îl privească drept în ochi şi să îşi păstreze calmul aparent. Se aşternu tăcerea între ei, iar ea băgă de seamă că părul îi era ud şi că o picătură de apă răzleaţă îi cobora uşor pe nas. *Oare fusese afară?*

Nici nu i se închegă bine gândul în minte, că Nick făcu un pas mic înspre ea. Îi vorbi cu o voce joasă şi lină, făcând-o să se înfioare toată:

– Doreai ceva de la noi?

Ce căuta acolo?

Voia să îl împiedice să le afle secretele. Şi să zădărnicească tot.

Nu era un răspuns pe care se cuvenea să îl dea.

Pentru o clipă, Isabel încremeni, cu mâinile încleştate pe sticla pe care o adusese cu ea. În cele din urmă, amuzamentul din ochii lui albaştri o îndemnă să vorbească.

– V-am adus ceva de băut, zise ea puţin prea tare, şi ridică sticla prăfuită. Văzând privirile goale ale bărbaţilor, continuă să vorbească, grăbită: Nu am habar ce este... Avem o ladă întreagă jos... în pivniţă. Mai sunt şi alte lucruri acolo... însă aceasta mi s-a părut că s-ar potrivi ocaziei, zise ea şi se opri pentru o clipă, după care continuă. Ei bine, nu pentru mine. Fireşte că eu nu beau... Dar înţeleg că bărbaţii ca voi... ei bine... poate că v-ar plăcea.

Apoi se opri şi le măsură din priviri uimirea, sprâncenele ridicate şi tăcerea desăvârşită în faţa şuvoiului de cuvinte ce ţâşnise din gura ei. „Taci din gură, Isabel!"

Îşi strânse buzele, crispată, şi îi întinse sticla lui Nick, ca un fel de ofrandă de pace. Nick o luă şi o ţintui cu ochii lui albaştri şi reci.

– Îţi mulţumesc!

Vocea lui joasă şi stăpânită o străpunse drept în inimă şi o făcu să se topească. Se îmbujoră pe neaşteptate şi fără motiv. Îşi întoarse privirea spre Rock – o prezenţă mai mare, mai întunecată şi, cumva, infinit mai sigură. Trase adânc aer în piept să se liniştească, apoi spuse:

– Cu plăcere!

Nick începu să desfacă sigiliul de ceară de pe gâtul sticlei, iar Isabel rămase vrăjită de mişcările lui. Băgă de seamă grija, siguranţa cu care îşi mişca degetele – aceleaşi degete care o mângâiaseră în după-amiaza aceea. Erau bronzate de la soare, cu unghiile perfecte, dar puternice şi capabile în acelaşi timp; nu semănau deloc cu mâinile delicate ale altor bărbaţi de viţă nobilă pe care îi întâlnise în trecut.

Erau chiar frumoase.

Se gândea la mâinile lui. Când se trezi din visare şi îl privi din nou, băgă de seamă o licărire pătrunzătoare în ochii lui, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. De parcă ar fi ştiut că îi admira mâinile. Ce jenant!

Pentru o clipă doar, Isabel se gândi să evadeze din bibliotecă – să o ia la fugă şi să nu se mai uite înapoi. Dar când Rock îşi înclină

capul în semn de mulțumire, își aduse aminte de ce îi deranjase pe cei doi bărbați de la bun început.

Trebuia să rămână să le țină companie. Și să îl împiedice pe Rock să dezvăluie secretele Casei Minerva, iar pe Nick pe cele ale stăpânei ei.

Dacă nu ar fi simțit privirile agere ale amândurora ațintite asupra ei, ar fi bătut cu piciorul în podea de nervi. *Bărbații chiar aduceau numai necazuri.*

Isabel își mască frustrarea cu un surâs, spera ea, amabil, și zise:

– Desigur, veți avea nevoie de pahare.

Nick încuviință scurt din cap, apoi se îndreptă spre dulapul din partea cealaltă a bibliotecii, se lăsă pe vine și scoase trei pahărele de cristal.

Isabel spuse uimită:

– Văd că vă simțiți deja ca acasă. Și că ați descoperit deja barul.

Nick zâmbi strengărește și o gropiță i se ivi în obraz, oferindu-i Isabelei șansa de a-și imagina pentru o clipă ce copil năzdrăvan și încântător trebuie să fi fost.

Îi surâdea ideea.

– Te asigur că a fost doar o expediție rapidă. Rock a fost tot timpul cu ochii pe mine; te poate încredința că purtarea mea a fost ireproșabilă.

Isabel se uită la Rock, care îi vorbi cu o gravitate prefăcută:

– Lordul Nicholas se poartă mereu ca un gentilom perfect.

– Mă tem că îmi vine tare greu să cred asta, zise ea și se întoarse spre Nick zâmbind.

Vorbise fără să se gândească și abia după aceea îi trecu prin minte că Rock ar fi putut să bănuiască că între ei avusese loc ceva clandestin. Nu că ar fi greșit dacă și-ar fi închipuit așa ceva. Isabel făcu ochii mari și își îndreptă din nou atenția spre Rock, neștiind sigur ce-ar fi trebuit să facă. Când îl auzi pe turc râzând din tot sufletul, respiră scurt, deși nici măcar nu își dăduse seama că își ținuse respirația.

– Regret că nu avem ceva mai bun decât... orice ar fi asta, zise ea, dornică să schimbe cursul conversației și arătă spre sticla

prăfuită pe care o ținea Nick. Mă tem că nu prea avem motive să ținem alcool în casă.

Nick turnă două degete din băutură în fiecare pahar, după care le duse spre Rock și Isabel.

– Nu, mulțumesc, spuse ea și se duse mai aproape de masa încărcată cu hârtii din celălalt colț al bibliotecii. Însă aș dori să știu ce este, adăugă ea, făcând un semn cu mâna în aer.

Nick luă o gură, după care se rezemă de un raft jos cu cărți și o privi pe Isabel cu pleoapele grele:

– E coniac.

– Serios? tresări ea de după masa de lucru.

– Da. Și încă unul tare bun, aș spune.

Isabel se uită la Rock, așteptând o confirmare. Când turcul încuviință din cap, zise:

– Mărturisesc că sunt uimită. Nu îmi închipuiam că tatăl meu ar fi lăsat o ladă cu un coniac așa bun să zacă prin pivnițele de sub conac. Nu când ar fi putut să îi găsească o întrebuințare mult mai bună în stomacul lui, spuse ea, și își întoarse atenția către masa de lucru. Sunt impresionată de cât ai reușit să faci într-o singură după-amiază.

Nick se apropie de ea, cu paharul în mână.

– Sunt nerăbdător să mă întorc la lucru imediat ce se crapă de ziuă, zise el, după care se opri și o privi preț de câteva clipe. Apoi reveni la discuția despre tatăl ei: Cum crezi că a ajuns tatăl dumitale să aibă o ladă de coniac franțuzesc?

Isabel se uită gânditoare la paharul pe care îl ținea în mână și la băutura aurie care se zărea sub degetele lui puternice. Își aminti când aduse tatăl ei coniacul. Fusese ultima oară când îl văzuse. Atunci o ispitise cu o călătorie la Londra și cu promisiunea că avea să o scoată în societate. Tot atunci crezuse că se schimbase... până aflase că avea de gând să o mărite cu cel care îi oferea mai mult.

Fugise la mama ei și o implorase să o ajute. Să o apere. Însă aceasta, disperată să regăsească dragostea pe care o pierduse, nu acceptase să îi sară în ajutor. Ba chiar îi spusese că era egoistă.

Din câte se pare, contele își dăduse seama că o fiică îndărătnică și fără zestre nu era o partidă prea bună, așa că plecase oricum

de la conac în mai puțin de o săptămână. Și nu se mai întorsese niciodată.

Iar mama Isabelei nu o iertase niciodată pentru asta.

Firește, nu îi putea spune lordului Nicholas adevărul.

Cu privirea în pământ, Isabel se sili să își ascundă emoția din voce:

– Am învățat cu mult timp în urmă, milord, să nu mă îndoiesc niciodată de faptele tatălui meu. Îmi închipui că, asemenea tuturor celorlalte lucruri din casă, și coniacul a ajuns aici tot prin mijloace necinstite.

– Sau poate că nu, spuse el curtenitor.

– Se prea poate, dar bănuiesc că nu vom ști niciodată, nu-i așa?

Cu toate că nu se mai concentra pe hârtiile din fața ei, Isabel întoarse oricum o pagină. Aproape că nici nu vedea cuvintele înșirate pe foi, până când privirea îi căzu pe liniile puternice și fluide ale cuvântului *climax* și tresări...

Oare despre ce scria?

Își aplecă curioasă capul, să vadă mai bine ce scria pe foaie, când, lordul Nicholas o întrerupse amuzat:

– Lady Isabel?

Isabel își înălță capul și zâmbi mult prea larg, fără să ia în seamă faptul că se îmbujora tot mai tare, și îi întâlni privirea trufașă, zâmbitoare. Știa întocmai ce citise, iar asta o scotea din minți.

Era șiret.

Ei bine, nu putea să îl lase să își facă de cap cu ea.

– Vă rog, nu stați în picioare din pricina mea. Haide să ne așezăm, zise ea și arătă spre grupul de scaune unde își lăsase Rock cartea. Ai găsit ceva bun de citit, ca să treacă timpul mai ușor în noaptea asta îngrozitoare?

Acum era rândul turcului să o privească ștrengărește. Se îndreptă grăbit spre carte și o apucă cu mâinile lui uriașe înainte ca Isabel să o poată vedea.

– Sincer să fiu, am găsit.

Isabel zâmbi ușor, curioasă, apoi întrebă:

– Da? Ce anume?

Nick chicoti, distrăgându-i atenția pentru o clipă, însă când Isabel se uită la el, Nick își duse paharul la gură și ridică nedumerit din umeri:

– Nu am nici cea mai vagă idee ce citește.

Isabel se întoarse spre Rock și băgă de seamă cum acesta îi aruncă tovarășului lui o privire de-a dreptul mânioasă.

Ceea ce fusese la început doar un mijloc de-a distrage atenția de la tatăl ei, devenise acum o chestiune de foarte mare însemnătate. I se părea ei sau turcul era îmbujorat?

– Rock?

– *Castelul din Otranto.*

Isabel nu se putu stăpâni și râse scurt. Romanul gotic era unul dintre preferatele fetelor: povestea complicată a unui lord blestemat, o căsătorie forțată și ridicarea la putere a unui prinț. Fără îndoială că *nu* era soiul de carte pe care s-ar fi așteptat cineva să o găsească în mâinile unui uriaș.

La auzul râsetului ei, Nick zise sec:

– Eu nu aș lua-o ca pe un afront, Rock. Lady Isabel ar judeca fără îndoială pe oricine ar citi un astfel de roman gotic.

– Nu! strigă ea. Nu te judec, Rock! Chiar deloc!

– Fii fără grijă, răspunse turcul în fața străduinței ei de a-l liniști. Să-l ia naiba pe Nick. Povestea este chiar captivantă.

Nick râse pe înfundate, iar Isabel îi aruncă o privire amenințătoare care îi cerea să se potolească, apoi se grăbi să lămurească lucrurile cu Rock:

– Așa și este! Când au citit-o celelalte...

Rock făcu ochii mari când o auzi, iar ea se zori să își repare greșeala:

– Când spun *celelalte*, mă refer la Lara și la... prietenele noastre. Din oraș, firește... Le-a plăcut foarte mult.

– Și dumneata, milady? o întrebă Rock, mascându-i stângăcia.

– Oh, eu nu am citit-o. Ei bine, nu pe toată.

– Nu ai reușit să o termini?

Isabel scutură din cap și spuse:

– Nici nu am început-o. Nu mi-a plăcut cum se termină.

– Cum se termină? întrebă Nick aplecându-se în față.

Isabel încuviință:

– Întotdeauna încep cu finalul, când citesc o carte.

Rock era mai mult decât nedumerit:

– De ce ai face una ca asta?

– Îmi place să fiu pregătită, ridică Isabel din umeri.

Nick izbucni în râs, iar ea se întoarse spre el. Își bătea cumva joc de ea?

– Ți se pare un lucru amuzant, Lord Nicholas?

– Fără îndoială, Lady Isabel, răspunse el, fără să se rușineze că o făcuse să se simtă jignită.

– De ce?

– Pentru că asta lămurește multe.

Ce voia să spună cu asta?

Isabel se împotrivi imboldului de a-l trage de limbă și, în schimb, își îndreptă din nou atenția spre celălalt oaspete al ei, care era o persoană mult mai plăcută. Se duse lângă un raft cu cărți din apropiere și începu să caute o carte, silindu-se să nu îl ia în seamă pe lordul Nicholas.

– Avem și *Mama misterioasă* pe aici pe undeva. Dă-mi voie să ți-o găsesc!

– Lady Isabel, cu toate că îți sunt recunoscător pentru ajutor, nu-mi trebuie încă o carte în noaptea asta, zise Rock, vădit amuzat. Asta va fi de ajuns.

La auzul vocii lui calme, Isabel se întoarse spre el.

– Prea bine, zise ea și își trecu mâna peste poalele rochiei, netezindu-le. Dacă te hotărăști că vrei s-o citești, ți-o împrumut bucuroasă.

Rock își înclină curtenitor capul și spuse:

– Îți mulțumesc. Însă acum aș vrea să mă duc să citesc mai multe despre lordul Otranto cel sortit pieirii și fiul lui asuprit de soartă.

Isabel îl privi neajutorată cum se îndreaptă spre ușă. *Urma să o lase singură cu Nick.* Fără îndoială că voia să o pedepsească. Nu avea să mai râdă niciodată de romanul acela gotic. Niciodată! *Nu voia ca Rock să plece.* Se părea că zeilor nu le păsa prea mult de renumele romanului gotic. Isabel făcu o ultimă încercare să îl țină în bibliotecă.

– Nu ai vrea mai degrabă să citeşti aici? Lumina este bună. Şi am putea vorbi despre... nuanţele textului!

– Sau măcar despre sfârşitul lui, Rock, zise Nick sec.

Isabelei îi venea să îl lovească în cap cu o carte. Una mare. Poate cu Biblia Guttenberg.

Rock îi zâmbi.

– Mi se pare o idee minunată, milady. Poate mâine?

Nu îl putea sili să rămână, fără să pară de-a dreptul neospitalieră faţă de lordul Nicholas şi fără să atragă atenţia asupra atmosferei tot mai încordate dintre ei.

– Fireşte. Rămâne pe mâine, zise ea cu jumătate de gură şi îl privi cum se retrage.

Când se auzi uşa închizându-se, atmosfera din cameră păru să se tensioneze, iar Isabel îşi dădu brusc seama că era singură cu Nick. Cu răsuflarea tremurătoare, se întoarse spre el, neştiind la ce să se aştepte.

Nick apucă paharul cu coniac pe care Isabel îl refuzase mai devreme şi se îndreptă spre ea, ca o felină care se apropie de prada ei. Ea îl privi în ochi şi se minună încă o dată de cât de albaştri puteau fi.

– Mai bine mă retrag şi eu... Te-am ţinut din muncă destul.

Nick se opri şi cugetă la cuvintele ei.

– Aşa este. Însă nici prin cap nu-mi trece să te exilez din propria bibliotecă. De ce nu iei loc? Să vorbim.

Isabel nici nu băgase de seamă că Nick o încolţise şi o făcuse să se dea în spate până ajunsese lângă unul dintre scaunele din colţul odăii.

– Să vorbim?

El zâmbi strâmb când auzi neîncrederea din vocea ei.

– Mă pricep şi să conversez, Isabel. Sau, cel puţin, aşa mi s-a spus.

Nu era uşor să fie atentă la ce îi spunea când era aşa de aproape de ea.

Isabel se aşeză şi apucă paharul pe care i-l întinsese Nick.

– Minunat, zise el şi se aşeză pe scaunul de lângă ea. Acum, spune-mi secretele dumitale.

Capitolul 9

Lecția numărul trei:
Nu vă temeți să îl ispitiți pe lord cu grațiile dumneavoastră.

Când se va interesa de gândurile ascunse pe care le nutriți, împărtășiți-i fără teamă frânturi din acestea, grăitoare, dar nu prea intelectuale. Nu am vrea să vă socotească niște snoabe savante! Oferiți-i indicii mărunte, care să îl facă să dorească să vă descopere: vorbiți-i despre culoarea preferată, despre faptul că preferați să brodați, decât să pictați în ulei; spuneți-i cum îl chema pe poneiul pe care l-ați avut pe când erați copilă.

Stăpâniți arta de a părea accesibilă, însă fără să îl copleșiți.

Pearls and Pelisses
Iunie 1823

Isabel încremeni când îl auzi, neștiind cum să îi răspundă.

– Ce anume?

– Secretele dumitale, Lady Isabel, repetă el cu voce joasă și lingușitoare. Dacă nu mă înșel, ai destule.

– Ce idee absurdă! spuse ea. Viața mea e ca o carte deschisă!

Nick o privi pe sub pleoape grele pentru o clipă, suficient cât să o facă să se gândească că știa ceva ce nu ar fi vrut ca el să afle. *Oare Rock să îi fi trădat încrederea? Încrederea de care depindea o casă plină cu femei aflate la nevoie?*

Nu era o purtare prea cavalerească din partea lui, dar cine spunea că uriașul era un cavaler? De fapt, tovarășul lui nu se purtase deloc cavalerește în după-amiaza aceea. Isabel scutură din cap. Nu voia să își aducă aminte de întâmplarea din după-amiaza aceea. Nu acum, când se afla aici, în biblioteca ei caldă și primitoare.

Cu un mojic.

Nick ridică o sprânceană și se lăsă pe spătarul scaunului: se întinse de parcă ar fi fost la el acasă. Ce om trufaș! Își puse un picior

peste celălalt. Isabel își mută supărată fustele din calea cizmelor lui. El o privi și îi zâmbi încrezut. Cizmele lui nu se aflau câtuși de aproape de fustele ei, și amândoi o știau foarte bine.

Totuși, ar fi putut fi mai curtenitor.

– Iartă-mă, milady, dacă spun că nu te cred.

Ea făcu ochii mari.

– Poftim? sări Isabel, semeață ca o regină. Vrei să spui că sunt o mincinoasă?

– Vreau să spun că îmi ascunzi adevărul.

– Vai! Câtă...

Nu conta că lordul avea dreptate. Că Isabel chiar îi ascundea niște secrete destul de mari. Un gentilom nu trebuia să se îndoiască niciodată de cuvintele unei doamne.

– Chiar trebuie să-ți reamintesc că, atâta timp cât ești oaspete aici, la Townsend Park, se cuvine să-mi arăți măcar o frântură de respect?

– Iar eu trebuie să-ți reamintesc, milady, că în calitate de gazdă, se cuvine să *îmi* arăți măcar puțină generozitate?

Isabel se aplecă în față, câtuși de puțin binevoitoare.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Pur și simplu că mai bine mi-ai spune adevărul despre ce se întâmplă aici. Voi descoperi oricum și singur, mai devreme decât îți închipui.

– Eu, zise ea, după care se opri... Oare la ce se referea?

– Știu că ai probleme bănești, Isabel.

– Lady Isabel.

Nick nu se corectă.

– Și nu văd de ce te-ar privi asta, Lord Nicholas, continuă ea.

– St. John. Sau Nick. Puțini oameni îmi spun *Lord Nicholas*.

Nici ea nu se corectă.

– Și chiar mă privește, Isabel. Până la urmă, m-ai chemat aici ca să evaluez colecția de statui de marmură.

– Eu... Trebuia să aibă grijă ce spunea. Te-am eliberat de promisiunea aceea.

– Da, dar se pare că natura are alte planuri pentru noi. De cât ai nevoie? zise el, după o scurtă pauză.

Era insuportabil! Un gentilom nu se trântea pur simplu lângă o doamnă ca să o întrebe despre starea ei materială! Conversația era cât se poate de mojică. Se gândi că, până la urmă, nici nu își dorea să pună mâna pe lordul acesta. *Ceea ce îi ușura situația.*

– Lord Nicholas...

– De fiecare dată când mă vei striga așa, îți voi adresa o altă întrebare necuviincioasă.

– Nu cred că ți-au rămas prea multe întrebări mai necuviincioase decât cea pe care mi-ai pus-o deja.

– Dimpotrivă, Isabel, există lucruri mult mai puțin cuviincioase pe care mi-ar plăcea să le vorbesc cu tine.

Cum ar fi?

El păru că îi citește gândurile; ochii lui albaștri străluciră pătrunzători și, în clipa aceea, Isabel își dori din tot sufletul ca el să îi înșire lista acelor subiecte de conversație necuviincioase. Se îmbujoră numai gândindu-se la asta. Ca să ascundă asta, luă o gură de coniac; simți cum o arde pe gât. Tuși o dată, apoi încă o dată, silindu-se din răsputeri să pară feminină și să nu atragă atenția asupra neplăcerii pe care o îndura. Când băgă de seamă că Nick nu își întoarce privirea de la ea, roși și mai tare.

Nu trebuia să îi ofere nici un avantaj.

– Dacă așa vrei să joci, milord. Pentru fiecare întrebare necuviincioasă pe care mi-o vei adresa, te asigur că voi găsi la rândul meu una pe care să ți-o adresez.

– Da, dar oare vei reuși să o rostești?

Era un test. O știau amândoi.

– Cum te-ai... începu ea, dar se opri.

Se așternu o tăcere îndelungă. Nick așteptă ca ea să termine întrebarea. Isabel, însă, se uită la paharul pe care îl ținea în mână, pipăind cristalul gros cu băutura aurie care aluneca pe pereții lui. *Nu o putea rosti.*

– Cum m-am... ce anume?

Isabel clătină din cap și rămase cu privirea în pământ. Văzu o picătură pe gura paharului și, stingherită cum era, atinse locul cu degetul și privi cum stropul îi dispare pe piele. Își dorea să poată face și ea la fel: să dispară din odaia aceea, din conversația aceea care părea atât de străină de lumea ei.

Nick îi vorbi cu o voce joasă, mieroasă:

– M-ai dezamăgit. Speram că te vei dovedi un oponent pe măsură. Iar acum se pare că nici măcar nu-mi eşti oponent.

Isabel tresări la auzul cuvintelor menite să o necăjească. Îi văzu gropiţa din obraz şi se hotărî că avea să pună capăt lucrurilor pe dată.

– Cum te-ai ales cu cicatricea aceea?

Nici nu rosti bine cuvintele, că îşi dori cu disperare să le ia înapoi. *Ce fusese în capul ei?* El zâmbi cu gura până la urechi şi luă o gură de coniac.

– Bravo. Ştiam că o să reuşeşti. Ştii, nici o femeie nu m-a mai întrebat asta până acum.

Isabel deveni brusc nerăbdătoare să uite de întrebare.

– Sunt convinsă că nici nu au băgat de seamă...

Nick ridică o sprânceană, iar Isabel se opri.

– Nu strica imaginea pe care mi-am făcut-o despre tine, Isabel. M-am ales cu semnul acesta în Turcia.

Ea clătină scurt din cap, încercând să se lămurească:

– Nu... Nu am vrut să...

– Ba ai vrut, zise el şi ridică paharul în cinstea ei. Acum că am lămurit asta, de cât ai nevoie?

O mulţime de alte întrebări o năpădiră pe Isabel. Nu mai era cale de întoarcere...

– Nu sunt sigură. Mai mult decât produce moşia. Când?

Nick nu se prefăcu că nu pricepe. Plimbă nepăsător paharul dintr-o mână în alta, fără să se sinchisească de lichidul din el.

– Cu nouă ani în urmă. Vrei să spui că nu puteţi trăi din ce produce moşia?

Isabel mai luă o gură din coniac, apoi se lăsă uşor pe spate în scaunul moale.

– În unele luni, da. Când avem vitele şi recolte bune. Dar nu ne mai rămâne pentru nimic altceva. Nimic pentru James, ca să meargă la şcoală. Sau pentru veşminte noi...

– Ţi-ar plăcea nişte veşminte noi?

– Nu, scutură ea din cap. Mă refer la veşminte noi pentru James... pentru... Se opri din vorbit. „Pentru fete." Îl privi drept în ochi. A durut?

—Am pățit și lucruri mai rele.

—Mai rele decât o tăietură de zece centimetri pe obraz?

Nick încuviință lent din cap.

—E rândul meu. Ca să știi și tu, mi-ar plăcea să ai veșminte noi. Mi-ar plăcea să te văd purtând culori îndrăznețe, luminoase. Cred că ți s-ar potrivi mult mai bine decât doliul. Mi-ar plăcea să te văd în roșu. Sau un roz subtil, plăcut privirii.

Fie că era din pricina coniacului sau a vocii lui gânditoare, Isabel simți că o cuprinde un val de căldură. Așteptă ca el să termine de vorbit, întrebându-se ce avea să-i spună mai departe. Era nerăbdătoare ca el să continue conversația, chiar dacă se temea cu privire la ce subiecte avea să atingă.

—De ce nu te-ai căsătorit?

Isabel nu se așteptase deloc la întrebarea aceasta.

—Ei bine, eu... Se opri, nesigură. Ce are a face asta?

—Ah, văd că am găsit un subiect interesant, zise el zâmbind strâmb.

—Te asigur, milord, că nu sunt câtuși de puțin interesată de asta.

—Tu nu... însă eu, da.

Nick se ridică și străbătu biblioteca ca să își umple din nou paharul. Isabel îi urmări atentă mișcările, și când se întoarse cu sticla și se oferi să îi mai toarne coniac, nu refuză.

—Căsătoria este răspunsul la toate problemele tale, Isabel. De ce nu te măriți?

Crezuse că situația ei materială ar fi fost ultimul subiect despre care și-ar fi dorit să vorbească. Se părea că se înșelase.

—Nu a fost niciodată o opțiune viabilă. Cum s-a întâmplat?

Nick se așeză din nou în fața ei.

—Am fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Nu prea cred că nu a fost niciodată o opțiune viabilă. Ce-ar fi să încerci un alt răspuns?

—Singurii bărbați care au dorit vreodată să mă ia de nevastă erau prieteni de-ai tatălui meu. Și dacă l-ai fi cunoscut pe tata, atunci nu ai fi considerat nici dumneata că merita să iau în considerare căsătoria cu vreun tovarăș de-al lui. Mai luă o gură din pahar și, de data aceasta, lichidul i se păru mai blând, mai plăcut.

Nici eu nu cred că s-a întâmplat pur şi simplu să fii în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Ce-ar fi să încerci un alt răspuns?

Nick zâmbi când îşi recunoscu propriile cuvinte rostite de gura ei.

– Frumos spus, milady. Se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi întinse picioarele, trecându-le unul peste celălalt. Am să-ți spun, dar apoi va trebui să fii cinstită cu mine. Crezi că te poți ridica la înălțimea aşteptărilor?

„Nu." Dar în clipa aceea ar fi promis orice numai ca să îi audă povestea.

– Firește că da!

Nick ridică o sprânceană, neîncrezător, dar continuă oricum:

– Un mare nenoroc şi judecata proastă m-au făcut să ajung într-o închisoare turcească pe când am fost în Orient.

Isabel icni scurt, iar el continuă:

– Am zăcut acolo douăzeci şi două de zile, până m-a găsit Rock şi m-a salvat. Iar faptul că am ieşit de-acolo cu o singură cicatrice vizibilă e chiar uimitor, sincer să fiu.

Ce îngrozitor! Ce noroc avusese că îl găsise Rock. Dacă nu l-ar fi salvat? Dacă ar fi petrecut o lună în închisoare? Sau un an? Ce alte cicatrici mult mai sinistre ar fi putut căpăta? *Sau poate chiar căpătase?*

Nick se aplecă în față şi întinse o mână spre ea. Ea tresări când îi simți degetele pe frunte, mângâind-o între sprâncene, netezindu-i cuta de care nici nu ştia că se află acolo.

– Văd că ți-ați dat deja frâu liber imaginației.

Isabel scutură din cap şi se trase înapoi din calea atingerii lui calde.

– Prostii! Sunt doar bucuroasă că ai scăpat cu viață de acolo. Trebuie să fi fost îngrozitor. Ce noroc ai avut cu Rock!

– Isabel, nu romanțiza lucrurile, zise el. Fii convinsă că mi-am meritat cicatricea.

O tăcere grea se aşternu între ei. *Ce voia să spună cu asta? Cum ar fi putut omul acesta, lordul acesta... cărturarul acesta... să facă ceva care să merite o asemenea rană?* Isabel dădu să vorbească, însă Nick i-o luă înainte, toate întrebările care îi goneau prin minte rămânând nerostite.

– E rândul tău.

Isabel clipi de câteva ori. *Ce voise să ştie?*

– Căsătoria.

Trebuia să aibă grijă ce spunea.

– Eu... n-am vrut niciodată să mă căsătoresc.

Nick aşteptă. Când văzu însă că Isabel nu mai spune nimic, o zori:

– Dar...?

– Ai dreptate: căsătoria m-ar scăpa de multe necazuri... dar, sinceră să fiu, cred că mi-ar şi aduce altele.

Nick râse uşor, iar când Isabel îi aruncă o privire întrebătoare, el îi spuse:

– Iartă-mă, te rog. Doar că nu am mai întâlnit o femeie care să gândească aşa despre căsătorie.

Ea pricepu pe dată că vorbea despre revista *Pearls and Pelisses*.

– Probabil că nu.

– Nu vrei să guşti din fericirea nupţială?

– Dacă fericirea nupţială nu ar fi doar un basm, poate că mi-aş dori, zise ea strâmbând uşor din nas... Se uită câteva clipe la paharul ei cu coniac, apoi îl dădu peste cap. Adevărul părea să iasă la iveală mai uşor acum. Însă nu am crezut niciodată în fericirea nupţială.

– Chiar aşa?

– Chiar deloc, zise ea, privindu-l drept în ochi. Nu l-ai cunoscut pe tatăl meu?

– Nu, nu l-am cunoscut.

– Ce noroc pe capul dumitale, spuse ea şi aşteptă un răspuns din partea lui la cuvintele grele pe care le rostise. Când băgă de seamă că Nick tăcea, continuă: Nu petrecea prea mult timp pe aici. Mama îl iubea foarte mult... Nu am înţeles de ce. Bănuiesc că era destul de chipeş şi, fără îndoială, sufletul oricărei petreceri. Era un om plin de viaţă. Însă, atunci când aveam nevoie de el, nu era niciodată prin preajmă.

Cu toate că ar mai fi fost multe de zis, chiar foarte multe, Isabel se opri. Lordul Nicholas St. John, chiar dacă era un bun ascultător şi un partener de conversaţie fermecător, rămânea

în continuare un pericol pentru ea, pentru ele, şi trebuia să păstreze distanța.

–Ajunge să spun că nu m-a încântat niciodată gândul de a avea un mariaj ca al lor.

Nick încuviință uşor din cap, părând că pricepe:

–Nu toate căsătoriile ajung să fie ca a lor.

–Se prea poate, zise ea încet, după care privi din nou paharul gol pe care îl ținea în mână. Bănuiesc că dumneata ai o familie minunată, primitoare şi iubitoare. Se prea poate să fii rodul unei legături de dragoste.

Nick râse uşor când o auzi, ceea ce o făcu pe Isabel să îl privească nedumerită.

–Nici că te puteai înşela mai amarnic, spuse el, apoi schimbă subiectul. Deci, vinzi colecția de statui?

Pe chipul lui Isabel se putea citi durerea.

–Da, spuse ea, fără să îşi poată ascunde regretul.

–Dar nu vrei să o faci...

Nu avea rost să mintă, aşa că spuse:

–Nu, nu vreau.

–Atunci de ce o faci? Sunt sigur că a fost numit un tutore în testamentul tatălui tău, care să vă ajute, nu-i aşa?

–*Tutorele* nostru, dacă i se poate spune aşa, nu este de găsit. Ca întotdeauna, tatăl meu a lăsat totul în seama mea: să mă asigur că avem mâncare pe masă şi un acoperiş deasupra capului, zise ea, apoi se opri puțin şi zâmbi. La propriu.

Nick râse de jocul ei de cuvinte. Şi în clipa aceea de amuzament reciproc, ochii lui albaştri, atât de blânzi, licăriră pătrunzători, iar Isabel ştiu pe dată că gândurile îi fugiseră departe la acoperiş, la ploaie... la întâlnirea lor de mai devreme. Isabel se îmbujoră şi încercă din răsputeri să nu se apese cu degetele pe față în încercarea de a alunga roşeața.

–Poate că îl cunoşti?

–Pe tutorele tău?

Ea încuviință:

–Oliver, lordul Densmore.

–Densmore e tutorele tău? tresări Nick uluit.

Isabelei nu îi plăcu tonul vocii lui.

– Să înțeleg că îl cunoști?

– Da.

– Și ce fel de om este?

– Ei bine, pot spune că e... Sub privirea ei atentă, Nick încercă să găsească cuvântul potrivit care să îl descrie pe om. O companie plăcută, spuse el în cele din urmă.

– O companie plăcută, repetă Isabel și hotărî că nu îi plăcea descrierea.

– Așa este. Cum ai zis că era tatăl tău? Un om plin de viață?

Isabel încuviință din cap.

– Cine se aseamănă se adună. Dar nu l-aș fi ales ca să se îngrijească de familia mea.

Firește că nu.

Isabel bănuise adevărul, dar o părticică din ea nu încetase să spere că, măcar la sfârșit, tatăl ei avea să se dovedească a fi un părinte bun. Dacă nu pentru ea, măcar pentru James.

În schimb, acum că îl ascultase pe Nick, era și mai îngrijorată. Brusc, simți că i se taie răsuflarea, într-atât o neliniștea gândul că un alt bărbat, la fel de nedemn de încredere ca tatăl ei și la fel de influent, avea să fie stăpân peste ea... peste James... peste fete. Simți cum o cuprinde o spaimă năvalnică, de neoprit.

Trebuia să le scoată pe fete din conac. Numaidecât. Înainte să fie prinse. Înainte să fie descoperite. Înainte ca un bărbat ca tatăl ei să distrugă toate lucrurile pentru care trudise din greu.

Se sili să tragă adânc aer în piept, dar nu reuși.

– Isabel.

Numele ei părea că se aude de undeva de departe. Închise ochii, încercând să respire. Nick se duse numaidecât lângă ea; își puse mâna puternică pe spatele ei, trecând-o de-a lungul corsetului.

– Veșmintele astea sunt tortură curată, mormăi el, ridicându-i bărbia cu un deget, forțând-o să se uite la el. Uită-te la mine. Respiră.

– Sunt... sunt bine, zise ea scuturând din cap, cu răsuflarea întretăiată.

– Ba nu ești. Respiră!

Vocea lui puternică şi calmă o linişti şi Isabel se supuse. Trase şovăielnic aer în piept de câteva ori, sub privirea lui blândă şi mângâierea lui caldă.

Când îşi reveni, Isabel se propti de un braţ al scaunului, dorindu-şi cu disperare să scape de atingerea lui atât de tulburătoare. El îi dădu drumul, dar nu plecă de lângă ea, ci rămase pe vine lângă scaunul ei. Ea îşi întoarse privirea de la el, ruşinată, simţindu-se vinovată pentru cele întâmplate. Se uită spre uşa din capătul celălalt al bibliotecii şi se gândi la o mulţime de motive pe care le-ar fi putut născoci ca să scape de acolo.

– Nu te voi lăsa să pleci.

Putea pleca de acolo, dacă voia. Doar era casa ei, pentru numele lui Dumnezeu! Nu era nevoie să îşi dea atâtea aere de stăpân. Aşa că Isabel se prinse puternic de marginea scaunului şi spuse:

– Nu ai de ce să te îngrijorezi.

Ochii lui albaştri scăpărară. Se sprijini apoi pe un genunchi, o prinse de ambele mâini şi-i zise:

– Toate secretele te apasă greu pe suflet. Va veni o vreme când va trebui să le împărtăşeşti cu cineva.

Isabel se uită la bărbatul de lângă ea. Părea a fi bun. Şi puternic. Şi bogat. Atunci îşi dădu seama că era cu adevărat singura ei speranţă. Doar că se simţea atât de vinovată să îi ceară ajutorul.

– Vorbeşte-mi despre tatăl tău.

Isabel se trase înapoi, refuzând efectiv să povestească despre bărbatul care o făcuse să aleagă acest drum.

– De ce să nu dai glas gândurilor care te macină? îi zise el, strângându-i mâinile.

I se tăie răsuflarea când îi auzi vocea blândă şi ispititoare.

Şi dacă îi spunea? Şi dacă îi împărtăşea din secretele ei?

Zăboviră o vreme aşa, într-o tăcere apăsătoare, uniţi parcă de o forţă care era mai presus de ei. Nici unul nu se purtase cu mănuşi în seara aceea. Ce-i drept, atmosfera informală din conac îi încurajase să o facă.

Nick îi frecă mâinile într-ale lui cu grijă, trecându-şi vârfurile degetelor lui mari şi înăsprite de-a lungul fiecărui deget al ei... Ea îi urmări mişcările şi se minună de cât de aspră îi era pielea. Cum se făcea că unul dintre cei mai râvniţi lorzi din toată Londra

avea mâini de muncitor? Mângâierea caldă a mâinilor lui o liniști atât de tare, încât aproape consimți să îi povestească...

Aproape.

Şi totuşi, în adâncul sufletului ştiu că nu era nimic mai primejdios decât să îşi dezvăluie secretele acestui bărbat.

O făcea să creadă că ar fi putut să împartă povara cu altcineva, când, de fapt, era pe cont propriu. Şi aşa avea să fie mereu.

La început, i se păruse că aşa era cel mai bine, deoarece toate femeile pe care le cunoscuse şi care aleseseră să îşi împartă viața cu un bărbat ajunseseră să regrete. Învățase de la mama ei şi de la femeile din Casa Minerva. Femeile care se dăruiau unui bărbat îşi pierdeau treptat din identitate. Nu voia să se simtă vreodată aşa.

Oricât de ispititoare ar fi fost mâinile lui calde şi cuvintele lui încurajatoare. Înghiți în sec şi se sili să pară puternică, de neclintit:

– Nu este nimic de spus. Îi cunoşti reputația la fel de bine ca mine. Poate chiar mai bine. Noi nu l-am cunoscut. Iar el nu şi-a dorit să ne cunoască, zise ea şi ridică scurt din umeri. Încercă apoi să îşi tragă mâinile dintr-ale lui, nerăbdătoare să scape din prinsoarea lor.

Nick nu spuse nimic şi îi dădu drumul la o mână, dar o ținu strâns pe cealaltă, întorcând-o cu palma în sus. Cu degetele mari, începu să traseze cercuri mici de-a lungul ei, făcând-o pe Isabel să se înfioare. Îi spuse în şoaptă:

– Nu eşti obligată să îmi povesteşti... dar crede-mă pe cuvânt că nu merită să-l laşi să te facă să urăşti viața. Nu-l lăsa să-ți fure plăcerea de a trăi.

Ea îi căută privirea, dar Nick nu se uita la ea, ci la ceea ce făcea, la degetele pe care şi le plimba apăsat pe palma ei, provocându-i fiori de plăcere. Isabel oftă şi se aşeză la loc pe speteaza scaunului ei. Ştia că ar fi trebuit să îl oprească, dar nu reuşea să o facă. Senzația pe care o simțea era... minunată. Trecuse multă vreme de când nu mai simțise ceva atât de plăcut.

În afară, poate, de sărutarea lui.

Şi aceea fusese tare minunată.

Chiar ar fi trebuit să îşi tragă mâna dintr-a lui. Însă ceva o împiedica. Era din pricină că degetele lui păreau să găsească cele mai

sensibile puncte din palma ei... Nu își dăduse niciodată seama câtă plăcere putea simți cineva în degete.

Îi privi degetele care se jucau în palma ei, apoi linia gâtului, unde gulerul cămășii lăsa să se vadă mușchiul încordat, pielea bronzată. Era pentru prima oară când era atât de captivată de gâtul cuiva și, în timp ce urca cu privirea înspre linia feței lui, se întreba de ce...

Se părea că gâtul putea fi chiar fascinant.

Când Nick începu să îi frece baza degetului mare cu degetele lui puternice, Isabel se înmuie toată, lăsându-se și mai tare în scaun. Nick continuă să apese și să îi mângâie palma, într-un mod cât se poate de plăcut, provocându-i valuri de plăcere. Ea oftă. Știa că trebuia să îl oprească, însă nu reușea să o facă.

În schimb, îi privi maxilarul ascuțit, bărbia puternică și buzele cărnoase și moi. Nu zăbovi prea mult cu privirea la gura lui... sau la amintirile pe care i le trezea. În schimb, se concentră pe nasul lui, ușor încovoiat.

Și-l rupsese cândva. Poate că tot atunci când se alesese și cu cicatricea?

Cine era bărbatul acesta misterios? Gentilom, expert în antichități, prizonier misterios și al naibii de priceput la sărutat!

Și cum de o înțelegea așa de bine? Dar, și mai important de atât, de ce ținea morțiș să îl cunoască?

În clipa aceea își făcu curaj și îl privi în ochi. Rămase ușurată însă când văzu că Nick se concentra mai mult pe mâinile ei, decât pe chipul ei. Isabel zăbovi cu privirea pe el. Ochii aceia de un albastru minunat care o încântaseră încă din prima clipă – pe ea și pe toate femeile din Londra, dacă era să te iei după fleacurile din revista aia prostească – nu era doar albaștri. Era un amestec de nuanțe de cenușiu, albăstrea și albastru-safir... încadrat de niște gene bogate și negre la care ar fi râvnit orice curtezană.

Era chipeș.

Isabel se trezi brusc din visare, se îndreptă de spate și își trase cu putere mâna dintr-a lui. Avu impresia că pierduse ceva, însă își reveni într-o clipă. Înghiți în sec o dată și se adună.

– Te porți mult prea familiar cu mine, Lord Nicholas, zise ea fără să se crispeze la auzul vocii ei tremurătoare.

Fără să clipească măcar, Nick își puse mâinile pe coapse și zâmbi strâmb.

– Te-am auzit oftând, Isabel. Trupul tău nu m-a considerat deloc prea familiar...

Ea făcu ochii mari:

– Ce... vorbe trufașe și... necuviincioase!

Nick ridică ușor din umeri și spuse:

– Te-am avertizat despre ce se va întâmpla dacă îmi mai spui *Lord Nicholas*.

Isabel vru să îi răspundă, însă nu găsi cuvintele potrivite. Era atât de stânjenitor! În romane, eroina avea mereu o replică isteață.

Doar că ea nu era o eroină...

Clătină din cap, încercând să alunge gândul, după care se ridică pe neașteptate, își îndreptă umerii și trecu semeață pe lângă el, lăsându-l ghemuit jos. O bucură nespus foșnetul scos de fusta ei când trecu pe lângă el.

Când socoti că se afla îndeajuns de departe, se întoarse să-l privească. Însă dădu nas în nas cu el.

Încremeni.

Nick o mângâie pe obraz, făcând-o să se înfioare. Mirosul lui o învăluia: era un amestec amețitor de coniac, lemn de santal și încă ceva minunat, indefinibil. Fu ispitită să închidă ochii, să se lase purtată de val, să se lase mângâiată, încurajându-l astfel să continue.

Și dacă o făcea? Ce avea să se întâmple?

Oare ar mai fi sărutat-o o dată? Oare își dorea ca el să o mai sărute o dată?

Înlemni, fascinată de atingerea lui blândă. Da, își dorea ca el să o sărute!

Privirile li se întâlniră, strălucitoare, iar pe chipul Isabelei se citea dorința ca el să se apropie de ea, să repete ce făcuse în după-amiaza aceea.

Nick îi putea citi gândurile; știa că așa era. Vedea mândria din ochii lui când o observă arzând de dorință... Însă nu îi păsa. Atâta timp cât o săruta.

Era atât de aproape de ea, încât o scotea din minți. Nu mai îndura așteptarea. Spera la o mângâiere care se putea prea bine să nu i se mai ofere. În cele din urmă, închise ochii, nemaiputând să se împotrivească privirii lui pătrunzătoare de un albastru arzător. Acum că nu îl mai vedea, Isabel se simți atrasă de căldura trupului lui. Știa că era un lucru neruşinat din partea ei, însă bărbatul acesta o făcea să își piardă mințile... să uite cine era. Să uite de trecutul ei. De tot ceea ce se ferise să ajungă.

– Isabel, îi şopti el numele...

Ea nu deschise ochii, de teamă să nu rupă vraja aceea tainică ce îi lega. În schimb, se desfătă să își audă numele rostit de vocea lui profundă. Ridică fără să vrea brațele şi atinse uşor materialul aspru al hainei lui, dornică să își plimbe mâinile pe pieptul lui lat.

Îi vorbise despre plăcerile vieții. Voia ca el să i le arate.

Atingerea ei uşoară păru să îl stârnească şi mai tare. Când își lipi buzele de ale ei, Isabel oftă, străbătută de un fior de plăcere şi uşurare deopotrivă.

De data aceasta o sărutase mai blând, mai puțin zorit ca în după-amiaza aceea; părea mai degrabă o mângâiere prelungită. Nick își coborî mâinile pe ceafa ei şi o sărută uşor pe buze, apoi încă o dată... amețindu-i simțurile. Isabel oftă şi își depărtă uşor buzele, iar el o răsplăti cu un sărut mai adânc, potrivindu-şi gura cu a ei şi trecându-şi limba peste buza ei inferioară, plină, lăsând o dâră de foc în urmă.

Isabel își răsfiră degetele şi le trecu peste umerii lui lați; apoi se lipi de el, dorindu-şi ca el să se apropie şi mai tare. El pricepu şi o prinse în brațe, trăgând-o într-o îmbrățişare pătimaşă; îi dezmierdă limba cu a lui, după care o sărută de pe obraz până la ureche, unde îi şopti imperceptibil numele, dar stârnind-o şi mai tare. Apoi îi prinse lobul urechii între dinți, muşcându-l uşor până o făcu să tremure de plăcere şi să își înfăşoare brațele în jurul gâtului lui.

Isabel îi simți buzele în spatele urechii, în locul acela care îi trăda ritmul nebunesc în care îi bătea inima. Îi simți zâmbetul satisfăcut. Nick îi acoperi gâtul cu o ploaie de sărutări dulci, irezistibile, oprindu-se doar ca să o muşte uşor cu dinții până o auzi gemând de plăcere. Abia se mai ținea pe picioare.

Atunci, el o ridică în brațe, sărutând-o în continuare pe gât, se duse spre scaunul mare de lângă șemineu și o așeză la el în poală. Își ridică privirea spre ea, căutând să vadă dacă și ea își dorea să continue. Isabel încuviință cu un oftat. Nick o prinse tandru de bărbie, apoi o sărută pe pielea moale dintre umăr și gât și o linse ușor, făcând-o să își piardă mințile.

Isabel gemu, ceea ce îl făcu pe Nick să se concentreze din nou pe gura ei. Își trecu limba peste buzele ei, în timp ce o mângâie căutându-i sânul. Odată ajuns acolo, se opri, pecetluindu-i soarta lui Isabel. Își simți sânii mai grei ca niciodată, plini și pulsând de dorință după atingerea lui. Tânjea ca el să o atingă în moduri la care nici nu visase înainte să îl cunoască pe el. Se foi, dorindu-și ca el să se miște, să o atingă; iar el își desprinse gura de a ei și o privi cu ochii aceia albaștri, minunați.

– Ce s-a întâmplat, frumoaso? o întrebă el și își mișcă puțin mâna, îndeajuns cât să își dea seama că știa exact ce își dorea. O necăjea.

– Eu...

Nu putea să o spună.

Ce rău era! Își ținea mâna atât de aproape de unde își dorea ea să o simtă. Se împinse în ea și își apropie buzele de urechea ei.

– Atât de frumoasă... atât de pasională... Volupta mea!

La auzul cuvintelor lui, mai mult șuierate decât rostite, o străbătură valuri de plăcere.

– Arată-mi!

La porunca lui, ceva se dezlănțui în Isabel. Își lăsă mâna să alunece până o atinse pe a lui. I-o ridică, privindu-l în ochi cu o îndrăzneală pe care nu știa că o posedă, și și-o puse pe sân. Nick îi simți sânul greu în palmă și îl cuprinse mai bine, mângâind-o și trecându-și vârful degetului peste sfârcul care se ivea de sub rochie. Ea gemu și privirile li se întâlniră.

– Spune-mi... ce simți.

Isabel roși.

– Nu... nu pot.

El o mai mângâie, iar ea gemu din nou.

– Ba poți.

– Niciodată nu am...! Este prea intens, clătină ea din cap. Prea bine.

El o răsplăti cu încă o sărutare lungă şi îşi strecură un deget pe sub fusta ei, plimbându-l pe pielea-i înfierbântată, încordată. În clipa aceea, ea ţipă uşor şi se rupse din sărutarea lui. El îşi lipi fruntea de a ei şi zâmbi uşor.

– Va fi şi mai bine de atât.

Cuvintele lui ascundeau o făgăduinţă fierbinte.

O ridică din nou, mişcarea luând-o pe nepregătite, se ridică de pe scaun şi o aşeză pe ea în locul lui, cu cea mai mare uşurinţă. Se aplecă peste ea, sprijinindu-se pe braţele scaunului, sărutând-o până nu se mai putu mişca.

Apoi se retrase. Isabel deschise ochii şi, întâlnindu-i privirea, băgă de seamă că dorinţa arzătoare din ei fusese înlocuită cu altceva ce putea fi descris doar ca determinare. Schimbarea o năuci. Îl privi doar, fără să scoată un cuvânt.

– Nu ştiu de ce anume te ascunzi, Isabel, dar voi afla cât de curând. Şi de îmi stă în putere să schimb lucrurile, o voi face.

Isabel rămase cu gura căscată. Nu se aşteptase la o asemenea afirmaţie.

Cu toate că tânjea încă după atingerea lui, el se îndepărtă de ea şi ieşi din odaie, părând la fel de hotărât pe cât fusese când rostise acele cuvinte.

Capitolul 10

Nick ştiu încă de dinainte să deschidă ochii că cineva îl urmărea.

Răsuflă liniştit în timp ce chibzuia la ce putea face.

Auzea o răsuflare uşoară şi liniştită la doar câţiva paşi de el. Intrusul era aproape de patul lui şi nu părea deloc agitat. Dacă asta s-ar fi petrecut cu zece ani în urmă, în Turcia, s-ar fi neliniştit, dar acum era în Yorkshire, prizonierul unei furtuni, ceea ce limita numărul posibililor vizitatori.

Nu simțea aroma de portocală, ceea ce însemna că nu era vorba de Isabel – din păcate. I-ar fi plăcut să se fi trezit cu ea alături. Întâmplările din seara trecută îl făcuseră și mai curios în privința ei; nu mai cunoscuse o femeie atât de pasională și, în același timp, atât de misterioasă. Voia să afle totul despre ea.

Chiar i-ar fi plăcut să se trezească și să o găsească și pe ea în pat, lângă el, caldă și îmbietoare, abia trezită din somn, privindu-l dulce cu ochii ei căprui. Nu s-ar mai fi dat jos din pat pentru nimic în lume dacă ea ar fi fost acolo.

Încercă să se concentreze din nou pe problema cu care se confrunta acum. Își dăduse și el seama că oaspetele lui nu era primejdios, dar tot nu era momentul potrivit să viseze la stăpâna conacului. De fapt, era chiar primejdios să viseze la Isabel.

Deschise ochii și văzu o pereche de ochi căprui, asemănători cu cei la care tocmai visase.

– Ce bine! V-ați trezit.

Dintre toți intrușii care îi trecuseră prin minte, numai la tânărul conte de Townsend nu se aşteptase. Băiatul stătea ghemuit lângă patul lui, fără să clipească.

– Așa s-ar părea.

– Am aşteptat să vă treziți, îl anunță James.

– Te rog să mă ierți că te-am făcut să aştepți, zise Nick sec.

– Nu-i nici o problemă. Lecțiile încep abia peste o oră.

Nick se ridică în capul oaselor și cearșafurile de pânză alunecară de pe el, dezvăluindu-i bustul gol; își trecu o mână peste față, încercând să alunge somnul.

– Nu ți-a spus nimeni că nu se cuvine să te strecori în dormitorul oaspeților?

James înclină din cap nedumerit și zise:

– Credeam că era vorba doar de odăile fetelor.

– Ei bine, cu atât mai mult când vine vorba de odăile fetelor, zâmbi Nick.

James încuviință serios din cap, de parcă Nick i-ar fi împărtășit cine știe ce mare secret.

– Voi ține minte asta.

Silindu-se să nu râdă, Nick se așeză pe marginea patului și își trase pe el cămașa de noapte mult prea mică care i se oferise

în seara de dinainte. Se ridică şi îşi strânse bine cămaşa, apoi se întoarse spre băiatul aflat de partea cealaltă a patului.

Acesta îl urmărea cu privirea, iar Nick observă că avea un aer foarte grav... În ochii lui căprui se citea prudenţă, lucru destul de rar la alţi copii de vârsta lui. Gândurile îi zburară din nou la Isabel: ce mult semăna băiatul cu sora lui.

– Cu ce te pot ajuta, Lord Reddich?

– Nimeni nu mă strigă aşa, scutură James din cap.

– Ar face bine să înceapă. Doar eşti contele de Reddich, nu este aşa?

– Ba da...

– Dar?

– Dar nu prea fac lucrurile pe care le fac conţii, zise băiatul muşcându-şi buza de jos. Nu sunt destul de mare pentru asta.

– Şi la ce fel de lucruri te referi?

– La lucruri de genul celor pe care le făcea tatăl meu.

– Ei bine, nici măcar *eu* nu cred că sunt destul de mare ca să fac ce făcea tatăl tău, zise Nick, apoi traversă camera şi se stropi pe faţă cu nişte apă rece din ligheanul pregătit dinainte pentru el.

Se întinse după un prosop din apropiere şi se şterse pe faţă, apoi se întoarse din nou spre băiat, care se aşezase între timp pe marginea patului şi îl privea atent.

– Bănuiesc că voi învăţa destul de curând ce înseamnă să fiu conte, spuse James, iar Nick băgă de seamă lipsa de entuziasm din vocea lui. Isabel spune că după ce vă veţi termina treaba în odaia cu statui, vom avea destui bani ca să pot merge la şcoală.

Nick încuviinţă scurt din cap, după care ridică cu mare pompă un vas pentru bărbierit de lângă lighean şi îşi săpuni faţa. Se duse apoi spre oglinda din celălalt colţ al odăii, ştiind că băiatul îi urmărea fascinat fiecare mişcare.

– Câţi ani ai?

– Zece.

La vârsta asta se schimbase totul şi pentru el.

Apucă un brici ascuţit de pe masă şi se făcu a nu băga de seamă privirea stăruitoare a băiatului. Cu o mână sigură, duse briciul la obraz şi spuse:

– Ştiai că fratele meu este marchiz?

James era absorbit de mişcarea lamei pe pielea lui Nick şi îi luă o vreme ca să priceapă ce îi spusese acesta. Când o făcu în sfârşit, tânărul conte tresări uimit:

– Serios?

– Serios, spuse Nick concentrat pe ce făcea. Şi a învăţat aproape tot ce ştie despre ce înseamnă să fie un marchiz la şcoală, adăugă el după câteva clipe.

Se aşternu tăcerea între ei, tulburată doar de sunetul apei care trecea peste briciul lui Nick. James se gândi bine înainte să întrebe:

– Dumneavoastră aţi mers la şcoală?

– Da, am mers.

– Şi v-a plăcut?

– Câteodată.

– Şi în celelalte dăţi?

Nick nu răspunse imediat, profitând de faptul că trebuia să aibă grijă ca să îşi cântărească bine răspunsurile. Ei doi semănau: şi el avusese parte de o poveste bizară, diferită de a celor de vârsta lui, de un viitor nesigur şi de un trecut nefericit. Nick se gândi cum îi părăsise mama lor, la zvonurile care se răspândiseră ca o molimă la scurt timp după plecarea ei... La felul în care tatăl lor se închisese în sine şi îi trimisese pe el şi pe fratele lui la internat, fără să le spună cum să se apere de vorbele grele cu care aveau să fie necăjiţi. Fiind cel de-al doilea fiu şi neavând nici un titlu nobiliar, Nick fusese ţinta celor mai crude jigniri; şi în astfel de zile grele, se refugiase în şcoală.

Asta se întâmpla înainte să înveţe cum să îşi folosească pumnii ca să-şi răzbune onoarea. Înainte să îşi dea seama că statura lui voinică şi forţa lui îi puteau deschide uşa către o viaţă mai bună decât cea pe care se aşteptase să o ducă în calitate de cel de-al doilea fiu al marchizului de Ralston.

Nu-i plăcuse prea mult la şcoală, însă lucrurile aveau să fie diferite pentru James. El nu era fiul unui marchiz slab de înger şi al unei marchize de o moralitate îndoielnică. Era conte şi avea să primească respectul cuvenit titlului pe care îl purta.

– Câteodată, trebuie să facem şi lucruri care nu ne plac. Asta înseamnă să fim bărbaţi.

James cugetă la cuvintele lui. Nick îl urmărea în oglindă, întrebându-se oare ce îi trecea prin cap tânărului conte. În cele din urmă, băiatul își ridică privirea și spuse:

– Mi-ar plăcea să fiu considerat bărbat!

– Atunci mă tem că va trebui să mergi la școală.

– Dar cum rămâne cu...

Băiatul se opri, iar Nick nu îi dădu ghes să continue. În schimb, începu să își usuce obrajii proaspăt bărbieriți și așteptă ca băiatul să rupă tăcerea.

– Cum rămâne cu fetele?

Nick se înduioșă și simți un val de căldură inundându-i pieptul când auzi tonul rugător al băiatului. Era îngrijorat pentru sora lui. Și, socotind cât de nechibzuită fusese aceasta în ultimele două zile, grija lui era îndreptățită.

Însă nu i-ar fi mărturisit asta băiatului nici în ruptul capului.

– S-ar părea că sora ta se descurcă destul de bine și singură.

James scutură din cap.

– Lui Isabel nu-i place să fie singură. S-ar întrista mult dacă aș pleca.

– Cred că ar înțelege că face parte din datoria ta.

Băiatul își mușcă din nou buza, un obicei drăguț de care colegiul Eton avea să îl scape pe dată, se gândi Nick, ușor dezamăgit.

– Dar cum rămâne cu îndatoririle mele de aici? Cu datoria pe care o am față de fete? întrebă James.

– James, Isabel și Lara vor fi aici când te vei întoarce. Și o vor duce mai bine după ce vei fi învățat cum să fii conte.

James scutură din cap cu putere.

– Ba nu vor fi, zise el și se opri o clipă ca să își adune gândurile. Nu o să le pot apăra cât sunt plecat la școală.

Nick tresări când îl auzi.

– Să le aperi, repetă el, silindu-se să pară liniștit. De ce anume ar trebui să le aperi? întrebă el, apropiindu-se de băiat.

– De... de tot, răspunse băiatul, uitându-se pe fereastră către întinderea verde a moșiei.

Nick își dădu numaidecât seama că James nu vorbea la modul general, ci îl măcina ceva anume. Și mai știa și că băiatul nu avea să își deschidă sufletul ușor.

– James, spuse el, încercând să nu îl sperie, dacă eşti îngrijorat de ceva, să ştii că te pot ajuta.

Băiatul se întoarse spre Nick şi privirea îi căzu pe cicatricea lui. Nick rămase uimit – nu din pricină că băiatul se zgâia la ea, ci pentru că era pentru prima oară când tânărul conte se uita cu adevărat la ei. După nici câteva clipe, băiatul îşi mută privirea spre umerii lui laţi, pe care cămaşa de noapte prea mică ce îi fusese oferită abia reuşea să îi cuprindă.

– Cred că m-aţi putea ajuta, zise în sfârşit băiatul, cu voce blândă. Sunteţi destul de bine făcut pentru asta.

Poate că ar fi zâmbit dacă nu l-ar fi tulburat atât de mult ce-i spusese James. Ştia că era uriaş, ceea ce era copleşitor pentru cei care nu îl cunoşteau.

– Nu a fost pericol din care să nu ies învingător!

Vorbele lui trufaşe erau numai pe jumătate adevărate; o ştia şi el, însă băiatul nu avea de ce să afle asta. James încuviinţă scurt, apoi zise:

– Vor avea nevoie de cineva care să le protejeze. Mai ales...

„Isabel", gândi Nick, când băgă de seamă cât de îngrijorat era James.

Oare să fi fost într-o primejdie chiar atât de mare? Oare o urmărea cineva? Oare se ascundea de cineva? Nick scrâşni din dinţi, copleşit de dorinţa de a o proteja. Îi venea să iasă în goană din cameră, să se ducă la ea şi să o scuture bine, până avea să îi spună ce se întâmpla cu ea. În ce naiba se băgase fata asta?

James şopti în sfârşit:

– Mai ales Georgiana.

Nick se trezi din visare. *Georgiana.*

– Cine e Georgiana?

– Guvernanta mea.

Ea era. O găsiseră.

Nick simţi din nou plăcerea vânătorii. Totuşi, se înfrână şi spuse liniştit:

– Şi de câtă vreme este guvernanta ta?

– Doar de câteva săptămâni. Dar se pricepe. Vorbeşte latina. Şi ştie multe despre ce înseamnă să fii conte.

Pentru că e sora unui duce.

– Dacă o să aibă nevoie de mine şi eu nu voi fi acolo?

Întrebarea atât de nevinovată îi distrase atenţia lui Nick de la descoperirea făcută. Oare de câte ori nu se întrebase şi el acelaşi lucru pe când fusese de vârsta lui James? Dacă mama lui avusese nevoie de el şi el nu îşi dăduse seama? Cum putea să o apere ţinând cont de faptul că nu ştia unde era? Clătină din cap ca să alunge gândul. Băiatul era îndrăgostit de guvernanta lui. Ori asta era cu totul altceva.

– Îmi închipui că ţi-e greu să-ţi imaginezi cum ar fi să fii departe de conac, dar sunt sigur că va fi bine şi fără tine.

James era gata să îl contrazică, aşa că Nick i-o luă înainte:

– E bine acum, nu-i aşa?

– Da, dar... dacă vine cineva după ea?

Vina încolţi în sufletul lui Nick. *Deja venise cineva după ea.*

– Va fi bine.

Măcar atât putea să îi făgăduiască băiatului. Nick îşi dădu seama că James voia să mai spună ceva. În schimb, băiatul îşi plecă privirea în pământ şi zise:

– Presupun că da. Poate că... dacă eu plec... aţi putea rămâne dumneavoastră? Ca să fiu încredinţat că vor fi în siguranţă.

Nick îl privi gânditor pe tânărul conte şi băgă de seamă că era la fel de îngrijorat pe cât fusese Isabel în seara de dinainte.

În ce naiba se băgaseră? Cine erau fetele astea? Să fi fost toate de viţă nobilă?

Trase adânc aer în piept. Dacă Isabel ţinea o casă plină cu fete de rang nobil, încălca vreo duzină de legi. Asta însemna că intrase într-un bucluc mare. Prea mare ca să o mai scoată din el.

Nick se duse să se îmbrace. Veşmintele îi fuseseră călcate şi îl aştepta o cămaşă curată de olandă. O ridică, apoi se întoarse spre James, care aştepta nerăbdător să îi răspundă:

– Voi rămâne cât să mă încredinţez că sunteţi toţi în siguranţă. Este bine aşa?

– Îmi daţi cuvântul?

– Da.

Băiatul, vădit uşurat, zâmbi cu gura până la urechi, amintindu-i de Isabel. Fără să vrea, Nick se bucură că James era fericit.

– Acum aşteaptă afară până mă îmbrac, după care îmi poți arăta unde faceți lecțiile. Mi-ar plăcea tare mult să o cunosc pe noua ta guvernantă.

Un sfert de ceas mai târziu, Nick îl urma pe James pe coridoarele de la etaj spre odaia de studiu.

– E în drum spre camera cu statui. Poate veniți să mă vizitați la prânz. Dacă credeți că v-ar plăcea, bineînțeles.

Băiatul nu se oprise din trăncănit încă de când ieşise la el pe coridor. Se părea că discuția pe care o purtaseră mai devreme îl liniştise şi, cu toate că Nick nu se prea pricepea la copii, se bucura să îl facă să mai uite de griji.

Griji care, de altfel, erau perfect îndreptățite, căci bărbatul care o căuta pe guvernanta lui era deja acolo.

Nick nu se lăsă împiedicat de remuşcări.

– Poate. Depinde cât voi fi reuşit să termin din treabă până atunci. Însă mă voi strădui.

James păru mulțumit de răspunsul primit şi încuviință scurt din cap, apoi îşi îndreptă atenția spre o uşă mare din apropiere, care, din pricina lemnului închis la culoare din care era făcută, trecea aproape neobservată de pe coridorul slab luminat. Băiatul împinse uşa, dând la iveală o odaie de studiu luminoasă şi primitoare.

Nick îl urmă, intrigat. Nu mai pusese piciorul într-o sală de studiu de mulți ani, aşa că locul i se păru deopotrivă străin şi cunoscut, începând cu cuvintele latineşti agățate pe zidurile odăii şi sfârşind cu mirosul de praf care îi stârnea amintiri vechi.

Într-un colț, Isabel stătea aplecată peste o construcție mare, pătrată, de sticlă, iar lângă ea se afla o femeie tânără, cu părul blond. *Georgiana*. Şi dacă nu ar fi avut postura unei fiice de duce – spatele drept, semeață, de neatins –, Nick ar fi recunoscut-o oricum. Avea tenul fratelui ei, buclele lui blonde, frumoase, care făceau ca femeile să leşine când trecea pe lângă ele şi ochii de un căprui de miere specific familiei Leighton. Fata se întoarse când James ură bună dimineața şi îl văzu numaidecât pe Nick. Aceasta se sili să ascundă faptul că o recunoscuse, dar îşi dădu seama că fata era înspăimântată. Atunci înțelese că Townsend Park

nu înhăța fete nevinovate, ci le salva. Georgiana era îngrozită de el. Mai mult ca sigur că știa cine era. Și dacă nu i-ar fi spus deja Isabel, cicatricea tot l-ar fi dat de gol, și mai mult ca sigur că știa că era prieten cu fratele ei.

Fata se scuză grăbită și ieși într-o odaie alăturată. El o privi îndepărtându-se de ei și i se puse un nod în gât.

Era măcinat de vină.

Nu îi plăcu deloc senzația.

Se întoarse hotărât spre Isabel, care purta o rochie de muselină gri și care își vârâse cu totul brațul și capul într-o cutie de sticlă. Părea că încearcă să prindă ceva...

–Of! Cum de te-am lăsat să... Fir-ar el să fie! Nici măcar nu ajung la el!

–Izzie, strigă James și fugi la ea, trăgând-o de mâna care îi rămăsese pe dinafară. Ce faci? O să-l rănești!

–Nu îi fac nimic, se auzi vocea ei din cutia de sticlă, așa că Nick se apropie și mai tare de ea, să vadă mai bine despre ce era vorba. Părea a fi o pădure în miniatură, plină cu pietre și verdeață.

O văzu pe Isabel dând la o parte frunze și pietre și, în cele din urmă, o creangă mai groasă. Întoarse apoi de câteva ori ceva ce aducea a o piatră mai mare, până reuși să o apuce bine.

–Te-am prins!

Se ridică apoi și zâmbi victorioasă. Câteva șuvițe brune scăpaseră din prinsoarea lor, făcând-o să arate ca o țărăncuță veselă. Nick își aminti numaidecât de seara anterioară, de sărutările ei proaspete și pline de dorință. O privi cum își ținea bucuroasă premiul sus, iar James, fiind atât de mic de statură, nu putea ajunge la el. Zâmbi.

Tânărul conte se ridică pe vârfuri și se întinse după el.

–Izzie! Dă-mi-l!

–De ce aș face-o? îl tachină ea, făcându-l pe Nick să o îndrăgească și mai tare. Eu l-am salvat. De drept, îmi aparține mie!

–Dar nici măcar nu îți plac țestoasele!

–Drept pentru care, frățioare, ar trebui să îmi fii de-a pururi recunoscător.

Râse și, privind dincolo de James, îl zări pe Nick. Acesta băgă de seamă că, în clipa în care dădu cu ochii de el, zâmbetul

îi dispăru de pe buze şi privirea îi rătăci prin odaie. *O căuta pe Georgiana.* O ascundea de el. Se înfurie pentru o clipă la gândul că nu avea încredere în el.

Oricum n-ar fi trebuit să se încreadă în el. Doar era pe cale să spună lumii despre ele.

Isabel îşi duse o mână la păr, iar Nick îşi dădu seama că era un semn că era speriată. Îşi coborî absentă braţul şi îi cedă lui James premiul dobândit cu atâta mândrie.

Îşi schimbase purtarea, iar el se simţea ca un intrus. Voia să o vadă pe Isabel cea zâmbitoare, cea fericită. Se săturase de femeia cu înfăţişare gravă. Îşi înclină capul şi spuse:

– Lady Isabel, încă o dată ne întâlnim... în împrejurări... bizare.

Ea făcu o plecăciune scurtă, mai mult ca să-i ocolească privirea, bănui el.

– Lord Nicholas. Dacă nu te-ai mai ivi aşa, pe nepusă masă, te încredinţez că nu ţi-aş părea chiar aşa de bizară.

– Nu am spus niciodată că ai fi bizară. Unică, da. Fascinantă, fără îndoială. Dar în nici un caz bizară.

Isabel se îmbujoră, iar Nick simţi cum îl străbate un fior de plăcere. Dorea să îşi dea frâu liber emoţiilor, însă îşi aminti că era şi James acolo. Se întoarse spre acesta şi, aşezându-se pe vine, îi zise:

– Îmi plac tare mult ţestoasele, Lord Reddich. Iar tu se pare că ai un exemplar tare frumos. Pot să văd şi eu?

James îşi ridică cu mândrie animalul de companie spre Nick, ca să fie examinat, iar acesta întoarse ţestoasa pe toate părţile, ca la o paradă.

– E un exemplar frumos.

James radia de fericire.

– Îl cheamă George. Ca pe rege.

– Sunt sigur că regele s-ar simţi onorat să ştie că aşa un specimen îi poartă numele.

– L-am găsit în pârâu. Eu şi Izzie i-am construit un vivariu. Ne-a luat câteva săptămâni ca să îl facem perfect.

Nick se uită în sus la Isabel. Îl fascina tot mai mult tânăra aceasta care era gata să petreacă atâta timp construind o locuință pentru o țestoasă.

– Chiar aşa? zise el fără să îşi ia ochii de la ea. Ce proiect minunat!

Isabel pufni vădit țâfnoasă şi îşi întoarse privirea de la el, încrucişându-şi brațele, ceea ce făcu ca rochia să i se întindă, lăsând să i se ghicească conturul sânilor.

Nick se strădui să nu se holbeze.

Ce sâni frumoşi avea!

– Da, dar dacă nu mutăm vivariul chiar acum, George va rămâne fără casă, zise ea, făcându-l pe Nick să se trezească din visare. Picură din acoperiş chiar în el.

James şi Nick se uitară la tavan, spre locul indicat de Isabel. Într-adevăr, era o crăpătură în acoperiş care amenința direct habitatul lui George.

– Ai putea foarte bine să rămâi, Lord Nicholas, spuse Isabel, şi Nick băgă de seamă cât de rece îi vorbise. Am avea nevoie de puterea unui bărbat.

Un simțământ primitiv puse stăpânire pe el când o auzi: recunoaşterea, în cel mai elementar mod posibil, a diferențelor dintre ei. Ştia că nu ar fi trebuit să se mândrească cu reacția lui lipsită de finețe.

– Socoteşti că sunt şi eu folositor la ceva, lucru care mă măguleşte teribil de tare, Lady Isabel.

Isabel zâmbi slab şi se întoarse din nou spre cutia uriaşă din sticlă. Nu era chiar aşa de rece pe cât voia să pară.

– Pune-l pe George acolo, îi spuse ea fratelui ei, arătând spre o masă joasă din celălalt capăt al sălii. Apoi vino să ne ajuți.

Se uită din nou spre tavan şi cugetă la ce puteau face. În cele din urmă se uită la Nick şi, arătând spre un colț îndepărtat al odăii, zise:

– Cred că acolo ar fi cel mai bine.

Acesta încuviință din cap şi se aşeză la un capăt al vivariului.

– Bănuiesc că nu îmi vei îngădui să îl chem pe Rock ca să ne ajute, nu-i aşa?

– Dacă aş fi avut nevoie de ajutor, St. John, aş fi chemat un lacheu, spuse ea şi se propti în partea cealaltă a cutiei.

– Bineînţeles că aşa ai face, răspunse el sec, în timp ce se gândea oare pe care dintre „lacheii" ei ciudaţi i-ar fi chemat.

Însă nu merita să se certe cu ea. Aşa că se propti cu umărul în vivariu şi împinse. Doamne Dumnezeule, cutia asta cântărea o tonă! Munci mai mult singur să mute vivariul, în timp ce Isabel îl îndruma cât putea spre noua locaţie, iar James îi privea, ţinându-l pe George strâns în braţe.

Apoi, cerul se prăbuşi peste ei. Sau aşa i se păru.

Pe când Nick îşi trăgea răsuflarea, aşteptând ca Isabel să se declare mulţumită de locul în care mutaseră cutia, se auzi un bubuit în spatele lui. Când auzi zgomotul, se răsuci şi văzu că ditamai bucata de tencuială din tavan se prăbuşise chiar în locul în care se aflaseră cu toţii mai devreme. Un nor de praf marca traiectoria parcursă de porţiunea de tavan umedă, îmbibată de ploaia de peste noapte. Rămaseră cu ochii la stricăciuni şi se aşternu o tăcere adâncă, întreruptă doar de oftatul lung al Isabelei.

– Bănuiesc că, mai devreme sau mai târziu, tot avea să cadă. Acum înţelegi de ce am încercat să repar acoperişul ieri, Lord Nicholas? Se întoarse spre James şi-i spuse: Du-te la guvernanta ta. Nu cred că veţi mai folosi sala de studiu azi.

Băiatul o privi printre gene, cugetând la ce îi spusese. Din câte se părea, îl ispitea o după-amiază petrecută cu guvernanta lui în afara sălii de studiu. Aşa că îl puse pe George în vivariu şi o rupse la fugă din cameră, lăsându-i pe Nick şi pe Isabel să se îngrijească de dezastru.

Nick privi cum ţestoasa se ivi din carapace şi muşcă o bucată mare dintr-o frunză din apropiere, mestecând-o leneş, neafectată de agitaţia de afară.

Ce bine era să fii ţestoasă!

Se întoarse spre Isabel care se holba la gaura din tavan. Apoi văzu o lacrimă singuratică care îşi făcu apariţia în colţul ochiului ei şi îi alunecă în jos pe obraz. Isabel o şterse atât de rapid, că ai fi zis că nici nu s-a întâmplat.

Dar el o văzuse.

„La naiba!"

– Isabel..., zise el cu o nehotărâre deloc caracteristică lui.

Ea trase adânc aer în piept şi îl privi în ochi.

– Nu mai putem face mare lucru acum, nu e aşa? Putem doar să sperăm că ploaia se va opri înainte să fim nevoiţi să construim o baie aici.

Nick îşi dădu seama cât de mult o admira. Toate celelalte femei pe care le cunoscuse – începând cu mama lui şi sfârşind cu cele cu care îşi împărţea patul noaptea – s-ar fi folosit de lacrimile lor ca să îl manipuleze.

Ea, în schimb, le ascundea. Ceea ce o făcea şi mai deosebită.

Îi venea să o tragă la pieptul lui. Să îi ofere o şansă să lase garda jos. Oare câte poveri îi apăsau pe suflet? Nu o învinovăţea că se simţea copleşită. Însă ştiu şi fără să îi spună ea că nu ar fi vrut să i se amintească de lacrima pe care tocmai o vărsase, aşa că Nick nu spuse nimic.

– Cele mai renumite familii din Londra îşi construiesc camere de baie. Şi cheltuiesc o mică avere pentru ele. Aţi fi printre cele mai la modă case dacă aţi avea una.

Isabel îl privi plină de uşurare şi recunoştinţă deopotrivă.

– În cazul acesta, bănuiesc că suntem tare norocoşi că avem un acoperiş care le împacă pe toate, zise ea, şi se puse să râdă într-un fel care îl aţâţa pe Nick.

El îşi îngădui să i se alăture. Râseră amândoi îndelung, bucurându-se de tovărăşia lor şi eliberându-se parcă de griji. După ce îşi potoli pofta de râs, Nick avu o revelaţie: o plăcea. Chiar mai mult decât ar fi dorit să recunoască.

Un gând care îl făcu să se trezească din visare. Unul care avea inevitabil să îi provoace durere. Sau să-i aducă o pereche de căţuşe. Îşi drese glasul.

– Mă miram eu de ce şi-ar face James griji pentru siguranţa ta. Dar acum văd că avea dreptate. Primejdiile par să se ţină scai după tine.

Isabel se încruntă.

– James e îngrijorat pentru siguranţa mea?

– Pentru tine, pentru guvernanta lui, pentru Lara... pentru toate *fetele*, cum vă spune el.

Ea îşi întoarse numaidecât privirea.

– Isabel, ai vrea să-mi spui ceva?

„Spune-mi!" Voia să o facă să mărturisească. Atunci ar fi făcut tot ce îi stătea în putință ca să îi apere. Dar trebuia să aibă încredere în el.

Isabel nu spuse nimic, bineînțeles. Străbătu în schimb odaia și luă o găleată pentru gunoi în care să pună bucățile mari de tencuială care se răspândiră prin toată odaia când căzuse tavanul.

– Isabel... te pot ajuta, zise el, cu toate că știa prea bine că nu ar fi trebuit să spună așa ceva.

– De ce crezi că am avea nevoie de ajutor? îi răspunse ea pe un ton aparent voios, dar Nick simți încordarea care se ascundea în spatele cuvintelor ei. O cunoștea prea bine ca să îi scape așa ceva.

Se lăsă pe vine lângă locul în care se oprise ea ca să strângă bucățile de tavan căzute. El o prinse de încheietură, zăbovind pe fâșia de piele dintre mănușă și mânecă.

– Nu insista să mă ții la distanță. Îmi dau seama că ceva nu e în regulă.

Isabel îi privi mâna, apoi îl privi în ochi, rece și hotărâtă.

– Nu eu sunt cea insistentă, milord. Și tot ce nu e în regulă aici e un acoperiș prin care curge apă și un oaspete care ne stă pe cap. Nu te mai strădui să ne înțelegi. Nu suntem problema ta, Lord Nicholas. Ne-ai face un mare bine amândurora dacă nu ai mai pretinde că am fi, zise ea, după care se așternu tăcerea între ei. Isabel își trase mâna dintr-a lui și se apucă din nou de strâns. Sunt în stare să am grijă de noi. Așa cum am făcut mereu.

Câtă durere se ascundea în spatele acelor vorbe!

– Nu am spus niciodată că nu ai fi în stare.

Isabel se întoarse spre el și spuse pe un ton sever:

– Ba da, ai zis. Așa zic toți. Dar mă îngrijesc de conac de ani de zile. De una singură. Și o voi face și după ce vei fi plecat. Mă voi ocupa de acoperișul prin care curge apa și de micuțul conte și de toate celelalte!

Pieptul i se ridica și îi cobora cu mișcări scurte, scoțând la iveală deznădejdea care o încerca, iar Nick spuse primul lucru care îi veni în minte. Cel mai nepotrivit pe care l-ar fi putut rosti:

– Lasă-mă să te ajut.

Isabel îl pironi cu privirea, răsuflând furioasă:

– Vrei să mă ajuți? Evaluează odată statuile alea nenorocite!

Isabel îi întoarse încă o dată spatele și își încleștă pumnii, nervoasă.

Se petrecea ceva în casa asta. Înfruntase inamici mai ticăloși decât și-ar fi putut închipui cineva, bărbați care puteau să provoace durere cu o precizie uimitoare. Femei la fel de reci și de mârșave ca orice bărbat. Ticăloși incredibil de bogați și de puternici. Era ferm convins că putea să înfrângă orice demon cu care se confrunta Isabel, că o putea salva. Că putea salva moșia. Nu se îndoia câtuși de puțin de asta.

Dar nu știa de ce conta atât de mult pentru el să o facă.

Oare ce avea femeia aceasta, casa aceasta, locul acesta.... de îl făceau să își dorească să rămână, când toată viața căutase mereu aventuri noi și fugise mâncând pământul de orice ar fi însemnat trăinicie sau răspundere? De orice posibilitate de a rămâne prea mult timp într-un singur loc?

Nu avea de gând să o părăsească. Nu înainte să se încredințeze că erau toți la adăpost de orice demoni malefici cu care se luptau.

Trebuia doar să o convingă să îl lase să facă ce știa el mai bine să facă.

Unul dintre ei trebuia să înceteze cu minciunile. Așa că îi spuse adevărul. Sau măcar o parte din el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Isabel! Știu despre fete.

Capitolul 11

Lecția numărul patru:
Faceți-vă aliați.

Curtarea gentilomului ales e ca mersul la război. Veți avea nevoie de o strategie superioară, de tactici eficiente și de o companie de bărbați (sau femei) care să vă asigure victoria. Se impune să formați alianțe înțelepte, de care va depinde succesul vostru! Gândiți-vă la prieteni, la membri de familie, la servitori

şi la orice altă persoană care v-ar putea ajuta să vă îndepliniți planurile. Nu luați în derâdere puterea unei gazde primitoare; un gentilom adevărat nu va ignora niciodată un apropo mai... delicat de a vă invita la vals în timpul unui bal, care e la un pas distanță de o plimbare prin grădină... Iar din grădină până la capelă şi la altar nu mai e mult deloc!

Pearls and Pelisses
Iunie 1823

Casa Minerva fusese descoperită, şi totuşi Isabel era liniştită.

Nu se aşteptase ca lucrurile să decurgă aşa... Dimpotrivă, se gândise că urma să fie cuprinsă de panică sau că avea să dezmintă totul, să râdă de descoperirea lui şi să îşi vadă de treburile ei ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic.

Însă atunci când Nick o privise drept în ochi şi îi mărturisise că ştia, de parcă i-ar fi vorbit despre vremea de afară, Isabel se simți mai degrabă uşurată, decât panicată. Obosise să se tot ascundă de el... să aştepte ca el să le descopere, într-un fel sau altul, secretul. Acum că se gândea mai bine, fusese o prostie din partea ei să îşi închipuie că ar fi putut să îi ascundă adevărul.

– Ai un valet femeie, un lacheu femeie şi un ajutor de grăjdar femeie.

Ea se ridică şi îşi scoase mănuşile care i se stricaseră de la ipsosul pe care îl tot adunase, şi zise:

– Am şi un *grăjdar* femeie.

– Ai o casă plină cu femei, spuse el fără să ia în seamă faptul că îl corectase.

– Nu în totalitate.

– Câte sunt mai exact, în total?

– Toate, mai puțin o persoană, răspunse ea după un scurt răgaz.

Nick se întoarse cu fața de la ea, ceea ce îi scoase în evidență cicatricea care îi brăzda chipul alb şi evident frustrat. Îşi duse mâinile la ceafă şi se uită la tavan.

– Fratele tău.

– *Contele*, sublinie ea cu hotărâre titlul pe care îl purta fratele ei.

– Contele care are zece ani.

– Ce contează? Tot conte e!

– Contează, pentru că asta înseamnă că nu are cine să vă apere!

Cuvintele lui zguduiră odaia, uimind-o pe Isabel cu forța lor. Se mânie dintr-odată. Se mânie pentru că Nick spunea adevărul. Se mânie pe tot și pe toate. Pe Nick, care o știa de mai puțin de trei zile și pe faptul că insista că avea nevoie de protecție. Pe ea însăși, pentru că nu se putea îngriji de fratele ei sau de fete.

– Crezi că nu pricep în ce necazuri am intrat? Că nu știu ce primejdii ne pasc? Că nu am căutat să găsesc o altă cale? Dar nu există altă cale!

O podidiră lacrimile, năvalnice și furioase.

– Nu ți-am cerut niciodată ajutorul, Lord Nicholas. Nu ți-am cerut să mă aperi.

În ochii lui albaștri se citea frustrarea.

– Știu, Isabel. Nu ai îndrăzni să îmi ceri să te ajut. Ți-e prea teamă să-ți arăți slăbiciunea.

– Poate că nu îți cer ajutorul pentru că, adesea, trebuie să fim protejate chiar împotriva bărbaților. Asta nu ți-a trecut prin cap?

Nici nu o spuse bine că fu cuprinsă de remușcări. Nu merita să îi vorbească așa. Nu era ca alți bărbați. Și o știa bine.

Așa cum știa că era de mii de ori mai primejdios decât ceilalți.

– Îmi cer iertare.

El o privi îndelung.

– Mi-a fost destul de ușor să îmi dau seama că sunt femei... Dar cine sunt? Și ce caută aici?

– Doar nu-ți închipui că eu chiar ți-aș spune asta, scutură ea din cap.

– Sunt infractoare?

– Sunt convinsă că pe unele le-ai considera infractoare. Știa că nu era cinstit din partea ei să se poarte așa. Dar nu se putea opri. O fascina modul în care lordul își încleștа și descleștа ușor pumnii. Iar unele dintre ele sunt pur și simplu fete care trebuiau să scape...

– Poți să ajungi în temniță dacă ascunzi infractori, Isabel.

Ea nu răspunse.

– S-ar putea să vină cineva să întrebe de ele. De asta le ții ascunse aici.

Nick începea să pună totul cap la cap, dar nu avea să-i ofere satisfacția de a mărturisi că avea dreptate.

– Statuile. Grija ta pentru bani. Nu e vorba doar de James, ci și de ele.

– N-am spus niciodată că aș avea nevoie de bani doar ca să meargă James la școală.

– Bineînțeles că nu. Doar că ai omis să spui tot adevărul.

– Asta nu te privește.

– Ba s-ar părea că mă privește și pe mine.

– Nu ți-am cerut-o niciodată.

El nu-i răspunse. În schimb, se întoarse și privi pe fereastră, spre moșia asupra căreia se abătuse furtuna. Se uita spre hambar, așa că Isabel îi vedea doar partea cu cicatricea, ce părea mai vizibilă în lumina mohorâtă a dimineții și în tăcerea care se așternuse între ei. Nu spuse nimic vreme îndelungată, uitându-se doar la peisajul de afară, până când Isabel simți că avea să-și piardă mințile. În cele din urmă, Nick îi spuse:

– Poți avea încredere în mine.

Încredere. Ce cuvânt frumos.

Bărbatul avea ceva aparte: forța, onoarea pe care le emana prin toți porii, răbdarea de care dădea dovadă, faptul că era atât de cinstit cu ea și speranța pe care o promitea, toate acestea trezeau în ea dorința arzătoare de a crede în el. Să îi încredințeze lui tot ce avea – încrederea, credința, fetele, conacul – și să îi ceară ajutorul.

Însă nu putea să o facă.

Știa cum aveau să decurgă lucrurile.

Firește, credea că o putea ajuta. Că putea fi protectorul ei. Fără îndoială că ideea aceea trezea în el un fel de dorință bărbătească de a proteja... însă văzuse ce se întâmpla când bărbații care spuneau cuvinte dulci și te îmbrățișau cu brațe puternice se plictiseau. Când se săturau de nevoile femeilor din viața lor. Privise neajutorată cum tatăl ei o părăsise pe mama ei, lăsând-o singură, cu o moșie dărăpănată și o inimă frântă. Dacă s-ar fi bizuit pe el acum, plecarea lui ar fi distrus-o.

– Tu m-ai adus în lumea voastră, Isabel, fie că-ți place sau nu. Sunt îndreptățit să știu ce se petrece.

Nu își putea îngădui să aibă încredere în el. Oricât de mult și-ar fi dorit să o facă. Sau oricât de mult ar fi încercat forța, siguranța de sine... și sărutările lui să o înduplece.

Bărbatul acesta era mai primejdios decât ar fi fost legiuni întregi de bărbați de teapa tatălui ei.

Isabel clătină din cap.

– Să înțeleg că nu-mi vei spune.

– Nu, zise ea hotărâtă.

– Nu ai încredere în mine.

„Dar îmi doresc să am."

– Nu... nu pot.

În clipa aceea, ochii îi licăriră furioși și periculoși, iar ea își dori să nu fi rostit cuvintele acelea. Se apropie de ea și îi spuse cu voce joasă și gravă:

– Îți dai seama că voi afla de unul singur, nu-i așa? Sunt un vânător grozav.

Isabel nu se îndoia de asta. Dar nu avea să îl lase să își dea seama de asta.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Nu ai de-a face cu o colecție de statui. Doar nu te aștepți să vină să îți povestească tot!

– Nu ar fi primele femei care ar face-o, zise el și zâmbi strengărește.

Isabelei nu îi plăcu ideea că alte femei i se destăinuiau. Nu spuse nimic.

– Deci, așa rămâne... Izzy?

Se simți goală și expusă când îl auzi spunându-i așa cum obișnuia să fie alintată în copilărie. Nu îi plăcea deloc. Apoi ridică apoi din umeri și zise:

– Așa se pare.

– Minunat! Atunci, să înceapă vânătoarea!

– Asta ușurează lucrurile, nu-i așa?

– Fără îndoială că fetele vor fi fericite că nu trebuie să se mai ascundă în preajma lui.

Isabel privi când la Gwen, când la Jane, încredințată că își pierduseră mințile.

– Cred că nu ați priceput cum stau lucrurile. Nu e un lucru bun. Lordul Nicholas știe că avem o casă plină de femei care se ascund aici. Știe de Casa Minerva. Nu e de bine.

Scoase un teanc de hârtii și o călimară cu cerneală dintr-un sertar de bucătărie mic și se așeză la masa mare din mijlocul odăii.

– Trebuie să vă găsesc o locuință. Vă mut pe toate de la Townsend Park, până se liniștesc apele. Sunt sigură că pot găsi vreo șase case dispuse să ia în primire o fată sau două.

Se lăsă tăcerea, întreruptă doar de sunetul peniței care zgâria hârtia. Gwen și Jane se priviră una pe cealaltă, apoi o priviră amândouă pe Kate, îndemnând-o parcă să vorbească:

– Isabel... poate că nu ar fi bine să te pripești chiar așa...

– Nu mă pripesc deloc. Așa e *înțelept* să facem. Lordul Nicholas știe că avem o casă plină de femei și, mai devreme sau mai târziu, va afla cum ați ajuns aici. Și apoi ce credeți că are să se întâmple? Oare Margaret ar primi o fată sau două?

– Margaret a locuit aici. Firește că ar lua câteva fete la ea. Dar chiar e necesar? De ce să nu așteptăm până vindem statuile și apoi să mutăm pe toată lumea?

Isabel scutură din cap.

– E prea târziu pentru asta.

– Doar nu crezi că lordul Nicholas ne-ar da de gol? zise Kate neîncrezătoare.

– Ba exact asta cred, spuse Isabel, fără își ridice nasul din hârtii. De ce ne-ar lua partea?

– Ba nu, spuse Kate. Nu pot să cred așa ceva.

Gwen o sprijini:

– Prostii! Se vede că e un om bun...

Isabel se opri din scris și o privi.

– De unde știi tu asta? Nici măcar nu l-ai cunoscut!

– Ei bine, l-am *văzut*. Și l-am auzit vorbind cu tine. Și vrea să ne ajute... Mie mi-e de-ajuns.

– Ba nu, răspunse Isabel, clipind des.

– Cred că Gwen încearcă să spună că pare a fi un om bun, zise Jane cu băgare de seamă. Dacă stăm să ne gândim bine, a venit

să evalueze colecția de statui de marmură doar pentru că l-ai invitat. Un om atât de generos rareori îți vrea răul.

– Un om atât de generos îți vrea aproape *întotdeauna* răul! Ce știm noi despre el? Ar putea fi oricine! Ar putea fi... Isabel se opri, gândindu-se la cea mai rea variantă posibilă. Fetele o priviră cum se chinuiește, și începură să zâmbească.

– Da? o îmboldi Jane.

– Ar putea fi un bărbat care caută femei pe care să le oblige să își vândă trupurile! spuse Isabel și ridică dramatic un deget, ca să își sublinieze ideea. Un codoș!

Jane oftă. Kate își dădu ochii peste cap.

– Nu e un codoș, Isabel. E un om cumsecade, care se întâmplă să vrea să ne ajute.

– Și care mai e și unul dintre lorzii din Londra pe care toate femeile ar vrea să pună mâna, nu uitați, adăugă Gwen.

– Așa e, încuviință Kate.

Era rândul Isabelei să mârâie.

– Of, cât îmi doresc să nu fi auzit niciodată de revista aia ridicolă. Așa nu m-aș fi băgat în toată treaba asta de la bun început! Se uită când la o fată, când la alta, și bagă de seamă că toate o priveau cu subînțeles. Dumnezeule mare! Socotiți că ar trebui să încerc să pun mâna pe el!

– Poate că ai putea să *încerci* să aplici una dintre lecții. Poate lecția a treia? spuse Gwen, plină de speranță.

– Să îi fac curte lordului Nicholas St. John nu e o soluție rezonabilă pentru necazurile noastre!

Jane îi spuse pe un ton hotărât:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Isabel! Vorbim de un gentilom generos, înstărit...

– Și chipeș, se bagă Gwen.

– Fie. Vorbim de un gentilom generos, înstărit și *chipeș*, care se pare că vrea să dea dovadă de bunătate față de tine și să îți ofere ajutorul – în ciuda încercărilor tale de a-l face să renunțe –, căruia se pare că îi pasă de necazurile tale și care, dacă e să fim cinstite, ar putea să te scape de ele. Din câte îmi dau seama, cea mai bună cale ca să scăpăm de necazurile noastre e să-i faci curte lui St. John.

– Ca să nu mai pomenim că nu prea mai ai de ales, zise Kate. Dacă vrei să ții în continuare Casa Minerva... și să îi păstrezi secretul, atunci altă șansă nu ai.

Isabel se uită când la valetul ei, când la grăjdarul ei.

– Parcă nici una din voi nu voia să aibă de-a face cu revista asta ridicolă și cu regulile ei prosteşti!

Măcar avură bunul-simț să se rușineze.

– Asta era înainte ca revista să devină cea mai bună variantă de a avea și pe mai departe un acoperiș deasupra capului, spuse Jane.

Isabel le certă:

– E un gentilom înstărit care se întâmplă să îi cunoască pe cei mai de vază oameni din Londra! Dacă îl știe pe tatăl tău, Kate? Sau pe bărbatul de la care ai furat, Jane?

Kate scutură din cap, neîncrezătoare:

– În primul rând, mă îndoiesc că lordul tău cel chipeș îl cunoaște pe bruta de taică-meu. Și apoi, mă gândesc că dacă totul va decurge conform așteptărilor noastre, nu va trebui să îmi fac griji din pricina asta.

– Nu e lordul *meu* chipeș sau orice altceva! spuse Isabel.

– Nu asta încearcă Gwen să spună, o necăji Kate, făcându-le pe Jane și Gwen să râdă înfundat.

Lui Isabel îi venea să le sugrume pe toate trei. De ce *nu* luau în serios toată treaba asta? Casa Minerva rămăsese secretă atât de mult timp tocmai pentru siguranța lor! Pentru ele se spetise atât ca să le ascundă locația și identitatea!

Kate vorbi prima:

– Isabel, știm că ți-ai petrecut o mare parte din viață încercând să ne ocrotești. Ne-ai oferit mai mult decât ocrotire: ne-ai dat curaj și ne-ai făcut să avem încredere în noi și în oameni. Nu este vorba că nu ținem cont de ceea ce simți, doar că trebuie să îți dai seama că ar fi nevoie de mai mult decât un singur bărbat care știe...

– Doi bărbați, o corectă Isabel.

– Că ar fi nevoie de mult mai mult decât doi bărbați care știu despre Casa Minerva și... taina ei... ca să ne distrugă.

– Nu ar fi nevoie de foarte mulți în plus.

– Nu vom pleca, zise Kate.

– Ba o veți face, zise Isabel hotărâtă.

Kate adoptă un ton grav:

– Ei bine, nu pot să vorbesc în numele celorlalte, dar eu nu voi pleca.

Vorbise din suflet. Isabel își dădu seama de asta când se uită în ochii verzi ai fetei. Kate fusese cea mai tânără fată care sosise la Casa Minerva. Avea doar paisprezece ani când urcase treptele de piatră late ale conacului, însoțită de un câine râios. Bătuse la ușă cu capul sus. Isabel îi deschisese și, după ce aruncă o singură privire la expresia ei hotărâtă, se convinsese că fata trebuia să rămână acolo.

Cinci ani mai târziu, Kate se dovedise a fi o locuitoare valoroasă a Casei Minerva. Fetele erau încurajate de puterea ei. Inspirate de sârguința cu care muncea. Nici una dintre fete nu era mai loială ca ea și, când o văzu acum la fel de hotărâtă pe cât fusese și la paisprezece ani, Isabel fu încredințată că ar fi trecut și prin furcile caudine ca să le salveze pe oricare din ele. Așa că lăsă penița din mână.

– Deci, zise Kate, ce-ar fi să ne spui ce crezi cu adevărat despre lordul Nicholas?

Întrebarea ei răsună ca un ecou, iar Isabel își coborî privirea la masa zgâriată în jurul cărora se adunaseră. În timp ce chibzuia ce să răspundă, descoperi o tăietură destul de adâncă în lemn și se întrebă oare ce o cauzase.

– Eu...

Chiar așa, oare ce *credea* despre el?

Dacă era să fie cinstită, bărbatul nu făcuse nimic ca să îi merite neîncrederea.

În afară de faptul că îi salvase viața de două ori, o ajutase cu statuile, se împrietenise cu fratele ei și se oferise să le ocrotească pe toate.

Și apoi o sărutase.

Într-adevăr, în decurs de trei zile, făcuse mai multe ca să îi câștige încrederea, decât oricare alt bărbat în toți cei douăzeci și patru de ani ai ei.

Oftă. Nu știa ce să mai creadă.

– Cred că îmi... cam place.

Chiar atunci, Rock şi Lara intrară râzând veseli în bucătărie, scutind-o pe Isabel de obligaţia de-a spune mai multe. Lara era înfăşurată în pelerina uriaşă a lui Rock, pe care o dădu jos în timp ce acesta închise bine uşa în urma lor, alungând vântul şi ploaia care păreau să nu mai contenească.

Lara se uită la celelalte femei şi văzu cât de serioase păreau.

– Ce s-a întâmplat?

– Lordul Nicholas a descoperit ce ascunde Casa Minerva, răspunse Jane.

Lara îşi dădu la o parte părul de pe faţă, storcându-l de apă, după care zise:

– Cum aşa?

– Ştie de ieri, spuse Rock în timp ce îşi scotea pălăria.

Isabel se gândi că ar fi trebuit să fie surprinsă, însă nu era.

– E numai vina mea. Dacă nu i-aş fi invitat aici...

Lara scutură din cap.

– Ba nu, Isabel. Dacă nu i-ai fi chemat aici, nu am avea nici o şansă să salvăm Casa Minerva.

– Vrea să ştie tot.

– Şi ce vei face? o întrebă verişoara ei.

– Nu ştiu.

– A hotărât că îi place de el, se băgă Kate.

– Kate! o mustră Isabel şi roşi, uitându-se la Rock, care se făcu că nu băgase de seamă comentariul.

– Ce minunat! zise Lara, vădit bucuroasă. Şi cu ploaia asta, o să-ţi fie şi mai uşor să pui mâna pe el!

Rock tuşi la auzul cuvintelor, iar lui Isabel i se păru că bărbatul ar fi vrut să se retragă.

– Nu vreau să pun mâna pe el, îl încredinţă ea.

– Nu mă priveşte, spuse el şi zâmbi uşor.

Isabel se cutremură.

Se aşternu tăcerea, iar ea se întrebă dacă nu cumva o credeau cu toţii o zănatică. Nu se mai îndoise niciodată atât de tare de ea însăşi. Şi nu îi plăcea deloc nehotărârea aceasta pe care se părea că o generau bărbaţii.

– Dacă îmi permiți, spuse atunci Rock și, dacă nu ar fi fost atât de cufundată în gândurile ei, Isabel mai că ar fi râs de șovăiala lui.

Se resemnă și făcu un semn leneș cu mâna:

– Chiar te rog. Se pare că toată lumea are ceva de zis despre asta.

– Bănuiesc că nu i-a picat prea bine purtarea voastră secretoasă.

– Așa este. De fapt, m-a amenințat că va descoperi adevărul de unul singur. Isabel apucă un biscuit de pe farfurie și continuă: Nu pricep de ce nu vrea să lase lucrurile așa cum sunt.

Rock râse ușor.

– Nick nu e omul care să lase lucrurile așa cum sunt. Mai ales când vine vorba de femei frumoase.

Isabel începu să protesteze, însă el nu o băgă în seamă:

– E supărat că nu vrei să-i împărtășești secretele, pentru că, dacă nu le cunoaște, nu le poate păstra.

– Cum pot ști că le va păstra?

Rock se trase în spate, ca și când ar fi primit o lovitură.

– I-ai spus cumva să o facă? întrebă el.

– Se prea poate să îi fi spus, spuse Isabel șovăielnic.

– Ei bine, îmi închipui că nu a primit prea bine rugămintea.

– Așa e.

– Sunt câteva lucruri de care nu mă îndoiesc, Lady Isabel. Unul din ele este că dacă lordul Nicholas St. John îți jură credință, atunci să fii sigură că își va respecta cuvântul dat.

Vorbele lui o întristară puțin:

– Nu m-am îndoit niciodată că...

– Eu aș zice că ai făcut-o, Isabel, zise Lara. Domnule Durukhan, ai dori o ceașcă cu ceai?

– Mi-ar plăcea tare mult niște ceai, domnișoară Caldwell. Mulțumesc, zise Rock, concentrându-și toată atenția asupra ei.

Isabel o privi pe verișoara ei turnându-i ceai lui Rock, privindu-l pe acesta și zâmbindu-i galeș. Când văzu că și bărbatul îi răspunde la zâmbet, Isabel simți o zvâcnire în piept. Tânjea și ea la o clipă din aceea plină de drăgălășenie. Era ceva ispititor în idila care părea să se înfiripe între cei doi. Însă totul se sfârși într-o clipită. Rock se întoarse către Isabel și zise:

– Firește, va trebui să faci cum socoți că este mai bine pentru căminul și oamenii dumitale, Lady Isabel. Însă ai face bine să ții minte că Nick este un aliat de nădejde. Și înțelege însemnătatea secretelor. Nu i-ar plăcea să afle că am spus asta, însă are și el secretele lui.

Isabel nu păru deloc surprinsă. Lordul Nicholas St. John avea ceva fascinant, un aer misterios care îl înconjura, un întuneric pe care îl simțise de aproape când o ținuse în brațe. Era ceva ce i se păruse cunoscut. Ceva ce o făcea să creadă că, după atâția ani în care fusese încredințată că se lupta cu lumea întreagă, apăruse cineva care părea că înțelegea prin ce trece. Care putea să o ajute.

Poate că totuși se putea încrede în el. Asta dacă nu îl îndepărtase de tot.

– Cred că l-am înfuriat destul de tare.

Rock îi zâmbi încurajator.

– Nick nu e genul care să țină supărarea.

– Îi voi spune totul. Toți își ațintiră privirea asupra ei. Nimeni nu scoase un cuvânt. Vă dați seama că lucrurile se vor schimba complet, nu-i așa? Odată ce va afla, nu mai pot desface nimic. Isabel trase aer adânc în piept, pregătindu-se parcă pentru bătălie: Nu o fac pentru mine. O fac pentru Casa Minerva. Pentru James. Pentru moșie. Nu pentru mine.

Trebuia să creadă asta. Altfel risca să își piardă mințile.

Lara se întinse peste masă și o prinse de mână.

– Ne poate ajuta.

Ea își privi câteva clipe verișoara, după care se întoarse către Rock, care o întâmpină cu o privire gravă, întunecată. Acesta se uită cu atenție la ea, parcă încercând să își dea seama ce fel de om era. În cele din urmă, încuviință cu o mișcare a capului.

– Ești exact tipul de femeie de care are nevoie.

– Oh! Nu, eu nu...

Roși.

– Poate că nu, îi luă el partea. Și totuși ești.

Simți un gol în stomac când îl auzi și începu să se agite. Dar nu mai putea da înapoi. Își îndreptă umerii și o apucă spre ușă, cu gândul să îl găsească pe Nick.

– Isabel! o strigă Gwen.

Se întoarse, iar bucătăreasa îi spuse:

–Arată-i că te interesează munca lui. Gentilomilor le plac doamnele care le împărtăşesc pasiunile.

–Tot din *Pearls and Pelisses* ai scos-o şi pe asta? râse ea.

–Până acum a funcţionat, zâmbi Gwen.

–O, da, merge de minune, răspunse Isabel sarcastic.

–Păi chiar ar funcţiona dacă ai urma mai cu atenţie sfaturile. Şi să nu-ţi fie frică să te apropii de el!

–Am plecat, zise ea dându-şi ochii peste cap.

Gwen încuviinţă scurt din cap şi îi strigă:

–Mult noroc!

Isabel se întoarse şi se gândi cât de mult i-ar fi plăcut ca revista aia să fi scris şi *Zece căi de a-ţi cere iertare de la lorzii pe care Londra vrea să pună mâna*.

Din păcate, de data aceasta era pe cont propriu.

Capitolul 12

Lecţia numărul cinci:
Preocupaţi-vă de preocupările lordului ales.

Odată ce aţi stârnit curiozitatea lordului ales într-o primă întâlnire, este vremea să vă dovediţi o companioană de nepreţuit şi să îl însoţiţi oriunde îl poartă aventurile lui. Ca orice bărbat de valoare, acesta va etala preocupări masculine, însă nu uitaţi că există întotdeauna o cale de a vă face un rost, în pofida feminităţii voastre.

Lordul ales este pasionat de cai? Poate că i-ar plăcea o pătură brodată pe care să încalece!

Şi să nu vă fie frică, dragi cititoare, să staţi aproape de el!

Pearls and Pelisses
Iunie 1823

Isabel se opri la intrarea în odaia cu statui şi îl privi pe Nick muncind.

Furtuna învăluise totul într-un verde pal, nepământesc. Tunetul şi urletul vântului de afară ascunseseră sunetul paşilor ei, aşa că îl putea privi nestingherită cum munceşte. Fie că era din pricina luminii sau a încordării lui ori poate din pricina a ceea ce se afla în odaie, Nick i se păru uriaş, chiar şi când stătea aplecat deasupra carnețelului lui, scrijelind ceva despre o statuie de lângă el.

Nu mai întâlnise un bărbat ca el. Era lat în umeri şi puternic. Oricine l-ar fi zărit întâmplător în încăperea aceea, ar fi jurat că seamănă cu statuile acelea vechi şi minunate, create parcă în onoarea formei perfecte.

Până şi ele păreau pipernicite în fața lui. Avea umerii lați, picioarele lungi şi forme viguroase. Isabel privi la bucla grea care i se lăsase pe frunte, oprindu-se între frunte şi rama argintie a ochelarilor. Era prima oară când îl vedea cu ochelari, care păreau nelalocul lor pe chipul acestui bărbat intimidant, dar care îl făceau şi mai ispititor.

Gândul o uimi până şi pe ea. De când i se păreau ispititori ochelarii?

Când devenise *el* atât de ispititor?

Se agită, gândindu-se la ce avea să urmeze. O zăpăcea atât de mult, încât ba ar fi vrut ca el să plece, ba ar fi vrut să rămână. Atât cât putea să rămână.

Suspină uşor şi dulce, iar el îşi întoarse capul.

O privi direct în ochi, hotărât, şi aşteptă ca ea să facă pasul următor. Isabel zăbovi în uşă, fără să îşi poată lua ochii de la el.

Apoi intră în odaie şi închise uşa în urma ei.

El se îndreptă de spate, îşi puse ochelarii pe soclul unei statui mari din marmură neagră aflată în apropiere, apoi se rezemă de acesta şi îşi încrucişă brațele la piept, aşteptând.

„Preocupă-te de preocupările lui."

Putea să facă asta.

Se opri la doar câțiva centimetri de el şi se uită la statuie.

– Ce statuie frumoasă! Ai identificat-o deja?

– Este Apolo, zise el fără să îşi mute privirea de la ea.

– Oh? Chițăitul ascuțit pe care îl scoase îi zgârie auzul. Îşi drese vocea, apoi continuă: Cum de ştii asta?

– Sunt priceput la antichități.

Nu avea să îi uşureze deloc sarcina.

– Înţeleg. Cred că asta înseamnă că îţi sunt datoare cu răspunsul la o întrebare.

– M-am cam săturat de jocul ăla, spuse el şi se răsuci spre caietul lui cu însemnări.

– Nick.

Rămaseră amândoi surprinşi când Isabel îl strigă pe numele mic. El se întoarse spre ea şi aşteptă. Isabel se uită îndelung la gâtul lui bronzat de soare. Fără să mai zăbovească, spuse:

– Îmi pare rău.

Întreaga odaie se cufundă în tăcere. Nu se mai auzea decât răsuflarea lui, înceată şi egală, şi ceva din acea monotonie păru să o încurajeze să vorbească:

– Nu am povestit niciodată nimănui despre Casa Minerva, spuse ea şi băgă de seamă că Nick era nedumerit... Aşa îi spunem noi casei. Noi, fetele.

Se opri pentru o clipă, aşteptând ca el să o întrebe ceva... Când văzu că nu avea de gând să o facă, continuă, mereu cu ochii la gâtul lui. Nu îndrăznea nici să îl privească în ochi, nici să îşi întoarcă de tot privirea de la el.

– Nu aveam nimic. Tatăl nostru ne părăsise, iar mama... a căzut la pat. Stătea zile întregi nemâncată şi fără să ne vadă. Şi când ne primea la ea... Isabel înghiţi în sec. *Nu îi putea povesti asta.* Servitorii nu-şi mai primeau plata. Pun rămăşag că furau de la noi. Asta până când, într-o zi, au plecat.

– Câţi ani aveai?

– Şaptesprezece. Scutură din cap şi se sili să îşi adune gândurile. Jane a fost prima. Avea nevoie de un loc de muncă. Şi de adăpost. Iar eu aveam nevoie de cineva care să mă ajute să ţin moşia. Era inteligentă. Puternică. Hotărâtă. Şi avea prietene care se aflau în situaţii asemănătoare. După câteva luni, am ajuns să adăpostim vreo şase fete. Toate fugeau de ceva: sărăcie, familie, bărbaţi... Îmi închipui că şi eu încercam să scap de ceva, la rândul meu. Dacă erau dispuse să muncească, eu eram dispusă să le primesc în casa mea. M-au ajutat să mă descurc cu moşia. Se îngrijeau de capre, strângeau bălegarul din grajduri şi lucrau pământul. Munceau la fel de mult ca bărbaţii de dinaintea lor. Chiar mai mult.

– Şi le-ai ţinut ascunse.

Ea îl privi în ochi.

– Nu a fost greu. Tatăl meu nu era niciodată aici. Trăia din ce câştiga când avea o mână bună la cărţi şi când nu, vindea lucruri din casa de la oraş, iar, într-un final, chiar şi casa.

Se opri şi râse amar.

– Şi mama ta?

Isabel scutură din cap şi strânse din buze.

– Nu şi-a mai revenit după plecarea lui, zise ea. A murit la scurt timp după sosirea lui Jane.

Nick se apropie să o îmbrăţişeze.

Ea nu îl opri, chiar dacă ştia că era greşit, că nu ar fi trebuit să îl lase să o ţină în braţe. Dar cum putea să se împotrivească ocrotirii lui plăcute, căldurii care o învăluia de fiecare dată când era lângă ea? Oare cât timp trecuse de când o ţinuse cineva în braţe? De când o alintase cineva?

– De ce o faci?

Isabel îşi lipi urechea de vesta lui aspră de lână. Nu se făcu că nu pricepe întrebarea.

– Au nevoie de mine.

„Şi... atâta timp cât ele au nevoie de mine, mi-e mai uşor să uit că sunt singură."

Nick îşi drese vocea, încurajând-o să continue:

– Zeci de femei au plecat de aici şi o duc bine: lucrează ca croitorese sau guvernante, sunt mame sau soţii. Una are o plăcintărie în Bath. Nu aveau nimic când au ajuns aici.

– Tu le-ai oferit ceva.

Isabel nu spuse nimic o vreme, apoi se trase din braţele lui. El îi dădu drumul, iar ea se întristă puţin la gândul că o lăsase să plece aşa de uşor.

– Este singurul lucru la care mă pricep, zise ea şi se uită la statuia lui Apolo. Nu l-am putut împiedica pe tatăl meu să plece şi să o târască şi pe mama după el. Nu am putut salva moşia. Însă le-am putut ajuta pe aceste fete.

Isabel îşi dădu seama din privirea lui senină şi blândă că înţelegea.

– Mi-e teamă, adăugă ea uşor.

– Ştiu.

– Nu mă aştept ca Densmore să ne sprijine. Nu mă aştept să ne păstreze secretul.

– Isabel, zise el, apoi se opri...

Ea băgă de seamă cu câtă grijă îşi cântărea cuvintele.

– Cine sunt fetele astea pe care te temi să nu le descopere cineva?

Isabel nu răspunse.

– Sunt măritate?

– Unele dintre ele, da, şopti ea. Au încălcat legea venind aici.

– Iar tu încalci legea ascunzându-le.

– Da.

– Ştii prea bine că pui în primejdie numele lui James... Şi-aşa are de trecut peste un scandal destul de mare.

Isabel fu cuprinsă de deznădejde. Nu îi plăcea să se gândească că James era cel care avea să aibă de suferit de pe urma alegerilor ei.

– Da.

– Isabel, zise el, îngrijorat şi supărat în acelaşi timp. Este o povară mult prea grea pentru umerii tăi. E prea mult pentru un singur om.

– Şi ce crezi că ar trebui să fac? Nu le voi părăsi, spuse ea şi îşi încrucişă braţele, parcă în aşteptarea unui atac.

– Nici nu trebuie.

– Şi atunci?

– Sunt şi alte căi.

Râse uşor.

– Crezi că, în şapte ani, nu m-am gândit la toate variantele? Cine ar mai primi în casă o femeie care şi-a încălcat jurămintele de căsătorie? Cine s-ar împotrivi unui tată aristocrat, venit să-şi ia înapoi fiica fugită de acasă? Şi chiar dacă s-ar găsi cineva să o facă, crezi că i-ar fi de ajuns cuvântul fiicei Contelui Risipitor?

– Lasă-mă să te ajut.

Isabel nu spuse nimic. Îşi dorea din tot sufletul să aibă încredere în bărbatul acesta care emana putere, hotărâre şi siguranţă. Păruse aşa de uşor în bucătărie. Însă acum că se afla chiar în faţa lui, oare putea să o facă? Oare putea să se încreadă în el? Oare

își putea pune toate speranțele pentru un viitor mai bun în mâinile lui?

Nick își trecu disperat mâinile prin păr, iar în ochii lui se ivi o licărire pe care Isabel nu reuși să o ghicească. Se îndepărtă de lângă ea, frustrat, apoi îi zise:

– Mă scoți din sărite! Se întoarse cu fața spre ea și îi vorbi furios și rapid: Ești mândră de faptul că ai reușit să faci asta de una singură! De casa ta! De fetele *tale!* Mândră că *tu* le-ai salvat! Am priceput: e opera *ta*! Și ar trebui să te mândrești cu asta, Isabel! Dumnezeu mi-e martor că ar trebui să te mândrești cu asta! Însă ești destul de deșteaptă ca să-ți dai seama că toată treaba asta te depășește. Nu ai pe cine să te apere de orice s-ar afla dincolo de zidurile astea. Iar eu mă ofer să te ajut! Să te apăr!

Isabel se afla pe marginea unei prăpăstii. Era pe cale să ia o hotărâre care avea să îi schimbe viața. Îl privi în ochii lui albaștri care îi făgăduiau să îi împlinească toate visurile, să le ocrotească pe ea și pe fete, să îl sprijine pe James, să o ajute cu casa.

Era un om bun. Era convinsă de asta. Însă nu avea ușor să renunțe la conducerea casei și să îi încredințeze lui totul.

– Nu știu... își mărturisi ea încet îndoielile.

Nick oftă.

– Cred că ai face bine să pleci. Cu cât pleci mai repede, cu atât voi evalua mai repede colecția asta afurisită de statui și voi dispărea din viața ta.

Își întoarse apoi privirea de la ea, alungând-o. Nu voia să plece de lângă el.

– Nu înțelegi. Sunt fetele mele. Sunt tot ce am.

– Nu s-ar schimba nimic din toate astea dacă mă lași să te ajut, zise el aspru.

– Nu mai am nimic altceva!

Poftim! Zarurile fuseseră aruncate. Și nu mai putea da înapoi.

– Asta e tot ce-am avut vreodată! Tot ce-am fost vreodată! Dacă am nevoie de tine ca să păstrez totul neatins... atunci cum rămâne cu mine? Ce mai rămâne din mine?

– Nu e adevărat, zise el și se apropie de ea.

Era fermecată de vorbele lui. El îi prinse chipul cu ambele mâini, iar ea simți cum o învăluie un val de căldură, de nevoie.

– Ştiu ce înseamnă să te simţi singur pe lume, Isabel. Însă rareori se întâmplă să fie adevărat.

Ura sentimentul de singurătate. Şi fusese singură mult timp.

Închise ochii, silindu-se să alunge gândul, să nu îi arate că era tristă. Să nu îi arate că era slabă.

Cu toate acestea, nu putu să nu îl privească drept în ochi când Nick îi vorbi din nou:

– Nu am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine. Nu am întâlnit pe nimeni – bărbat sau femeie – care să fie atât de puternic. De cutezător. Nu eşti singură. Nu vei fi niciodată.

Isabel nici nu băgă de seamă care din ei se apropiase primul de celălalt. Ştia doar că, atunci când o sărută, nu se mai simţea singură. Se lăsă purtată de val.

Preţ de câteva clipe, îl simţi nemişcat, cu buzele moi lipite de ale ei. Prezenţa, forţa şi hotărârea lui o învăluiră. La început, se desfătă de toate acestea, până când apropierea, mirosul, căldura şi tot trupul lui o copleşiră şi avu impresia că o să-şi piardă minţile dacă Nick nu se mişca.

Dar el o făcu.

Cu mâinile calde, îi aplecă faţa, pentru ca gurile lor să se potrivească şi îşi plimbă buzele pe-ale ei, rugând-o parcă să îi răspundă la fel. Iar ea o făcu. Nick gustă cu nesaţ din tot ce îi oferea Isabel. Îi mângâie gura, îi strivi buzele şi le iubi într-o sărutare aprigă, care o făcu să nu se mai ţină pe picioare. Să nu mai ştie de ea. Îl prinse de braţe, încinsă de mărimea şi de forţa lor, apoi capitulă în faţa lui, suspinând şi imitându-i fiecare atingere şi mângâiere.

Când Nick se retrase şi o văzu privindu-l printre gene, zâmbi, apoi o ridică în braţe. Isabel fu luată pe nepregătite, aşa că icni, iar Nick profită şi îi mai fură o sărutare pătimaşă, apoi îi spuse:

– Să îţi arăt că nu eşti nici pe departe singură?

Vocea lui ardea de dorinţă. Isabel se sfii când îl auzi... Ce lucru minunat spusese!

– Da, şopti ea, abia auzibil. Te rog.

Nick o duse printre statui, până ajunseră în celălalt capăt al odăii, unde se afla un divan lat şi scund, sub o rozetă uriaşă. Se aşează, cu ea în poală, şi îşi plimbă mâinile prin părul ei, desfăcându-i acele şi lăsându-l să cadă liber în jurul lor. Ea îl privi cum îi admiră

buclele arămii bogate şi cârlionţate, şi închise ochii când începu să îi mângâie părul cu mişcări lungi, minunate. Îşi lăsă capul pe spate şi se bucură de atingerea lui. Mişcarea îi descoperi gâtul, iar el gemu uşor şi se aplecă deasupra ei şi o sărută, iar Isabel se înfioră de plăcere la fiecare atingere blândă a limbii lui. Când o prinse uşor cu dinţii de pielea delicată dintre gât şi umăr, icni, şi îl simţi zâmbind uşor, apoi o supse blând, până Isabel crezu că o să leşine de atâta plăcere.

Isabel gemu sălbatic şi îşi înfăşură braţele în jurul lui, dorindu-şi să îl atingă, să îl sărute, oriunde putea. Fără să bage de seamă, îl atinse cu buzele în colţul ochiului şi îşi trecu limba peste linia aspră şi fină în acelaşi timp a cicatricii lui. Nick păru să îşi piardă minţile şi începu să îi desfacă nerăbdător corsajul. Tot mai multă piele începu să iasă la iveală, în timp ce el o săruta peste tot. Îşi trecu limba de-a lungul marginii rochiei, lăsând o dâră de foc în urma lui, apoi trase rochia în jos până îi descoperi sânii, care căzură grei în mâinile lui nerăbdătoare.

Isabel deschise ochii când îi simţi trupul lipit de al ei, ştiind că avea să îl găsească privind-o, dorindu-şi să îl vadă cum o priveşte. Un fulger sălbatic brăzdă cerul din spatele lor, luminând odaia, în timp ce Nick îşi trecu un deget peste pielea încordată a sânului ei, înconjurându-i evlavios vârful o dată, de două ori. Ea tremură, iar el o privi cu ochii lui albaştri, strălucitori.

– Eşti atât de frumoasă, zise el, înconjurându-i din nou şi din nou sfârcul, privindu-i cum îi răspund atingerii, cum se întăresc tot mai tare... Atât de pasională şi de plină de dorinţă... O privi în ochi. Sunt aici, Isabel. Cu tine.

Nu era singură.

În clipa aceea, văzu dorinţa din ochii lui, şi se cutremură de un fior de plăcere. O dorea. Fără să îşi dea seama, şopti:

– Atinge-mă.

Citi uimire în ochii lui, dar aceasta fu repede înlocuită de ceva mai întunecat, mai pătimaş.

– Cu mare plăcere, zise el şi începu să îi sugă blând sânul, alintându-i vârful întărit cu buzele, limba şi dinţii, până când Isabel gemu de plăcere şi îşi vârî mâinile în părul lui, apucând cu putere singurul lucru stabil din viaţa ei.

Se foi şi se împinse tot mai tare în el. El îşi înălţă capul şi îi potoli zvâcnirile cu o mână, în timp ce mângâie ispititor cu gura sfârcul întărit. Dând dovadă că fusese înzestrată cu cunoştinţe femeieşti pe care nici măcar nu ştia că le posedă, Isabel începu să se legene înainte şi înapoi în poala lui, făcându-l să se oprească din sărutări şi să-i caute privirea. Îi cuprinse ceafa cu o mână şi îi şopti:

– Aşteaptă...

Apoi o sărută pătimaş şi o ridică uşor, ajutând-o să îl încalece mai bine... trăgând-o mai aproape de el.

– Nu e mai bine aşa?

Isabel încercă poziţia, legănându-se încă o dată în braţele lui, de data aceasta cu poalele rochiei strânse între ei. Nick gemu când o simţi, iar ea spuse:

– Oh, da. E mult mai bine aşa.

Nick râse, iar ea simţi cum îi saltă inima în piept de plăcere.

– Ai vrea să vedem ce altceva se simte mai bine aşa, Volupta mea?

Ea zâmbi sfioasă şi zise:

– Da, te rog.

– De vreme ce mă rogi aşa politicoasă...

O sărută din nou pe un sân, iar Isabel îi strigă numele, care răsună ca un ecou în toată încăperea. În timp ce îi săruta sânul, îi tachina cu degetele vârful celuilalt, trimiţându-i fiori adânci de plăcere în tot trupul şi făcând-o să îşi mişte şoldurile în ritmul atingerii lui.

Nick îşi schimbă poziţia, mângâindu-i picioarele, trăgând-o mai aproape de el, îndrumându-i mişcările, mângâind-o prin pantalonaşii de in, apoi începu să tragă de panglici ca să poată ajunge la locul în care Isabel nu ştiuse până atunci – însă ştia acum foarte bine – că îl dorea. O cuprinse blând cu o mână, iar ea fu săgetată de plăcere. Îi simţi atingerea şi gemu; el îşi înălţă capul, zâmbindu-i ştrengăreşte, plin de făgăduieli pătimaşe. În încăpere se auzeau doar răsuflarea lor grea şi ploaia care bătea în geam.

O sărută încă o dată pe gură, năvalnic, făcând-o să îşi piardă minţile, să uite de tot în afară de mâinile şi de buzele lui, de trupul lui care pulsa sub ea. Isabel îşi înfipse degetele în părul lui bogat

şi moale şi se bucură când Nick gemu, adânc şi satisfăcut, în timp ce îşi apăsa podul palmei de ea, oferindu-i acel lucru pe care şi-l dorise, dar nu ştiuse cum să îl ceară. Se dădu înapoi şi icni scurt, neştiind cum să reacţioneze la senzaţiile pe care i le provoca.

– Nick, spuse ea pătimaşă, dar nesigură...

– Da, frumoasa mea... sunt aici.

Acum o săruta pe ureche şi o muşca uşor cu dinţii de lob, făcând-o să îşi piardă şirul gândurilor. Ea suspină când îi simţi limba pe pielea-i fină. Însă mâna i se oprise. Aşa că Isabel se legănă din nou, dar Nick nu îi oferi ce îşi dorea.

– Isabel, îi şopti el pătimaş... Ce vrei?

Ea deschise ochii, se întoarse spre el, şi îl privi în ochii aceia albaştri sclipitori care, se temea ea, aveau să o facă să îşi piardă minţile.

– Vreau... Scutură din cap. Am nevoie de...

– Lasă-mă pe mine...

Nick îşi vârî uşor un deget prin cârlionţii care o apărau şi, după ce îi desfăcu pliurile, îl împinse în fierbinţeala ei.

– De asta ai nevoie?

Dezmierdarea lui o făcu să închidă ochii şi să geamă de plăcere.

– Mmm... Cred că exact de asta ai nevoie... Începu apoi să se împingă în ea, încercuindu-i pliurile tainice, şoptindu-i în ureche: Te-ai atins vreodată singură aici? întrebă el dulce şi păcătos, iar ea simţi cum o străbat valuri de căldură prin tot trupul.

Ea îşi muşcă buza şi scutură din cap.

– Ar trebui să o faci... E atât de... moale... de umedă.... de dornică. Îi mângâie carnea care pulsa, exact aşa cum îşi dorise ea să o facă, îngropându-şi degetul în miezul ei, în timp ce cu degetul mare o freca apăsat în centrul plăcerii.

Ţipă uşor când îl simţi înăuntrul ei, iar vocea lui deveni şi mai pătimaşă, mai groasă din pricina dorinţei:

– Eşti făcută să te desfaci aici jos. O simţi şi tu, iubire?

Ea încuviinţă, fără să deschidă ochii, în timp ce el se apropia tot mai mult de acel ceva pe care şi-l dorea cu disperare, dar căruia nu îi putea spune pe nume. Îşi mişcă degetul mare tot mai iute, tot mai apăsat, iar ea se lăsă grea pe el, uitând de tot, mai puţin

de sunetul vocii lui şi de atingerea mâinii lui în cea mai tainică parte a ei.

–Simte pasiunea, Isabel. Lasă-te purtată de ea. Sunt lângă tine.

Se încordă, simţind cum trupul îi urcă pe culmile plăcerii, iar el o sărută lacom şi pătimaş pe gură. Nick o pătrunse cu un al doilea deget, pe care îl împinse adânc, mulându-se după unduirile şoldurilor ei, după rugămintea ei nerostită de a-i oferi totul. Apăsă adânc şi puternic pe moliciunea ei, acolo unde îl dorea mai tare... unde voia să îl simtă cel mai mult. Apoi, se retrase şi o privi.

Ea îi strigă neputincioasă numele.

–Dă-ţi drumul, frumoasa mea. Te ţin eu.

Şi pentru că într-adevăr o ţinea, ea îşi dădu drumul şi atinse culmile plăcerii în braţele lui, zvârcolindu-se şi cerşind mai mult de la cel care îi oferise ceea ce îşi dorise. Şi după ce o stoarse de ultima mişcare şi îi absorbi şi ultimul ţipăt ascuţit, o ţinu în braţele lui puternice până îşi veni în fire.

Începu să îi aranjeze uşor hainele. Ea îl lăsă, iar el îi legă panglicile de la pantalonaşi, o ridică din poala lui ca să îi netezească pe cât posibil fusta şifonată şi îi prinse îndemânatic corsetul rochiei. Când termină, o strânse la piept şi o mângâie încet pe spate, pe braţe, pe picioare.

Deci asta însemna să nu fie singură.

După câteva clipe lungi, o strânse mai tare la piept şi o sărută uşor pe tâmplă.

–Cred că am face bine să ne ridicăm înainte să ne caute cineva.

Cuvintele lui o treziră din visare. Se ridică în capul oaselor, rupându-se din îmbrăţişarea lui, aproape sărindu-i din braţe. Se trânti numaidecât în patru labe, căutându-şi acele de păr.

El se aplecă în faţă şi se uită la ea pentru o clipă, apoi zise:

–Isabel. Nu are de ce să îţi fie ruşine.

Ea se lăsă pe călcâie, ridicând privirea spre el.

–Ba are, milord.

–Iar începem cu milord? oftă el. Chiar aşa?

Isabel se întorsese deja la căutarea acelor de păr. Când îl găsi pe ultimul, se ridică şi se duse lângă o statuie din apropiere, unde le lăsă din mână şi se apucă să îşi aranjeze cât de cât părul.

– Nu ar fi trebuit niciodată... *Tu* nu ar fi trebuit niciodată...! spuse ea indignată, fără să i se adreseze cuiva în mod specific.

– Nu am de gând să-mi cer iertare pentru ce-am făcut.

– Nu e foarte cavaleresc din partea ta, zise ea întorcându-se spre el.

El o privi la fel de cutezător:

– Cu toate astea, Isabel, mie mi-a plăcut. Şi cred că şi ţie.

Isabel se îmbujoră.

– Văd că nu greşesc, spuse el, ridicând o sprânceană.

Isabel îl privi mânioasă, dar se gândi că nu avea să îi mai pară aşa de ameninţătoare, ţinând cont că avea mâinile ridicate şi încerca să îşi refacă oarecum coafura:

– Eşti incorigibil.

– Poţi să fii sinceră cu mine, Isabel.

– Nu. Nu pot, mormăi ea, întorcându-i spatele.

Nick râse şi se lăsă pe spate:

– Tocmai ai făcut-o, frumoasa mea.

Isabel se răsuci din nou spre el.

– Nu îmi mai spune aşa!

„Cu toate că îmi place. Mai mult decât ar trebui."

– De ce nu?

– Ştii prea bine de ce, spuse ea în şoaptă.

– Spune-mi că ţi-a plăcut şi o să încetez.

– Nu.

– Cum doreşti, zise el netezindu-şi manşetele. Îmi place să te strig aşa. De vreme ce chiar eşti frumoasă...

– Fie. Mi-a plăcut.

– Ştiu, rânji el răutăcios.

Isabel îşi întoarse faţa de la el, ca să ascundă faptul că aroganţa lui o făcea să zâmbească. Dumnezeule mare! În ce se băgase? Îl privi peste umăr.

– Conversaţia pe care o purtăm este de-a dreptul necuviincioasă. Insist să-i punem capăt chiar acum.

Aroganţa cu care îi vorbise îl făcu să pufnească în râs.

– Isabel, cred că eşti şi tu de acord că e cam târziu pentru astfel de pretenţii de doamnă.

– Eşti imposibil, zise ea şi roşi.

Nick îi aruncă o privire mieroasă.

– Draga mea, poţi fi încredinţată că sunt exact cum trebuie să fiu.

Isabel nu prea pricepu ce voia să spună cu asta, însă bănui din tonul lui cam la ce se referise. Se îmbujoră.

– Trebuie să plec.

– Nu! strigă el după ea, şi se ridică în picioare. Nu pleca. Rămâi aici. Îţi făgăduiesc că voi fi gentilomul perfect.

Isabel ridică dintr-o sprânceană, aşa cum făcuse el de multe ori.

– Voi crede asta, milord, numai când voi vedea.

Nick râse din nou.

– Punct ochit, punct lovit, milady.

Râseră amândoi, după care se făcu linişte. Nick rupse primul tăcerea:

– Cum se face că nu am auzit niciodată de tine?

– Milord? se încruntă ea, nedumerită.

– Nu m-am învârtit prin aceleaşi cercuri ca tatăl tău, dar eşti totuşi fiica contelui de Reddich, pe care îl ştia toată Londra. Cum se face că nu am auzit de tine?

„Slavă Domnului că nu ai auzit de mine."

Isabel înghiţi în sec o dată, neştiind ce să spună.

– Mama nu a vrut niciodată să mă duc la Londra. Dacă stau să mă gândesc mai bine, probabil că nu voia să văd cum era tatăl meu cu adevărat. Poate că nici ea nu voia să vadă cum era cu adevărat. Îl privi în ochi şi văzu că o înţelegea. *Şi el avea o poveste de spus.* Gândul acesta o încurajă să îi dezvăluie mai multe. Mama îl descria mereu ca fiind un om minunat. Acum ştiu că poveştile pe care mi le spunea erau mai degrabă închipuite, lipsite de părţile lor întunecate, dar pe care ea le-a transformat în izbânzi vrednice de eroi din basme. Dar am crezut-o, continuă ea. Aşa că l-am crezut şi pe el. Probabil că primele mele amintiri despre el sunt un amestec pervers de fantezie şi realitate. Mi-i închipui pe amândoi zâmbind, iubindu-se, dar nu sunt convinsă că era chiar adevărat.

Nick încuviință din cap, așa că Isabel continuă:

– Însă m-ai întrebat despre Londra, își aminti ea.

– Da. Poate că mama ta n-a vrut să mergi acolo, dar trebuie să te fi scos în societate.

Strâmbă din nas când își aminti. I se promisese un bal de debutantă, bineînțeles, pe drumul acela sinistru spre casă, când tatăl ei își făcuse cunoscută dorința de a-și folosi singura fiică pentru a face rost de bani. Se ruși nă. Nu îi putea povesti așa ceva. Nu voia ca el să o desconsidere în halul acela. Așa că scutură pur și simplu din cap:

– Nu. Nu am avut nici un bal.

Nick o privi neîncrezător, îndoindu-se de ce-i spunea. Isabel se rugă să nu îi mai pună și alte întrebări.

– Nu ai vrut să îți ocupi poziția care ți se cuvenea în societate?

Isabel zâmbi strâmb.

– Spuneți-mi, Lord Nicholas, cât de des se eliberează un loc la Almack pentru o fiică a Contelui Risipitor?

– Dă-l naibii de Almack, zise el încruntat.

– Ai vorbit ca un om care are dreptul să nu îl frecventeze.

El scutură din cap.

– Nicidecum. Și familia mea a avut parte de destule scandaluri, Isabel. Așa se face că, de curând, surorii mele i s-a respins intrarea la Almack.

Ea făcu ochii mari.

– Glumești!

– Nicidecum.

– Dar e sora marchizului de Ralston!

– Așa este, zise Nick sec. Însă, până acum câteva luni, lumea bună din Londra nu îl privea cu ochi prea buni nici pe el. S-a abătut de multe ori de la calea cea dreaptă în trecut.

– Și ce s-a întâmplat?

– S-a însurat cu o femeie cu o reputație ireproșabilă, care se învârte în cele mai distinse cercuri ale înaltei societăți.

– Ce strategie minunată!

Nick zâmbi.

– Aşa ar fi fost, dacă Gabriel chiar ar fi avut o strategie. Dar nu a fost aşa. Pur şi simplu s-a îndrăgostit de ea. Mărturisesc că din întâmplare.

Isabel se încruntă.

– Se mai petrec şi lucruri din astea?

– Aşa se pare. Şi sunt îndrăgostiţi până peste cap unul de altul.

– Ce frumos! zise ea, ignorând umbra de invidie aproape imperceptibilă din glasul lui.

El zâmbi.

– Vreau să spun că ţi-ai fi putut face ieşirea în societate, cu sau fără Almack. Încă ai putea să-ţi ocupi poziţia cuvenită.

Isabel se gândi la cuvintele lui. Trecuse multă vreme, ani de zile chiar, de când se gândise să îşi facă debutul în înalta societate. Nici măcar nu ar fi ştiut de unde să înceapă, şi o înspăimânta numai gândul că ar fi trebuit să înveţe toate acele reguli de etichetă pe care le respecta lumea bună.

Nu. Londra nu i se potrivea deloc.

– Cred că supraestimezi abilităţile înnăscute ale femeilor aristocrate.

El îşi înclină capul şi o privi întrebător. Ea suspină uşor, apoi îşi întoarse privirea de la el. Îşi plimbă mâna pe marginea unui soclu din apropiere, după care mărturisi:

– N-am deloc habar despre cum se poartă o doamnă din înalta societate. Sunt convinsă că nu mă pricep să conversez şi că m-aş face de ruşine şi i-aş stânjeni şi pe ceilalţi cu prima ocazie socială. Chiar dacă sunt o croitoreasă pricepută, nu ştiu nimic despre dantele sau despre modă şi nu ştiu să dansez, zise ea, tresărind. Cu siguranţă că Nick nu avea cum să găsească astfel de lipsuri atrăgătoare.

Nu că i-ar fi păsat dacă o considera sau nu atrăgătoare. *Ce mincinoasă era!*

Isabel încercă să nu se gândească la asta.

– Nu ştii să dansezi?

Bineînţeles că avea să se lege de asta.

– Nu prea.

– Ei bine, asta e simplu de reparat.

Ea râse uşor.

– Poate că nu ai observat, milord, dar nu sunt prea mulţi profesori de dans prin partea asta a ţării.

– Ce noroc ai atunci că mă aflu eu aici! Mi-ar plăcea tare mult să te învăţ să dansezi.

Isabel se întoarse spre el, neîncrezătoare:

– Poftim?

– Cred că vom începe chiar în seara asta. Aveţi o sală de bal la conac, aşa e?

– Da.

Doar nu vorbea serios.

– Minunat! Ne vedem după cină, atunci?

– După cină? Îl privi printre gene.

– Voi considera asta un „da" entuziasmat.

– Eu...

– Doar nu te temi?

Asta-i bună! Acum chiar că aruncase mănuşa.

Îşi drese glasul şi spuse:

– Fireşte că nu.

– Nici nu mă gândeam altfel, zâmbi el. Acum, dacă vei binevoi să nu-mi mai distragi atenţia, ne vom vedea la cină.

– D-da, desigur, zise ea şi se îndreptă năucită spre uşă, printre statui.

– Încă ceva, Isabel.

Îi plăcea să îl audă spunându-i pe numele mic, chiar şi de la o distanţă respectabilă. Se întoarse iute spre el, cu răsuflarea tăiată.

– Da?

– Ne-am putea preface că nu eşti în doliu... măcar pentru o seară?

Isabel se înfioră şi bănui numaidecât că, dacă avea să încuviinţeze, asta ar fi schimbat totul între ei. Trase adânc aer în piept şi zăbovi o vreme înainte să răspundă. Oricât ar fi încercat să ignore asta, nu i se putea împotrivi, nici lui, nici farmecelor lui. Era cea mai mare ispită pentru ea. Şi îşi dorea să îi cedeze.

Trase adânc aer în piept.

– Ce idee minunată!

Capitolul 13

Nick nici nu apucă bine să își bage cămașa în pantaloni, ca să coboare la cină, că și auzi un ciocănit la ușa camerei lui. Tresări, agitat, dar se liniști numaidecât.

Dacă era să fie sincer, după ce petrecuse după-amiaza cu Isabel, rămăsese agitat... iar acum abia aștepta să vină seara. Însă nu prea voia să fie sincer cu el însuși.

Se auzi încă un ciocănit, iar el se întoarse și îl văzu pe James băgându-și capul pe ușa întredeschisă.

– Am auzit că veți mânca cu noi în seara asta.

– Așa aveam de gând, zise Nick, ridicând din sprâncene.

– Bine, încuviință James solemn.

Băiatul nu se mișcă de unde era: nici nu intră, nici nu ieși. În schimb, îl privi pe Nick întorcându-se spre oglindă și pieptănându-și buclele închise la culoare. Pentru o vreme, nici unul nu spuse nimic; într-un final, lordul Nicholas zise:

– Dorești să intri, Lord Reddich?

Cuvintele îl treziră pe băiat din amorțire, și intră grăbit în odaie, închizând bine ușa după el.

– Da, mulțumesc.

Nick își ascunse zâmbetul și își privi oaspetele în oglindă, până își termină toaleta. Își potrivi manșetele mult prea scurte ale cămășii de olandă pe care o purta, înainte să o netezească cu mâna. Își ridică apoi lavaliera de pe un scaun din apropiere și spuse:

– Aveai nevoie de ceva?

James scutură din cap, distras de mișcările ferme cu care Nick își înnoda lavaliera în cel mai încurcat chip cu putință.

– Cum de știți să faceți asta?

Nick zăbovi o clipă înainte să răspundă.

– Știu de multă vreme cum să o fac.

James se trase mai aproape, fermecat:

– Dar... cum ați învățat?

– Cred că am învățat de la valetul meu, zise el după ce cugetă puțin.

– Aaa!

Se aşternu tăcerea cât timp băiatul se gândea ce să spună.

– Bănuiesc că va trebui să învăţ şi eu să fac asta înainte să merg la şcoală.

– Ai vrea să-ţi arăt cum se face? se oferi Nick.

Băiatul se însenină pe loc:

– Dacă nu vă e cu supărare.

– Chiar deloc, zise Nick, după care îşi scoase fâşia de olandă şi i-o puse pe după gât lui James.

Îl întoarse apoi pe băiat cu faţa la oglindă şi îl îndrumă, până când reuşiră să facă un nod cât de cât asemănător cu cel pe care îl făcuse el mai adineauri. James se aplecă spre oglindă şi privi lavaliera din mai multe unghiuri, în timp ce Nick se îndepărtă puţin să îşi îmbrace restul veşmintelor pentru seară.

– Arată tare frumos.

Ceva din mândria băiatului trezi în Nick o amintire dragă. Chiar dacă nu îşi amintea cum învăţase să îşi lege lavaliera, ştia cât de mult îşi dorise să fie privit ca un bărbat, să fie primit în rândul lor.

Pe când fusese de vârsta lui James, mama lui îi părăsise, fugind în miezul nopţii, doar cu hainele de pe ea, lăsând în urma ei doi fii gemeni şi un soţ deznădăjduit. În săptămânile care urmaseră, tatăl lor se făcuse şi el nevăzut, închizându-se tot mai mult în el, lăsându-i pe Nick şi pe Gabriel să îşi poarte singuri de grijă, să supravieţuiască durerii de a-şi fi pierdut ambii părinţi. În nici o lună fuseseră trimişi la internat, la stăruinţa unei mătuşi devotate care fusese înştiinţată de nenorocirea care se abătuse asupra familiei din pricina mamei lor.

Nick îşi petrecuse primul an de şcoală învăţând sârguincios, nerăbdător să îl facă pe tatăl lui mândru; era încredinţat că dacă, atunci când el şi Gabriel aveau să se întoarcă acasă în vacanţa de vară, el ar fi fost cel dintâi din clasă, atunci tatăl lor şi-ar fi dat seama că nu mai avea nevoie de nimeni altcineva în afară de fiii lui.

Aflase destul de repede că nimic nu avea să îi aline durerea tatălui lui sau să îi uşureze povara vinovăţiei când venea vorba de pierderea marchizei lui. Dar când se uita la băiat, la tânărul

şi curajosul lord Reddich, îşi amintea ce însemna să nu te dai bătut. Să crezi că ai putea reuşi.

Şi voia să îi ofere băiatului ceea ce el nu primise niciodată.

– Chiar arată bine. Va trebui să mai exersezi, până să-ţi iasă perfect, dar nu ar trebui să-ţi ia prea mult.

Nick îşi închise nasturii la jiletcă şi îl privi pe băiat, care se lumină tot la faţă când îşi desfăcu olanda de la gât şi refăcu nodul în oglindă. Băiatul îşi scosese vârful limbii în colţul gurii şi se strâmba tot, silindu-se să îşi amintească mişcările pe care abia le învăţase, ceea ce îl făcu pe Nick să râdă şi să se ducă să îl ajute. După ce legară din nou lavaliera, James îi zâmbi cu gura până la urechi.

Cine ar fi bănuit că aici, în ţinutul mlăştinos din Yorkshire, ar fi găsit atâta bucurie făcându-i pe copiii de pe moşia Townsend să zâmbească?

Doar că prima născută nu era deloc o copilă.

James desfăcu din nou lavaliera, ca să îşi încerce încă o dată îndemânarea, iar Nick îşi lăsă gândurile să îi zboare la Isabel. Ba îl îndepărta, spunându-i că voia să plece din casa şi din viaţa ei, ba îi povestea tot trecutul şi secretele ei şi se desfăcea în braţele lui, blândă, senzuală şi frumoasă.

Nu mai întâlnise o femeie ca ea.

Nick era intrigat de femeia aceasta enigmatică, de felul în care îşi deschisese sufletul în faţa lui şi îi povestise despre cum îi părăsise tatăl ei, despre cât de nefericită fusese mama ei şi despre cum făgăduise să ţină laolaltă mica familie care îi mai rămăsese şi moşia, în pofida loviturii grele pe care o primiseră de a-şi fi pierdut stăpânul.

– Şi încă o dată pe partea cealaltă, îl îndrumă el pe James, întinzându-se după veston.

Băiatul îi urmă sfatul îndeaproape.

– M-am gândit bine.

– Da?

– Cred că ar trebui să vă însuraţi cu Isabel.

Nick încremeni cu haina pe jumătate îmbrăcată şi cugetă la chipul serios al lui James.

– Poftim?

– E chiar logic.

– Într-adevăr?

Nick nu se aşteptase la asta din partea băiatului.

– Da, zise James, încuviinţând scurt din cap. Isabel ar fi o soţie minunată. Să vă spun de ce?

– Chiar te rog.

Băiatul trase adânc aer în piept, de parcă ar fi repetat discursul, apoi spuse:

– Se pricepe să ţină o casă. Ştie să socotească mai bine ca oricine. Şi călăreşte la fel de bine ca un bărbat. Poate că veţi vedea singur după ce se opreşte ploaia.

– Abia aştept, mărturisi Nick, uimit de cât adevăr se ascundea în vorbele lui.

– Şi în afară de asta, se pricepe de minune la mimat.

– O calitate rară, pe care orice bărbat ar trebui să o caute la o soţie.

– Mai sunt şi altele, zise James şi îşi înclină uşor capul, gândindu-se. Nu e urâtă.

Nick simţi cum îl încearcă un zâmbet.

– Nu, nu e. Însă te-aş sfătui să nu i-o spui chiar aşa.

– Nu îi voi spune. Dar poate că o veţi face dumneavoastră? Fetelor le plac complimentele.

– Dacă ai deprins asta de la o vârstă aşa de fragedă, înseamnă că te vei descurca de minune când vei avea de-a face cu sexul frumos, zise el. Îi voi spune bucuros că nu este urâtă.

Se privi apoi în oglindă şi îl zări pe tânărul lui tovarăş, care îl studia îndeaproape, purtând la gât lavaliera lui iremediabil înnodată.

– Cred că şi dumneavoastră aţi fi un soţ bun.

Nick se uită la James şi hotărî să-i spună adevărul:

– Nu sunt aşa convins de asta.

– De ce nu? se încruntă James.

Nick nu spuse nimic. Ce ar fi putut să îi zică băiatului astfel încât să priceapă?

– E din pricină că nu aveţi un titlu nobiliar?

– Nu. Am spus mereu că un titlu nu te face implicit un soţ bun.

– Sunt de acord. Tatăl meu nu a fost un soț prea bun.

– Îmi pare rău să aud asta, încuviință Nick din cap.

James ridică din umeri.

– Nu l-am cunoscut niciodată.

– Îți dorești să-l fi cunoscut?

Băiatul cugetă câteva clipe, apoi răspunse:

– Uneori...

Nick trase adânc aer în piept când îl văzu așa de sincer. Știa ce însemna pentru un băiat de zece ani să nu aibă pe nimeni care să îl îndrume sau să îl ajute cu vreun sfat. Și pricepea sentimentele amestecate pe care le nutrea James pentru bărbatul căruia îi spunea tată, dar care dispăruse și fusese mai mult un mister pentru el.

– Ce i-ai spune dacă l-ai putea întâlni acum?

– Nu-l mai pot întâlni, spuse James și scutură din cap. A murit.

– Nu contează. Ce i-ai spune?

James se uită o vreme pe fereastră, după care se întoarse și zise:

– I-aș spune că am de gând să fiu un conte mult mai bun ca el.

– Cred că i-ai spune foarte bine, încuviință Nick solemn.

– Și l-aș întreba și de ce nu ne-a vrut, continuă James.

Nick simți o apăsare în piept când îl auzi pe băiat. Oare nu se întrebase și el același lucru ani întregi după ce mama lui îi părăsise?

– Nu cred că nu v-a vrut.

– Dar nu aveți de unde să știți sigur, îi spuse James sincer și direct, privindu-l cu ochii lui căprui și mari.

– Nu, n-am de unde să știu sigur.

Nick simți cât de mult avea să cântărească răspunsul lui pentru băiat.

– Însă îți pot spune că, dacă aș fi în locul lui, cu siguranță v-aș vrea.

– Și pe Isabel?

– Și pe Isabel, zise el și se sperie puțin de cât adevăr se ascundea în cuvintele lui.

Se îndepărtă și își trecu încă o dată pieptenele prin păr. James îl urmări cu privirea.

– Atunci, v-ați *gândi* la posibilitatea de-a vă însura cu ea?

Nick zâmbi. Probabil că tânărul conte învățase cum să fie atât de insistent de la sora lui. Puse pieptenele jos și se întoarse spre băiat. Nu mai văzuse pe nimeni atât de plin de speranță ca James; ca și cum o cerere în căsătorie din partea lui ar fi rezolvat totul.

Însă băiatul nu știa că Isabel nu ar fi vrut să aibă de-a face cu el când urma să afle adevărul. Gândul îl măcina.

– Cred că Isabelei nu i-ar plăcea să știe că punem la cale să o măritățm fără știrea ei.

– Sunt conte, să știți. Și asta e treabă de bărbați.

Nick izbucni în râs.

– Ascultă de un bărbat care are o soră aproape la fel de îndărătnică: atâta timp cât vrei să rămâi teafăr și nevătămat, să *nu* mai spui una ca asta.

James oftă.

– Ei bine, dacă ajută cu ceva, eu pe dumneavoastră v-aș alege pentru ea.

– Mă declar flatat de sprijinul tău. S-a mai bucurat vreun alt bărbat de o astfel de atenție? întrebă Nick ridicând dintr-o sprânceană.

Nu ar fi trebuit să pună astfel de întrebări. James încuviință.

– Au mai venit bărbați să o ia.

Nick rămase cu gură căscată, însă își reveni degrabă.

– Să o ia?

– De obicei pentru că o câștigaseră, mărturisi el.

– O câștigaseră? Vrei să spui că îi câștigaseră inima?

Nu-i plăcea deloc ideea.

Băiatul scutură din cap.

– Nu. O câștigau în urma unui rămășag.

Nick se mânie pe dată. Sigur nu auzise bine.

– Un rămășag făcut cu cine?

– Cu tatăl nostru, bănuiesc, zise James, ridicând din umeri.

Nick scrâșni din dinți. Nu suporta gândul că răposatul conte Reddich ar fi putut să își piardă singura fiică la cărți, că ar fi putut să o piardă pe *Isabel* la cărți. În clipa aceea, Nick își dori să lovească ceva. Își încleștă strâns pumnii și își închipui cât de mult i-ar fi plăcut să îi poată da un pumn în față aristocratului încrezut

care făcuse rămăşag pe ea. Dar şi răposatului care îndrăznise să propună asta.

Îşi dorea să afle mai multe, să cunoască mai bine lumea nebună în care crescuseră Isabel şi James, însă nu putea. Se sili să îşi relaxeze toţi muşchii din corp care o luaseră razna în urma dezvăluirii. Însă nu se cuvenea să întrebe despre astfel de lucruri. Cel puţin nu acum.

Acum trebuia să meargă la cină.

Iar apoi să o înveţe pe Isabel să danseze.

Isabel era pe punctul de-a urca după James şi Nick, când îi auzi coborând pe scara mare care dădea în sala de mese. La auzul vocii groase a lordului Nicholas, inima începu să îi bată cu putere. Cu toate că se strădui să audă, nu reuşi să înţeleagă ce spunea; dar vocea lui groasă şi joasă era de ajuns să o facă să tresară.

Îşi netezi poalele rochiei şi începu să se agite din pricina înfăţişării ei. Nu îşi mai pusese o rochie de seară de foarte mult timp, iar cea pe care reuşise să o recupereze din fundul şifonierului şi o lăsase să se aerisească în după-amiaza aceea era ruşinos de demodată. Fără îndoială că femeile în compania cărora Nick îşi petrecea timpul la Londra erau *au courrant* cu ultima modă, frumoase şi cu posturi impecabile şi nici nu şi-ar fi închipuit să se lase văzute într-o rochie mai veche de o lună, ca să nu mai zicem de una al cărei model se perimase de câţiva ani.

Tresări când îi auzi pe cei doi râzând pe coridor, în dreptul uşii. Nu ar fi trebuit să accepte cererea lui prostească. Iar acum se simţea ca o imbecilă.

Apoi Nick intră pe uşă.

Fără lavalieră.

Gulerul cămăşii îi era desfăcut, lăsând să se întrezărească o fărâmă din pielea lui bronzată, încadrată de cămaşa albă şi de vestonul verde-închis pe care îl purtase când sosise la conac, cu o zi înainte. Când el şi James intrară în sala de mese, preţ de câteva clipe, Isabel nu reuşi să îşi ia privirea de la pieptul lui vânjos şi ispititor. Îşi reveni însă repede din uimire.

Când îşi ridică privirea spre el, băgă de seamă că o urmărea atent: îi privea cu atenţie corsetul rochiei, zăbovind la marginea

acestuia, unde i se întrezărea conturul sânilor. Apoi o privi în ochi, iar ea îşi dădu seama că îi plăcea ce vedea. Roşi şi îşi concentră atenţia pe fratele ei, care purta la rândul lui o ţinută de seară la fel de pestriţă: pantaloni scurţi, o cămaşă de olandă murdară şi o lavalieră înnodată elaborat, însă groaznic de mototolită. O uimiră veşmintele, apoi se miră de lavaliera de la gâtul lui. Unde învăţase fratele ei să facă un nod aşa de complicat?

Rock râse în hohote când băgă de seamă că tovarăşului lui îi lipsea lavaliera.

-Se pare că ai uitat ceva, St. John.

Nick zâmbi larg.

-Sper că îmi vei ierta costumaţia ciudată, Lady Isabel, zise el necăjind-o, înaintând spre ea şi ducându-i mâna la buze.

Mângâierea lui fierbinte trecu prin mănuşă.

-S-a dovedit că am avut un discipol tare dornic să înveţe cum se leagă o lavalieră în seara asta.

Isabel şi-i închipui pe James şi Nick silindu-se să facă un nod la lavalieră, şi mintea ei se jucă cu posibilitatea ca un bărbat să îi îndrume fratele prin încercările anevoioase cu care avea să se confrunte pe drumul spre bărbăţie şi rolul de tânăr conte.

Un partener pentru ea. Ce cuvânt frumos!

Îl privi o vreme pe Nick, furată de ideea că ar fi putut să rămână lângă ea, să o ajute. Apoi scutură din cap, încercând să alunge gândul, şi spuse:

-Nu te îngrijora. Sunt convinsă că îţi putem găsi o altă lavalieră... acum că tânărul conte şi-a însuşit-o pe a ta.

-I-am oferit-o bucuros, milady.

Avea un zâmbet minunat. Care îi tăia răsuflarea.

-Ei bine, nu avem de ce să fim aşa ceremonioşi în seara asta. Dacă te simţi bine fără lavalieră, atunci nu am nimic împotrivă, zise ea şi îşi ţinu răsuflarea.

Nick şi fratele ei arătau atât de frumos împreună. Dintr-odată, i se părea mult mai uşor să se apropie de Nick. Părea mai iubitor. Mai ispititor. Poate prea ispititor. Isabel îşi drese glasul, apoi zise:

-Ce spuneţi dacă ne-am aşeza să mâncăm?

Se îndreptară cu toții spre masa care fusese aranjată ireproșabil – de Gwen fără îndoială –, iar domnii le ajutară pe doamne să se așeze. Cu o mișcare familiară, Nick îi trase scaunul Isabelei și se aplecă ușor spre ea, inundând-o cu căldura trupului lui și cu un miros de lemn de santal. Ea își întoarse pentru o clipă capul spre el, să îi mulțumească, iar el îi șopti abia auzit:

– Plăcerea este de partea mea. Îi simți răsuflarea caldă pe umărul gol când adăugă: Știam că veți arăta uimitor în roșu.

Un val de plăcere o străbătu la auzul cuvintelor lui.

Era un bărbat periculos.

Pe când încerca să alunge gândul acela necuviincios din minte, sosi și cina – o răsplată binemeritată. Gwen se întrecuse pe sine în seara aceea: gătise o masă din bucate simple și bune ce proveneau chiar de pe pământurile moșiei. Nu era o masă extravagantă – fără îndoială că lordul Nicholas avusese parte de altele mult mai sofisticate –, însă era bine asezonată și bine gătită, un adevărat festin chiar acolo, la Townsend Park.

Isabel se uită la mielul în aspic ce li se servise la felul al doilea și începu să se îndoiască. Era o masă mult prea simplă pentru niște bărbați care călătoriseră prin întreaga lume și care, fără îndoială, se delectaseră cu cele mai rafinate mâncăruri. Fără îndoială că nu avea să le placă o cină liniștită în sălbăticia din Yorkshire. Ce-ar fi putut să îi atragă la compania a două tinere inculte și a unui băiat de zece ani?

Gândul o măcină pe Isabel pe tot parcursul mesei, făcând-o să se retragă tot mai mult în sine și să nu ia parte la conversația celorlalți. Pe când Rock și Lara îl asaltau pe James cu întrebări despre lecțiile și aventurile din ziua aceea, Nick se aplecă spre ea și îi zise ușor:

– Ești cu gândul în altă parte.

Când îl auzi, Isabel se îndreptă de spate și zise:

– Mă gândeam la mâncare.

– Mâncarea este foarte bună, răspunse el, ceea ce o nedumeri și mai tare pe Isabel.

– Mă gândesc că nu este la fel de extravagantă ca mâncărurile cu care ești obișnuit.

– Dimpotrivă.

– Sau la fel de sofisticată.

– Din contră, Isabel, zise el serios, demonstrându-i că nu accepta să se desconsidere. Masa aceasta este finalul ideal al unei zile... extraordinare.

Şi iată că vocea aceea profundă şi binevoitoare o linişti. Glasul lui ardea de dorinţă ascunsă şi readuse la viaţă trăiri care îi încercaseră în camera cu statui şi care o făceau să îşi dorească ca el să o sărute încă o dată. Să fie iar singuri.

Însă nu erau.

Se aflau la masă. Alături de alţi oameni. Şi de un copil, pentru numele lui Dumnezeu. Îşi lăsă capul în jos, silindu-se să îşi ascundă îmbujorarea.

– Mă bucur că te simţi bine, milord.

– ... apoi eu şi lordul Nicholas am avut o discuţie.

Isabel tresări când îşi auzi fratele şi privi către Lara, la fel de uimită ca ea.

– Discuţie? Ce fel de discuţie? întrebă ea.

Atunci James îşi aminti că era şi sora lui acolo.

– O discuţie ca între bărbaţi.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului.

– Poftim?

– Am avut ceva de discutat, zise băiatul scurt.

– De discutat, repetă ea, şi se uită la Nick.

Acesta îşi ridică paharul cu vin şi bău cu afectare din el.

– Într-adevăr.

– Eu... spuse Isabel şi se întoarse din nou spre James. *Ce ar fi putut să vorbească fără ea?* Despre ce anume?

– Nu te priveşte, Isabel. L-am rugat pe lordul Nicholas să-mi ofere puţin din timpul lui. Ca şi conte.

Ca şi conte?

Isabel făcu ochii mari. Se întoarse fără să spună ceva spre Nick, care se abţinea cu greu să nu zâmbească.

– Nu am putut refuza, Lady Isabel. Doar este contele. Şi gazda mea, de altfel, zise el. Se opri puţin, apoi continuă: Mielul este delicios, iar aspicul... aspicul este grozav. Nu crezi, Rock?

– Aşa este, răspunse uriaşul, iar Isabel observă numaidecât tonul lui amuzat.

Şi-ar fi dorit să îi afunde pe amândoi în aspic.

Se uită apoi la Lara şi, băgând de seamă că şi ea era amuzată, o dojeni din priviri. Lara nu se sinchisi de mustrarea verişoarei ei şi se întoarse din nou spre James:

– Şi văd că ai învăţat să legi un nod tare încurcat la lavalieră.

– O, da, spuse el nerăbdător şi îşi atinse eşarfa de la gât. Vrei să mă vezi cum îl fac din nou?

Înainte ca Lara să apuce măcar să răspundă, James trase deja de un capăt al creaţiei lui, alegându-se praful de toată munca lui de mai devreme şi oferindu-le mesenilor un spectacol cu totul nepotrivit pentru o cină civilizată.

Pe când băiatul le arăta cum se leagă o lavalieră aşa cum trebuie, Isabel se aplecă uşor spre Nick şi îi şopti:

– După cum vezi, o fi fratele meu conte, însă nu se poartă ca unul. Mi-ar plăcea să ştiu despre ce aţi vorbit.

– Despre tine, răspunse Nick fără să îşi ia ochii de la băiat.

Sigur nu auzise bine.

– Despre mine?

– Da, despre tine.

– Ce anume despre mine?

El nu se grăbi să îi răspundă, ci îşi tăie încet o bucată de miel, pe care o înghiţi împreună cu o bucată de cartof presărat cu pătrunjel. Le mestecă fără grabă, vreme îndelungată, până când Isabel nu mai răbdă şi îi zise nervoasă:

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Înghite odată!

Nick se întoarse spre ea, prefăcându-se uimit de izbucnirea ei.

– Lady Isabel, câtă hotărâre! Poate o să fac indigestie din pricina ta!

– Şi ce păcat ar fi să se întâmple asta, Lord Nicholas, zise ea.

Nick râse încet, jos, iar Isabel simţi cum o străbate un val de căldură plăcută când îl auzi râzând parcă doar pentru ea.

– Îţi place situaţia...

El o privi în ochi, iar ea se încredinţă că ochii lui albaştri ardeau de dorinţă.

– Mărturisesc că da. De altfel, găsesc că îmi place orice clipă petrecută cu tine.

Cuvintele lui şi plăcerea pe care i-o provocau o făcură să roşească.

Ce naiba îi făcea omul ăsta?

Nu îi putea îngădui să o facă să se poarte ca o domnișorică prostuță de fiecare dată când vorbea cu el. Așa că își drese glasul și spuse:

– Lord Nicholas, insist să-mi spui ce ai discutat cu James.

– N-ai de ce să-ți faci griji, Isabel, îi răspunse el. E doar îngrijorat de bunăstarea ta odată ce va pleca la școală.

Isabel se uită atunci la James, și îl văzu pe Rock care îl ajuta să termine de legat lavaliera.

– Și de ce ar vorbi cu tine despre asta?

Nick se lăsă ușor pe spate, în timp ce se strângeau farfuriile, apoi o privi drept în ochi și îi vorbi deschis:

– A născocit un plan ca să fii în siguranță și îmi cerea sfatul cu privire la asta, zise el, după care se întoarse spre James, care se afla în partea cealaltă a mesei. Bravo, James! E fără îndoială cel mai bun nod de până acum!

Băiatul zâmbi fericit când auzi complimentul, apoi se întoarse spre Lara, care îi copleși cu laude și pe el, și pe Rock, care îl ajutase.

Isabel nu se putea bucura de această scenă fericită. Încruntată, îl întrebă pe Nick în șoaptă:

– Ce fel de plan?

El așteptă până Regina îi luă farfuria goală din față, apoi se aplecă ușor spre ea și îi zise:

– Zice că ar trebui să ne căsătorim.

Isabel vru să răspundă, dar rămase gură-cască. Încercă din nou, dar cu același rezultat. Nick zâmbi strâmb.

– Vai, Isabel! Se pare că te-am lăsat fără cuvinte.

– Eu...

Neștiind ce să spună, tăcu.

– S-a gândit mult la asta, continuă el. Socotește că ai fi o soție numai bună pentru că știi să ții o casă și să socotești.

Sigur își imagina totul. Nu avea cum să fie real.

– Și mai ține morțiș să te văd călărind, întrucât e convins că îndemânarea ta ecvestră mă va cuceri fără îndoială. Abia aștept și eu.

– Eu...

– Şi încă ceva, un lucru cât se poate de esenţial: nu eşti urâtă.

Ea clipi des, fără să răspundă. Nick se distra pe cinste.

– Nu uita, Isabel, James a zis-o. Nu aş îndrăzni să îmi asum asemenea cuvinte frumoase. Eu aş fi spus ceva mult mai banal. Numai un mare orator ar putea născoci...

– Nu sunt urâtă, clătină ea uşor din cap. Ce compliment minunat!

– Ah! Ţi-a revenit glasul, zâmbi el mândru, cu toată gura, iar ea îi urmă exemplul.

– Aşa s-ar părea, zise ea şi tăcu pentru o clipă. Spune-mi, milord, oare şcoala îl va învăţa pe fratele meu cuvinte mai frumoase cu care să o curteze pe viitoarea lui contesă?

– Să sperăm, răspunse el. Altminteri, ar trebui să ne facem griji pentru viitorul neamului Reddich.

Isabel râse fără să vrea de întorsătura ciudată pe care o luase conversaţia lor, ceea ce le atrase atenţia celorlalţi meseni.

– Ce-i drept, James a spus ceva despre Lady Isabel care m-a cam pus pe gânduri.

Toţi cei de la masă îl priviră curioşi, iar Isabel începu să se neliniştească. Doar nu avea să spună nimic nepotrivit... nu-i aşa?

– Ce anume, Lord Nicholas? întrebă Lara.

– Pretinde că Isabel se pricepe de minune la mimat.

– O, chiar aşa e! încuviinţă Lara. N-am văzut pe nimeni la fel de bun ca ea.

– Mi-ar plăcea să mi se dovedească asta, spuse Nick şi o privi gânditor. Dar, mai întâi, cred că ar trebui să dansăm, nu-i aşa?

Cât ai clipi, căzură de acord să se îndrepte spre sala de bal, iar Isabel era de-a dreptul agitată.

Nick îi ţinu scaunul să se ridice şi, când se întoarse să îi mulţumească, îşi dădu seama că acesta o privea gânditor. Intensitatea din privirea lui îi distrase atenţia, aşa că îşi plecă scurt capul şi îi spuse doar:

– Îţi mulţumesc.

El îi răspunse încuviinţând scurt din cap şi îi oferi braţul. Când îl apucă, Isabel simţi căldura pe care o emana prin stofa hainei, iar el se aplecă şi îi spuse:

– Să ştii că eu te-aş fi descris cu totul altfel.

Inima începu să-i bată nebunește, dar se sili să pară liniștită.

– Vrei să spui că nu ai fi zis că „nu sunt urâtă"?

Nick nu zâmbi și, Isabel avu dintr-odată impresia că se sufocă. I se tăie răsuflarea.

– Aș fi spus că ești superbă.

Sala de bal parcă se transformase.

Isabel rămase uimită când intră în încăperea uriașă. Imediat după ce plecase de la Nick vorbise cu Jane despre planurile pentru seara aceea; îi spusese că, într-o parte a sălii, perdelele grele de stofă trebuiau date jos și pianul trebuia șters de praf.

Însă Jane făcuse minuni cu încăperea aceea.

În capătul îndepărtat al sălii de bal ardeau blând câteva zeci de lumânări; se vedea că nu se asortau și fuseseră adunate de prin alte odăi din casă și așezate în niște sfeșnice înalte. Erau poziționate astfel încât să lumineze un spațiu mai retras, unde fuseseră așezate două divane joase și lungi, lângă care se aflau câteva scaune mai comode.

Mai era și o masă cu aperitive, pe care se găseau o carafă mare de cristal plin cu limonadă, o sticlă de coniac din pivniță, alături de pahare, precum și un platou cu fursecuri, pe care James năvăli îndată. Isabel zâmbi când văzu prăjiturelele. Era convinsă că Gwen își petrecuse mai toată după-amiaza să le coacă.

Totul strălucea de curățenie, iar Isabel se întrebă câte fete fuseseră nevoite să muncească pentru a schimba locul acela părăsit într-o sală de bal în miniatură, potrivită pentru o serată dansantă.

– E atât de frumos! zise ea în șoaptă, uitând pentru o clipă de invitații ei.

– Pari surprinsă, spuse Nick încet.

– Chiar sunt, râse ea, încântată. Au trecut mai bine de zece ani de când încăperea asta nu a mai fost întrebuințată ca sală de dans. O curățăm periodic și o folosim rar... și niciodată pentru baluri... Se opri, încercând să-și găsească cuvintele potrivite. Nu prea sunt prilejuri de baluri la conacul Townsend. Ducem mare lipsă de parteneri de dans.

Nick zâmbi, iar ea râse din nou, după care el făcu o plecăciune joasă.

– În seara aceasta, milady, aveți niște parteneri de dans chiar doritori.

– Așa este, zise ea, zâmbindu-i la rândul ei.

O ușă care dădea spre sala de bal se deschise, iar Georgiana intră în odaie, cu capul plecat și foarte grăbită, de parcă nu o interesa deloc ce făceau cei de acolo. Isabel fu pe punctul de a o întreba dacă se întâmplase ceva. Era uimită că guvernanta, pe care o îngrozise ideea că Nick ar fi putut să o recunoască, alesese să li se alăture. Dar nu mai spuse nimic când o văzu așezându-se la pianul slab luminat, cu spatele la ei, și începând să cânte un vals.

James se duse lângă Georgiana, în timp ce Rock făcu o plecăciune înaintea Larei, invitând-o la dans. După nici câteva clipe, aceasta era în brațele lui și cei doi pluteau prin sala de bal. Rochia de mătase a Larei, de un albastru pal, strălucea în lumina lumânărilor. Isabel îi privi, curioasă să afle ce anume îi făcuse pe cei doi să se apropie așa de mult și agitată pentru că, la rândul ei, era atât de aproape de Nick.

După o așteptare care i se păru chinuitor de lungă, își primi și răsplata:

– Isabel, spuse Nick cu voce joasă.

– Hmm? răspunse ea, încercând cu disperare să pară distantă.

– Ai vrea să dansezi? o întrebă el zâmbind.

– Da, te rog, îi răspunse ea aproape în șoaptă.

Așa că se trezi în brațele lui, învârtindu-se prin odaie.

– Guvernanta lui James se pricepe să cânte la pian.

– Casa Minerva se mândrește cu multe talente, milord.

Isabel nu voia să vorbească despre fete. Nu voia să fie nevoită să îi ascundă ceva. Nu acum. Nu cât se afla în brațele lui.

– Te pricepi de minune să dansezi, spuse ea.

El făcu o plecăciune scurtă din cap și o învârti în jurul unui suport de lumânări înalt, după care se îndreptară în pași de vals către capătul îndepărtat al odăii.

– De ce crezi că nu știi să valsezi?

– Pentru că... nu dansez niciodată...

El o învârti încă o dată, iar ea închise ochii, bucurându-se de mișcare, de forța lui, de felul grațios în care o dirija în ritmul muzicii.

– Ar trebui să dansezi. Trupul tău a fost făcut ca să fie ținut așa.

Cuvintele lui erau duioase și amețitoare, iar Isabel știa că o ținea prea strâns la pieptul lui. Știa că ar fi trebuit să îl oprească.

Dar nu putea.

Se mai învârtiră o dată, iar când deschise ochii, băgă de seamă că ajunsese cu fața la peretele îndepărtat al odăii și la ușa pe care intrase Georgiana. Era întredeschisă din nou și se putea zări un rând de chipuri curioase, care trăgeau cu ochiul prin crăpătură: Gwen, Jane și Kate priveau toate concentrate la ce se întâmpla în sala de bal. Isabel pufni în râs, surprinsă.

Nick se uită la ea.

– Ce e?

Ea îl privi amuzată:

– Nu te uita chiar acum, milord, dar se pare că avem spectatori.

El pricepu îndată și zâmbi larg.

– Bineînțeles. Dacă le cunosc pe doamne, atunci sunt convins că așa e.

– Sinceră să fiu, se străduiesc să fie discrete.

– Atunci sunt mai pricepute decât femeile din familia mea.

Isabel băgă de seamă că o spusese pe un ton glumeț și admirativ în același timp, ceea ce o făcu curioasă:

– Povestește-mi despre ele.

Nick nu spuse nimic o vreme, apoi îi răspunse:

– Sora mea vitregă, Juliana, e pe jumătate italiancă, așa că îți închipui cum e. Încăpățânată și în stare să te scoată din minți. În plus, are un har aparte de a spune cele mai nepotrivite lucruri în cele mai nepotrivite împrejurări.

Tonul lui vesel o ademenea.

– Pare minunată.

Nick râse scurt, apoi zise:

– Cred că ți-ar plăcea de ea. Și știu sigur că și ea te-ar plăcea. O plictisesc de moarte orașul și lumea bună din Londra și nutrește un dispreț aparte pentru gâsculițe și filfizoni. Ceea ce înseamnă că va fi de-a dreptul imposibil să își găsească un soț. Dar e treaba lui Gabriel să-și bată capul cu asta, nu a mea.

– Ah, zâmbi ea. Bine că ești al doilea născut!

– Întocmai.

– Şi cumnata ta, milord?

– Callie te-ar îndrăgi cu siguranţă.

Isabel râse când îl auzi.

– Mi-e greu să cred că marchiza de Ralston ar putea *îndrăgi* o fată crescută la ţară, în nord, care poartă pantaloni bărbăteşti când consideră că e nevoie şi care şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă în preajma unor femei care au făcut numai lucruri nepotrivite.

Nick zâmbi larg.

– Tocmai de aceea te-ar îndrăgi marchiza de Ralston.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare:

– Nu te cred.

– Într-o bună zi, Isabel, te voi duce la Londra şi vei auzi adevărul chiar din gura fratelui meu şi a cumnatei mele.

Isabel se bucură să îl audă făgăduind că într-o zi avea să o ia cu el la Londra, să îi cunoască familia şi să vorbească despre lucruri intime cu una dintre cele mai cunoscute perechi din înalta societate. Îşi dorea să fie adevărat.

Era ciudat că acolo, în sala aceea întunecată, înconjurată de magia valsului şi de lumina slabă a lumânărilor, lângă bărbatul acela puternic şi minunat, îşi dorea să fie adevărat. Îşi dorea să fie legată de el. Să îi fie pereche. Să ducă viaţa care se ascundea în spatele cuvintelor lui. Acum, când se lăsa prinsă de frumuseţea dansului, de legănatul trupurilor lor şi de căldura braţelor lui, îşi îngădui să viseze aşa cum nu o mai făcuse de ani de zile.

Să viseze că acel prim vals al ei era cu un bărbat care avea să îi poarte de grijă, să o apere, să o sprijine şi da... să o iubească.

Isabel închise din nou ochii şi se lăsă în voia dansului. Îi simţea mâna caldă neacoperită de mănuşă pe mijlocul ei, încălzind-o toată. Îi simţea picioarele musculoase prin rochie, abia atingându-le pe ale ei, în timp ce o conducea în cercuri ameţitoare de-a lungul sălii de bal. După câteva clipe bune, deschise în sfârşit ochii şi îi întâlni privirea albastră cuceritoare.

– Te simţi bine, Isabel?

Ştia că ar fi trebuit să fie sfioasă. Ştia că, de-ar fi fost la Londra, femeia din braţele lui ar fi avut ceva interesant de spus, care să îl cucerească. Ei însă îi lipseau toate acestea.

– Da, foarte bine.

– Mă bucur. Meriţi să ai parte de plăcere în viaţă. Bănuiesc că nu îţi îngădui prea multe clipe de plăcere.

Ea îşi întoarse privirea de la el, ruşinată. Cum de o descifrase atât de bine? Atât de repede?

– De ce nu? întrebă el încet, mai mult şoptindu-i. De ce nu te bucuri mai mult de plăcerile vieţii?

Ea închise ochii şi clătină din cap.

– Ba mă bucur.

– Nu, frumoasa mea, nu cred că te bucuri, zise el şi se lipi mai tare de ea.

Căldura trupului lui îi răscoli toate simţurile.

– De ce nu dansezi, nu zâmbeşti şi nu trăieşti aşa cum visezi să o faci?

Chiar aşa, de ce nu?

– Visurile sunt pentru fetiţe care nu au nici o grijă pe lume, zise ea, fără să creadă ce spune.

– Prostii. Cu toţii avem visuri.

Ea deschise ochii şi îl privi în ochii lui de un albastru strălucitor.

– Chiar şi tu?

– Chiar şi eu.

– Şi la ce visezi? spuse ea atât de încet, încât aproape că nu i se părea aievea.

– În seara asta, cred că te voi visa pe tine, zise el fără să zăbovească.

Ar fi trebuit să i se pară o afirmaţie prostească, menită să o tachineze. În schimb, i se păru o promisiune şi îşi dori nespus de mult să îl creadă.

– Spune-mi, Isabel, tu la ce visezi?

– Visez că James va merge la şcoală. Că fetele sunt în siguranţă. Că acoperişul nu e stricat... şi că avem lumânări cât să ne ajungă o viaţă.

Nick râse uşor.

– Haide, Isabel. Poți mai mult de-atât. Astea sunt visurile lor. Nu ale tale. Ce visezi *tu*? Pentru tine...?

Mintea parcă i se golise, așa că se gândi nedumerită o vreme la ce îi spusese Nick. Oare cât timp trecuse de când se gândise ultima oară la ea? La ce își dorea ea? Îi zâmbi și zise:

– Mi-ar plăcea să mai dansez.

Nick zâmbi larg când o auzi.

– Mă supun bucuros.

O învârti atunci în cercuri pe muzică, iar pâlpâirile lumânărilor în întunericul blând al sălii de bal îi lăsară impresia că dansează printre stele. În clipa aceea magică, Isabel era convinsă că dacă spunea cu voce tare ce își dorea, toate dorințele ei ar fi putut să se împlinească.

După ceva vreme, Nick încercă din nou:

– Ce altceva îți mai dorești?

– Nu... nu știu.

– Nimic? ridică el din sprâncene, uimit. Chiar nu-ți vine nimic în minte?

– Nu aș vrea să fiu egoistă, șopti ea.

El o privi stăruitor. O răsuci, apoi se opriră, iar ea băgă de seamă că se aflau în celălalt capăt al încăperii, lângă un divan ascuns în întuneric.

– Egoistă?

Isabel își țintui privirea pe gropița din bărbia lui și încuviință scurt din cap. El râse ușor, părând să nu-i dea crezare:

– Isabel, nu am întâlnit persoană mai altruistă ca tine.

– Nu e adevărat, scutură ea din cap.

– De ce zici asta?

Isabel își strânse buzele, temându-se să îi răspundă. Dar își dorea și mai mult să se descarce. Cu ochii la bărbia lui, îi spuse:

– Eu... Tatăl meu mi-a oferit o șansă să repar totul. Să salvez conacul. Moșia. Numele. Totul. Nu mai spusese nimănui asta. Trebuia doar să merg la Londra și să-l las să-mi aranjeze căsătoria.

– Câți ani aveai? o întrebă el rece, iar ea începu să se îngrozească închipuindu-și că Nick o judeca. Așa cum făcuse mama ei.

– Optsprezece.

–Ai refuzat.

Ea încuviință, simțind cum o podidesc lacrimile.

–N-am vrut... n-am vrut să am o căsnicie ca a mamei. Nu am vrut să fiu doar umbra unei femei. Umbra unei persoane. Tata a plecat și nu s-a mai întors. Iar mama a murit la scurtă vreme după aceea. Și m-a învinovățit pe mine pentru că ne-a părăsit.

Nick nu spuse nimic. Nici nu se mișcă. Nu ar fi trebuit să îi spună, se gândi Isabel.

–Te rog să mă ierți dacă te-am dezamăgit.

În clipa aceea, el oftă, ceea ce o făcu să tresară. Îi ridică bărbia cu un deget și o privi în ochi. Ea simți că i se taie răsuflarea de emoție.

–Nu sunt dezamăgit, draga mea, îi șopti el de aproape, atât de aproape, încât mai mult îl simți, decât îl auzi. Sunt furios.

Isabel făcu ochii mari când Nick îi prinse fața în mâini și se răsuciră ca să nu fie zăriți de ceilalți. Degetele îi tremurară ușor.

–Aș fi vrut să fi fost acolo. Să fi putut...

Se opri când Isabel închise ochii.

„Și eu îmi doresc să fi fost acolo."

O mângâie pe gât ei până în locul în care îi simți inima bătându-i nebunește. Isabel nu voia să se gândească la trecut. Nu acum. Nu când Nick era atât de aproape de ea.

–Aș vrea să mă săruți.

Mărturisirea ei atât de sinceră îi uimi pe amândoi.

–Ah, Isabel, îi zise el în șoaptă. Numai de n-am fi aici...

–Știu, spuse ea, cu capul plecat.

–Știi? Chiar știi cât te doresc?

Nu îl putea privi în ochi.

–Da.

El își trecu ușor degetul mare peste încheietura mâinii ei. Atingerea lui o înnebuni.

–De unde știi?

Îi vorbise șoptit, iar vocea lui întunecată, joasă, îi dădu curaj Isabelei să îl privească. Era întuneric, prea întuneric ca să îi poată distinge culoarea ochilor, dar îi putea citi gândurile:

–Pentru că și eu te doresc.

El mârâi uşor, gutural, iar Isabel simţi un fior adânc de plăcere. Vru să îşi întoarcă din nou faţa de la el, dar el o opri cu o atingere uşoară.

–Nu, frumoasa mea. Uită-te la mine.

Cum putea să se împotrivească unei rugăminţi aşa de fierbinţi?

–Nu sunt fără cusur. Nu-ţi pot făgădui că nu te voi răni. Se opri. Cicatricea lui se vedea ca o dungă deschisă la culoare pe chipul lui întunecat. Dar voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să vă apăr pe tine, pe James şi pe fetele astea.

Nick tăcu din nou, iar ea îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-l să vorbească.

–Cred că ar trebui să iei în considerare propunerea fratelui tău.

Capitolul 14

Lecţia numărul şase:
Odată ce i-aţi captivat atenţia, nu şovăiţi.

Să cuceriţi un lord necesită tenacitate, dragi cititoare! Nu este o misiune pentru cele lipsite de voinţă sau slabe de înger. După ce v-aţi ales cavalerul în armură strălucitoare, iar el v-a recunoscut drept aleasa lui, trebuie să rezistaţi oricărei tentaţii de a vă culca pe-o ureche! Nu e deloc momentul să vă simţiţi mulţumite de sine!

Aţi face bine să vă amintiţi că bătăliile sunt pierdute sau câştigate în ultima etapă. Acum este nevoie de consecvenţă, determinare şi răbdare!

Pearls and Pelisses
Iunie 1823

– A spus că sunt superbă...

– Tot aia, zise Lara, care stătea pe patul Isabelei, făcând nepăsătoare un semn cu mâna. Şi vrea să se căsătorească cu tine!

Isabel se neliniști când o auzi.

– Nu a spus aşa ceva. Mi-a zis să iau în considerare propunerea fratelui meu.

– Adică să te căsătoreşti! Cu lordul Nicholas!

– Da, dar asta nu înseamnă că *ar vrea* să se însoare cu mine.

Mai degrabă o socotea o femeiuşcă tristă şi jalnică, pe care trebuia să o salveze.

Lara îi aruncă o privire uluită.

– Isabel, ba cred că exact asta înseamnă.

– Ba nu. Înseamnă că aş face bine să mă gândesc la măritiş. Nu neapărat cu el.

– Isabel, mi se pare că faci intenționat pe proasta. E clar că zicea să vă căsătoriți voi doi – tu cu el.

– Nu ai de unde să ştii asta.

„Nici una din noi nu are de unde să ştie asta."

– Ba pot! Şi să-ți spun şi de ce! Nu am mai văzut nici un alt bărbat vrednic de însurătoare la Townsend Park de mai bine de doi ani! Cu cine ți-ar sugera să te măriți? Şi, adăugă ea, *am văzut* cum se uita la tine... Cum ați dansat. Te doreşte!

– Poate că într-adevăr mă *doreşte*, spuse ea morocănoasă. Dar nu îmi închipui că ar vrea *să mă şi ia de nevastă*.

Lara se sprijini în coate şi o privi drept în ochi pe verişoara ei, apoi rosti plină de indignare:

– Şi de ce nu ar vrea? Ai fi o mireasă minunată pentru lordul Nicholas! Doar eşti fiică de conte! Ba chiar am putea spune că el nu e de nasul tău, nefiind primul născut!

Pe Isabel o pufni râsul.

– Poate că ar fi adevărat, de nu aş fi avut drept tată o scursoare de aristocrat. Însă, aşa cum stau lucrurile acum, lordul Nicholas şi-ar putea găsi pe cineva mai bun decât mine.

– Prostii, Isabel! spuse Lara mânioasă. Eşti fermecătoare, capabilă, inteligentă şi amuzantă, zise ea, enumerându-i virtuțile pe degete. Orice gentilom ar fi norocos să te aibă.

– Îți mulțumesc, dragă verişoară, spuse ea zâmbind strâmb.

Lara se încruntă.

– Nu era un compliment. E adevărul! Să ştii că unui bărbat ca el nici prin cap nu i-ar trece să se însoare cu tine dacă ideea nu i s-ar părea măcar acceptabilă.

Acceptabilă. Ce cuvânt îngrozitor!

Isabel nu îi răspunse. În schimb, îşi aşeză ceafa pe capătul mai înalt al căzii şi închise ochii.

Cu nici douăsprezece ceasuri înainte, s-ar fi neliniştit dacă ar fi auzit că lordul Nicholas o găsea acceptabilă şi ar fi fugit mâncând pământul din calea lui, jurând să nu se mai întoarcă niciodată, de teamă să nu ajungă să o îndrăgească şi mai tare. Acum însă, ura gândul că ar fi putut să nutrească doar sentimente atât de călduțe pentru ea.

Cum de ajunsese să țină la el? Cum de reuşise să îi invadeze fiecare gând în nici două zile? Cum de se gândea chiar la posibilitatea de a se încrede în el? Un străin? Nu ştia nimic despre el, pentru numele lui Dumnezeu!

Nimic în afară de senzațiile pe care le stârnea în ea.

Oftă. Nu îi plăceau sentimentele pe care i le trezea. Nu îi plăcea cum îi tresărea inima la fiecare cuvânt de-al lui sau cum roşea când îl vedea zâmbind în felul lui unic. Nu îi plăcea cum, doar cu o privire sinceră, curată, o făcea să vrea să îi spună totul, să îl primească cu brațele deschise în lumea ei. Trecută şi prezentă.

Iar acum o ispitea făgăduindu-i un viitor cu el... Căsătorie. Şi pentru prima oară în viața ei, Isabel chiar lua în considerare această posibilitate. Căsătoria de care pomenea el nu părea să semene nici măcar un pic cu cele despre care auzise. Nu era vorba despre nici o capcană ori luptă pentru putere sau supraviețuire. Căsătoria cu Nick promitea a fi diferită.

Şi, dintr-odată, ideea de căsătorie nu i se mai păru atât de rea. Doar că...

– Nu s-a oferit să se însoare cu mine.

Lara îşi dădu ochii peste cap.

– Ba da.

– Nu. N-a spus-o explicit.

– Ce anume?

Isabel își coborî privirea la vană, la felul cum trupul ei se pierdea în apă, ascuns de pâlpâirile lumânărilor care aruncau scânteieri pe suprafața vanei, amintindu-i de sala de bal întunecată și de valsul lor... de mărturisirea ei.

– N-a spus: „Mărită-te cu mine, Isabel".

Lara flutură din mână și spuse nepăsătoare:

– E o chestiune de semantică.

Dintr-odată, semantica părea chiar vitală.

– Totuși...

Lara încremeni și, aplecându-se peste marginea patului, își privi chiorâș verișoara prin întunericul din camera slab luminată:

– Măi să fie!

Isabel se întoarse speriată.

– Ce e?

– Tu.

– Ce-i cu mine?

– Ești... îndrăgostită.

– Ba nu sunt, zise ea și își întoarse privirea.

– Ba ești, spuse Lara pe un ton triumfător. Ești îndrăgostită de lordul Nicholas!

– Îl cunosc doar de trei zile, Lara!

– După ce s-a petrecut aseară... cina... dansul... trei zile sunt de-ajuns, spuse Lara, de parcă ar fi fost expertă într-ale iubirii.

– Aha, și cum de știi tu toate astea?

– Știu. Așa cum știu, îți repet, și că ești cam amorezată de lordul Nicholas St. John.

– Aș vrea să nu mai spui asta, mormăi Isabel.

– Cum de s-a întâmplat?

– Nu știu! strigă ea și își scoase mâinile din apă să își acopere fața. Nici măcar nu-l cunosc!

– Se pare că știi destul, o necăji Lara.

– Nu e de râs! ripostă Isabel. E îngrozitor!

– De ce? Vrea să se însoare cu tine!

– Și nu pricep de ce!

– Chiar crezi că oamenii se căsătoresc din motive raționale? o întrebă verișoara ei și își înclină ușor capul într-o parte.

– Bineînțeles, insistă Isabel. S-ar putea însura cu mine pentru bani, pământ, ca să facă gurile rele să tacă sau ca să devină respectabil. Dar, stai așa... Nu se poate căsători cu mine pentru nici unul din motivele astea, pentru că *eu* nu am cum să îi ofer *vreunul*.

Lara chicoti când o auzi.

– Isabel.

– Chiar nu e de râs. Doar dacă ai un simț al umorului mai întunecat sau chiar macabru.

– Ești prea dramatică! Vrei să spui că nu te ispitește câtuși de puțin gândul că ai putea să te măriți cu lordul Nicholas?

Isabel amuți când auzi întrebarea atât de directă o Larei. În schimb, își ridică privirea spre tavan și oftă mânioasă.

O lungă perioadă de timp își spusese că nu își dorește să se mărite. Că nu își dorește copii. Sau un partener. Știuse foarte bine ce urma să facă: avea să îl ajute pe James să redea numelui familiei lor gloria de odinioară; avea să se îngrijească de viitorul Casei Minerva și să îmbătrânească știind că nu a făcut pur și simplu umbră pământului, ci că a avut o influență pozitivă, oricât de mică, asupra lumii.

Până în seara aceea, fusese perfect mulțumită de viața ei, așa cum era ea.

Mai mult sau mai puțin.

Iar acum, dintr-odată, toată lumea ei, tot ceea ce socotise bun și drept, era întoarsă cu susul în jos. Oare restul vieții ei fusese doar un vis? Despre căsătorie și copii, vals și dragoste?

Da.

Sincer, așa era. Seara, întinsă în pat, până să adoarmă, în timp ce cugetase îngrijorată la ziua de mâine, la fete, la James și da, la ea însăși, visase la ce ar fi putut avea. În liniștea nopții, își închipuise cum ar fi fost să meargă la Londra și să își umple carnețelul de dans, să se plimbe cu trăsura prin Hyde Park și să fie curtată cu adevărat, să își găsească un bărbat care să îi fie deopotrivă tovarăș și protector.

Însă visul acesta nu se împlinise niciodată. Și asta din pricină că nu fusese realizabil.

Până acum.

Acum își putea închipui că se întinde după el și îl apucă cu ambele mâini. Aproape că își închipuia cum ar fi fost să îl iubească.

Iubire.

Ce cuvânt curios... și distant; o fantezie care o ispitise pe când fusese copilă și o înfricoșase când crescuse și își văzuse mama distrusă de ea.

Nu. Nu avea să îl iubească. Știa că nu ar fi dus la nimic bun.

Însă...

– Îmi place de el, spuse ea, de-abia perceptibil.

Lara o auzi.

– Știu.

– Nu credeam că se va întâmpla vreodată.

– Știu, încuviință verișoara ei.

„Și acum că îmi place de el, mi-e teamă de viitor."

– E chiar înfricoșător.

– Știu și asta, îi surâse Lara.

– Chiar așa? o privi Isabel nedumerită.

– Mie îmi place tare mult de prietenul lui.

– Da! strigă Isabel și se ridică iute, împroșcând cu apă peste tot pe lângă vană. Și s-ar părea că și el simte la fel pentru tine! Cum de...?

– Nu știu! La început i-am arătat statuile de marmură, apoi l-am însoțit să dea de mâncare la cai și după... el...

Se opri, rușinată.

– A făcut ceva ce nu se cuvenea, din câte se pare.

– Isabel! exclamă Lara, făcându-se roșie ca para focului și dându-se astfel de gol.

– L-ai sărutat, o dojeni ea.

– O, de parcă tu ești în măsură să mă judeci!

– Ce-i drept, nu sunt, râse ea.

– E destul de plăcut, nu-i așa?

– Sărutatul? Nu sunt convinsă că „plăcut" e cuvântul potrivit. Aș spune mai degrabă că e de-a dreptul tulburător, cât se poate de necuviincios și... și...

– Minunat.

– Întocmai, zâmbi Isabel.

–Suntem amândouă o apă şi un pământ, spuse Lara, zâmbind larg.

–După atâția ani în care n-am văzut picior de bărbat, primii doi care se ivesc pe aici ne-au transformat în nişte gâsculiţe.

–Nu sunt *primii* doi. Ai uitat de domnul Asperton.

Isabel îşi aduse aminte de bărbatul acela lung ca o trestie şi alunecos ca un şarpe şi se cutremură.

–A fost într-adevăr o provocare, dar am reuşit să mă feresc de domnul Asperton.

Lara îşi sprijini bărbia în mâini, în timp ce verişoara ei ieşea din apă.

–Aşadar... ai de gând să îi permiți lordului Nicholas să te curteze?

Isabel ieşi din vană şi se înfăşură într-un bucată lungă de olandă, ca să se ferească de frig. Se apropie de pat şi se aşeză pe marginea lui, iar Lara se întoarse cu faţa spre ea.

Se gândi la întrebarea verişoarei ei. Ce-i drept, era răspunsul la toate problemele lor. Un răspuns chipeş, inteligent, jovial şi cu o fire blândă.

–Da. Dacă mă cere, voi accepta. Pentru binele nostru, al tuturor.

Ştiu numaidecât că era o minciună. Nu avea să accepte doar de dragul Casei Minerva, ci şi de-al ei, cu toate că era riscant să se lege aşa de un bărbat la care i-ar fi fost atât de uşor să ţină.

Un bărbat pe care i-ar fi fost atât de uşor să...

Nu. Nu avea să repete greşelile mamei ei.

Dar Nick nu părea să semene deloc cu tatăl ei. Era cinstit şi drept, şi blând, un bărbat care îşi ţinea cuvântul. Ceea ce îi uşura situaţia.

Trebuia doar să se încredinţeze că, dacă se mărita cu el, urma să o facă în condiţiile stabilite de ea. Da, avea să ţină la el. Bineînţeles că avea să se bucure de compania lui, de isteţimea lui şi de atingerea lui pricepută, care o făcea să îşi piardă orice fărâmă de bun-simţ.

Însă nu avea să îl iubească.

–Poate că nu ar fi chiar aşa de rău până la urmă, îi zise ea Larei.

*

În Yorkshire, ploaia se oprea la fel de repede cum începea. Apele nu se retrăgeau treptat; nu se ridica nici o ceață tăcută care să ușureze trecerea de la picuri grei la cer senin. În schimb, era o schimbare simplă, ca tăierea mucului unei lumânări. Într-o clipă ploua cu găleata, iar în următoarea... era liniște.

Și după două zile în care ploaia bătuse constant în geam, liniștea părea asurzitoare.

Nick își ridică privirea din cărți și se uită la Rock.

– În sfârșit.

Nick zâmbi larg.

– Să înțeleg că ți-e dor de Porcul Înțepenit?

– Ba deloc, zise Rock, doar că m-am săturat să te tot văd în haina aia.

Acesta mai împărți o carte, iar Nick, dându-și seama că avea o mână proastă, azvârli cărțile pe masă. Rock își strânse câștigurile.

– Am crezut că te-ai săturat să tot pierzi în fața mea atâția ani de zile.

Nick se lăsă pe spate pe scaun și luă o gură de coniac. Își privi prietenul drept în ochi și îi spuse:

– O să mă însor cu ea.

Rock începu să amestece din nou cărțile, relaxat.

– Chiar așa?

– Are nevoie de mine.

– Nu pare a fi cel mai potrivit motiv ca să te însori cu o fată, Nick. Mai ales când fata în discuție adăpostește o casă plină de fugare.

Nick își aținti privirea asupra prietenului său.

– Nu cred că e chiar o casă plină. Și nu cred că face ceva greșit. Nici tu nu crezi.

– Nu. Nu cred.

– Și atunci?

– Credeam că însurătoarea nu e de tine.

Nick nu se prefăcu a nu pricepe. O spusese de zeci, chiar de sute de ori în ultimii ani, încredințat că însurătoarea avea să îl distrugă. Nu văzuse nici o căsnicie reușită. Și nu se amăgea

singur că el ar fi reuşit să aibă una cu vreuna dintre opţiunile care i se prezentaseră. Nu avea de gând să se lege de o femeie doar ca alianţă strategică, nu avea nevoie de vreo fiică de aristocrat sau de mai mulţi bani.

Şi nici dragoste nu căuta. Însă nu l-ar fi deranjat un parteneriat.

Şi când erau împreună, aveau să găsească plăcere unul în celălalt.

O plăcere imensă.

Da, o căsătorie cu Isabel ar fi putut fi lucrul ideal.

– M-am răzgândit. Îmi place destul de mult ideea de a mă alia cu ea.

– Să te aliezi cu ea? Aşa va fi? spuse Rock şi ridică dintr-o sprânceană. Şi ce vei face când va descoperi că ai venit aici în căutarea uneia dintre fete?

Nick nu răspunse. În ultimele două zile evitase să răspundă la întrebarea respectivă. Rock împărţi cărţile, iar Nick se uită distrat la ale lui.

– Însoară-te cu ea pentru statuile de marmură. Pentru că vrei să te culci cu ea. Dar nu te însura cu ea pentru că are nevoie de tine.

– Nu trebuie să mă însor cu ea pentru statui. Le-aş cumpăra oricum. Şi nu sunt convins că are într-adevăr nevoie de mine.

– Văd că nu tăgăduieşti că ţi-ar plăcea să te culci cu ea.

Nick îi făcu semn că mai vrea o carte. O dorea. Cu o intensitate viscerală. Evenimentele din după-amiaza aceea, libertatea cu care i se dăruise, felul în care îşi lăsase capul pe spate atunci când se abandonase în braţele lui făcuse ca dansul cu ea – faptul că o atingea – să fie tortură curată. Cu greu se stăpânise să nu o sărute în sala de bal întunecată, şi când Isabel se dusese în sfârşit la culcare, se forţase să rămână jos, în loc să o urmeze în odaia ei de dormit şi să îi arate toate plăcerile pe care şi le putea închipui.

Se foi neliniştit pe scaun, ignorând zâmbetul încrezut şi cunoscător al lui Rock.

– Nu-mi pasă ce spui.

Nick aruncă o monedă pe masă. Rock îi egală rămăşagul, întoarse o carte pentru el şi înjură pe sub mustăţi.

– Ce spuneai? Că mereu pierd în faţa ta?

– Cum le numiți voi, englezii? Zile cu cruce roșie?

Nick începu să amestece cărțile, iar Rock continuă:

– Fata nu are nevoie de tine. Are nevoie de bani. Cumpără statuile.

– Are nevoie de mai mult decât de bani, răspunse Nick. Făcu o pauză, apoi continuă: Și adevărul e că nu vrea să le vândă.

Rock pufni.

– Atunci ce căutăm aici?

– Până acum cinci minute nu prea aveam de ales.

Nick întâlni privirea întunecată a prietenului său.

– Și păreai să te simți bine citind romanele alea efeminate și jecmănindu-mă încet de avere. Ce s-a schimbat?

Rock se întinse după sticla de coniac.

– Nimic. Doar că sunt pregătit să plecăm.

– S-a întâmplat ceva cu Lara?

– Domnișoara Caldwell, pentru tine, spuse Rock mânios.

– Iartă-mă. S-a întâmplat ceva cu domnișoara Caldwell? Păreați cât se poate de apropiați ieri. Nick se opri, apoi pricepu. Aha, zise el.

Rock își ridică privirea spre el.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că nu sunt singurul care are o problemă cu femeile. A ta te scoate din sărite, așa cum face a mea?

Rock azvârli o monedă pe masă.

– Împarte cărțile.

Nick se supuse și următoarele câteva ture se scurseră în tăcere. În cele din urmă, Rock zise:

– E de-a dreptul încântătoare.

Nick încuviință.

– Așa e.

– Nu doar încântătoare. Chiar perfectă.

Cuvintele fură atât de neașteptate, încât dură câteva secunde ca Nick să le priceapă.

– Nu înțeleg. Care e problema atunci?

– Treaba asta nu are nici un viitor.

– De ce nu?

Rock îl privi pe Nick drept în ochi.

– Uită-te la mine, Nick.

– Mă uit.

Rock își aruncă cărțile pe masă.

– E fiica unui gentilom. Eu sunt un păgân, născut pe străzi lăturalnice din Turcia.

– Locuiește într-o casă care adăpostește fugari. Nu cred că se supune în întregime regulilor societății. Cel puțin nu așa cum sugerezi tu. Nick făcu o pauză, apoi continuă: Presupun că intențiile tale sunt onorabile.

Rock se ridică în picioare, neputând să mai stea nemișcat. Se duse la fereastră, o deschise larg și lăsă să intre aer rece, încă greu de ploaie.

– Dacă ar fi să se petreacă ceva între noi... ar fi exilată.

– Mai departe de Yorkshire? întrebă Nick sec.

Rock nu se uită la el când spuse încet:

– Exilul ei curent este autoimpus.

Nick își privi îndelung prietenul, apoi se ridică și se duse lângă el, la fereastră.

– Te gândești prea mult la asta. Ai zeci de prieteni care sunt înstăriți și au titluri; mulți dintre aceștia ți-ar accepta bucuroși legătura cu ea.

Rock scutură din cap.

– Știi că nu e adevărat.

– Ba nu știu nimic de felul ăsta, pufni Nick. Nu le-ar păsa nici unuia dintre ei.

Turcul se întoarse spre Nick.

– Crezi asta numai pentru că ție nu ți-ar păsa. Dar lor, da. Le-ar păsa când m-ar vedea coborând din trăsură în Londra, cu o englezoaică blondă, frumoasă la braț. Nu aș mai fi un prieten. Aș fi un dușman cu pielea întunecată, care le fură femeile.

Nick îl privi în ochi pentru o vreme, dându-și seama cât adevăr se ascundea în spatele cuvintelor lui. În cele din urmă, înjură ușor și îl prinse pe prietenul lui de umăr.

– Ții la fată?

– Da.

– Ei bine, mie mi se pare că asta ar trebui să fie de ajuns. La naiba cu restul.

Rock zâmbi.

– Ție ți-e ușor să spui astfel de lucruri. Al doilea fiu al unui marchiz, care plănuiește să se însoare cu fiica unui conte.

– Nu a zis că mă ia.

– Te va lua. Ar fi nebună să nu o facă. Însă făgăduiește-mi că nu te căsătorești cu ea doar din dorința nebună de a o salva.

Nick cugetă la vorbele prietenului lui. Știa ce întreba Rock. *Oare Isabel era felul lui de a repara răul pe care îl făcuse Alana?* Putea englezoaica aceasta curajoasă, fără seamăn, să șteargă amintirea suratei ei ticăloase din Turcia?

Se cutremură când le compară.

– Nu e același lucru.

– Nu sunt sigur că ai supraviețui în mâinile unei alte femei pe care nu o poți ajuta.

– Ce te face să crezi că nu pot să o ajut pe aceasta?

– Simplul fapt că nu ai putut niciodată să le ajuți, Nick. Niciodată de când te știu eu.

Urmă un moment lung de tăcere, apoi Nick râse de el însuși.

– Și nici înainte să mă cunoști.

– Spun doar că poți să o ajuți pe fată și fără să-ți pui viața în joc.

Nick se gândi la cuvintele prietenului său, repetându-le în minte. Oare doar asta își dorea? Să o ajute pe Isabel și atât? În parte, da, firește că voia să îi ofere siguranță, să îi asigure liniștea sufletească pe care o aducea cunoașterea faptului că nu urma să piardă casa, că fetele ei aveau să o ducă bine, că fratele ei urma să reușească în viață. Dar, desigur, Rock avea dreptate: îi putea oferi toate acele lucruri și fără să se însoare cu ea. Putea să plece de acolo, să se întoarcă la Londra, să dea de Densmore și să-l convingă să îi cedeze lui funcția de tutore al moșiei Townsend Park. După cum îl știa el, Densmore ar fi renunțat bucuros la răspundere.

Atunci de ce îl obseda gândul unei căsnicii?

Ce era cu femeia asta de îl pusese în așa încurcătură și îl făcea să sacrifice totul pentru ea? Ce îl determina să vrea să o ajute atât de mult?

Şi-o imagină pe Isabel: proaspătă, frumoasă şi relaxată; fericită şi încrezătoare că lumea ei nu avea să i se năruiască în faţa ochilor. Nu o văzuse niciodată aşa. O văzuse frumoasă şi ispititoare, frumoasă şi cutezătoare, frumoasă şi îngrijorată pentru cei din jurul ei, frumoasă şi abandonându-se cu plăcere în braţele sale, însă niciodată frumoasă şi sigură de ea. De viitorul ei. De el.

Voia să îi ofere asta.

Poate că era într-adevăr vorba de slăbiciunea lui pentru femei la ananghie. Poate că se repeta istoria din Turcia. Poate că Nick era sortit să cadă în capcana acestei femei, aşa cum păţise cu mama lui, cu Alana. Însă îi venea greu să creadă că Isabel semăna câtuşi de puţin cu ele.

Părea infinit mai cinstită şi ameninţa să îi devină infinit mai dragă.

Avea de-a face mai mult decât cu trecutul lui. Era viitorul lui.

Îl privi pe Rock în ochi.

–Mă voi însura cu ea. Am face o pereche bună.

Rock încuviinţă scurt din cap.

–Prea bine.

Se aşternu o tăcere lungă, cât se uitară amândoi pe fereastră, în întunericul ce se întindea înaintea lor.

–Ştii că va trebui să îi spui adevărul.

Ce vorbe grele! Firește, Nick o ştia foarte bine. Ştiuse de la început că trebuia să îi mărturisească legătura lui cu ducele de Leighton. Să îi spună că o căuta pe Georgiana. Şi trebuia să îndure toată greutatea mâniei şi interogatoriului ei.

Însă o mică parte din el sperase că ar fi putut să o convingă să se mărite cu el şi să oficieze căsătoria înainte să fie nevoit să îşi admită acţiunile mai puţin oneste. Nu era întru totul sigur că nu mai era încă posibil. Îl tenta foarte tare ideea de a se căsători cu ea, de a o lega de el şi abia apoi, când nu îl mai putea părăsi, de a i spune totul.

Rock îi citi gândul.

–E mult mai bine dacă îi spui tu, decât să descopere singură mai târziu.

–Ştiu.

Însă nu îi plăcea cum suna nici una din opţiuni.

Capitolul 15

În dimineața următoare, Isabel îl găsi pe Nick în camera cu statui, lucrând.

Se dusese să îl caute după micul dejun, spunându-şi că era foarte amabil din partea ei să se ducă să îl anunțe că drumurile erau din nou practicabile, acum că ploaia se oprise. Însă emoția pe care o simți când îl zări aplecat peste caietul lui în odaia cu statui puternic luminată era un semn clar că avea şi alte motive pentru care venise să îl găsească.

Mâinile lui zburau peste hârtie, puternice şi sigure, iar ea simți o invidie trecătoare față de atenția pe care i-o oferea muncii lui. Văzu cum o şuviță de păr negru ca noaptea i se desprinsese şi se oprise în rama ochelarilor, şi i se tăie răsuflarea.

Era atât de chipeş!

Iar ea începea să devină o nătăfleață.

Gândul acela o trezi la realitate şi Isabel îşi drese glasul uşor, atrăgându-i atenția. Nick se întoarse spre ea, iar ea îi simți privirea cercetătoare; îşi împreună mâinile în față, ca să se abțină de la a-şi netezi rochia sau părul.

– Nu am vrut să te deranjez, dar mă gândeam că ai vrea să ştii că Rock s-a întors în oraş, să-ți aducă lucrurile. Suntem foarte bucuroase să vă găzduim aici... la Townsend Park... cât timp veți avea nevoie de cazare.

El îşi dădu jos ochelarii, iar Isabel simți un junghi de remuşcare. Ochelarii aceia i se păreau de-a dreptul irezistibili şi lăsau să se vadă bărbatul inteligent şi onest care se ascundea sub fațada chipeşă, copleşitoare. Nick zâmbi cald, binevoitor, iar ei i se înmuiară genunchii. Clar. Îl prefera mai degrabă cu ochelari, care mai amortizau din efect.

– Foarte generos din partea ta, Isabel. Mulțumesc.

Ea nu ştiu ce să mai spună, aşa că rămase în uşă, evident nehotărâtă. El ridică o sprânceană, vădit amuzat. Ştia că era emoționată şi îi plăcea.

– Ai vrea să intri?

Ea intră în cameră, perfect conştientă de faptul că numai cu o zi înainte o sărutase acolo. De fapt, fusese mai mult decât un sărut.

Poate că ar fi trebuit să închidă uşa.

Pulsul i se acceleră când se gândi la asta. Fără îndoială, dacă o făcea, el ar fi luat-o drept o invitaţie să repete evenimentele din după-amiaza anterioară.

„Închide uşa, Isabel."

Nu putea. Ce ar fi zis el?

Mai conta?

Fără îndoială că era mult prea devreme pentru astfel de activităţi.

Abia ce luaseră micul dejun.

Ea îi întâlni privirea albastră, strălucitoare şi îşi dădu seama că el ştia exact la ce se gândea. O privea cu o îndrăzneală care părea să o provoace să închidă uşa şi să ia acel lucru la care se gândea de ieri.

Isabel înaintă, lăsând uşa deschisă, ignorând junghiul de dezamăgire pe care îl simţi. Atenţia îi zbură către o statuie din apropiere. Încercă un subiect de conversaţie inofensiv.

– Cum de ai ajuns atât de pasionat de antichităţi?

El ezită înainte să răspundă, de parcă îşi alegea cuvintele, şi acel moment de pauză o făcu extrem de curioasă.

– Mi-au plăcut dintotdeauna statuile, spuse el, încă de când eram mic. La şcoală, eram fascinat de mitologie. Presupun că nu a fost o surpriză faptul că, la terminarea şcolii, m-am îndreptat spre Continent. Am fost mereu atras de civilizaţiile antice.

Isabel se sprijini de un soclu din apropiere.

– Aşadar, ţi-ai petrecut ceva timp în Italia şi în Grecia?

El îşi întoarse privirea pentru o clipă.

– Ajungeai greu în Italia, având în vedere că era război. Era mai uşor să o apuci spre Est, aşa că am traversat Imperiul Otoman, până am pătruns adânc în Orient. Arta de acolo este fără egal; istoria lor este mai veche decât orice altceva de pe Continent. Nici nu-ţi închipui ce picturi, ce obiecte de ceramică, ce artă au transmis mai departe de generaţii întregi. Nu seamănă cu nimic din

ce am văzut până acum. Şi nu e vorba doar de pictură şi sculptură. Trupurile lor fac parte din arta lor, din spiritele lor.

Ea rămase vrăjită de reverența din vocea lui.

– Cum aşa?

El îi întâlni privirea şi emoția din ochii lui îi crescu nebuneşte pulsul.

– Totul este sacru în culturile Orientului. Cei care studiază muzica, dansul şi teatrul o fac cu toată ființa lor... În China există războinici care petrec ani la rând învățând arta stilului de luptă. În India, dansul e un ritual, iar începutul şi sfârşitul lumii sunt cuprinse într-o singură mişcare a formei feminine.

Cuvintele lui deveneau tot mai duioase, atrăgând-o.

– Sună minunat.

– Aşa este. Este mult mai senzual decât dansul nostru de aseară.

Isabelei îi veni greu să creadă că ar fi putut exista ceva mai senzual ca valsul lor din noaptea de dinainte. Nick continuă, cu o privire întunecată şi fluidă:

– Mi-ar plăcea să te învăț lucrurile pe care le-am aflat în India.

Şi ea îşi dorea să le învețe.

– Ce fel de lucruri?

– Din nefericire, lucruri pe care nişte doamne englezoaice din lumea bună nu le învață.

– Cred că nu m-am descurcat niciodată prea bine la a fi o doamnă englezoaică din lumea bună.

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia ea se ruşină numaidecât. De unde o mai scosese şi pe asta? Oare ar fi trebuit să îşi ceară scuze?

– Eu...

– Dacă ai de gând să-ți ceri scuze, aş prefera să nu o faci. Îmi place destul de mult de Isabel cea îndrăzneață.

Privirea îi fugi spre a lui, şi strălucirea zâmbetului lui răutăcios o fermecă. Nu se putu abține şi îi răspunse pe măsură, bucurându-se de sentimentul de a împărtăşi un secret cu bărbatul acela captivant. Voia să ştie mai multe despre el. Voia să ştie totul despre el.

– Cum de-ai ajuns să înveți despre antichități grecești și romane dacă ți-ai petrecut zilele în Orient?

El se gândi un moment, apoi zise simplu:

– După câțiva ani în Est, m-am întors în Europa.

– În Turcia.

El nu răspunse. Nu avea de ce.

– Revenirea mea a avut loc în Grecia. Am avut luni de zile la dispoziție ca să învăț despre antichitățile grecești... să le descopăr secretele. Romanii au venit la urmă, înainte să mă întorc în Londra.

Voia să îi dea amănunte despre timpul petrecut în Grecia. Sau în Turcia. Însă știa instinctiv că nu avea să-i împărtășească mai multe decât o făcuse deja. Căută un subiect nou, ceva care să îi întoarcă la conversația amiabilă de mai devreme, dinainte să îi trezească amintiri întunecate. Se uită la statuia despre care scrijelea notițe când intrase ea.

– Încă lucrezi la Volupta?

– Nu pot să o părăsesc.

– E frumoasă.

– Așa e. Arătă spre statuie. Vezi cât e de diferită de celelalte?

Isabel cugetă la chipul zeiței, la ochii pe jumătate închiși, la buzele pline abia întredeschise. Recunoscu emoția de pe chipul zeiței, pe care o crezuse mereu a fi somnolență. Acum știa ce era de fapt. Chiar foarte bine. Simți cum i se încinge pielea.

– Ah. Văd că observi.

Vocea i se schimbase; era mai fluidă acum, caldă, blândă și intimă, tulburând-o.

– Însă nu e vorba doar de chipul ei. Statuia asta diferă de celelalte datorită grijii cu care sculptorul a lucrat ca fiecare parte din ea să o reprezinte clar pe Volupta.

Era vrăjită de vocea lui, și când își trecu mâinile pe statuie, ea rămase ca hipnotizată.

– Îi poți vedea pasiunea în fiecare centimetru... în unghiul gâtului, în felul în care îi e ridicată bărbia, de parcă nu poate respira adânc din pricina senzației care curge prin ea.

Isabel privi fermecată cum mâinile-i puternice, bronzate, mângâiară unghiul maxilarului statuii, apoi linia gâtului.

Nick continuă să vorbească, mâinile urmându-i cuvintele întunecate, suculente.

– Plăcerea ei e redată de felul în care umerii îi sunt lăsați în spate, de felul în care își ridică absentă un braț ca să își atingă părul, de felul cum celălalt braț trece peste pântecele ei rotund, de parcă ar liniști tremurul de acolo.

Fără să se gândească, Isabel oglindi acțiunea statuii. Cuvintele lui, felul în care dezmierda blând statuia de marmură cu mâinile, fură de ajuns să o zguduie din toți rărunchii. Se uită atunci la el, întâlnindu-i privirea albastră arzătoare, văzând priceperea și pasiunea din ea. Știa ce făcea. O seducea.

Când Nick se întoarse din nou spre statuie, Isabel trase adânc aer în piept.

– Însă, probabil că cel mai puternic indiciu al emoției ei se află aici.

Își trecu mâna peste marmura albă și netedă și îi cuprinse unul dintre sâni în palmă.

– Sânii ei sunt mai plini decât ai altor statui romane din vremea aceea...

Cum de putea să rămână atât de netulburat?

– Și este perfectă din punct de vedere anatomic. Vezi sfârcul întărit...

Isabel își muşcă buza în timp ce degetul lui mare încercuia sfârcul, rezistând impulsului de a-i repeta mișcările.

Își dorea mâinile lui pe ea.

Ea dădu drumul suflării pe care o ținuse cu un oftat lung, tremurător, abia perceptibil. Însă el îl auzi. Își întoarse repede capul spre ea, dându-i drumul Voluptei. Îi întâlni privirea, iar ea văzu că ochii lui se închiseseră până la un albastru frumos, promițător.

– Să continui?

Ea se apropie de el, atât cât putu fără să îl atingă. Atunci băgă de seamă încordarea din umerii lui, mușchiul care îi zvâcnea în obraz, un semn, își dăduse ea seama, al reținerii. Voia să o atingă, însă aştepta mişcarea ei.

Ei bine, ea nu voia să se mai abțină.

Isabel îşi puse mâinile pe pieptul lui şi se sprijini pe el ca să se ridice pe vârfuri, să se apropie cât mai mult de el. Când îi răspunse, nu ştia sigur de unde veniseră cuvintele.

– Nu cu statuia.

Îl sărută.

Era ceva îmbătător în a-ţi revendica singur plăcerea, aşa cum descoperi şi Isabel imediat. El rămase nemişcat sub sărutarea ei, fără să o atingă, fără să se împotrivească buzelor ei, iar Isabel îşi dădu seama că o lăsa pe ea să preia frâiele.

Îi plăcea foarte mult ideea. Îi venea să râdă: era ameţită de sentimentul de putere nou dobândit. Însă nu i se păru o reacţie potrivită.

Îşi plimbă mâinile în sus, punându-le pe după gâtul lui, apăsându-se cu tot trupul de al lui. El o prinse strâns de şolduri, iar căldura lui, pe care o simţi prin straturile rochiei, o umplu de o dorinţă fierbinte. Îşi deschise buzele peste ale lui, duios, dându-i de înţeles că voia să fie acolo, în odaie, în braţele lui. Când el nu îi acapară gura, ea îl linse ademenitor pe buza de jos cărnoasă şi fermă.

Şi descoperi cheia care dezlănţuia leul din el.

El gemu lipit de ea, desfăcându-şi buzele şi oferindu-i cale către gura lui întunecată, neruşinată. La început, se emoţionă, nevoind să revendice ceea ce ceruse, dar când el o cuprinse în braţe, cu oţelul cald şi o trase tare spre el, Isabel îşi pierdu orice simţ al prudenţei. Limbile lor se întâlniră, se dezmierdară, se încurcară şi trecu mult timp înainte ca el să rupă sărutul şi să o ridice, aşezând-o pe soclu, alături de Volupta. Se desprinse din sărut şi i porunci:

– Stai acolo, şi se duse să închidă uşa pe care ea o lăsase deschisă, spre agonia lui.

Când sarcina fu îndeplinită, se apropie de ea, iar ea fu uimită de felul în care o urmărea, ca un prădător puternic, agil. Inima îi bătea cu putere în urechi, pe măsură ce el se apropie şi se opri în sfârşit în faţa ei, măsurând-o din priviri, aşa cum făcuse mai devreme cu statuia din spatele ei.

Datorită poziţiei ei, era cu câţiva centimetri mai înaltă ca el şi, când nu mai rezistă, se întinse să îşi plimbe degetele prin

părul lui, ridicându-i fața în sus, spre a ei, să se poată uita la el. Ochii lui străluceau de promisiuni nerostite și cicatricea i se albi sub privirea ei. Îl sărută apăsat pe capătul cicatricei, chiar în colțul sprâncenei, apoi îi acapară din nou gura, într-o sărutare impetuoasă.

El își plimbă mâinile peste trupul ei, încurajându-i îndrăzneala, urcând pe partea laterală a corsajului ei către locul unde materialul nu mai acoperea pielea. Se retrase, preț de-o clipă, și își puse gura pe gâtul ei, zgâriind-o cu dinții de-a lungul tendoanelor rigide, iar ea își lăsă capul pe spate sub plăcerea mângâierii. El trase de capătul corsajului, până când un sân se eliberă de strânsoare și se opri, minunându-se de vârful care atârna chiar în dreptul gurii lui.

– Volupta mea în carne și oase, șopti el, căldura răsuflării lui făcându-i sfârcul să se întărească și mai tare înainte ca el să își așeze buzele și limba, și dinții pe sânul ei, desfătându-se cu ea.

Ea îi trase capul spre ea, țipând de plăcere, și se lăsă pradă senzațiilor minunate care o străbăteau la fiecare mângâiere cunoscătoare, la fiecare mișcare superbă. Când el își ridică în sfârșit capul, amândoi răsuflau greu, iar ea se sprijinea pe umerii lui ca să poată sta dreaptă.

– Înainte să continuăm, zise el, răsuflând greu, cred că ar trebui să discutăm problema căsniciei noastre.

Ea nu voia ca el să se oprească. Nu puteau să discute mai târziu? Se întinse după el.

– Da.

El o sărută încă o dată, trăgându-i capul ușor în jos și amețind-o cu mângâierea lui, care îi fură mințile.

– Da, ce?

Ce discutau?

– Ce?

El zâmbi, și plăcerea lui făcu să se zvârcolească ceva în adâncul ei.

– Isabel. Cred că ar trebui să ne căsătorim.

Îi zâmbi la rândul ei.

– Sunt de acord.

– Ce fată bună!

O răsplăti cu o altă sărutare lungă, apoi îi ridică brațele deasupra capului, așezându-i mâinile în jurul gâtului statuii, cu spatele gol și întins pe zeița de marmură rece. După ce o poziționă pe placul lui, își întoarse atenția către sânii ei. Ea gemu când dinții lui o zgâriară ușor de-a lungul marginii sfârcului, înainte ca limba să îi aline durerea de acolo și mai gemu o dată când simți aerul rece pe sub fustă, mâinile lui urcând grăbite pe picioarele ei, să găsească locul acela care tânjea după atingerea lui. El își ridică capul.

– Să o facem curând?

Dacă nu o atingea mai repede, simțea că avea să moară.

Isabel deschise ochii când auzi întrebarea. Distrasă în întregime de direcția în care se îndreptau mâinile lui, în timp ce îi dezmierdau coapsele în cel mai nebunesc chip cu putință.

– Da. Să o facem.

El îi desfăcu iute panglicile pantalonașilor și vârî o mână înăuntru, despărțindu-i picioarele și mângâindu-i cu degetele miezul încins.

– Bine. Nu cred că pot să mai aștept mult până să te am aici.

– Nu, spuse ea dintr-o suflare când el își vârî un deget în ea.

– Sunt atât de fericit că și tu simți la fel.

Cuvintele, atât de nevinovate, o străbătură precum focul lichid când o supuse cu o mângâiere care îi răpi orice gând inteligent. Ea dădu drumul statuii și se agăță de el, iar el, fără să își scoată mâna, o ridică în brațe și o mută sub firida ferestrei unde îi arătase atâta plăcere în ziua anterioară. De data aceasta însă, nu se așeză, ci o puse pe ea jos și îngenunche înaintea ei pe podea.

Se simțea încinsă. Tânjea după atingerea lui.

Iată emoția care marca sfârșitul femeilor. Care le nenorocea.

Trebuia să îi reziste. Să îi reziste lui.

Deschise ochii, întâlnindu-i privirea ca de ceară topită.

– Așteaptă.

Degetele lui o dezmierdau ușor înăuntru.

– Da?

Ea se îndoi când simți atingerea lui minunată, trase adânc aer în piept și se sili să își aducă aminte ce fusese pe cale să spună.

– Eu doar... ar trebui să știi... că nu te pot iubi.

– Nu?

Degetul lui mare făcu un cerc neruşinat în jurul locului pe care Isabel îl descoperise abia ieri.

Ea icni.

– Cred că aş ajunge totuşi să ţin foarte mult la tine.

El râse atunci, grav şi întunecos, mâna-i liberă urcându-i în sus, pe picioare, pe sub fustă.

– Cred că aş putea face la fel.

– Dar serios... Nu voi putea...

Atunci Nick îi desfăcu larg picioarele, expunând-o cu totul privirii lui.

– Aşteaptă... ce... nu poţi!

Se forţă să îşi adune coapsele, prinzându-i mâna între ele şi îşi apucă fustele, încercând să le tragă în jos, să se ascundă de el. Doar nu voia să *o privească* acolo.

– Isabel, îi rosti el alene numele ca o dezmierdare drăgăstoasă...

Ea se opri.

– Da?

El se aplecă în faţă, acaparându-i buzele într-un sărut adânc, plin de făgăduinţe. Când se făcu din nou moale în braţele lui, el se trase înapoi, şi o sărută o ultimă dată, duios, în colţul gurii, apoi şopti:

– Crede-mă, draga mea. O să mă placi foarte mult după asta.

Îi desfăcu din nou coapsele cu blândeţe, plimbându-şi mâinile puternice şi pricepute de-a lungul pielii fine de acolo. Când îşi afundă capul şi o sărută umed şi duios pe interiorul genunchiului, apoi pe pielea palidă, netedă de pe interiorul coapsei, Isabel îşi acoperi ochii, ruşinată că Nick avea să ajungă atât de aproape de un loc atât de tainic şi de intim. Degetele lui se jucară cu buclele brune care îi acopereau centrul sexului, trimiţând val după val de ispite prin ea, numai prin insinuarea unei atingeri. În cele din urmă, ea îşi luă mâinile de la ochi şi recunoscu promisiunea senzuală din privirea lui fierbinte.

– Asta aşteptam. Să nu te mai ascunzi niciodată de mine, frumoasa mea.

Îi despărţi atunci pliurile delicate ale feminităţii, trecând un deget chiar pe mijlocul ei; pulsul i-o luă razna doar simţindu-l.

El se apropie mai mult şi, când vorbi, cuvintele lui părură un bici crud peste carnea ei încinsă, dornică.

– Eşti aşa de frumoasă aici. Vreau să cunosc fiecare centimetru din tine. Să îţi simt toată căldura.

Degetul lui îi încercui centrul încordat, presiunea perfectă a mângâierii făcând-o să ţipe. Gemu de plăcere la apăsarea pricepută a mângâierii lui.

– Ştii cât de mult vreau să te gust?

Ea făcu ochii mari când îl auzi. Doar nu voia să zică că... doar nu avea de gând să...

Şi apoi o făcu.

Îşi puse gura pe ea, iar trupul ei nu îi mai aparţinu, ci era acum în întregime al lui. Senzaţia o făcu să icnească, să-şi înfigă degetele în părul lui moale, negru, fără să se mişte, nedorind nici să îl îndepărteze, dar nici să îl aducă mai aproape.

Însă el ştia foarte bine ce îşi dorea. Gura lui o iubea în toate chipurile posibile; limba îi dezmierda fierbinţeala umedă, lingându-i însuşi miezul, tachinând-o chiar în centru cu cercuri minunate, pe care nu era sigură că le putea îndura. O făcea să se împingă tot mai sus, să se desfacă tot mai mult, înfruptându-se din ea, până avu impresia că o să moară de plăcere. Îşi ridică şoldurile spre el, iar el acceptă mişcarea, susţinându-i greutatea, pe când limba lui găsi centrul dureros, umflat al plăcerii ei, cu o serie de dezmierdări ferme care îi tăiară răsuflarea.

Apoi îl trase spre ea, neputând să renunţe la senzaţia extraordinară, incredibilă şi la bărbatul care i-o provoca prin tot trupul. Mişcările deveniră mai intense, iuţeala lor ameninţând să îi ia minţile, şi îi strigă numele.

Atunci, el se opri, un moment lung şi de neîndurat, iar ea nu putu răbda... Se foi, însă prinsoarea lui fermă o ţinea nemişcată, cu gura şi limba lipite de ea într-o linişte cumplită. O înnebunea.

– Nick, şopti ea, Te rog... nu te opri!

El îi răsplăti ruga cu mişcarea aceea binecuvântată, strângându-şi buzele pe vârful ei întărit şi umflat şi sugându-l, răpindu-i judecata şi suflarea, lăsând-o numai cu simţirea. Senzaţia era prea greu de îndurat.

– Nu... Nick... Opreşte-te...

Însă gura lui neruşinată şi pricepută nu o iertă, ci o linse mai repede, o dezmierdă mai adânc şi, într-un final, Nick îşi împinse unul, apoi două degete adânc în ea, aducând-o tot mai aproape de prăpastia necunoscută spre care se îndrepta, de care se temea şi pe care o dorea.

Şi apoi ajunse acolo, pe margine, iar gura şi mâinile şi geamătul lui satisfăcut o înconjurară, iar ea se prăbuşi peste margine pe un val de plăcere cum nu mai simţise niciodată. Îi strigă numele când odaia se învârti în jurul lor, încleştându-şi degetele în părul lui, prinzându-se de singurul lucru stabil din vârtejul acela de senzaţii.

Se prăbuşi apoi în scaun şi, după un moment lung de lâncezire, Nick îşi ridică capul şi-o privi în ochi. Ea văzu plăcerea şi pasiunea de pe chipul lui şi respiră adânc, tremurător, încercând să îşi vină în fire, în timp ce el îi lăsă în jos fustele şi se aşeză lângă ea. O sărută duios pe tâmplă, trăgând-o lângă el, să îşi revină. Ea puse ca năucă o mână pe el, iar mişcarea îl făcu să şuiere şi să i-o prindă într-a lui. Ea făcu ochii mari.

– Eşti... te-am rănit?

El zâmbi strâmb.

– Nicidecum. Sunt doar disperat să gust mai mult din tine.

Isabel pricepu aluzia, şi spuse:

– Ai vrea să... fac eu ceva?

Nick râse atunci, strângându-i mâna într-a lui.

– Mai mult ca orice pe pământ.

Îi sărută mâna.

– Însă nu e nici locul, nici timpul potrivit. Sunt, cu toate astea, foarte fericit că ai acceptat să te măriţi cu mine. Pentru că intenţionez să fac cererea foarte curând.

Isabel roşi când îl auzi, ruşinată imediat de felul în care discutaseră despre căsătorie. El avu bunul-simţ să pară supărat.

– Nu ţi-am cerut mâna aşa cum se cuvine.

Ea scutură din cap.

– Nu e nevoie să fim ceremonioşi. Nimeni de aici nu se aşteaptă la formalităţi.

– Cu toate astea, mă voi revanşa faţă de tine.

Ea își întoarse privirea, gândindu-se la mâinile pe care le ținea în poală.

– Mi-a cam plăcut cum ai făcut-o.

El o prinse de bărbie, întorcând-o spre el. Îi cercetă ochii, căutând parcă ceva. Apoi ceva din privirea lui se lămuri și o sărută, o sărutare duioasă, generoasă, care o făcu să fie mai mult decât mulțumită că acceptase să se mărite cu omul acesta care părea atât de ușor de plăcut.

Numai de ar fi putut fi sigură că nu era și ușor de iubit.

Însă nu mai trebui să se gândească la asta, deoarece se auzi un ciocănit în ușă. Isabel sări de pe scaun, cu inima în gât. Dacă ar fi fost întrerupți cu doar câteva minute înainte...

Ușa se deschise, și Lara păși în odaie.

– Isabel?

Preț de o clipă, îi fu greu să îi găsească, ascunși bine în capătul îndepărtat al odăii, în spatele unei colecții de statui înalte, însă Isabel profită de moment și spuse, mai tare decât era nevoie:

– Cred că aceasta este o statuie a lui Apolo, Lord Nicholas.

Nick se ridică încet și veni prin spatele Isabelei să cugete la statuia la care se referea.

– Mă tem că greșești, Lady Isabel.

Isabel nu era foarte atentă, ci se uita în schimb cum Lara venea grăbită prin labirintul de statui către ei.

– De ce spui asta?

– Ei bine, zise el sec, în primul rând statuia aceasta e femeie.

Isabel își ridică capul iute și se uită pentru prima oară la statuie.

– Firește. Evident că nu mă refer la statuia *aceasta*. Ci la cea de acolo.

– Desigur, greșeala mea. Îi aruncă un zâmbet scurt, cunoscător. Care dintre ele?

– Cea de acolo.

Arătă cu mâna năucă, distrasă de Lara.

– Lara? E totul bine?

Ea se apropie. Nu era totul bine.

– Isabel.

Ea știu de-ndată ce se petrecuse.

– Despre cine e vorba?

Lara se opri să își tragă răsuflarea; era clar că alergase până la ei.

– Georgiana.

Isabel îl simți pe Nick cum se face țeapăn lângă ea. Se întoarse către el și rămase uimită de seriozitatea lui. Bărbatul încântător de mai devreme, care o necăjea, dispăruse complet și fusese înlocuit de un om cu chipul de piatră.

– Ce-i cu ea?

– A dispărut.

El îi întâlni privirea.

– Ce facem?

Dacă ar fi avut timp să cugete la vorbele lui, Isabel s-ar fi bucurat că folosise cuvântul „facem", încă o dovadă că ar fi făcut o pereche straşnică. Însă se îndreptă deja spre ieșire, cu Lara în urma ei.

– O găsim noi.

Capitolul 16

Lecția numărul șapte:
Arătați venerația cuvenită față de caracterul lui remarcabil.

Nu există nimic care să îi placă mai mult unui lord decât să i se amintească de forța, de inteligența și de puterea lui superioară. Prefaceți-vă ignorante și dați-i dreptate lordului dumneavoastră în toate lucrurile și îl veți cuceri cu siguranță. Oferiți-i mici oportunități de a vă susține: dacă v-ați pârlit degetele jucând Snap Dragon[1]*, permiteți-i să vă aline rănile; încurajați-i*

[1] Suflarea dragonului (Snap Dragon): Joc de salon, foarte apreciat în Anglia, Canada și Statele Unite în secolele XVI–XIX. Într-un vas întins și jos se pun coniac și stafide, cărora li se dă apoi foc; jucătorii trebuie să prindă stafidele din lichiorul în flăcări cu mâna și să le stingă în gură, mâncându-le. Se juca mai ales în Ajunul Crăciunului. (n.tr.)

priceperea superioară la cărți și alte jocuri de societate; și, când se poate, lăudați-i cunoștințele vaste și forța neasemuită.

Pearls and Pelisses
Iunie 1823

– Cine a văzut-o ultima? întrebă Isabel scurt și eficient când intră în bucătăria Casei Minerva, apucând o foaie mare de hârtie făcută sul de la Gwen și ducându-se direct spre masa din mijlocul încăperii.

Nick îl zări pe Rock intrând din capătul opus al încăperii, revenit din excursia în oraș. Se uită în ochii prietenului lui și citi urgența din ei înainte să își întoarcă privirea de la el, distras imediat de restul locatarilor din bucătărie. Și ușor copleșit de ei.

Aceea era Casa Minerva.

Erau vreo două duzini de femei acolo, toate înveșmântate în haine bărbătești, pantaloni bufanți, cămăși de olandă, încălțări din țesătură de iută, cu legătură de pânză, părul ascuns sub câte o bască. Se ridicară în picioare când intră Isabel, de parcă ar fi fost ducele de Wellington în persoană. Și în clipa aceea ar fi putut să fie. Cu calmul și ușurința unui general bătrân, Isabel desfășură hârtia pe mijlocul mesei, fixând-o cu un tocător greu, o solniță și două castroane de lemn. Nick făcu un pas înainte și recunoscu harta moșiei, întinsă înaintea ei ca un plan de atac.

Nu era prima oară când se întâmpla așa ceva.

– Eu am văzut-o ultima, zise Jane uitându-se la Isabel din partea opusă a mesei. Se îndrepta spre spălătorie cu niște haine de-ale lui James.

Nick se uită la Rock. Turcul îi făcu semn spre ușa care dădea afară, cu ochi întrebători. Nick scutură din cap.

Voia să o vadă în acțiune.

– Când?

– Acum jumătate de ceas? Poate patruzeci de minute?

– Și?

– Meg a găsit mormanul de haine pe cărare, zise Jane, arătând spre o femeie din apropiere.

– Când? interveni Nick făcând un pas în față, atrăgând atenția întregii odăi.

Poate că nu o putea convinge pe Isabel să aibă încredere în el, însă Dumnezeu îi era martor că putea să o ajute să o găsească pe fată.

Care era foarte probabil să fi fost răpită din cauza lui.

Să fie al naibii dacă Meg nu se uită la Isabel pentru aprobare, înainte să-i răspundă. Când aceasta îi încuviință cu o mișcare a capului, Meg zise:

– Acu' nici douăzeci de minute, milord.

– Unde sunt hainele acum? întrebă Nick.

Meg arătă spre un morman de pe un scaun din apropiere.

– Sper că am făcut bine că le-am adus înăuntru, Isabel.

– Ai făcut foarte bine, Meg. Isabel se duse și verifică fiecare articol de îmbrăcăminte, iute și cu atenție. Se uită la Nick. Abia dacă sunt jilave.

Nick simți admirație pentru ea. Pricepuse scopul ascuns al întrebărilor lui. Având în vedere cantitatea de ploaie care căzuse în ultimele două zile, stofa s-ar fi îmbibat iute de apa din pământ.

– Nu e departe.

Isabel se duse înapoi la hartă și spuse grăbită:

– Aș zice că lipsește de douăzeci și cinci, treizeci de minute cel mult. Trebuie să fi venit pe jos, altfel Kate ar fi văzut caii.

Se uită la grăjdarul ei, care scutură din cap.

– Nu vor călători prea departe cu ea pe timp de zi, interveni Nick. Doar dacă vor să fie prinși.

Isabel se uită la el, cugetând la cuvintele lui. Încuviință scurt din cap.

– Ceea ce înseamnă că probabil se ascunde pe moșie.

Nick răsuflă ușor. Avea încredere în el. *Ceea ce era o greșeală.* Ignoră vocea din mintea lui.

Isabel continuă:

– Cunoaștem bine moșia, ceea ce ne conferă un avantaj în a o găsi. Kate, Meg, Regina, verificați crângul de pe pășunea din est. Jane, Caroline, Frannie, voi vă ocupați de poarta de vest, spre pământul lui Marbury... aveți grijă la șopronul de pe povârnișul unde și-a lăsat Marbury fânul la uscat.

Le împărți pe restul femeilor în grupuri, eficient, însemnând din mers pe hartă zonele în care urmau să caute. Nick o văzu pe bucătăreasă deschizând un dulap micuț și împărțind cornuri de vânătoare fiecărui grup.

– Luați cornurile. Dacă vedeți ceva care vi se pare neobișnuit, dați alarma. Să nu faceți nimic altceva. Vreau să vă întoarceți toate aici tefere și nevătămate. Ca întotdeauna, Gwen rămâne aici. Dacă vă trebuie ceva, îi spuneți ei.

După ce le explică planul și celorlalte femei, se ridică, iar Nick se minună de felul în care celelalte locatare ale casei se îndreptară în prezența ei, cu umerii și spatele drept, ca oricare alt soldat, sperând să își impresioneze comandantul. Își dădu numaidecât seama că, asemenea unei armate, aveau să îi urmeze ordinele fără șovăială.

Iar el era dispus să facă la fel.

– Eu și Lara vom cerceta zona dintre conac și drumul principal. Aveți întrebări?

Nu avea de gând să o lase să plece în căutarea fetei fără el.

– Lady Isabel. Aș dori să văd locul de unde a fost răpită Georgiana.

Ea scutură din cap.

– N-avem timp.

Știa care era riscul dacă o contrazice în fața fetelor; dar mai știa și că putea să le grăbească procesul. Trebuia să i-o dovedească și să fie deschis întrebărilor în același timp. Nu era o întrebare.

– Sunt instruit să caut urme.

Peste umăr, băgă de seamă cum Rock ridică o sprânceană, surprins. Nick îl ignoră. Ea îl privi și se gândi la cuvintele lui. Dădu din cap o dată.

– Te voi duce acolo. Domnule Durukhan, ai vrea să faci pereche cu Lara să cauți pe pământurile din față?

Rock încuviință scurt din cap.

– Desigur.

– Prea bine. Se întoarse către celelalte. Fiți iuți de picioare. Aveți grijă. Să vă întoarceți până la căderea nopții.

Odată ce îşi primiră ordinele, femeile părăsiră încăperea ca un batalion bine instruit. Isabel îi dădu ultimele ordine lui Gwen, în timp ce Nick şi Rock vorbeau încet.

– Nu au cum să se îndrepte către drumul principal, zise turcul scoţând un pistol din betelia pantalonilor şi înmânându-i-l lui Nick.

– Nu.

Privirea lui Rock se întunecă.

– Îi vei spune de ce suntem aici?

Nick scutură din cap, lăsând să îi alunece pistolul în jiletcă.

– Nu dacă pot să evit asta.

Rock dădu din cap o dată.

– N-o să fiu cu mult în spatele tău.

Îşi strânseră mâinile, iar Nick se întoarse înapoi către Isabel.

– Să mergem atunci.

Ea deschise uşa şi ieşiră toţi din casă.

Locul de unde fusese răpită Georgiana se afla la doar câţiva paşi de conac, marcat de o vestă murdară pe care Meg o lăsase în urmă când se grăbise să dea alarma. Nick se lăsă jos, pe vine, studiind urmele de pe cărarea noroioasă. Isabel îl privi un moment, apoi se uită spre moşie.

– Vezi ceva?

– Doi bărbaţi. Se pare că s-a împotrivit.

Se întoarse şi blestemă în sinea lui, apoi arătă spre sud, spre un pâlc de copaci din depărtare.

– Pe acolo. E vreun adăpost acolo?

– E o cabană de tăietori de lemne părăsită. Lui James îi place să se joace acolo.

– Într-acolo trebuie să se fi îndreptat. Aşteaptă adăpostul nopţii ca să poată călători cu o a treia persoană ostilă. Făcu o pauză. E vreo şansă să te conving să aştepţi aici cu Gwen?

Isabel se pusese deja în mişcare, picioarele ei lungi purtând-o vioaie pe pământul moşiei.

– Nici măcar una. Cum ai învăţat să iei urma oamenilor?

El o lăsă să schimbe subiectul, ţinându-şi ochii aţintiţi pe pâlcul de pomi din depărtare.

– Cât am fost pe Continent, era război.

Merseră câteva clipe lungi, apoi Isabel își dădu seama că nu avea de gând să-i spună mai multe.

– Atât? Era război?

– Ce altceva să mai fie?

– Cine te-a învățat?

– Un membru foarte înțelept al Ministerului Britanic de Război.

– Dar nu erai soldat?

– Nu. Nick schimbă subiectul. Se îndreptau spre pericol. De câte ori ai plănuit o operațiune de căutare și salvare?

Ea ridică din umeri, mergând mai repede.

– De câteva ori.

– Ce înseamnă de câteva ori?

– Nu-mi amintesc.

– Încearcă. O dată? De cincizeci de ori?

– Mai mult de o dată. Mai puțin de cincizeci.

Femeii ăsteia îi plăcea să îi pună la încercare răbdarea.

– Cât de des au succes?

Era ridică din umeri din nou.

– De cele mai multe ori.

– Chiar și acum, urmează să ne căsătorim, te ajut să o găsești pe fata asta și tot nu ai încredere în mine.

„Ce fată isteață." Se sili să își potolească vocea din cap.

– Nu e vorba de asta.

Nu?

– Atunci ce e?

Ea nu răspunse.

– Cine e Georgiana de a fost răpită?

„Spune-mi, Isabel."

– Nu-ți pot spune asta.

– Isabel, începe să mă obosească răspunsul ăsta.

– Nu ține de mine să împărtășesc această informație.

– Ce-mi poți spune?

Ea îl privi lung, fără să își încetinească pasul. Se concentră din nou spre copacii din depărtare și răspunse:

– Îți pot spune că este mai mult decât o guvernantă, însă știai asta deja. Îți pot spune că valorează mult pentru o mare familie nobilă. Și îți pot spune că atunci când am primit-o la mine am știut că era doar o chestiune de timp până va veni și ziua asta.

– Atunci de ce ai mai primit-o?

Răspunsul ei fu blând și serios:

– Nu am refuzat niciodată o fată. Și nu aveam de gând să încep cu ea.

El o lăsă să meargă câțiva pași înaintea lui, urmărindu-i trupul lung, mlădios cum se legăna pe drumul spre pâlcul de copaci din fața lor. Își pusese veșminte bărbătești mai devreme, în drum spre bucătărie, susținând că pantalonii largi îi permiteau o libertate de mișcare mai mare.

El o privi și zâmbi apreciativ. În după-amiaza aceasta, părea mai frumoasă ca niciodată.

Se gândi îndelung la asta, apoi își dădu seama că era adevărat. Nu era nimic șovăitor la felul cum se mișca, nimic care să indice că era agitată sau că ezita cu privire la ce urma să se întâmple. În schimb, pășea cu o grație tăcută, hotărâtă, pregătită pentru orice.

Nu mai cunoscuse vreo femeie ca ea.

Și în clipa aceea, pricepu că era întru totul atras de combinația ei puternică de forță și de vulnerabilitate, de femeia asta smintită care petrecea mult prea mult timp cocoțată pe acoperișuri și târându-și poalele rochiei pe dealurile din Yorkshire în căutare de răpitori... și care încă găsea timp să se îndoiască de acțiunile și de valoarea ei.

Nu era de mirare că avea să se însoare cu ea. Era remarcabilă.

Da, putea să o apere, să apere Casa Minerva, să îl trimită pe James la școală... și toate astea. Avea banii, familia și trecutul necesar ca să le facă.

Și își dădu seama că îi plăcea ideea.

Cu toate astea, urma să îi fie imposibil să o convingă *pe ea* că îi plăcea ideea, dacă dezvăluia adevăratul motiv pentru care se afla în Yorkshire.

Ajunseră la copaci, iar el zări o clădire micuță la câțiva metri depărtare. Se întinse după Isabel, prinzându-i brațul și oprind-o în loc.

– Aș vrea să rămâi aici și să mă lași să intru de unul singur.

Ea scutură din cap și vru să protesteze. El ridică o mână.

– Dacă au arme, Isabel... ce-o să faci?

– Am mai dat piept cu armele înainte.

Vorbele ei îl înfuriară mai mult decât se așteptase.

– Dintre toate afurisitele de... Ai cum să te aperi?

Ea făcu o pauză.

– Nu.

El se gândi că trebuia să o învețe cum să folosească un pistol.

– Și? Ce-ai de gând să faci? Să îi exasperezi până ți-o dau înapoi? Poate că asta merge cu mine... însă îmi închipui că indivizii ăștia sunt profesioniști.

Ea îi aruncă o privire iritată.

– De obicei nu e nevoie decât să pomenesc de câteva ori de conte și se împrăștie.

– Glumești.

Ea își feri privirea.

– Nu.

– Isabel. Din puținul pe care mi l-ai spus despre Georgiana, crezi că oamenilor care o caută le va fi frică de fratele tău?

Ea nu răspunse.

– Păi vezi.

O lipi cu spatele de un copac.

– Vei rămâne aici. Să nu te miști până nu vin eu să te iau.

– Dacă ți se întâmplă ceva?

El oftă. Oare femeia asta nu avea chiar deloc încredere în el?

– Dacă nu mă întorc în zece minute, sună din cornul ăla afurisit. Și cheamă-ți amazoanele.

Izabel zâmbi.

– Chiar par niște amazoane, nu-i așa?

Nick zâmbi ușor când o văzu amuzată.

– Mă bucur că te pot amuza.

Își scoase pistolul din vestă și îi verifică încărcătura.

– Nick!

Se întorsese deja cu spatele la ea, însă șoapta ei îl chemă înapoi.

– Da?

– Eu...

Se opri, încremenind la vederea pistolului.

– Să fii atent.

Din doi pași mari, Nick ajunse din nou lângă ea, o prinse puternic de ceafă, cu mâna lui caldă, și o trase spre el. O sărută, iute și apăsat, dezmierdând-o profund și amintindu-le amândurora de plăcerea pe care o descoperiseră unul în brațele celuilalt. Apoi se trase la o parte și spuse:

– Fii sigură că o să mă întorc. Avem treburi neterminate.

Ea roși și își întoarse privirea de la el.

– Du-te.

El își croi drum printre copaci și se apropie de căsuță. Nu trecu mult până i se confirmară bănuielile: doi bărbați o țineau captivă pe Georgiana în adăpost. Fata se lupta cu funiile cu care o legaseră, și îi auzea strigătele înăbușite, furioase, prin cârpa din pânză de in care ar fi trebuit să o amuțească. Un lucru era sigur: fata învățase bine prima regulă ca să supraviețuiască unei răpiri – trebuia să fie gălăgioasă și enervantă. Valora mai mult nevătămată și o știa. Nick privi pe fereastră, aproape amuzat, cum unul dintre tâlhari se freca la tâmple din pricina zgomotului.

– Fătucă, strigă celălalt cu un accent puternic de cockney[1], nu faci decât să te răneşti. Nu te ducem înapoi. Te ducem *acasă*.

Așa cum se așteptase.

Își zise că trebuia să-l învețe minte pe Leighton pentru că nu avusese încredere că Nick s-ar fi descurcat și singur cu sarcina de a o găsi pe sora lui.

Georgiana își dublă eforturile când îl auzi pe răpitor. Bătu vârtos din picioare pe podeaua vechii căsuțe, iar Nick se întrebă dacă scândurile vechi ale duşumelei aveau să țină la niște bufnituri atât de violente. Își închipui că răpitorii nu s-ar fi supărat prea

[1] Cockney – dialect londonez din East End (n.tr.)

care să scape de premiul lor cel dificil. În schimbul prețului corect, bineînțeles. Oftă. *Amatori.*

– Ce se întâmplă aici?

Fireşte.

Ar fi trebuit să știe că Isabel avea să îl urmărească. Ceea ce nu îl făcu să fie mai puțin mânios. Se întoarse spre ea.

– Ce te-am rugat eu?

– Eu...

– Nu, Isabel. Ce te-am rugat?

– Nu sunt o copilă, Nick.

– Nu? Fiindcă se pare că ai probleme în a asculta ordinele.

– Nu e cinstit! Doar nu-ți închipuiai că aveam să te las să dai buzna aici fără ajutorul meu?

– Te-ai gândit cumva că, dacă mă îngrijorez pentru tine, asta îmi va îngreuna sarcina?

Îl privi cu ochi căprui mari, plini de o uimire nevinovată.

– De ce te-ai îngrijora în privința mea? Sunt perfect capabilă să am grijă de mine.

El scutură din cap.

– M-am săturat şi de conversația asta. Rămâi aici, dacă insişti. Dar încearcă să nu te bagi în asta, bine?

O porni pe lângă colțul căsuței, către singura intrare, ignorându-i şoapta.

– Ce ai de gând să faci?

Avea să pună capăt acestei acțiuni ridicole. Şi, mai mult ca sigur, să abată mânia Isabelei asupra lui. Se apropie de uşă şi bătu în ea tare, de trei ori.

– Deschideți uşa, domnilor. Vreau fata şi nu plec fără ea. Aşadar, haideți să vorbim, ce ziceți?

Se aşternu tăcerea în urma cuvintelor lui, şi când se întoarse, Nick o văzu pe Isabel la doar câțiva metri de el, şocată şi cu gura căscată. El ridică o sprânceană.

Prefer abordarea directă.

Ea închise gura.

– Observ.

Uşa se deschise, Isabel icni, iar Nick se trezi la capătul ţevii unui pistol al naibii de mare. Făcu o pauză, cugetând la personajul întru câtva scârbos şi cu căciulă de lână care ţinea arma.

–Nu cred că avem nevoie de pistoale pentru treaba asta, nu crezi?

Bărbatul din spatele lui Căciulă-de-lână, din căsuţă, rânji, dezvelind un şir de dinţi negri şi făcu un semn din cap spre pistolul lui Nick.

–Aş zice că mata ai, milord.

Nick privi în jos la arma lui, apoi se dădu înapoi.

–E drept, am şi eu unul. Ei bine, haideţi să ne înţelegem fără vărsare de sânge, ce ziceţi?

Bărbatul ridică nepăsător dintr-un umăr. Nick luă asta drept un semn bun.

–Cât vă plăteşte?

–Nu ştiu dă cine zici.

Nick îl pironi cu privirea.

–Nici unul din noi nu e prost, omule. Îţi faci un deserviciu purtându-te ca şi cum ai fi. Cât te plăteşte ducele de Leighton să-i duci sora înapoi?

O auzi pe Isabel icnind scurt în spatele lui. Încercă să o ignore. Trebuia să o ignore.

–Suta de lire.

Căciulă-de-lână se uită la Dinţi-negri, după care înapoi la Nick.

–La fieşcare.

–Eu zic că vă dă o sută de lire împreună, dar nu stau să mă târgui cu voi acum. Vă dau la amândoi două sute de lire chiar acum dacă o lăsaţi pe fată cu mine şi îi duceţi un mesaj lui Leighton.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt, apoi la Georgiana, apoi din nou la Nick. Ştiau că e un târg bun.

–Ce mesaj?

–Spuneţi-i că sora lui e la St. John.

–Atâta?

–Atât.

Pentru o clipă bărbatul cugetă la vorbele lui Nick. Apoi mişcă din pistol, o dată.

– St. John Blunt[1]?

– Rock? strigă Nick fără să îşi ia ochii de la uşă.

Se văzu o mişcare printre copacii din spatele lui şi Rock fu lângă el în câteva secunde.

– Sunt aici.

– Eliberează-i pe aceşti domni de armele lor şi escortează-i până la marginea proprietăţii. Odată ajunşi acolo, dă-le banii şi lasă-i să-şi vadă de drum.

Rock se uită când la un bărbat, când la celălalt, fiecare din ei făcând ochii mari când îl văzură pe bărbatul uriaş. Rock întinse o mână de mamut, iar Căciulă-de-lână îşi aşeză pistolul acolo. Rock îi zâmbi.

– Cu plăcere.

Nick puse mâna pe Căciulă-de-lână şi îl izbi de zidul casei ţărăneşti, ridicându-l pe cel mai mic în aer.

– Ascultă bine. Dacă te întorci pe pământul ăsta, îmi voi folosi pistolul. Şi sunt un trăgător excelent.

– A-am priceput.

Omuleţul încuviinţă din cap, iar Nick îl lăsă jos; apoi intră în casă şi, ghemuindu-se lângă Georgiana, îi dezlegă cârpa de la gură. Ea îşi mişcă maxilarul şi zise:

– Vă mulţumesc.

Trecu la funiile de pe mâini.

– Ar trebui să fii mai atentă, milady.

Ea roşi.

– De câtă vreme ştiţi?

Se gândi dacă ar fi trebuit să mintă. Hotărî să nu o facă.

– Încă de dinainte să ajung aici.

– Aţi venit după mine?

Nick nu spuse nimic.

– V-a trimis Simon?

– E tare îngrijorat în privinţa dumitale.

[1] Joc de cuvinte la adresa numelui personajului, care este confundat cu un alt membru al aristocraţiei vremii, St. John Blunt. (n.tr.)

Ochii i se umplură de lacrimi, şi Nick ştiu în momentul acela că nu se temea de fratele ei. Ştia cum arată dorul de casă. Îl simţise mult prea des şi el.

– Şi eu am o soră, Lady Georgiana. Nu mi-ar plăcea să o pierd.

– Sunteţi... Chiar trebuie să mă duceţi înapoi?

Se temea sincer.

– Nu.

După ce-i eliberă mâinile, trecu la picioare.

– Fratele dumitale m-a rugat să te găsesc. Nu să te iau înapoi.

– Vă mulţumesc, şopti ea încă o dată, frecându-şi pielea julită de pe încheieturile mâinilor.

– Ştii că nu te vei putea ascunde de el pentru totdeauna?

Ea încuviinţă din cap.

– Nu mai mult decât vă puteţi ascunde dumneavoastră de Isabel.

Nick tresări înfiorat.

– Îmi închipui că nu mă prea are la inimă în clipa asta.

– Se pare că aşa e.

El îi urmări privirea şi o văzu pe Isabel stând în dreptul uşii căsuţei. Rock şi cei doi bărbaţi dispăruseră şi Nick îşi dori, pentru o clipă, să fi plecat cu ei.

Nu îi plăcea privirea ei.

Privire care îl învinovăţea de cea mai înaltă trădare.

Capitolul 17

Lecţia numărul opt:
Învăţaţi să îi iubiţi cusururile.

Vă va veni greu să credeţi, ştim asta, însă chiar şi nişte lorzi atât de râvniţi ca aceştia vor avea un defect sau două. Poate că râde un pic prea tare sau vederea lui nu este tocmai perfectă! Poate că are o şuviţă năzdrăvană care atârnă poznaşă în pofida tuturor tentativelor de a o îmblânzi!

Îmbrățișați-i cusururile, dragi cititoare! Căci în aceste păcate neînsemnate regăsim farmecul și voioșia inimii oricărei partide binemeritate!

Aceste lecții, bine folosite, vă vor asigura de adorația sa, în ciuda propriilor dumneavoastră neajunsuri!

Nu îi datorați oare același lucru?

Pearls and Pelisses
Iunie 1823

O minți*se.*

Isabel stătea în odaia sa întunecată, uitându-se pe fereastră la câmpuri – teren care fusese stăpânit de generații de familia Townsend, înainte să fie ușor-ușor parcelat și vândut până când, în cele din urmă, nu mai rămăsese decât puțin pentru actualul conte. Privi cum ultimele raze de soare dispărură și cerul se făcu de un stacojiu strălucitor, apoi se stinse, devenind de un albastru intens, întunecos.

Stătea acolo de câteva ceasuri, pământul schimbându-se sub privirile ei nevăzătoare, un singur gând trecându-i prin minte iar și iar.

O minți*se.*

Trebuia să își fi dat seama, desigur. Trebuia să fi prevăzut că avea să se întâmple așa ceva. Trebuia să fi știut că el nu era ceea ce părea, ci era în schimb ultima picătură, cea care avea să distrugă Casa Minerva.

Își puse o mână pe ochiul de fereastră și privi cum geamul rece se aburi sub degetele sale.

Îi ceruse să se încreadă în el. O convinsese să țină la el. Și, în ciuda judecății ei drepte, o făcuse. Se bizuise pe el să nu le rănească pe fete. Să nu rănească echilibrul fragil al Casei Minerva. Să nu o rănească pe ea.

Iar el o făcuse.

Fusese dușmanul lor de la bun început. Trimis de ducele de Leighton să îi găsească sora, să le descopere secretele. Să le trădeze.

Și o făcuse în cel mai rău chip cu putință.

Făcând-o să aibă încredere în el.

Trase aer adânc în piept gândindu-se la asta.

Cât de nesăbuită fusese.

Lacrimi ameninţau să cadă, şi ea îşi închise ochii strâns. Nu avea să plângă din pricina acestui bărbat... pe care îl ştia abia de trei zile. Pe care nu ar fi trebuit niciodată să-l aducă în Casa Minerva. Pe care nu ar fi trebuit niciodată să îl lase să facă parte din viaţa ei.

Ce greşeală îngrozitoare făcuse. Se lăsase curtată de cuvintele lui frumoase şi tentată de promisiunea atingerii sale.

Întocmai cum făcuse şi mama ei.

Fetele nu aveau să o ierte niciodată. Ea însăşi nu avea să se ierte vreodată.

Îşi apăsă fruntea de fereastră şi răsuflă adânc simţind sticla rece pe piele, silindu-se să nu se mai gândească la el. În schimb, se forţă să se gândească la cum avea să-i salveze pe toţi, acum când secretele le fuseseră descoperite, când nu mai era decât o chestiune de timp până când întreaga Londră – întreaga Anglie – avea să afle cine şi unde erau.

Din nu ştiu ce motiv, teama de a fi descoperite era nimic pe lângă durerea provocată de trădarea lui – conştientizarea dureroasă că tot ceea ce se lăsase să creadă că ar urma să se întâmple...

Nu avea să se întâmple niciodată.

Se auzi un ciocănit uşor în uşă, care îi împiedică lacrimile să şiroiască din nou. Ignorase câteva alte bătăi în uşă anterioare, însă nu mai suporta gândul de a mai fi singură.

– Intră!

Uşa se deschise încet şi Isabel fu surprinsă să o vadă pe Georgiana, cu buclele-i blonde şi rebele strălucind în lumina lumânării de pe holul de dincolo. Fetei îi trebui o clipă să o zărească pe Isabel în colţul odăii. Intră nesigură şi se opri la câţiva paşi de Isabel, cercetând îndelung camera înainte să vorbească, cu mâinile strânse în faţă.

– Iartă-mă că te deranjez...

Isabel râse sec.

– Dacă e cineva care ar trebui să-şi ceară iertare, te asigur că eu aş fi aceea.

Georgiana făcu ochii mari.

– Pentru ce anume?

– L-am adus pe bărbatul acela pe urmele tale.

Tânăra o privi cu franchețe.

– Te asigur, Lady Isabel, că nu ai făcut așa ceva.

– Oh? Socotești că ar fi venit de unul singur aici dacă nu l-aș fi invitat eu să ne facă o vizită? Socotești că te-ar fi găsit dacă nu aș fi fost eu într-atât de nesăbuită încât să am încredere în el?

– Da.

Isabel își întoarse privirea.

– Greșești.

– Nu-l cunoști pe fratele meu, Isabel. E cea mai autoritară și poruncitoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată și nu i s-a refuzat nimic în toată viața lui. E al unsprezecelea duce de Leighton. Știi cât de departe trebuie să se întindă arborele unei familii pentru a da *unsprezece* duci? Unul mai înfumurat decât celălalt! Georgiana scutură din cap. Simon ar fi mutat munții din loc ca să mă găsească. Să fiu cinstită, sunt uimită că a trebuit să avem de-a face doar cu lordul Nicholas și cu doi răpitori imbecili. M-aș fi așteptat ca fratele meu să-l facă pe regele George să își trimită garda personală. Își puse mâna pe brațul Isabelei. Nu ai fost tu cea care l-a adus pe lordul Nicholas pe urmele mele. Eu l-am adus pe capul tău. Și pentru asta îmi cer iertare.

Cuvintele curseră prin Isabel, și ea se lăsă pe scaunul de lângă fereastră, pe care stătuse ore în șir. Făcându-i semn Georgianei să i se alăture, spuse ușor:

– Îmi pare rău că ai așa un frate care reprezintă o amenințare pentru tine.

Georgiana zâmbi.

– Să nu-ți pară. Nu m-am îndoit niciodată de dragostea lui Simon pentru mine. Poate că e arogant și dominator, dar apără ce-i al său.

Isabel nu pricepu.

– Atunci de ce...

– Povestea mea este mai mult decât cea a unei fete care a fugit de acasă.

– Întotdeauna este mai mult de atât.

– Aş dori să-ţi spun. Socotesc că meriţi să afli de ce s-a petrecut toată treaba asta.

– Aş dori să aud, spuse Isabel.

– Eu, zise Georgiana, apoi se opri şi se uită spre fereastră, acolo unde Isabel ştia că nu avea să vadă altceva decât chipu-i oglindit în geamul fumuriu... M-am îndrăgostit de cineva. Nu are importanţă de cine.

Isabel nu vorbi, aşteptând ca fata să îşi adune curajul de a continua.

– Am făcut o greşeală îngrozitoare. Am crezut că şi el mă iubeşte.

Se opri, privi în jos la mâinile care-i erau încleştate pe stofa fustei. Când vorbi din nou, o făcu şoptit:

– Dar nu a fost aşa. Trase aer adânc în piept să se liniştească. Bănuiesc că e mai bine aşa. Simon nu ne-ar fi îngăduit nicicând să ne căsătorim. Am fost devastată. A plecat fără să-mi spună un cuvânt. Şi apoi...

Se opri, fără să mai poată continua din pricina greutăţii amintirilor. Isabel se aplecă în faţă şi îi prinse mâinile Georgianei strâns într-ale ei.

– Nu trebuie să îmi spui.

– Vreau, şopti Georgiana. Vreau să mă audă cineva spunând-o.

Isabel ramase nemişcată, ştiind ce avea să urmeze.

– Am aflat că sunt însărcinată. Nu îi puteam spune lui Simon. Nu îl puteam dezamăgi. Cu câteva săptămâni mai înainte, slujitoarea mea mi-a spus o poveste pe care o auzise despre o casă din Yorkshire. Un loc unde tinerele femei o puteau lua de la capăt. Condus de Lady Isabel. Schiţă un zâmbet slab şi nesigur. Şi aşa că am venit aici.

Ea se uită la Isabel cu ochi mari şi nevinovaţi, întâlnindu-i privirea... nici ea nu era mai mult de o copilă.

– Ştiam că va veni după mine. Nu credeam că avea să mă găsească aşa de repede.

Isabel strânse mâinile fetei.

– Şi eu ştiam că va veni după tine. Asta nu a schimbat faptul că eşti bine-venită sub acoperişul acesta, zise ea şi surâse strâmb.

Atât cât a mai rămas din el... sub protecția mea și a contelui de Reddich.

– Oricât de mult l-aș admira pe conte, Isabel, nu cred că ar putea face prea multe în fața fratelui meu.

– Prostii. E limpede că fratele meu are un loc special în inima lui pentru guvernanta sa. Socotesc că se va război bucuros pentru tine.

Surâsul fetei se lărgi.

– Îmi e tare drag de el, să știi. Și orice s-ar întâmpla, voi fi tare mândră să spun că eu l-am învățat pe tânărul conte Reddich latina.

La auzul acestor cuvinte, amândouă începură să zâmbească, înainte ca Georgiana să continue:

– Mai este ceva. Despre lordul Nicholas.

Isabel redeveni serioasă, clătinând din cap:

– Îl voi goni de aici de îndată.

– Consider că nu ar trebui.

Isabel rămase cu gura căscată. Nu avea cum să fi auzit bine.

– Poftim?

– Este un om bun, Isabel. Dacă n-aș fi auzit asta ani la rând de la fratele meu și prietenii săi – felul în care vorbeau despre St. John, ca și cum ar fi fost un adevărat erou, dacă n-aș fi auzit la fel de la domnișoarele care suspinau dorindu-și ca el să se întoarcă de pe Continent și care oftau pline de respect văzând felul în care a însoțit-o plin de mândrie pe sora sa vitregă, după sosirea ei la Londra, în vreme ce restul lumii bune râdea de ea, aș fi știut-o astăzi când ar fi putut să mă dea pe mâna fratelui meu, însă m-a lăsat să mă întorc aici, la tine, în schimb.

Inima Isabelei se strânse la auzul acestor cuvinte, o descriere clară a omului care credea și ea că este. Poate că era credincios prietenilor săi și devotat surorii lui și cea mai bună partidă în ochii domnișoarelor de societate fără sare și piper, care nu îi vedeau decât chipul atrăgător și punga grasă. Însă astăzi dovedise că nu era pentru ea.

Simți cum o podidesc lacrimile și se strădui să le alunge.

– Te înșeli. Trebuie să fie un alt St. John. Pentru că acesta este un ticălos care a profitat intenționat de încrederea noastră.

„De încrederea mea. De sentimentele mele."

– Socotesc că mai degrabă se străduia să-i fie un bun prieten fratelui meu.

Isabel scutură din cap.

– Nu contează. A făcut tot ce i-a stat în putință să se apropie de mine... să te găsească pe tine și să dezvăluie locul în care te afli. Mă tem că nimic la omul acesta nu seamănă câtuși de puțin cu St. John pe care l-ai înfățișat tu.

Și apoi, ca și când l-ar fi invocat prin cuvintele ei, el se ivi acolo, la intrarea în camera ei, în pragul ușii pe care Georgiana o lăsase întredeschisă.

– Îmi pare rău că gândești astfel.

Isabelei i se tăie răsuflarea când îi zări silueta înaltă și impunătoare, copleșitor de întunecată pe fundalul micului dreptunghi de lumină. Prezența lui aducea cu sine un potop de trăiri – trădare și furie, și suspiciune, dar și tristețe și încă ceva care era aproape de nesuportat.

Dor.

Se întări pe sine, hotărâtă fiind să își păstreze vocea rece, în ciuda sentimentelor care o răscoleau.

– Sunt sigură că mă înșală ochii. Nu este cu putință să fii în continuare în casa mea, după tot ce-ai făcut.

Ea nu îi putu zări chipul, însă el încremeni la auzul cuvintelor ei și, dintr-odată, părea că nu mai era aer în odaie.

– Am venit să-ți vorbesc.

– Ei bine, mă tem că asta va fi o problemă, întrucât nu am nici un interes în a vorbi cu tine.

El făcu un pas mare și intră în odaie, mișcarea trădându-i fără îndoială frustrarea.

– Și acum văd că ești pornit să mă insulți, nu doar să mă trădezi. Vei părăsi imediat dormitorul meu!

Nick își întoarse ușor capul, îndreptându-și toată atenția spre cealaltă femeie din încăpere.

– Lady Georgiana, mi-ar plăcea tare mult dacă ne-ai lăsa singuri. Eu și Lady Isabel avem multe de discutat. Între patru ochi.

Georgiana se îndreptă de spate, înfățișându-se asemenea unei aristocrate, născută în cea mai nobilă dintre familii.

– Milord, nu pot face asta.

– Ai cuvântul meu că nu îi voi face nici un rău.

Isabel râse sec.

– Şi cuvântul tău are aşa mare greutate aici.

– Înţeleg că eşti supărată, Isabel. Aş dori să-mi dai o şansă să mă explic. Se întoarse spre Georgiana din nou. Fii încredinţată că este în siguranţă cu mine. Urmează să ne căsătorim.

Georgiana rămase cu gura căscată la auzul anunţului, care trimise un val de furie şi de frustrare prin Isabel.

„Cum îndrăzneşte!"

– Nu urmează să facem aşa ceva, protestă ea.

El se uită înapoi la ea din nou şi, pentru o clipă, ea îşi dori să îi fi putut vedea chipul. Învăluit în umbră, era mai primejdios şi mai tulburător decât fusese vreodată. Mai ales când spuse sumbru şi întunecat:

– Ai spus că te vei căsători cu mine, Isabel. Mă aştept să îţi onorezi făgăduiala.

– Şi tu mi-ai spus că mă pot încrede în tine, Nicholas. Cu făgăduiala asta cum rămâne?

O linişte de mormânt se lăsă, nici unul din ei nedorind să vorbească după ce nişte cuvinte aşa grele fuseseră spuse. În cele din urmă, Nick cedă, apărându-şi din nou cauza în faţă femeii mai tinere:

– Lady Georgiana, te-am încredinţat că îţi voi lua apărarea în faţa fratelui tău, nu-i aşa?

– Aşa este.

– Şi ţi-am dat cuvântul meu, oricât lipsit de valoare ar fi ajuns, se opri el, privind-o lung pe Isabel, că nu te voi forţa să te întorci acasă.

– Da.

– Te rog, îngăduie-mi răgazul acesta acum.

Georgiana cugetă vreme îndelungată, privind întâi la Nick, apoi la Isabel. Hotărârea ei fiind luată, spuse:

– Vă voi îngădui un sfert de ceas, milord. Nu mai mult.

Isabel îşi răsuci capul spre fată şi se răsti furioasă la ea:

– Trădătoareo!

– Cincisprezece minute, Isabel. Socotesc că îi poți acorda atât. Voi fi chiar aici, afară.

Isabel se uită furioasă cum tânăra iese din odaie, închizând ușa aproape de tot în urma ei, lăsând un firicel de lumină să intre în odaie. Se îndreptă spre o margine a patului și aprinse o lumânare, nedorind să rămână singură pe întuneric cu acest bărbat care se transformase atât de repede din aliat în dușman.

Aprinse cu repeziciune lumânări peste tot prin odaie până când ajunseră să se scalde în lumina lor aurie, dar regretă ce făcuse. El se schimbase în haine noi, curate. Era înveșmântat în negru acum, cu o haină și o jiletcă elegante, care-i subliniau frumusețea. Ea băgă de seamă nodul perfect al lavalierei și se duse cu gândul pentru o clipă la amintirea cu el și James.

James. Furia izbucni. *Îl câștigase chiar și pe James de partea lui.*

Își încrucișă brațele, respingând răceala gândului.

– Nu am nimic să-ți spun.

– Da, mi-ai dat de înțeles foarte clar acest lucru.

El se ținea drept și nemișcat, pe de-a-ntregul netulburat. Nu îl văzuse niciodată așa, atât de stăpân pe sine. Era ca și cum ar fi devenit cu totul alt om față de acela pe care ajunsese să îl cunoască în ultimele câteva zile.

Era ca și cum ar fi mințit-o. Ceea ce desigur și făcuse.

Ea își întoarse privirea de la el, nedorind să îi arate cât o duruse trădarea lui. Cu toate acestea, el văzu. Cu un oftat, vorbi, cuvintele-i mai blânde și mai amăgitoare decât înainte:

– Isabel, lasă-mă să îți explic. Nu este așa cum pare.

– Pare că ne căutai de la bun început.

El se opri.

– Asta este adevărat, dar nu te căutam pe tine. Pe nici una dintre voi, în afară de Georgiana.

– Georgiana e una dintre noi!

– Georgiana e sora ducelui de Leighton. Chiar îți imaginai că o poți ascunde la nesfârșit, Isabel?

– Nu, eu... Se opri, nesigură pe cuvintele ei. Numai că nu mă așteptam că *tu* o să vii să o cauți.

– Sunt rareori ceea ce așteaptă oamenii.

– Da, încep să văd asta.

Se uită înspre tavan, simțindu-se cuprinsă de frustrare.

– E numai vina mea. Ți-am ușurat sarcina cerându-ți să evaluezi statuile.

– Dacă nu ar fi fost statuile, m-ar fi adus altceva aici.

– Poate că nu.

Isabel.

Felul în care îi rosti numele îi atrase atenția.

– Sunt foarte priceput la ce fac.

– Și ce anume faci, Nick? Pentru că mie mi se pare că ești foarte priceput la a convinge femeile să-ți împărtășească secretele lor cu surâsul tău încântător și minciunile tale fermecătoare, cu galanteriile și cererile în căsătorie – apropo, asta a fost o manieră destul de impresionantă de a-mi câștiga încrederea – și apoi le trădezi pentru propriul câștig.

Nu a fost o minciună. Totul a fost adevărat, șopti el atât de ispititor, atât de dulce și de blând, cu acea insinuare a sincerității pe care ea o socoti nespus de caldă și de îmbietoare.

Îi bine, acum știa mai bine. Ea își închise ochii. Conversația devenea istovitoare.

Te rog, Nick. Nu socotești că ne-ai făcut destul rău? Că mi-ai făcut mie destul rău?

Nu înțelegi!

Ce să înțeleg? strigă ea. De câte ori nu mi-ai cerut să am încredere în tine? De câte ori nu mi-ai spus că greșesc să mă îndoiesc de tine? De câte ori nu mi-ai oferit protecția ta? Lui James? Fetelor?

Și iată-mă! Oferta e încă în picioare!

Pleacă numaidecât! Ai aflat ce ți-ai dorit. Însă spune-i ducelui de Leighton că ar face bine să aducă o armată când vine după Georgiana. Pentru că dacă ea nu vrea să plece, eu o voi apăra cu tot ce am!

Iar eu voi fi lângă tine.

Oprește-te! Cuvintele lui o biruiră. Crezi că mă poți îndupleca să uit ce s-a întâmplat? Ne-ai trădat! Crezi cu adevărat că pot pune casa asta și viețile din ea în mâinile tale după tot ce-ai făcut? Nu când știu că îți vinzi loialitatea ca pe vite celui care oferă mai mult.

Cuvintele căzură că plumbul între ei, şi ea ştiu de-ndată că mersese prea departe. El nu mai putea rămâne nemişcat. O apucă de umeri şi o trase aproape de el, silind-o să se uite în ochii lui.

– Nu! Învinuirile ţi le rabd. Îţi voi răbda şi focul furiei. Dar nu mai tolerez să-mi insulţi onoarea!

Ea deschise gura să îi răspundă, iar el continuă:

– Nu, Isabel. Ai să mă asculţi. Am venit aici să o ajut pe fată. Nu să o rănesc. De ştiam că e aici şi că e teafără, nu aş fi acceptat misiunea asta. Dar nu ştiam lucrurile astea. În schimb, ştiam că prietenul meu nu mai poate de îngrijorare. Şi am făcut ce-am putut ca să îl ajut. Da, am găsit mica ta enclavă de amazoane. Da, ţi-am descoperit secretele – nu că ar fi fost foarte bine tăinuite. Dar nimic din toate astea nu e treaba lui Leighton. Treaba lui Leighton e fata aceea, zise el şi îi dădu drumul la braţ să arate spre Georgiana din afara odăii, şi copilul din pântecele ei. Nu ştii nimic despre cine sunt eu sau de ce sunt aici. Nu aveam niciodată de gând să renunţ la tine. Ţi-am dat cuvântul meu că te voi proteja. Că îţi voi apăra secretele. Şi aşa voi face.

Isabel nu ştiu ce să spună când el îi dădu drumul şi se apropie uşor de uşă. Când îşi puse mâna pe mânerul uşii, ea îşi regăsi vocea.

– De unde ai ştiut?

Îşi întoarse doar capul spre ea, însă nu îndeajuns cât să-i întâlnească privirea. Tonul lui era molcom:

– Ce să ştiu?

– De unde ai ştiut că Georgiana e grea?

Era iritare în tonul lui când îi răspunse:

– Ţi-am mai spus, Isabel. Sunt foarte bun la ceea ce fac.

Vorbele lui o enervau.

– Aşa cum sunt şi eu.

– Da. Eşti foarte bună în a ascunde.

– Sunt foarte bună în a le ascunde *pe ele*, îl corectă ea.

Atunci, el chiar se întoarse, cu buzele strânse într-un surâs care ei nu îi plăcea.

– O faci pentru ele.

– Da.

– Nu prea cred.

Ea clipi.

– Desigur că o fac pentru ele.

– Nu. Nu cred deloc că o faci pentru ele, Isabel. Cred că o faci pentru a te ține pe tine ascunsă. Ca să nu trebuiască tu să înfrunți lumea de dincolo de micul tău regat. Şi orice ar putea să vină odată cu asta.

Ea îngheță la auzul acestor cuvinte. Nu erau adevărate. *Nu erau.*

El rămase nemişcat câteva clipe bune, ca şi cum o aştepta să îi răspundă, înainte de a adăuga:

– Voi pleca în zori. Găsesc că m-am săturat de Yorkshire.

Şi cu această ultimă lovitură, ca de adio, părăsi odaia, închizând uşa bine în urma lui.

După plecarea lui, Isabel se târî până în patul ei, vlăguită de duelul vorbelor şi derutată de sentimentele ce o străbăteau. Părușe atât de sincer – de cinstit – de rănit.

Dar cum rămânea cu ea?

Cât de bine fusese atunci când porniseră să o salveze pe Georgiana şi îl avea alături pe bărbatul acesta puternic şi loial? Cât de mult îi plăcuse senzația de a avea un partener? De a putea, în sfârşit, după toți anii aceştia, să îşi împartă povara cu altă persoană? Cum rămânea cu alinarea pe care o simțise atunci, pentru prima oară după atâta amar de vreme? Şi cum rămânea cu singurătatea care urmase când el îi răpise toate astea?

Poate că avea dreptate. Poate că îi era teamă.

Se răsuci pe o parte, refuzând să lase gândul să o mai macine. Trebuia să rămână furioasă.

Pentru că socotea că nu ar fi putut face față întunericului dacă şi-ar îngădui să cugete la tristețea pe care o putea invoca cu atâta uşurință.

Nick nu putea dormi, aşa că se îndreptă spre grajduri, supunându-se unui fel de penitență vicioasă pentru păcatul de a fi trădat-o pe Isabel. Se plimbă încoace şi încolo, ținând caii treji în vreme ce îşi amintea ultimele zile, cugetând la toate felurile în care ar fi putut să îi fi spus adevărul Isabelei. La toate momentele când şi-ar fi putut mărturisi rolul în această piesă ciudată.

Dar nu o făcuse – şi, în schimb, o pierduse.

Şi, dintr-odată, asta conta mai mult decât orice altceva.

Îşi dădea seama de ironia situaţiei. Acceptase misiunea ridicolă a lui Leighton din pricină că fusese atât de disperat să lase în urmă Londra şi articolul acela de revistă prostesc. Evitase femeiuştile afectate, care erau imediat atrase de el, din raţiuni cu totul greşite. Fusese nerăbdător să scape de ele şi de toată drama care venea odată cu ele.

Şi poposise aici. Într-o casă plină de femei, abundând într-atât în dramă, încât îşi petreceau mare parte din vieţile lor deghizate, ascunzându-se de răpitori şi de duci, şi de Dumnezeu ştie cine mai era hotărât să le găsească cu orice preţ.

Dacă n-ar fi fost vorba de viaţa lui, ar fi fost comic.

Şi în mijlocul acestui circ era Isabel – Isabel cea puternică, inteligentă, hotărâtă –, Boadicea lui. Isabel cea frumoasă şi pătimaşă, care nu se asemuia cu nici o femeie pe care o cunoscuse vreodată. Erau atât de multe lucruri care te făceau să o admiri pe femeia aceasta. Care te făceau să ţii la ea. Să o doreşti.

Să o iubeşti.

Gândul îl făcu să încremenească.

Se putea să o iubească?

Simţi cum i se strânge stomacul de groază gândindu-se la asta. Atâta vreme, el ocolise dragostea – un lucru care era perfect pentru alţii, dar cu totul nepotrivit pentru el. Văzuse cum femeile mânuiau dragostea ca pe o armă. Privise cum mama sa îl distrusese pe tatăl lui. Şi încă mai rău, ştia ce se alesese de el când îşi îngăduise să încerce să iubească. Felul în care Alana întorsese dragostea împotriva lui şi cum, asemenea unui maestru păpuşar, îl manevrase prin deşerturile Turciei, trimiţându-l drept în temniţă.

Dacă trecutul îl învăţase ceva, atunci asta era: dacă şi-ar fi îngăduit să o iubească pe Isabel, nu avea cum să se sfârşească bine.

Ţinând ca el să plece în seara aceea, ea îi oferea o scăpare. Iată şansa lui de a o părăsi – şi toată nebunia care venea odată cu ea. Putea să se întoarcă la viaţa lui normală şi aşezată din Londra, la antichităţile sale şi la clubul său, şi la familia sa, uitând zilele pe care le petrecuse aici, în Yorkshire.

Numai că, gândindu-se la viața aceea, care îl mulțumise pe deplin înainte de a veni aici, simți că ceva lipsea teribil. Lipseau voința puternică a Isabelei, replicile ei istețe, gura ei dulce și buclele ei brune, sălbatice, care se agățau de el de câte ori ea era în apropierea lui.

O dorea.

Se întoarse către ușa grajdurilor și, pentru o clipă, cugetă la cât de înaintată era ora. Șovăi, pe punctul de a se pune în mișcare, gândindu-se la opțiunile sale.

Ar trebui să o părăsească.

Poate că adormise.

O închipuire fulgerătoare cu Isabel, dulce și dornică, cu ochii pe jumătate închiși, privindu-l, ispitindu-l îi trecu prin minte... și se dovedi prea mult ca să îi poată răbda.

O dorea.

Și dacă trebuia să o trezească ca să o câștige, cu atât mai bine.

Când se strecură în odaia ei, ea dormea; avea încă pe ea pantalonii de călărie și cămașa din olandă de când o căutaseră pe Georgiana. Nu stinsese lumânările după ce plecase el și multe arseseră de tot, lăsând în urma lor ceară topită. Două încă mai ardeau: una lângă ușă, cealaltă lângă patul ei, învăluindu-i trupul adormit într-o baie de lumină blândă. El închise ușa, știind că astfel comitea cel mai mare dintre păcate intrând în dormitorul ei fără știrea și consimțământul ei, însă asta nu îl împiedică să se furișeze aproape de ea ca să o privească cum doarme liniștită.

Era strânsă ghemotoc, întinsă pe o parte, cu fața spre ușă și spre lumină. Mâinile îi erau încleștate sub bărbie și genunchii ridicați strâns la piept, ca și cum așa s-ar fi putut apăra de orice putea aduce întunericul nopții în calea ei.

Cum ar fi fost el.

Nu rosti cuvintele, în schimb, îi cercetă chipul, sorbind-o din priviri pe femeia asta care făcuse ravagii în viața lui. Era frumoasă, cu buzele ei pline și nasul drept, cu pomeții înalți presărați cu pistrui. Se opri acolo, minunându-se de petele acelea micuțe și maronii care o dădeau de gol că muncise în soare – încă un motiv pentru care femeia asta era atât de diferită de toate celelalte.

Privirea lui îi dezmierda chipul, oprindu-se în sfârşit pe fruntea ei, acolo unde grija brăzda spaţiul de deasupra nasului chiar şi când dormea – nici măcar atunci nu era liniştită. Nick simţi cum i se strânge inima când văzu cum cuta de acolo se adânceşte; el îi făcuse asta. Nu se putu abţine să nu întindă mâna, netezindu-i îndelung cu un deget lung cuta, făcând-o să dispară.

Atingerea fu de ajuns să îi strice somnul mult prea uşor şi Isabel se trezi cu un oftat adânc, membrele întinzându-i-se pe măsură ce îşi revenea în simţiri. Nick îşi luă un răgaz de o clipă să şi-o amintească astfel – caldă, ispititoare şi prea puţin conştientă de ceea ce o înconjura.

Într-o zi, avea să o trezească cu o sărutare şi să o ţină în pat cu orele.

Nu avu timp să zăbovească cu gândul la asta.

Când îl văzu, somnul lăsă loc uimirii, apoi indignării. Se ridică dintr-odată.

– Ce cauţi aici?

Îşi aruncă picioarele peste marginea patului, iar Nick rezistă imboldului de a se îndepărta de ea, intuind cumva că dacă ea urma să se ridice în picioare, el avea să piardă orice avantaj în înfruntarea asta.

Ea pricepu numaidecât ce făcea. Îl pironi cu privirea.

– Lasă-mă să mă ridic!

– Nu. Nu înainte de a asculta ce am de spus.

– Ai spus deja destule, Lord Nicholas.

Sunetul titlului său onorific pe buzele ei trimise un val de dezgust prin el. Cumva, trebuia să o convingă să îl asculte. Trebuia să o convingă că merită. Disperarea se ivi, şi el acţionă instinctiv, ghemuindu-se în faţa ei şi prinzându-i mâinile într-ale sale.

Ea se sili numaidecât să se desprindă din strânsoare, însă el o ţinea bine şi, după câteva clipe, ea renunţă.

– Nu ţi-am spus că-mi pare rău.

Isabel nu îi răspunse, iar buzele lui se strânseră într-un zâmbet strâmb.

– Dacă m-ai cunoaşte mai bine, ai şti că nu mă prea pricep să-mi cer iertare.

– Ei bine, poate că este vremea să înveți, spuse ea simplu. Continuă.

– N-am vrut niciodată să te rănesc, Isabel. Dacă aș fi știut ce aveam să găsesc când am sosit în nord, n-aș fi acceptat niciodată rugămintea lui Leighton. Se opri pentru o clipă, privind în jos, spre locul unde mâinile lor se împleteau. Asta e o minciună. Dacă aș fi știut că aveam să te găsesc pe tine în nord, aș fi venit cu ani în urmă.

Ea rămase cu gura căscată, iar el îi surâse pieziș.

– Văd că te-am lăsat fără grai. Vezi, Isabel, tu ești un fel de minune. Am întâlnit multe femei la viața mea, femei din toată lumea. Și cu toate astea, nu am întâlnit nici una atât de puternică, de pătimașă, de încântătoare ca tine. Și trebuie să mă crezi când îți spun că nu aș face *niciodată* ceva care să te rănească.

– Dar m-ai rănit.

Cuvintele, pline de durere și abia șoptite, îl încurajară să se apropie și îi ridică mâinile spre buze, sărutându-le cu reverență.

– Știu că am făcut-o. Și ai tot dreptul să mă urăști pentru asta.

– Nu te urăsc.

Privi în sus spre ea atunci și, întâlnindu-i privirea, citi în ea adevărul.

– Mă bucur foarte tare să aud asta.

O cută i se ivi din nou pe frunte, și el avu o dorință grozavă să o sărute, făcând-o să dispară.

– Dar nu pricep...

– Într-o bună zi... într-o bună zi, îți voi spune totul, îi făgădui el.

Ea scutură din cap.

– Nu, Nick. Gata cu într-o bună zi! A venit vremea să-mi spui adevărul.

El trase aer adânc în piept, știind în adâncul inimii că ea avea dreptate. Că trebuia să îi spună totul... că trebuia să se dezgolească de secrete în fața ei dacă voia ca ea să mai aibă din nou încredere în el. Și cumva, odată cu recunoașterea acestui fapt, veni și forța care îi trebuia.

– Mi se pare cinstit. Se ridică și începu să se plimbe prin încăpere, neputând sta locului în vreme ce cuvintele curgeau: Mama

ne-a părăsit când eu aveam zece ani. Într-o zi era acolo, iar în următoarea dispăruse. Nu aveam idee unde plecase – după o vreme, îmi venea greu să cred că fusese acolo vreodată. Se opri lângă lumânarea de lângă uşă şi se întoarse cu spatele la ea. Ai crede că a-ţi pierde mama e cel mai greu lucru pentru un copil – dar, sincer, nu a fost aşa. Cel mai greu lucru a fost că nu ştiam ce se întâmplase. Ce o făcuse să plece. Cel mai greu lucru a fost teama că plecarea ei ar fi avut cumva... ceva de-a face cu mine.

Ea dădu să vorbească, însă el continuă, nevoind să se oprească, temându-se că nu va putea începe din nou dacă ar fi făcut-o.

– Am devenit obsedat de plecarea ei. De motivul din spatele ei. Tatăl meu a poruncit ca toate lucrurile ei să fie aruncate la doar câteva zile după dispariţie, însă eu stăruiam în a găsi ceva care să mă îndrepte în direcţia potrivită. Am găsit un jurnal, şi în el, planurile ei de viitor. Pleca spre Continent. Se ducea întâi la prietenii în Paris, apoi în Italia. O numea „aventura" sa, râse el uşor. Se pare că nici copiii şi nici căsătoria, şi nici titlul de marchiză nu erau destul de palpitante pentru mama. N-am spus nimănui că am găsit jurnalul acela. Nici fratelui meu şi cu atât mai puţin tatălui meu. Însă l-am păstrat ani de zile până când am terminat şcoala. Până atunci, tatăl meu murise şi Gabriel devenise marchiz, iar eu nu eram nimic, clătină el din cap. Aşa că m-am dus pe Continent.

– Ca să-ţi găseşti mama, şopti ea.

El încuviinţă din cap la auzul cuvintelor.

– Desigur că până atunci ajunsesem în plin război şi orice mijloace aş fi avut pentru a da de urma mamei mele dispăruseră de mult. Însă eram tânăr şi voinic, eram copt la minte şi cunoşteam şi un ofiţer cu grad înalt din cadrul Ministerului pentru Război – pe care întotdeauna am crezut că Gabriel îl mituise pentru a mă şti în siguranţă câtă vreme hoinăream printr-o zonă de război –, care observase patima mea de a lua urma oamenilor şi care m-a luat sub aripa lui şi m-a învăţat să urmăresc.

Isabel îl privi cum îşi trece degetele pe deasupra flăcării lumânării o dată, de două ori. El îşi putea da seama că era curioasă – disperată să pună întrebări. Aşteptă în linişte până când ea nu mai putu răbda şi spuse:

– Şi pe cine ai urmărit?

Ridică abia vizibil dintr-un umăr.

– Pe oricine trebuia să fie găsit. M-am specializat în oameni care mergeau în Orient. Îmi păsa foarte puțin ce făceam și mult mai mult unde mergeam. Munca s-a dovedit un mijloc către un țel foarte mulțumitor. Vedeam lumea și asta pentru prețul mai mult decât corect al câtorva zile de lucru ori de câte ori Coroana căuta pe cineva.

– Ai... dădu ea să întrebe, dar se opri, vădit nehotărâtă. Ai rănit vreodată pe cineva?

El cugetă la întrebare vreme îndelungată. Nu voia să o mintă. Nu voia să se mintă pe el însuși. Se uită în altă parte când îi răspunse, pierzându-se în cuvinte:

– Niciodată intenționat. Sarcina mea se încheia atunci când persoana dispărută era găsită. Nu mai erau grija mea după aceea.

– Așadar, ar fi putut fi răniți.

El se uită la ea.

– Da, ar fi putut.

Ea stărui:

– Deci și tu ai fi putut fi rănit.

– Da.

Isabel îi susținu privirea multă vreme înainte de a se ridica, traversând odaia să se așeze în fața lui. Îl înfruntă, și Nick fu încă o dată uluit de tăria ei.

De ce te-ai oprit?

El rămase tăcut vreme îndelungată, cugetând la întrebare. Știa că răspunsul avea să însemne ceva pentru ea – că ea urma să găsească o măsură să îl înțeleagă prin cuvintele pe care el le rostea. Ar fi vrut ca ele să aibă sens. Însă, mai mult decât atât, ar fi vrut să fie adevărate.

Nu știu. Poate că m-am oprit din pricină că devenisem prea bun la asta, din pricină că îmi plăcea prea mult. Poate că m-am oprit din pricină că nu îmi păsa de oamenii pe care îi căutam. De cei pe care îi găseam. El îi întâlni privirea, dorindu-și să poată să o facă să înțeleagă. Sau poate că m-am oprit din pricină că lor nu le păsa de mine.

Cuvintele plutiră în aer între ei și el făcu un pas spre ea, ajungând astfel mai aproape, micșorând distanța dintre ei.

–Nu ar fi trebuit să accept niciodată misiunea asta... dar Leighton e un prieten vechi şi nu l-am putut refuza. Îţi jur, Isabel. N-am venit să te rănesc pe tine, pe Georgiana, pe James sau pe vreuna din fete. Dacă m-aş fi gândit vreodată că aş fi putut să îţi fac vreun rău... nu aş fi venit niciodată.

Isabel îşi înclină capul spre al ei şi frunţile lor aproape că se atingeau.

–Nu vreau decât fericire pentru tine. Nimic decât plăcere. Te rog, mai dă-mi o şansă.

Ea închise ochii la auzul cuvintelor şoptite, şi el văzu emoţia jucându-se pe chipul ei. Îşi ţinu răsuflarea, sperând că îi spusese destule cât să o câştige de partea lui.

Umbra unui zâmbet scânteie pe buzele ei, însă dispăru aşa de iute că, dacă nu ar fi privit-o atât de atent, nu ar fi băgat de seamă. Ea îşi deschise ochii, căprui şi fermecători, auriţi de lumina scânteietoare a lumânărilor.

–Sunt speriată şi îngrijorată, şi deloc convinsă că fac bine că mă încred în... tine, însă... sunt destul de fericită că ai venit. În Yorkshire, şopti ea, şi în seara asta.

El dădu drumul suflării pe care o ţinea, expirând zgomotos şi, străbătut de plăcere, se întinse spre ea să o ia la el în braţe. Şi apoi făcu singurul lucru pe care s-ar fi putut gândi să îl facă.

O sărută.

Capitolul 18

Se jurase să nu cadă victimă cuvintelor lui frumoase şi făgăduielilor ademenitoare.

Însă când el îşi mărturisise trecutul, o câştigase din nou. Chiar şi când se mustrase aspru pentru că se încrezuse în el, nu se putu opri din a dori să aibă din nou încredere în el. Şi apoi el o sărutase şi amestecul de emoţii din lăuntrul ei se distilase într-un singur gând puternic.

Îl voia pe acest bărbat în lumea ei.

Gândul, la care se adaugă mângâierea lui irezistibilă, descătușase ceva adânc în sufletul ei – locul în care cele mai tainice dorințe ale ei fuseseră ferecate pentru a nu fi văzute niciodată... pentru a nu fi împărtășite niciodată. Însă acum, aici, era acest bărbat care părea capabil să îi dărâme zidurile de apărare înălțate, cu o singură atingere.

Ea suspină peste buzele lui, iar el adânci sărutarea, revendicându-i gura cu o tandrețe dură care trimise un fior de plăcere prin ea. Săruturile lui deveneau mai apăsate și mai adânci, tot mai năvalnice, punctate de pauze lungi, ispititoare în care îi șoptea numele ca și cum era o binecuvântare. Ea se agăță de brațele lui, puternice și calde sub mânecile cămășii, și se ținu de el – stânca ei într-o furtună a senzațiilor.

Mâinile lui erau peste tot, dezmierdându-i umerii și brațele; apoi o ridică în sfârșit, până când ea nu putu face altceva decât să îl cuprindă cu brațele și cu picioarele. Nick o lipi de el câteva clipe bune, îngropându-și fața în gâtul ei și trasând cu limba cercuri mici, ispititoare pe pielea delicată de acolo. Dezmierdarea o făcu pe Isabel să țipe de plăcere, iar el își înălță capul, ochii-i albaștri scânteind în lumina slabă. Își sprijini fruntea de a ei:

– Isabel, ar trebui să-mi spui să plec.

Ea făcu ochii mari la auzul cuvintelor.

– De ce?

– Pentru că dacă nu ai s-o faci, voi rămâne.

Cuvintele, joase și cernute cu emoție, făcură să o străbată un val adânc de plăcere. Când îi răspunse, nu o recunoscu pe femeia care vorbi:

– Și dacă ți-aș spune că vreau să rămâi?

El nu răspunse vreme îndelungată, și ea fu îngrozită de gândul că poate spusese ceva greșit. Făcu un singur pas mare și o așeză pe masa din spatele ei. Îi cuprinse chipul în mâinile lui mari, puternice și își așeză buzele pe ale ei încă o dată, răpindu-i gândul și suflarea deopotrivă, cu un sărut lung, fermecător. Când își ridică capul, suflau amândoi greu.

– Dacă vrei să rămân, va fi nevoie de o armată ca să mă facă să plec.

Isabel își ridică atunci mâinile, afundându-și degetele prin pletele lui negre, trăgându-l în jos să îl mai sărute o dată. Înainte că buzele lor să se atingă, ea-i spuse un cuvânt – mai mult suflare decât sunet:

– Rămâi.

El scoase un mârâit drept răspuns și îi puse stăpânire cu forța pe gură, în timp ce îi trăgea cămașa din pantalonii bărbătești și își punea mâinile pe pielea moale, caldă de dedesubt. Fără să se desprindă din sărut, Nick urcă cu dezmierdarea, trăgând olanda după el, până când, în sfârșit, ea își ridică brațele deasupra capului, lăsându-l să îi dea jos cămașa. Deodată sfioasă, Isabel se acoperi.

– Nu, îi șopti el, așezându-i pe buze câteva săruturi delicate, care o înnebuneau. Nu te ascunde de mine. Nu în noaptea asta.

Mâinile lui o mângâiară pe brațe și coborâră până când degetele li se împreunară și o făcu să își descopere sânii.

– În seara asta, sunt ai mei. Să fac cu ei ce poftesc.

Își așeză buzele pe unul din sâni, și toată neliniștea ei se topi, lăsând loc numai plăcerii. Își închise gura în jurul sfârcului, trăgând, lingând și tachinând până când ea țipă ușor și se arcui spre el, disperată după mai mult. Simțind mișcarea, el îi prinse pulpele cu mâinile și-i trase miezul înfierbântat spre el, făcând-o să își înfășoare picioarele în jurul mijlocului lui când o ridică să îi atingă mai bine sânii și supse mai năvalnic.

Ea se zvârcoli și se frecă de el, vigoarea lui trimițând un val de plăcere prin ea. El își gemu plăcerea, iar ea se împinse în el, legănându-și șoldurile o dată, de două ori, înainte ca el să își smulgă gâfâind gura de pe sânul ei. Întâlnindu-i privirea, văzu puterea feminină din ei și îi cuprinse buzele într-un sărut îndrăzneț, bine-venit; apoi își plimbă gura pe obrazul ei și îi prinse în cele din urmă lobul unei urechi între dinți și mușcă ușor.

– Ștrengărițo!

Isabel îi șopti numele, pe jumătate rugăminte, pe jumătate protest, iar sunetul îl stârni. Ea simți schimbarea din el... Nu mai era doar un bărbat – era ceva mai primitiv – și când o ridică din nou, ea știu precis spre ce se îndreptau.

El o urmă jos pe pat, punând din nou stăpânire pe gura ei într-un sărut sălbatic şi disperat – o dezmierdare dulce, care-i fură judecata, lăsând în loc doar pasiunea.

Mâinile lui fură libere să îi umble pe tot trupul şi le coborî să mângâie trunchiul, netezindu-i pielea înfierbântată de acolo până ajunse la betelia pantalonilor; o palmă urmându-i curba pântecelui. Se opri atunci acolo şi toată simţirea – toată căldura, mângâierea şi plăcerea tremurătoare strânse acolo.

El îşi înălţă capul, aşteptând ca ea să deschidă ochii şi să îl privească, iar când o făcu, ea văzu că o urmărea atent, cu o licărire nărăvaşă în priviri.

–Nu am avut niciodată plăcerea de a scoate pantalonii unei iubite.

Iubită. Cuvântul răsună între ei, o promisiune întunecată, şi ea fu şocată de recunoaşterea intimă că, după această noapte, asta avea să fie. *Iubita lui.*

Mâna lui zăbovi, aşteptând permisiunea ei.

–Cred că a venit vremea, şopti ea, sfioasă şi îndrăzneaţă deopotrivă, iar asta fu toată libertatea de care el avu nevoie.

În numai câteva secunde, era goală sub el, cu ochii închişi faţă de adevărul momentului, ruşinată, emoţionată, agitată, stângace.

–Isabel, deschide-ţi ochii.

Ea scutură din cap.

–Nu pot.

–Poţi, draga mea. Priveşte-mă!

Ea trase aer adânc în piept tremurând şi privi în sus spre el, conştientă fiind de poziţia ei, goală în faţa privirii şi a atingerii lui. Îşi duse o mână în jos ca să-şi acopere peticul de bucle dintre picioare, neputând rămâne în întregime goală în faţa lui. Ochii lui albaştri scânteiară văzând gestul.

–Nu, dragostea mea, nu te ascunde de mine.

–Eu... trebuie.

O umbră de zâmbet se ivi pe chipul lui.

–Eşti aşa de frumoasă şi nici măcar nu o ştii.

Cuvintele îi îmbujorară obrajii.

–Nu sunt.

– Ba da, eşti. Îşi aşeză un deget peste buzele ei. Aici – apoi îl coborî de-a lungul gâtului până la vârful unui sân –, şi aici – pe curba pântecelui ei –, şi aici – pe spatele mâinii care îi ocrotea însuşi miezul. Şi aici, Isabel... aici mă faci să sufăr.

Cuvintele făcură să o străbată un val de plăcere. Nimeni nu îi mai spusese vreodată că e frumoasă. Şi acum, aici, în liniştea ocrotitoare a acestui loc în care dormise toată viaţa ei, bărbatul acesta îi arăta exact cât era de frumoasă.

– Mi-ar plăcea să te văd, spuse ea uşor. Cred că tu însuţi ai putea fi foarte frumos.

El zâmbi larg.

– Nu cred că ăsta e cuvântul potrivit, dragostea mea. Dar dacă vrei să vezi... departe de mine gândul de a-ţi refuza plăcerea.

Ea chicoti la auzul cuvintelor, şi el o sărută iute.

– Îmi place să te aud râzând. Nu aud asta suficient de des. Nick se rostogoli pe spate, cu mâinile sub cap. Gata, frumoasa mea. Sunt doar al tău.

La auzul cuvintelor, ea făcu ochii mari şocată, văzându-l lângă ea, nemişcat, cu o licărire în privire, aşteptând-o.

– Eu... n-aş putea.

El râse făcând patul să se zguduie uşor sub ea.

– Te asigur, Isabel. Poţi.

Ea se răsuci pe o parte şi ridică o mână să îl atingă, însă se opri chiar înainte să o facă.

– Eu... nu ştiu unde.

Râsul se transformă într-un geamăt.

– Oriunde, dragostea mea. Oriunde e mai bine decât chinul de a nu o face.

Ea îşi aşeză mâna pe pieptul lui, a cărei lăţime şi voinicie o copleşiră. El părea că simte asta şi îi luă mână ca să i-o îndrume, dezmierdându-şi cu ea pieptul de sus în jos şi câmpiile netede ale pântecelui, până la locul unde cămaşa îi era băgată în pantaloni. Ea îi privi centura, întrebându-se ce ar trebui să facă.

– Vom face numai ce e plăcut, Isabel. Doar ce e bine.

Era ceva în cuvintele lui care o linişti, care o făcu să vrea să meargă mai departe.

– Ce-ţi doreşti?

Ea îi întâlni ochii, albaştri şi serioşi.

– Întotdeauna mă întrebi asta.

– Vreau să ştiu, zise el simplu. Vreau să-ţi ofer doar ce îţi doreşti.

„Pe tine te vreau." Ea se reţinu din a rosti cuvintele.

– Vreau să te văd fără cămaşă.

Fără să scoată un cuvânt, el se ridică, îşi trase cămaşa peste cap şi o trimise fluturând de-a lungul odăii.

Isabel înghiţi în sec. Era perfect. Era precum una dintre statuile ei. Se ridică şi ea atunci, din nou agitată.

– Eu... nu cred...

El se întinse după ea şi o trase spre el, făcând-o să îl încalece.

– Poate că n-ar trebui să mai gândeşti atât, frumoasa mea.

Apoi o sărută din nou şi se rostogoliră din nou pe pat, iar el o lăsă pe ea să conducă. De data asta, ea fu cea care se folosi de dinţi, de buze şi de limbă, deschizând calea să se exploreze unul pe celălalt. Când se dădu înapoi să îşi tragă suflarea, el o mută să stea deasupra lui şi spuse, implorând mai mult decât rugând:

Lasă-ţi părul liber.

Ea îşi ridică mâinile să facă ce îi ceruse şi el gemu, cercetând-o atent cu mâinile şi ochii.

– Eşti o sirenă!

Isabel surâse, bucurându-se de felul în care părea că este vrăjit de ea.

Chiar sunt?

El îi întâlni privirea.

Creez un monstru.

Poate, recunoscu ea, aplecându-se până când fură acoperiţi de buclele ei arămii.

Îl sărută atunci încet şi prelung, dezmierdându-i buza de jos cu limba, apoi coborî cu buzele pe gât şi în jos pe povârnişurile netede ale pieptului lui. Când ajunse la unul dintre sfârcuri, se opri, ridicându-şi ochii spre ai lui. El o privi pe sub pleoape grele, şi ea putu simţi că îşi ţinea răsuflarea.

Îţi place şi ţie la fel de mult ca mie?

El nu se mişcă.

De ce să nu aflăm? întrebă el fără să se mişte.

Ea își așeză gura acolo, lingând delicat locul înainte să își închidă buzele în jurul sfârcului și să repete mișcările lui de mai devreme, trecând ușor cu dinții pe deasupra lui, apoi îl trase în gură. El gâfâi, înfigându-și mâinile în părul ei și șoptindu-i numele. După câteva clipe bune, Nick nu mai răbdă și o ridică de pe el. Ea îl privi și spuse:

– Nu ți-a plăcut?

El râse, rămas fără suflare.

– Mi-a plăcut prea mult, dragostea mea.

El îi puse din nou stăpânire pe gură și limbile lor se uniră într-un sărut prelung și pătimaș, apoi ea își puse amândouă mâinile pe pieptul lui și se sprijini pe el.

– Mi-ar plăcea să îți dai jos pantalonii acum.

Aceștia dispărură într-o clipită, iar ea rămase fără aer când el o rostogoli pe pat, așezându-se între picioarele ei lungi și zvelte, preluând controlul încă o dată. O sărută în jos pe gât, oprindu-se să îi muște ușor clavicula, înainte să mângâie locul cu limba, făcând-o să se zvârcolească sub el.

– Nick... șopti ea, nu...

Se opri când auzi cuvântul, ridicându-și capul pentru a-i întâlni privirea.

– Ce este, frumoasa mea?

– Vreau să te ating.

El rămase complet nemișcat și, pentru o clipă, ea crezu că avea să îi refuze rugămintea.

– Te rog... adăugă ea.

El își ținu capul pe sânul ei vreme îndelungată, de parcă își aduna puterile și se rostogoli înapoi pe spate, lăsând-o pe Isabel să îi cerceteze în voie trupul gol. Ea își plimbă degetele pe povârnișurile trunchiului său, descoperindu-l – mușchiul neted, pielea caldă și locul unde o cicatrice lungă, ieșită în relief se înfășura pe partea lui dreaptă. Se opri acolo, mângâindu-l, recunoscătoare că supraviețuise atacului care îi lăsase așa un semn. Când își mișcă din nou mâinile, ținta lor fu clară. Îi mângâie nesigură bărbăția lungă și tare, el inspiră adânc o dată, iar ea se opri, nehotărâtă.

– Asta e...

El gemu când auzi cuvintele, punctate de strângerea nesigură a mâinii ei.

– Da, Isabel.

Puterea feminină curgea prin ea.

– Arată-mi!

Ochii lui licăriră şi îşi puse o mână pe a ei, făcând întocmai cum îi ceruse. Privind mişcarea lor împreunată, îi arătă exact cum să atingă, cum să mângâie, până ajunseră amândoi să sufle greu. Într-un final, el opri mişcarea, ridicându-i mâna la buze şi sărutându-i palma.

– Ajunge, frumoasa mea...

– Dar vreau să...

El râse sălbatic.

– La fel şi eu, dragostea mea. Însă nimic nu mă va ţine departe de tine în noaptea asta. Şi dacă te las să îţi continui dulcea tortură, noaptea asta se va sfârşi prea iute.

El se rostogoli din nou deasupra ei, punându-se între picioarele sale şi coborî de-a lungul trunchiului, aşezând sărutări blânde şi umede pe trunchiul ei, apoi se opri acolo unde ea se deschidea şi vârî un deget adânc înlăuntrul ei.

– Ah, spuse el, cu o voce joasă şi pătimaşă. Eşti atât de umedă aici. Simţi?

Ea îşi muşcă buza când simţi cum degetele lui o mângâie delicat, o dezmiardă. El mai adăugă un deget primului şi, cu degetul mare, începu să facă cercuri acolo unde era chiar miezul ei, acolo unde se adunase toată plăcerea. Isabel se zvârcoli pe pat, apucând strâns cuvertura şi muşcându-şi buza ca să nu ţipe. El nu opri tortura aşa cum îl rugă ea.

– Asta îţi doreşti, frumoasa mea?

– Da... se auziră cuvintele ei cu un geamăt uşor.

Aici?

Degetul lui mare trasă cercuri tot mai iute, apăsă mai tare.

Da, te rog...

Atât de politicoasă. Atât de pasională. Volupta mea.

Încetini mângâierea până la un ritm de nesuportat.

Dar asta nu e tot ceea ce vrei, nu-i aşa?

Ea îşi deschise ochii, întâlnind emoţia dintr-ai lui.

– Eu...

– Spune-mi, Isabel. Ce vrei cu adevărat?

– Vreau... te vreau pe tine.

– Care parte din mine?

Ea roşi şi se împinse în el mai tare, făcându-l să se mişte mai iute.

– Nu, Nick...

El afişă un zâmbet neobrăzat şi ticălos.

– Oh, da, Isabel... ce parte din mine...

Se opri cu totul atunci, cu degetele adânc în ea, dar fără să le mişte, degetul mare îndepărtat din locul unde totul părea să înceapă şi să se sfârşească.

– Nick! îi strigă numele ca pe o rugăminte şi ca pe un protest.

– Trebuie numai să o ceri, Isabel.

– Gura ta, şopti... Gura ta o vreau.

– Ce fată bună!

Îşi puse gura pe ea, cu buzele şi limba apăsând perfect pe ea, dezmierdând şi lingând cu o intensitate de care avea nevoie cu disperare – un bici al plăcerii care îi fura raţiunea. Îşi strânse mâinile în părul lui, pe când el îi aducea plăcere cu degetele şi limba, mârâind la rândul lui înfierbântat pe ea. Sunetul aduse cu sine culmea simţirii, un val puternic de plăcere.

Ea îi strigă numele în timp ce gura lui o adora până nu mai ştiu de ea; se împinse înspre el, plăcerea curgând prin ea până când nu mai putu să facă altceva decât să-l ţină lipit de ea, temându-se să piardă singurul lucru pe care se sprijinea lumea ei.

După ce îşi reveni în simţiri, el îşi ridică gura de pe ea şi o sărută, croindu-şi drum în sus pe trupul ei, mângâindu-i sânii, jucându-se cu vârfurile lor până ea suspină; apoi îi luă gura într-o altă sărutare prelungă şi pătimaşă.

– Nu trebuie să-ţi fie niciodată teamă să ceri ceea ce îţi doreşti, draga mea. Nu cu mine.

Ea deschise ochii şi se uită la el.

– Vreau şi restul.

Albastrul ochilor lui se întunecă deodată la auzul cuvintelor ei.

– Eşti sigură?

Ea încuviință din cap.

– În întregime. Și ai spus că tot ceea ce trebuie să fac este să cer.

El se mișcă și se apăsă pe ea, și ea îi putu simți lungimea bărbăției tari și grele. Se ridică spre el, nerăbdătoare pentru următoarea parte a dansului său minunat. El își recăpătă suflul, și ea își putu da seama că se silea să rămână nemișcat.

– Isabel, ți-a vorbit cineva... vreodată... despre asta?

Ea clătină din cap.

– Am văzut animale.

El surâse strâmb.

– Nu e chiar același lucru.

Ea se împinse înspre el din nou.

– Nick... te rog. Nu-mi pasă.

Cicatricea lui se făcu toată albă, și ea își ridică o mână pentru a netezi semnul cu un deget, sperând să îmblânzească demonii cu care se lupta.

– Vreau asta. Te vreau pe tine.

– Va durea, frumoaso. Doar prima dată. Însă mă voi revanșa față de tine.

Inima i se strânse la auzul acelor cuvinte. *Își făcea griji pentru ea.*

Și ea știu în clipa aceea că bărbatul acesta – atât de plin de grijă față de ea chiar și în acest moment, când nu se putea gândi la altceva decât la cum îl simțea deasupra ei – nu îi dorise niciodată rău. Zâmbi, trecându-și mâinile prin părul lui și îl trase în jos să îl sărute. Când se despărțiră, ea șopti:

Am încredere în tine.

Și cuvintele părură că fac totul să fie bine.

El se ridică atunci, abia împingându-se înăuntrul ei, lăsându-i timp să îl primească. Ea își înclină capul, evaluând senzația.

– E straniu.

El râse ușor la auzul cuvintelor.

Și devine și mai straniu de atât, draga mea. Dar vom încerca ceva mai mult.

Se legănă asupra ei, intrând puțin mai adânc de fiecare dată, până când ea oftă de plăcerea mișcărilor.

– Asta nu se simte straniu. Se simte plăcut.

– Doar plăcut?

– Chiar minunat.

– Bun.

El împinse adânc şi ea gemu, făcând ochii mari, pe când el se împinse în ea în întregime. Se opri, ţinându-se deasupra ei.

– Isabel? Eşti...

– Straniu din nou, spuse ea cu vocea strânsă, îndurerată.

O iubea pe femeia aceasta. Gândul îi veni limpede şi cu repeziciune, exact când nu era momentul să cugete la asta. Dar ştiu, fără umbră de îndoială, că era adevărat. Îşi atinse buzele de ale ei într-un sărut blând, reverenţios.

– Voi face să fie mai bine, frumoaso.

El se mişcă, ieşind uşor din ea, iar ea-i cuprinse braţul când simţi mişcarea.

– Oh. Oh, asta se simte...

El îşi inversă mişcarea, întorcându-se la ea.

– Da?

– Nick, oftă ea.

– Iubesc felul în care îmi rosteşti numele.

Se mişcă apoi cu mişcări adânci şi blânde, care îi goniră durerea, lăsând doar plăcerea pură. Când ea se ridică să îl primească mai bine, el ştiu că era a lui. Îi citi mişcările, urmând-o acolo unde îl ducea trupul ei, nerăbdător să o ajute să-şi găsească plăcerea.

– Spune-l din nou.

Începu să o pătrundă mai adânc, mai iute şi tensiunea care urca deveni de nesuportat.

– Nick, şopti ea.

– Din nou.

– Nick! strigă ea.

– Sunt aici, iubire, spuse el, prinzându-i privirea. Priveşte-mă, Isabel!

– Nu pot... E prea mult, gâfâi ea. Te rog, nu ştiu...

El îşi coborî gura la urechea ei, şoptindu-i tandru:

– Ştiu. Acceptă. Am să te prind când o să cazi.

Şi ea făcu precum îi zise el, prăbuşindu-se, zvârcolindu-se sub el, epuizându-l cu un ritm ameţitor, aproape de nesuportat.

Îi strigă din nou numele şi el o prinse într-adevăr, găsindu-şi propria plăcere numai după ce ea o trăi pe de-a-ntregul pe a ei. El se dezlănţui deasupra ei, pătrunzând-o o ultimă dată înainte să se prăbuşească la pieptul ei, respiraţia grea a amândurora fiind singurul sunet din odaia întunecată şi tăcută.

Nick zăbovi acolo vreme îndelungată, silindu-se să îşi vină în simţiri, să îşi recapete puterea de a gândi, înainte de a-şi ridica trupul greu de pe ea, chiar şi când ea îl ispiti să rămână protestând faţă de gestul lui. Se sprijini într-un cot lângă ea şi îşi trecu mâinile peste pielea ei înfierbântată. Ea tremură şi se ghemui lângă căldura lui.

Îi simţi buzele schiţând un zâmbet pe pieptul lui şi se trase înapoi pentru să îi întâlnească privirea.

– Ce e?

– N-a fost ciudat la sfârşit.

El rânji:

– Nu?

– Nu.

– Atunci cum a fost?

Ea îşi înclină capul, cugetând la întrebare.

– Cred că a fost chiar remarcabil.

Nick o sărută iute şi pătimaş şi când îşi înălţă capul, spuse:

– Aşa a fost.

Ea adormi în lungile momente care urmară, şi el o privi cum doarme liniştită, gândindu-se la femeia asta atât de puternică, de blândă şi de frumoasă. Iată o femeie care *trăia*. Era plină de pasiune şi de mândrie şi nu accepta nimic decât ce i se părea ei a fi corect şi cinstit. El cugetă la evenimentele din ziua aceea, la felul atât de vehement în care consimţise să se mărite cu el... La felul în care ripostase aşa de violent atunci când el se dovedise a fi diferit faţă de ceea ce crezuse ea la început.

Se cuibări lângă el, oftând în somn, iar sunetul îi accentuă ruşinea. Ajunsese să aibă încredere în el, să creadă în el şi în viaţa pe care i-o promisese, şi el îi furase orice urmă de siguranţă. Şi, în vreme ce trupul ei avea în mod vădit încredere în el, urma să îi ia ceva timp să-i recâştige şi restul.

Nu avea să se oprească până când nu va fi făcut chiar asta.

O iubea.

În momentul acela, în care își recunoscu pentru a doua oară sentimentele, simți întreaga greutate a cuvintelor.

Și groaza care venea odată cu ele.

– Isabel! Isabel, trezește-te!

Isabel se ridică în capul oaselor în pat la auzul bătăii în ușa dormitorului. Sunetul era deconcertant și, pentru o clipă, nu știu unde se afla sau ce se petrecea. Când întâmplările nopții trecute îi năpădiră amintirea, simți că rămâne fără aer și își duse repede un deget la gură să nu cumva să schițeze vreun sunet și căută prin odaie să vadă dacă Nick mai era acolo. Dispăruse, la fel ca orice dovadă că fusese vreodată prezent. Băgă de seamă că îi mutase până și hainele, care fuseseră aruncate alandala, și i le orânduise pe un scaun lângă șemineu. Grija cu care își acoperise urmele o făcu pe Isabel să fie recunoscătoare, dar și dezamăgită deopotrivă – recunoscătoare că luase asemenea măsuri să îi apere reputația în fața celorlalți locatari ai Townsend Park și dezamăgită că se strecurase așa de ușor din odaia ei, fără să privească măcar înapoi.

Era ca și cum o făcuse de nenumărate ori până atunci.

Râse batjocoritor gândindu-se la asta. Nu îi păsa dacă o mai făcuse de o sută de ori înainte. Obiceiurile lui nu erau grija ei.

De o sută de ori părea un pic cam mult totuși.

Ciocănitul se auzi din nou atunci, distrăgând-o, din fericire, de la gândurile ei.

– Isabel!

– Intră!

Lara dădu buzna în odaie la auzul învoirii, despletită și cu răsuflarea întretăiată.

– Trebuie să te îmbraci!

Cu un oftat, Isabel dădu la o parte păturile și coborî din pat, îndreptându-se spre șifonier să își ia niște haine.

– Știu că am dormit mai mult, dar nu poate fi așa de târziu. Cât e ora?

Lara îngheță în mijlocul camerei, privind-o cu ochii mari pe Isabel. Isabel se întoarse:

– Ce este?

- De ce nu porți nimic?

Isabel se uită în jos la ea, acoperindu-și pe dată părțile ruşinoase, silindu-se să nu roşească... fără succes.

- Eu... n-am... adică... Se opri, iritată de căutarea ei chinuitoare pentru un răspuns rapid şi rezonabil. Îmi era cald, încheie simplu, apucând cea mai la îndemână rochie şi ascunzându-se în spatele paravanului să evite şi mai multă stânjeneală.

Putu auzi neîncrederea din vocea verişoarei ei când răspunse:

- Ți-era cald?

- Întocmai. Este aproape iulie, Lara.

- În Yorkshire. Noaptea.

- În fine, zise Isabel, dorindu-şi ca Lara să o creadă.

Trase cu ochiul pe după marginea paravanului şi o văzu pe verişoară cum cercetează cu grijă odaia.

Trebuia să îi distragă atenția.

- Lara.

Cuvântul îi captă atenția celeilalte femei.

- Voiai să discutăm ceva? Poate motivul pentru care ciocăneai aşa în uşa mea, strigând să mă trezesc şi să mă îmbrac?

Ochii Larei se măriră.

- Da!

Isabel ieşi de după paravan, legând un cordon lung la rochia de dimineață de un albastru-închis.

- Ce este?

Lara îşi ţuguie buzele.

- Nu o să-ți placă asta.

Isabel încremeni. *Se putea ca Nick să fi plecat?* Spusese că va pleca noaptea trecută... însă asta fusese înainte... ei bine, înainte ca lucrurile să se schimbe.

- Ce este? repetă Isabel, nesigură.

- Avem un vizitator.

Un sentiment de groază o cuprinse. *Totul avea să se schimbe.*

- Cine este?

Lara îşi strânse mâinile în față, şovăind.

Densmore. Tutorele era aici. Casa, fetele, James – soarta lor era în mâinile lui acum. Şi Nick avea să plece. Nu mai era nimic care să îl țină aici. Nu mai era nevoie de el pentru statuile de marmură

sau pentru orice altceva. Cu toate că, dintr-odată, ea părea să aibă nevoie disperată de el. Simți o durere în piept.

Avea să fie singură din nou.

– E Densmore, răsună sec vocea ei în odaie.

– Nu, clătină Lara din cap. E ducele de Leighton. A venit să își ia sora.

Capitolul 19

Câteva minute mai târziu, Isabel își lipea urechea de ușa grea de mahon din biroul contelui. Înăuntru putea auzi zumzetul de voci joase, bărbătești, însă cuvintele lor erau imposibil de deslușit. Se aplecă mai aproape, blestemându-l pe strămoșul care alese o ușă atât de masivă. În vreme ce cugeta că strămoșul în cauză poate învârtea lucruri ce nu trebuiau auzite, alegerea unui lemn gros de cinci centimetri demonstra o lipsă clară a simțului de prevedere când venea vorba de cerințele generațiilor viitoare.

– Nick e acolo cu el? șopti ea.

– Da, răspunse Jane la fel de încet. I s-a alăturat aproape imediat.

Isabel îi aruncă o privire furioasă majordomului.

– Și de ce i s-a oferit ocazia de a se întâlni cu ducele înaintea mea?

Jane avu bunul-simț să se arate mâhnită.

– A cerut să vă vadă pe tine, pe lordul Nicholas și pe sora lui când a sosit. De vreme ce știam că de sora lui nici nu putea fi vorba, am optat pentru tine și pentru lordul Nicholas, nedorind să îl înfurii pe omul ăsta mai tare decât era deja.

– Ți se pare furios?

– Nu e că pare. Omul chiar *este* furios.

– Ei, presupun că nu ar trebui să fiu surprinsă să aud asta.

Isabel și își lipi din nou urechea de ușă.

– N-o să auzi nimic așa, șopti majordomul.

– Da, Jane, am aflat și eu, mulțumesc.

Despre ce vorbeau ei acolo? Oare Nick le apăra cauza?

Sau le trăda încrederea încă o dată?

Isabel înăbuşi gândul. Fără îndoială că, după noaptea trecută...

– Vrei să te strecori pe afară pe lângă casă să vedem dacă îi putem auzi pe sub fereastră?

Isabel cugetă la asta pentru o clipă, înainte să îşi dea seama cât de laşă ar părea o astfel de acţiune. Cu un oftat de frustrare, se întoarse cu spatele la uşă şi privi spre scara din mijlocul holului mare al conacului, acolo unde stăteau Lara şi Georgiana.

– Nu, am să intru.

Îşi propti mâna pe mânerul uşii înainte că Lara să o poată opri.

– Nu ai de gând să baţi?

– Nu am de gând. Din două motive. În primul rând, apreciez elementul surpriză. Şi, în al doilea rând, este casa mea. Ducele ar face bine să se obişnuiască cu ideea asta.

Nu luă în seamă cele trei perechi de ochi mari, miraţi, care o priveau şi intră în birou, închizând uşa tare în urma ei.

– La naiba, Leighton, nu mă asculţi...

Nick îşi pierdu şirul gândurilor când intră ea, întorcându-se spre ea să îi facă o plecăciune scurtă. Isabel băgă de seamă preocuparea din ochii lui albaştri şi ignoră felul cum îi zvâcni inima de îndată ce îl văzu.

Era prea chipeş pentru binele amândurora.

Îşi întoarse atenţia către cel de-al doilea bărbat din încăpere. Care nu era mai prejos.

Ducele de Leighton părea a fi un înger. Nu mai văzuse niciodată pe cineva ca el – un bărbat care nu putea fi descris altfel decât frumos. Era înalt şi bine făcut, cu capul plin de bucle blonde, pomeţi înalţi şi ochi ca ai surorii sale – de culoarea mierii calde, proaspăt scoasă din fagure.

Fără îndoială că un bărbat perfect ca el nu putea fi aroganţa întruchipată, aşa cum socotea toată lumea.

– Presupun că dumneata eşti femeiuşca care o ascunde.

Tonul lui era sec şi categoric. Aparent, era şi arogant şi poruncitor. Şi nepoliticos.

– Leighton, îi mârâi Nick numele.

Isabel se îndreptă de umeri și ignoră plăcerea pe care o simți la auzul tonului său amenințător.

Nu avea nevoie de el. Nu avea să aibă.

– Sunt *Lady* Isabel.

În caz că ducele auzise accentul pe care îl pusese pe titlul ei nobiliar, nu lăsă să se vadă.

– Mă bucur că ai găsit în sfârșit timp să te alături nouă.

Ea ridică din sprâncene auzind sarcasmul din tonul lui. Ce om urâcios. Nu era de mirare că Georgiana fugise de el.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Am discutat deja problema cu St. John.

Tonul lui poruncitor o scoase din sărite.

– Minunat. Și ce socotiți că poate face lordul Nicholas pentru cauza dumneavoastră, de vreme ce *eu* conduc Townsend Park?

Își pironi privirea asupra ei.

– Din câte știu eu, Lady Isabel – îi rosti numele ca și cum ar fi fost o otravă – nu ai absolut nici un drept asupra moșiei de la Townsend Park sau a orice se află aici.

Ea rămase rece pe când el continuă:

– Într-adevăr, se pare că faptul că îți vorbesc nu va face decât să ne înfurie pe amândoi. Leighton o privi cu răceală. Nu mă face să-l caut pe lordul Densmore ca să obțin ceea ce vreau.

O amenința!

Ea deschise gura să riposteze, însă Nick interveni:

– N-ar trebui să-ți amintesc că ne aflăm în casa doamnei și va trebui să o tratezi cu respectul pe care îl merită.

Ducele nu își dezlipi privirea de la Isabel.

– Mi-a răpit sora, St. John! Ce respect merită pentru asta?

– Nu am făcut așa ceva! protestă Isabel.

– Ei bine, presupun că asta va auzi magistratul.

Isabel rămase fără aer în fața amenințării. Cicatricea lui Nick deveni mai pronunțată.

– Leighton. Ajunge!

Isabel se întoarse spre el.

– Și tu îl numești pe cretinul acesta *prieten?*

– Cretin? vocea lui Leighton zgudui pereții. Sunt un pair și duce! Mi te vei adresa cu respect!

Ochii Isabelei scânteiară.

– Nu, nu cred că o voi face.

Ducele își pierdu răbdarea și se întoarse spre Nick:

– Controlează-ți femeia, St. John.

– Îți mai spun o dată. Trateaz-o pe doamnă cu respectul pe care îl merită sau te voi da afară prin pereți. Din nou. Și nu e nimeni aici care să mă exmatriculeze de data asta.

Vocea lui era joasă și amenințătoare, iar Isabel amuți când auzi amenințarea furioasă din ea. Ducele o urmări să vadă ce spune, apoi zise:

– Ei bine, asta pare să fi fost de ajuns. Tăcerea se așternu vreme îndelungată, înainte ca el să adauge: Lady Isabel, aș dori să îmi văd sora.

Ea trase aer adânc în piept și se mișcă în sfârșit spre a se așeza în spatele biroului. Era ceva în poziția asta care o umplea de încredere. Arătând spre cele două scaune din fața ei, spuse:

– De ce nu ne așezăm să discutăm despre asta? Așteptă, prefăcându-se răbdătoare, până când cei doi bărbați să se așeze. Doriți ceai, Excelența Voastră?

Leighton clipi o dată, uimit de purtarea ei schimbată.

– Nu, nu doresc ceai. Aș dori să îmi văd sora.

– Și o vei vedea, spuse Isabel, dar nu înainte de a fi vorbit cu mine.

Leighton se uită la Nick:

– E întotdeauna așa de căpoasă?

Nick zâmbi.

– Da.

– Firește că ție ți se pare amuzant. Își întoarse atenția spre Isabel. Lady Isabel, știu foarte bine ce faci aici, în Yorkshire.

– Excelența Voastră?

– Acum mai puțin de trei minute m-ai făcut cretin. Cred că ne putem lipsi de formalități. Știu că de fapt conduci un soi de colonie de femei aici.

Nici Nick și nici Isabel nu îi confirmară spusele.

– Nu-mi pasă foarte mult de ce faci atâta timp cât nu o amesteci și pe sora mea în mârșăvia asta a dumitale. M-am făcut înțeles?

Isabel se aplecă în față, sprijinindu-şi antebrațele pe registrul rece din piele de pe birou.

– Nu în întregime, nu.

– Isabel... Tonul lui Nick era amenințător. Nu-l întărâta.

Cuvintele lui nu făcură decât să îi aprindă mânia.

– Să nu-l întărât? De ce nu? Cine se crede să dea buzna în casa mea, să-mi amenințe siguranța şi pe a celorlalți locatari de aici şi să se aştepte să o dau pur şi simplu pe biata fată pe mâna lui?

– E sora mea! tună Leighton.

– Soră sau nu, Excelența Voastră, a venit aici de bunăvoie, speriată şi nesigură şi disperată să fie cât mai departe de domnia ta! Ce-ai fi vrut să fac? Să o dau afară?

– Ai adăpostit-o pe sora dispărută a ducelui de Leighton! Am întors Londra cu susul în jos să o găsesc!

– Cu tot respectul, mie nu mi s-a părut dispărută.

Cuvintele ei insolente îl şocară pe duce, reducându-l la tăcere. Ea se uită la Nick apoi, fără să priceapă licărirea din ochii lui.

– Ai de gând să te aliezi cu el?

Nick rămase tăcut vreme îndelungată, chibzuindu-şi cuvintele.

– Socotesc că e mai bine să fac pe Solomon în disputa asta.

– Ei, cu siguranță n-am să tai biata ființă în două.

– Păcat. Asta ar fi făcut totul mult mai uşor.

Nick îşi întinse picioarele lungi, încrucişându-şi gleznele.

– Crezi poate că ai putea să îl laşi pe Excelența Sa câteva clipe cu sora lui?

Privirea Isabelei se întoarse către duce.

– Presupunând că sora domniei tale consimte, atunci nu văd de ce nu am putea aranja o întrevedere.

Ducele îşi înclină capul, portretul bunăvoinței.

– Un început nobil.

– Dar dacă o atingi cu un deget măcar, am să pun să fii dat afară din casa asta, spuse Isabel simplu, ca şi când ar fi vorbit despre vreme.

Atât Nick, cât şi Leighton încremeniră la auzul vorbelor, un afront atât de limpede la adresa demnității şi onoarei ducelui, însă Isabel rămase neînduplecată în fața privirilor lor surprinse şi ofensate, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

Nu-l cunoştea. Şi nu-l cunoştea nici pe Nick de fapt.

Tristeţea ameninţă să o năpădească. Îşi puse mâna pe mânerul uşii şi se întoarse spre cei doi bărbaţi impozanţi care-i stăteau alături, aşteptând.

– Georgiana se află sub protecţia contelui de Townsend. Întreaga greutate a titlului său îi este sprijin.

Plecă atunci, închizând bine uşa în urma ei, iar Leighton se întoarse către Nick, cu tonul rece:

– Contele de Townsend este un *conte*. Eu sunt un duce. Din câte ştiam eu, ierarhia ereditară încă se aplică în Yorkshire, nu?

Lui Nick îi păru rău pentru omul acesta:

– Cred că ai face bine să te pregăteşti să uiţi tot ce ai crezut vreodată despre puterea ta de duce. Fiecare locatar al acestei case ar jura loialitate acestei femei înainte de a o jura însuşi regelui George.

„Şi la fel aş face şi eu."

Leighton îi întâlni privirea.

– Nu-mi spune. Te-ai îndrăgostit fără scăpare de fata asta.

Nick se întoarse la scaunul său, lăsând cuvintele să curgă prin el. *Îndrăgostit fără scăpare.* Cuvintele acestea nu făceau cinste sentimentelor sale pentru Isabel. Nu după noaptea trecută, nu după dimineaţa asta, când ea tronase ca un lord din spatele biroului unde stătuseră bărbaţi vreme de generaţii, nu după ce îl înfruntase fără frică pe unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Anglia... şi câştigase.

Ajunge să spun că mi-a câştigat respectul şi admiraţia. Şi poate ceva mai mult.

Ochii lui Leighton se îngustară.

– Eşti nebun să o primeşti în viaţa ta, ştii?

Ştiu.

Şi atunci?

O voi face oricum.

Ducele încuviinţă şi chiar atunci se deschise uşa. Nick se ridică din nou când intră Isabel şi fu izbit de frumuseţea ei, chiar şi învăşmântată de doliu, silueta ei încântătoare era de netăgăduit. Ea se uită la el o clipă, însă privirea îi fugi înainte ca el să îi poată

citi gândurile. *Oare era şi ea la fel de mistuită de cele întâmplate noaptea trecută ca şi el?*

Nick era în camera lui, punând la cale un plan de a o scoate din casă în timpul zilei, când se auzise ciocănitul în uşă şi Jane anunţase sosirea lui Leighton.

Ca de obicei, ducele se ivea în cele mai proaste momente.

Îşi înăbuşi gândul la vederea Georgianei, care apăru odată cu Isabel, ţinându-şi mâinile strânse în faţă şi ţintuind podeaua biroului cu privirea.

Leighton păşi înainte şi, când vorbi, se putea citi o bucurie neasemuită în glasul lui:

– Georgie...

Georgiana îşi ridică privirea, iar Nick fu uimit de emoţia pură de pe chipul său – exaltare amestecată cu nelinişte şi cu tristeţe, da, dar şi cu dragoste. Când Leighton o ridică sus, în braţe, într-o îmbrăţişare puternică, ea nu îşi putu ascunde bucuria din glas.

– Simon!

Ceva apăsa pe pieptul lui Nick încă de ieri când îi mărturisise Georgianei legătura sa cu ducele, însă, deodată, povara păru că se ridică în faţa tabloului de dragoste fraternă pe care îl alcătuiau cei doi – era acum pe deplin convins că Leighton nu avusese nimic de-a face cu alungarea fetei în nord.

În schimb, când o lăsă jos, Leighton îi cuprinse mâinile într-ale sale şi zise:

– Am fost aşa de îngrijorat, Georgie. Trebuie să îmi spui ce s-a întâmplat. Îţi jur că voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru a îndrepta lucrurile.

Cuvintele aduseră numaidecât lacrimi în ochii fetei care îşi trase mâinile dintr-ale lui, făcând un pas în spate, depărtându-se de el. Isabel era acolo şi o cuprinse cu braţul, într-un gest de alinare şi solidaritate. Ea fu cea care vorbi:

– Poate că ar trebui să cer să ni se aducă ceai.

Frustrarea lui Leighton – incapacitatea lui de a înţelege şi a repara deopotrivă răul făcut surorii sale, rău care părea într-adevăr să o chinuiască, îl întărâtă din nou.

– Pentru ultima dată! Nu vreau ceai! O vreau pe sora mea! Ce i-a făcut locul ăsta?

Georgiana îşi ridică atunci privirea, neînfricată în dorinţa de a o apăra pe Isabel şi Casa Minerva.

- Locul acesta n-a făcut nimic decât să mă primească. Şi să-mi ofere un adăpost. Şi un scop.

Nick simţi un val de admiraţie faţă de copila asta oropsită pe măsură ce îşi ridica vocea.

Acest loc nu a făcut nimic altceva decât să mă accepte.

Leighton îşi trecu mâinile prin păr.

- *Eu* te accept! Orice ar fi, Georgie... orice te-a făcut să fugi până în Yorkshire, pot să te ajut.

Îi înfruntă privirea cu semeţia unei regine.

Nu cred că poţi, Simon. Sunt foarte bucuroasă că ai venit să mă găseşti. Sunt bucuroasă că te-am văzut, chiar şi mai bucuroasă că Lady Isabel şi restul locatarilor din Townsend Park nu trebuie să mai trăiască cu teama constantă că vei veni să mă cauţi. Însă trebuie să mă laşi să rămân aici. Aici mi-e locul.

Prostii! spuse zeflemitor Leighton. Eşti sora ducelui de Leighton. Meriţi să duci o viaţă demnă de o ducesă.

Un mic zâmbet se aşternu jucăuş pe buzele Georgianei.

Şi ce te face să crezi că nu duc şi aici o asemenea viaţă?

Pentru numele lui Dumnezeu, Georgiana. Uită-te la locul ăsta.

Nick privi cum Isabel îşi deschise gura să apere Townsend Park, însă, după ce cugetă mai bine, renunţă. Ea îi întâlni privirea şi tăcu. El o aprobă mişcând din cap. *Ce fată bună.* Asta nu era lupta ei.

Îmi place aici. Şi Lady Isabel a fost generoasă şi mi-a oferit o ocupaţie.

Leighton se uită la ea, nevenindu-i să creadă:

O ocupaţie?

Fata încuviinţă din cap.

Sunt guvernanta contelui.

Ducele se uită la Nick, apoi la Isabel, după care din nou la sora sa.

Guvernantă? tună el. Eşti *angajată* aici?

Isabel interveni:

Nu este tocmai un loc de muncă, Excelenţa Voastră.

– O? Atunci ce este, Lady Isabel?

– Este mai mult o manieră în care fiecare dintre locatarii casei face ce poate pentru binele comunității.

Străduința Isabelei de a-l lămuri pe duce cum funcționa lumea aceea stranie din spatele zidurilor conacului era cu adevărat ceva amuzant. Dacă lucrurile nu ar fi fost atât de grave, Nick poate că ar fi râs. Însă era cu adevărat îngrijorat că Leighton era pe punctul de a o gâtui pe Isabel, pe sora lui sau pe amândouă – ceea ce nu era deloc amuzant.

– Așadar, dacă ar fi să plătesc o guvernantă pentru fratele dumitale, surorii mele i s-ar permite să nu mai muncească?

Isabel se opri, țuguindu-și buzele. Nick hotărî ca strâmbătura era de-a dreptul încântătoare.

– Nu, nu chiar.

– N-aș vrea așa ceva oricum, Simon, se băgă Georgiana.

Ducele își pierdu răbdarea:

– Este ridicol. Vii acasă cu mine.

Georgiana o privi pe Isabel, care încuviință o dată tăcută din cap ca să îi arate că o sprijinea. Fata trase aer adânc în piept să se liniștească.

– Nu. Nu am să vin.

Leighton se încruntă.

– Mă tem ca nu ai de ales. Sunt fratele și tutorele tău.

– Simon, vocea fetei deveni blândă, plină de dragoste. Știu că ești îngrijorat pentru mine. Știu că vrei ca eu să vin acasă. Dar te rog să înțelegi că nu pot. Nu chiar acum. Îmi place aici. Simt că acesta este locul meu. Sunt în siguranță aici.

Simon își înclină capul, iar lui Nick i se făcu milă de el, de omul acesta căruia nu i se refuzase nimic în viața lui. Era confuz și nesigur și voia să facă situația asta, pe care nu o înțelegea, mai bună. În decursul ultimelor șase zile, Nick ajunsese să înțeleagă acel simțământ al neputinței. Se părea că femeile din Casa Minerva se pricepea să îl insufle bărbaților din jurul lor.

Ceea ce nu știa fata era că, în cele din urmă, secretul ei avea să iasă la iveală. Isabel nu o putea ascunde decât pentru o vreme. Nu peste mult timp, urma să se răspândească vestea că sora ducelui de Leighton era grea și că se ascundea în Yorkshire, făcând

să se abată un scandal de proporții pe capul lui Leighton. Și asupra casei sale.

Ducele ar trebui să fie pregătit să îl înfrunte. Însă nu era treaba lui Nick să dezvăluie asta.

Când ducele își înălță capul, spuse:

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

Se putea citi deznădejdea din glasul lui, o emoție goală, pe care Nick o recunoscu ca fiind mai omenească, mai simțitoare ca oricare alta pe care o afișase omul acesta până atunci. Deodată, el și Isabel nu își mai aveau locul în încăperea aceea. Întorcându-și atenția înspre Georgiana, văzu lacrimile ce izvorau din ochii ei, tremurul subtil, de nestăpânit al buzei de jos și hotărî că era vremea să acționeze.

Întâlnind privirea încurcată a Isabelei, văzu că și ea observase natura privată a momentului.

– E vremea ca voi doi să vorbiți fără spectatori, spuse el traversând camera către Isabel și conducând-o spre ușă. Noi vă vom aștepta afară.

Nici unul din frați nu răspunse, rămânând nemișcați până când cei doi părăsiră încăperea. După ce se auzi ușa închizându-se, Isabel se întoarse spre el, în ochii ei putându-se citi îngrijorarea.

– Îi va spune.

– Da.

Ea începu să se plimbe neliniștită prin foaier, cufundată în gânduri. El o privea cum își frânge mâinile, mișcarea dezlănțuind ceva adânc înlăuntrul lui. Iată o femeie căreia îi păsa cu adevărat. Care iubea cu adevărat. *Cum ar fi ca toată dragostea asta să se răsfrângă asupra lui?*

Într-un sfârșit, se întoarse către el din nou.

– Ce-o să facă ducele?

El își luă răgaz vreme îndelungată să se gândească, aplecându-se peste balustrada scării late, de piatră, care domina tot holul. Leighton fusese întotdeauna decent. Fusese întotdeauna cumpătat și stoic și rezistent la schimbare sau la orice i-ar fi putut mânji numele. Întotdeauna fusese genul de om care privea de sus micimea altora. Atunci când gemenii St. John primiseră vești despre sosirea unei surori vitrege din Italia la începutul aceluiași an, lui

Nick nu-i scăpase faptul că Leighton nu se mai arăta aşa de apropiat faţă de ei atunci când ieşeau în societate.

Nu îi plăcea scandalul. Şi puţine scandaluri erau aşa devastatoare precum cel provocat de sora grea, nemăritată a unui duce.

Isabel stătea la doar câţiva centimetri de el, cu ochii ei căprui mari, îngrijoraţi şi frumoşi, şi inima îi tânjea după ea.

– Nu ştiu ce va face.

Se întinse şi îi cuprinse mâinile care nu îşi mai găseau astâmpăr într-ale lui, strângându-le ferm şi cerându-i atenţia.

– Însă orice se va întâmpla, fata va fi în siguranţă. Îţi jur.

Ea îi cercetă privirea o clipă îndelungată.

– Vreau să te cred. Vreau atât de mult.

Însă nu-l credea.

Nu mai voia să aibă din nou încredere în el. Nu încă. Poate că nu avea să mai aibă niciodată. Iar adevărul acesta îl duru mai mult decât şi-ar fi putut închipui.

– Isabel... Nu ştia ce să spună ca să o facă să se răzgândească şi poate că a fost mai bine că, în clipa aceea, uşa biroului se deschise, atrăgându-le atenţia.

Leighton stătea în pragul uşii masive, cu faţa împietrită. Nu îi picase bine vestea.

Isabel se îndrepta deja spre birou, nerăbdătoare să ajungă la Georgiana, să o aline. Cuvintele lui Leighton o opriră din drum:

– Aş dori să vorbesc cu voi amândoi.

Isabel, puternică şi curajoasă, întâlni privirea rece a ducelui.

– Sora dumitale, Excelenţă. Are nevoie de mine.

Dacă era posibil, chipul lui Leighton se arătă şi mai ţeapăn.

– Nu am nici o soră. Nu astăzi. Şi femeia din odaia aia – se opri şi în scurta pauză Nick înţelese bătălia crâncenă care se dădea în sufletul prietenului său – poate să mai aştepte. Dacă doreşti să rămâi stăpâna acestui loc, Lady Isabel, mă vei asculta. Acum.

Cuvintele lui purtau pecetea ameninţătoare a unui glas poruncitor de stăpân, iar Isabel ştiu că nu era bine să le ia în râs. Se îndreptă de spate, fără să îşi ia privirea de la duce. Hotărâtă, zise:

– Desigur, Excelenţa Voastră, şi arătă drumul spre bibliotecă.

Odată înăuntru, Leighton se mută lângă şemineu, holbându-se la vatra înnegrită. Se aşternu o linişte apăsătoare, apoi spuse:

Bănuiesc că familia mea nu ar fi singura zguduită de scandal dacă locul ăsta ar fi descoperit.

Isabel făcu un pas spre el.

- Nu, Excelenţă.

În clipa aceea, Nick o admiră pentru că spuse adevărul.

Leighton o privi peste umăr o clipă.

- E o parte din mine care ar vrea să dărâme casa asta.

Ea se răsuci pe călcâie, auzindu-i cuvintele pline de otravă. Se întoarse spre Nick, şi el pricepu rugămintea tăcută din privirea ei. *Trebuia să îşi liniştească prietenul.* Acesta se apropie, sprijinindu-se de un stâlp învecinat, oarecum calm.

- Nu are a face cu casa, Leighton. Şi tu ştii asta.

- Dacă nu era casa asta, ea ar fi fost...

- Dacă nu era casa asta, ea tot ar fi fost în necaz, sublinie Nick, lăcând să se abată asupra lui privirea plină de ură a ducelui. Pur şi simplu nu ar fi avut unde să se ducă. Ar trebui să îi mulţumeşti Isabelei pentru că a primit-o.

- Da, ei bine, socotesc că asta nu are să se petreacă încă. Atunci ducele se întoarse, întâlnind privirea femeii. După părerea mea, Lady Isabel, am două opţiuni. Prima, să aduc un magistrat pe capul dumitale şi să accept scandalul care va să vină.

Ea nu răspunse, rămânând nepăsătoare în faţa atacurilor sale furioase.

- Cea de-a doua, o las să rămână aici. Va naşte copilul. Şi scandalul va veni mai încolo. La un moment pe care nu-l pot prevedea. Deoarece nu eşti în stare să te protejezi pe dumneata sau pe locuitorii casei dumitale şi e numai o chestiune de timp până când totul va fi făcut public. Se întoarse spre Nick atunci. Dacă ai fi în locul meu, St. John, ce-ai alege?

Nick simţi privirea Isabelei aţintită asupra lui; ştia că îşi dorea ca el să aleagă a doua opţiune. Ştia şi că orice om cu capul pe umeri ar alege-o pe prima. Dacă ar fi ca un scandal să zguduie o familie, era mai bine să se petreacă într-un moment pe care îl alege familia, ca să fie pregătiţi, ca să se poată înarma împotriva liotei de bârfitori. Însă lui nu i se părea că ar fi ceva rezonabil

în toată treaba asta. El dorea să o știe pe Isabel în siguranță. Dorea să le știe pe fete în siguranță. Și era o singură cale să se încredințeze de asta.

– Aș alege-o pe cea din urmă.

Leighton râse sec.

– Nu e adevărat.

– Aș face-o în cazul ăsta. Și asta din pricină că e un factor pe care nu l-ai luat în considerare.

Isabel nu mai putu să tacă.

– Este?

Atunci, Nick se uită la ea, băgând de seamă neliniștea ei, uimirea și, dincolo de ele, teama.

– Da, este. Noi urmează să ne căsătorim. Ceea ce o pune pe Lady Georgiana – și situația ei – sub protecția mea.

Ducele își încrucișă brațele și se întoarse către Isabel.

– E adevărat?

Ea scutură din cap, palidă toată.

– Nu. N-am spus niciodată că mă voi mărita cu el.

Negarea ei îl lovi pe Nick unde îl durea mai tare. Gândul că ar fi putut să nu se mărite cu el după ziua de ieri – după noaptea trecută – era de nesuportat. Furia izbucni pe chipul lui, odată cu ofensa și iritarea, dar anii de antrenament le împiedicară să iasă la suprafață.

În schimb, recurse la umorul sec.

– Te înșală memoria, Isabel. Ai spus că te vei mărita cu mine ieri-dimineață. Se opri și o așteptă să îl privească. În camera cu statui. Nu-ți aduci aminte?

Firește că își aducea aminte. Rămase fără aer la auzul cuvintelor.

– Asta a fost înainte ca totul să se schimbe!

– Într-adevăr, așa este. Înainte de a deveni imperativ.

Aluzia din cuvintele lui o făcu să roșească.

– Nu asta am vrut să spun, și tu o știi și tu!

– Știu exact ce ai vrut să spui. Mai știu și că nu plec de aici fără să te măriți cu mine.

– Nu am nevoie de tine. Ne descurcăm și singuri.

„Eu nu am nevoie de tine."

Afirmația îl întărâtă.

- Da, văd asta. Ai o casă plină de femei care se ascund și care nu au pe nimeni să le apere și Dumnezeu știe câți cuțitari sunt pe urmele tale după ce Leighton a dat sfoară-n țară că o caută pe sora lui. Ai o casă care stă de-a dreptul să se dărâme pe tine, ai un copil care are nevoie de instruire mai mult decât toți pe care îi știu eu la un loc și care a moștenit unul dintre cele mai prost administrate domenii din țară. Mai ai în grijă și pe sora unui duce pe cale să aibă un copil bastard și... ai mai fost și compromisă pe deasupra! Dar *te descurci*. Socotești că ești slabă dacă ceri ajutor. Ceea ce te face slabă e încăpățânarea ta copilărească – crezi că dacă îți repeți suficient de des că te descurci, vei putea ține totul laolaltă! Desigur că ai nevoie de mine! Ai nevoie de un întreg batalion pentru a ține locul ăsta departe de probleme! Vocea lui se ridică ca un tunet. Cum poți să crezi că *nu* m-aș însura cu tine, femeie nebună?

Cuvintele lui răsunară în încăpere vreme îndelungată, și ochii Isabelei se umplură de lacrimi. Își regretă de îndată cuvintele.

- Isabel, zise el blând, întinzându-se spre ea, dorindu-și să își fi vorbele înapoi.

Ea ridică o mână, oprindu-i gestul.

Nu, zise și se întoarse către Leighton. Dacă acestea îmi sunt opțiunile, Excelența Voastră, atunci firește că o voi alege pe cea care are cele mai puține șanse să distrugă Townsend Park.

Ducele își drese glasul.

- Dacă ceea ce a spus St. John este adevărat, insist să te căsătorești, Lady Isabel. Ca un gentilom ce sunt.

Isabel încuviință cu o mișcare a capului.

Voi trimite după un preot.

Ea îl aprobă încă o dată, strângându-și buzele ca și cum se silea să nu plângă. Apoi fugi din încăpere, lăsându-l pe Nick să se simtă ca un neghiob. Frustrarea izbucni.

Să dea naiba, voi trimite după un preot.

De parcă mai conta.

El vru să se ducă după ea, dornic să o lămurească. Să își ceară iertare. Să facă orice îi sta în putință să o recâștige.

N-aș face asta dacă aș fi în locul tău, rosti ducele.

Nick se întoarse spre el.

– O, şi purtarea ta faţă de femei astăzi pare că ţi-a adus multe, Leighton.

– O să se dea ea pe brazdă.

– Ei bine, eu nu sunt aşa de sigur. Nu e ca alte femei.

– Nu băgasem de seamă.

Nick se duse să se aşeze pe un scaun alăturat şi îşi lăsă capul în mâini.

– Sunt un neghiob.

Leighton se aşeză lângă el şi scoase o ţigară de foi din tabachera de argint din buzunar, aprinzând-o.

– Eu nu te contrazic.

Nick se uită înspre el:

– Ştii că şi tu eşti un neghiob la fel de mare.

– Presupun că sunt. Ducele oftă. La naiba. E grea. Şi are numai şaptesprezece ani. Nici măcar nu şi-a făcut debutul în societate.

– Nu poţi să o ignori pentru totdeauna.

– Nu... dar mă pot strădui.

– E o fată bună, Leighton. Nu merită furia ta.

– Nu vreau să mă gândesc la ea. Cuvintele nu admiteau contrazicere. O vreme fu linişte, până când adăugă: Aşadar, eşti îndrăgostit de tânăra lady.

Nick se cufundă în scaun privind către tavan. *Desigur că era îndrăgostit de ea. Era cea mai remarcabilă persoană pe care o cunoscuse.*

– Dumnezeu să mă ajute, sunt.

– Din câte ştiu eu, calea către inima unei femei rareori începe prin a anunţa faptul că a fost compromisă de faţă cu o cameră plină de oameni.

– Nu a fost o cameră plină de oameni, spuse el şi închise ochii. Sunt un idiot!

– Da. Dar se va mărita cu tine.

– Pentru că noi i-am forţat mâna.

– Prostii.

Nick se uită la prietenul său.

– Ducele de Leighton a insistat ca ea să se mărite sau o să distrugă lucrul care îi este cel mai drag. Tu ce-ai fi făcut în locul ei?

Ai dreptate şi tu, admise Leighton. Trase câteva fumuri din ţigară. Dar îţi mai spun asta... domniţa ta nu pare una care să fugă din faţa greutăţilor.

Nick cugetă la Isabel urcată pe acoperiş, în mijlocul izlazului din Dunscroft şi în bucătărie, cu amazoanele ei.

Ai dreptate în privinţa asta.

Ducele se preocupă de ţigara sa de foi vreme îndelungată.

- Se poate să ţină la tine?

- Nu şi în dimineaţa asta.

- Ar trebui să-i spui că o iubeşti.

Nick scutură din cap.

- E o idee îngrozitoare.

- Ţi-e teamă că nu-ţi va răspunde la fel?

Nick întâlni privirea serioasă a ducelui.

Mă îngrozeşte gândul.

Bulanul? Îngrozit! Cât de interesant.

Nick rezistă impulsului de a-i da un pumn în faţă. Leighton scoase un ceas din buzunar să vadă ce oră este.

- Oricât de mult mi-ar plăcea bătaia asta pe care ţi-o cauţi cu lumânarea, fata asta e în doliu. Vei avea nevoie de o dispensă specială.

Ceea ce înseamnă că va trebui să merg la York.

- Ce noroc pe capul tău că se întâmplă să îl cunosc pe arhiepiscopul de acolo.

Nick se încruntă.

- O, da, Leighton. Sosirea ta mi-a adus numai noroc.

Capitolul 20

Nimeni nu îşi închipuise că nunta avea să fie aşa.

Nick se întorsese cândva în zori după ce petrecuse toată noaptea plecat la York după un certificat special de căsătorie, apoi înapoi prin Dunscroft ca să îl trezească pe vicar şi să îl târască până la Townsend Park pentru a oficia ceremonia. Abia

avusese vreme să își schimbe hainele, după cum băgă de seamă Isabel din înfățișarea lui hăituită, cu cearcăne mari și vinete sub ochi, care îi dădeau de gândit că nu închisese un ochi de când se văzuseră ultima oară, iar glasul mormăit pe care își rostise jurămintele servea drept dovadă.

Se căsătoriseră în cabinetul de lucru al tatălui ei, iar Rock și Lara le fuseseră martori. James nici măcar nu fusese prezent. Ceremonia fusese scurtă și rece, lămurindu-l pe preot că doreau să se căsătorească fără să pângărească amintirea tatălui ei. Preotul nu protestase, atât fusese de impresionat de dispensa specială ce purta însuși sigiliul arhiepiscopului de York.

Isabel nu obiectase nici ea. Până la urmă, era singura cale.

Așadar, își juraseră să se iubească și să se respecte, făgăduindu-și unul altuia credință. Însă când se aplecase să o sărute, ea își întorsese capul doar cât mângâierea lui să alunece într-o parte – o alinare binecuvântată, căci nu credea că ar fi putut să rabde să îi simtă buzele pe ale ei în clipa aceea când se căsătoreau, din rațiuni cu totul greșite.

Ieșise din conac de îndată ce plecase vicarul, furișându-se spre pășunile dinspre vestul moșiei. Se plimbase ceva vreme, câteva ceasuri, poate, cufundată în gânduri.

Văzuse toate chipurile căsătoriei la viața ei: cea din dragoste care se transforma într-o singurătate dezolantă; căsătoria de dragul de a fugi, de familie sau de un trai greu, care se transforma în deznădejde; căsătoria din obligație, care nu ajungea să fie vreodată mai mult de atât.

Cu toate astea, în acele câteva clipe în care își îngăduia să viseze la căsătorie, Isabel visa la un mariaj care însemna mai mult decât singurătate sau dezolare sau datorie. Era ironic, socotea ea, că a ei luase ființă din toate trei. Însă, dacă era să fie cinstită cu ea însăși, cu două zile în urmă își închipuise că mariajul ei cu lordul Nicholas avea să fie unul din dragoste.

Îl chema Nicholas Rafael Dorian St. John.

Era singurul lucru pe care putea spune că îl știe cu siguranță despre proaspătul ei soț.

Începuse să adie vântul pe câmpii; iarba înaltă îi biciuia picioarele pe măsură ce urma linia dreaptă și lungă care despărțea

Townsend Park de alte moşii – pământ care era în familia ei de generaţii. Pământ care urma să fie salvat pentru generaţii viitoare mulţumită faptelor ei din dimineaţa aceea.

Nu mai era aşa egoistă acum.

Închise ochii să înăbuşe gândul. Când îi deschise din nou, văzu în faţa ochilor stinghiile rupte ale gardului care închidea moşia în partea de vest. Altceva ce urma acum să fie acum reparat.

Nu voise să se căsătorească cu el pentru bani. Sau pentru protecţie. Sau din pricină că ducele de Leighton o poruncise. Însă o făcuse şi din pricinile astea. *Sau nu?*

– Nu.

Şopti cuvântul şi acesta fu purtat departe de vânt, pierzându-se în legănarea trestiilor.

Voise să se căsătorească cu el pentru că ţinea la el. Şi pentru că el ţinea la ea. Însă era prea târziu pentru asta.

O amintire din ziua precedentă – un trecut îndepărtat – i se înfăţişă dinaintea ochilor. Îl gonise când dorise să o curteze şi el făcuse să pară de parcă ea avea nevoie disperată de el. De parcă nu ar fi supravieţuit dacă el nu ar fi venit să le salveze. De parcă li se scursese timpul.

Şi avusese dreptate.

Îşi şterse o lacrimă de pe obraz. Nu se mai putea stăpâni.

Şi era înfricoşată de ce ar fi putut să însemne asta.

Cine era ea dacă nu asta? Dacă nu era stăpâna moşiei Townsend Park, protectoarea Casei Minerva, cea care avea toate răspunsurile, cea la care veneau toţi?

Cine avea să devină atunci?

– Isabel!

Strigătul, însoţit de sunet de potcoave, o trezi din visare şi, când se răsuci năucă, îl zări pe Nick, pe calul său cenuşiu, care o privea de sus. Ea încremeni când el trase de hăţuri, aruncându-se de pe cal înainte ca animalul să fi oprit. Nu o scăpă din priviri în timp ce se îndrepta spre ea. Vocea lui se ridică peste adierea vântului.

– Te-am căutat peste tot.

Ea ridică din umeri.

– Am făcut o plimbare.

– O plimbare cam lungă pentru o mireasă în ziua nunții ei, sublinie el. Aveai de gând să fugi?

Gluma lui nu o făcu să zâmbească.

– Nu, milord.

Se așternu tăcerea în timp ce el îi cerceta chipul.

– Ești nefericită.

Ea scutură din cap, lacrimile șiroindu-i pe obraji:

– Nu, milord.

– Am auzit de mirese care plâng în ziua nunții, Isabel, însă credeam mereu că sunt lacrimi de fericire. Se opri din vorbit o clipă, privind-o atent, înainte să o tragă strâns la pieptul lui. Mai spune-mi o dată milord și nu îți mai repar gardul. Și are ditamai gaura în el, dacă nu ai băgat de seamă.

– Ba am băgat de seamă, spuse ea, cu glasul înăbușit de haina lui.

– Isabel. Iartă-mă. Pentru lucrurile pe care ți le-am spus. Pentru cum le-am spus. Iartă-mă, îi zise el, iar ea îi simți suflarea caldă în păr.

O, cât își dorea să o facă.

Nu îi răspunse, în schimb își încolăci brațele strâns în jurul lui. Era tot ce îi putea oferi acum. Îl lăsă să o țină ceva vreme, bucurându-se de atingerea brațelor puternice în jurul ei, de căldura pieptului lui pe obrazul ei. Pentru o clipă, își închipui că ziua nunții ei fusese alta. Își închipui că se căsătoriseră din oricare alt motiv, mai puțin cel pentru care o făcuseră.

Își închipui că se căsătoriseră din dragoste.

Se trase înapoi gândindu-se la asta, iar el o privi cum își netezește fustele și se uită în orice altă parte, mai puțin la el.

– Isabel.

Când își auzi numele pe buzele lui, blând și îmbătător, își înălță capul și se uită în ochii lui, văzând emoția din ei.

– Îmi pare rău că nu ai avut nunta la care visai. Aș fi vrut să fi putut face totul altfel, cu slujbă la biserică... o rochie de mireasă... și fetele tale.

Ea scutură din cap, fără să poată vorbi din pricina emoției. Nick îi luă mâna.

Dimineață am sărit peste o parte însemnată din ceremonie. Cred că vicarul şi-a zis că e ceva ce nu putem face, aşa că a sărit peste.

Confuzia o făcu pe Isabel să se încrunte.

Nu pricep.

El îşi desfăcu palma, descoperind un inel simplu, de aur.

Ştiu că meriți mai mult de atât – dar am trezit din somn primul bijutier pe care l-am găsit azi-noapte în York. Nu prea am avut de unde alege. Cu prima ocazie, o să-ți cumpăr ceva splendid. Cu rubine. Îmi place cum îți stă în roşu.

Nick vorbea repede, de parcă ea ar fi putut să îl refuze dacă l-ar fi dat şansa să vorbească. Era în ordine, totuşi. Nu voia să îl întrerupă. Îi luă mâna şi îi puse inelul pe deget. Cu un zâmbet stâmb, spuse:

- Nu țin minte exact care erau cuvintele...

Ea scutură din cap.

- Nici eu.

- Prea bine. Trase aer adânc în piept. Nu sunt perfect şi ştiu că o să treacă multă vreme până să-ți pot câştiga încrederea din nou. Însă vreau să ştii că sunt nespus de fericit că îmi eşti soție. Şi mă voi strădui din răsputeri să fiu un soț minunat pentru tine. Fie ca acest inel să stea mărturie a jurământului meu.

Îi prinse obrajii în mâini, mângâindu-i cu degetele mari lacrimile rătăcite care căzuseră la auzul cuvintelor sale.

- Nu plânge, draga mea.

Îi gustă atunci buzele cu sărutări dulci şi lungi, aşa de tandre şi de drăgăstoase, încât, pentru o clipă, ea uită că se căsătoriseră dintr-o mulțime de motive greşite.

El îşi înălță capul, întâlnindu-i din nou privirea, şi spuse:

- Pentru restul după-amiezii... azi... putem să uităm de tot? Putem numai să avem o zi a nunții?

Nick îşi oferea seişi şi Isabelei o zi înainte ca ei să fie nevoiți să îşi amintească de toate acele motive greşite. Poate să descopere un motiv pentru care făcuseră bine că se căsătoriseră. Dumnezeu îi era martor că şi-o dorea cu tot sufletul.

Ea încuviință din cap.

- Cred că e o idee excelentă.

El rânji şi îi oferi braţul său. Când ea îl luă, îi zise:

– Este ziua ta, Lady Nicholas. Ce-ai să faci cu ea?

Lady Nicholas.

Ce straniu era să fie acest om nou, un alt om. Isabel îşi repetă în minte numele, şi grija de mai devreme ieşi din nou la iveală. Cine era Lady Nicholas? Ce se alesese de Lady Isabel?

– Isabel?

Întrebarea lui Nick îi întrerupse şirul gândurilor.

Mâine. Avea să îşi facă griji cu privire la Lady Isabel mâine.

Ea zâmbi.

– Mi-ar plăcea să îţi arăt moşia Park.

În câteva minute, erau pe calul lui, Isabel aşezată în faţă, ţinându-se strâns de cal în timp ce acesta mergea la trap de-a lungul păşunii cu iarbă înaltă, spre casă. Se plimbau, şi ea îi arăta locuri care contau pentru ea când era copil – crângul de copaci unde se ascundea de fiecare dată când voia să evadeze, iazul unde învăţase să înoate, rămăşiţele turnului unde se prefăcea că e prinţesă.

– O prinţesă?

Ea rămase cu ochii pe structura de piatră, aşezată în cel mai înalt punct al moşiei.

– Ei, da. Dacă mă prefăceam că sunt regină, ar fi fost prea mult. O fată trebuie să îşi cunoască limitele.

El izbucni în râs şi opri calul.

– Să facem un tur al castelului, Alteţa Voastră?

Ea se uită în sus la el, observând în privirea lui dorinţa să o tachineze.

– Desigur.

Nick o coborî de pe cal într-o clipă, oferindu-i braţul şi conducând-o pe dealul micuţ până la mormanul de moloz care mai rămăsese. Isabel o luă atunci înainte şi se căţără ţinându-se cu mâinile de dărâmături.

– Nu am mai fost aici sus de ani întregi.

El o lăsă să exploreze; se rezemă de un perete de piatră mic, care pesemne fusese un zid al clădirii de mult distruse şi o urmări cum cutreieră printre coloanele surpate.

– Spune-mi de-a ce te jucai.

Ea zâmbi în sinea ei.

Mă jucam cum se jucau toate fetiţele, cred...

N-am avut onoarea de a cunoaşte multe fetiţe, zise el. Spune-mi mai multe, te rog.

Se opri atunci la o arcadă de piatră care se poate să fi fost o fereastră cu multă vreme în urmă. Privi apoi la peisajul abrupt, care se prăvălea în depărtare, şi răspunse:

O, eram o prinţesă într-un turn şi îmi aşteptam cavalerul curajos... poate eram sub o vrajă sau păzită de un dragon rău sau ceva la fel de minunat. Însă jocul meu nu era întotdeauna aşa elaborat; câteodată veneam aici numai să...

Se întoarse şi băgă de seamă că el dispăruse de la locul lui.

Veneai aici să...?

Nick se afla acum pe partea cealaltă a arcadei, sprijinindu-se cu antebraţele de zidul lat de piatră. Ea râse, surprinsă de tabloul sub care i se înfăţişa: părul negru răvăşit şi un rânjet strâmb, în costumul formal de nuntă. Îi imită şi ea postura, mâinile-i atingându-le pe ale sale pe pervaz.

Veneam aici să-mi imaginez cum avea să fie viitorul meu.

Şi cum avea să fie?

Ea se uită în altă parte.

Unul normal, bănuiesc... căsătorie, copii... Cu siguranţă, nu plănuiam să am o Casă Minerva. Se opri, cugetând o clipă îndelungată. E straniu cum de toate lucrurile astea ajung să se insinueze în visurile unei fetiţe. Nu am avut un exemplu bun pentru o căsătorie. Nu aveam nici o dovadă că era ceva ce merita să ai. Şi totuşi...

Cuvintele se pierdură.

Şi totuşi, a fost o vreme în care Lady Isabel visa să devină soţie, continuă el cu vocea uşoară, tachinând-o. Exact ce trebuia ea să fie.

Ea se uită în ochii lui albaştri şi zâmbi.

Presupun că da. Desigur – tonul ei deveni jucăuş – că nu aştepta niciodată să se mărite cu unul dintre cei mai râvniţi burlaci din Londra. A avut într-adevăr mare noroc că a pus mâna pe un lord aşa râvnit.

El ridică din sprâncene la auzul cuvintelor, rămânând cu gura căscată, uluit, iar figura lui așa caraghioasă și hazlie o făcu să chicotească nestăpânit.

– Știai!

Ea își duse o mână la piept cu un gest dramatic.

– Milord, cum îți puteai închipui că ar exista vreo femeie în tot ținutul acesta minunat care să nu fi știut? Vai, păi nici nu ne trebuie un abonament la *Pearls and Pelisses* ca să recunoaștem așa un... model de bărbăție... când îl vedem.

El se încruntă la auzul descrierii caraghioase.

– Crezi că ești tare nostimă, Lady Nicholas.

Ea râni.

– *Știu* că sunt *din cale-afară* de nostimă, Lord Nicholas.

Nick râse și își întinse mâna să dea la o parte o buclă arămie care i se desprinsese din pricina vântului, aterizându-i pe obraz. Când sarcina fu împlinită, râsetul lor amuți și, fără să se oprească, el continuă mângâierea, cuprinzându-i ceafa cu mâna lui uriașă și trăgând-o către el, și o sărută pe buzele calde, surâzătoare. O sărută cu patimă, trimițând valuri de plăcere adânc prin trupul ei. Ea suspină, și el începu să îi aștearnă săruturi scurte și dulci pe obraz, pe vârful nasului și pe frunte, înainte să se dea înapoi.

– Așadar, credeai că poți să pui mâna pe mine, o necăji el.

Ea scutură din cap râzând.

– Nu. Fetele credeau că pot să pun mâna pe tine. Mă îndemnau să mă folosesc de lecțiile din revistă pentru asta.

Zâmbi la auzul mormăitului său neîncrezător.

– E de prisos să spun că nu am fost niciodată bună să urmez instrucțiuni.

El chicoti.

– Și atunci? Ce plan aveai?

– M-am gândit că poate pot să mă folosesc de expertiza ta în antichități.

– Ei bine... se pare că te-ai ales cu mai mult decât socoteai.

Isabel îl privi teatral.

– Într-adevăr, așa se pare.

Nick bufni în râs.

– Nebunatico!

Râse şi ea, iar el se îndepărtă atunci de la fereastră. Isabel se aplecă să îl vadă cum îşi croieşte drum spre rămăşiţele unei uşi din apropiere şi inima începu să îi bată nebuneşte când băgă de seamă că venea să fie mai aproape de ea. Dorind să se arate calmă în aparenţă, sări să se aşeze pe pervazul scund, aşteptându-l să vină el la ea. Simţi fluturi în stomac când îl văzu cum se apropie, mergând cu grijă printre pietrele răspândite înăuntrul turnului, cu ochii albaştri aţintiţi asupra ei.

Revista avusese dreptate. Chiar era un specimen remarcabil.

Şi era soţul ei.

Gândul o făcu să se cutremure toată.

Nick nu se opri la o distanţă discretă de ea, venind, în schimb, cât putu de aproape, picioarele atingându-i uşor fusta şi trupu-i blocând soarele care îi bătea pe chip. Îşi ridică mâna, trecând cu vârfurile degetelor peste obrazul ei, lăsând o dâră de foc în urma lor. Rătăci cu ochii pe chipul ei, iar ea băgă de seamă că era o licărire stranie în ei.

– La ce te gândeşti?

Dacă s-ar fi întâmplat să fie în orice altă clipă, ea nu ar fi întrebat... însă erau aici, în locul acesta magic, departe de lume şi de vieţile lor. Astăzi, erau doar soţ şi soţie.

De parcă era ceva uşor în asta.

Ochii lui îi găsiră pe ai ei, şi inima ei o luă la trap când văzu pasiunea din ei. Îşi ţinu răsuflarea, aşteptând să îi răspundă.

– Mă gândesc că eşti cea mai remarcabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Ea rămase uimită la auzul cuvintelor atât de neaşteptate, iar el vorbi mai departe, cu chipul ei în mâini:

– Eşti puternică şi frumoasă, şi ageră, şi atât de pasională – mă doare numai să fiu lângă tine. Îşi lipi fruntea de a ei în timp ce continuă: Nu ştiu cum de s-a întâmplat... dar se pare că m-am îndrăgostit iremediabil de tine.

Cuvintele o lăsară pe Isabel fără grai. Se putea să fie adevărat aşa ceva?

O iubea.

Vorbele lui răsunară ca un ecou în mintea ei şi nu se mai putu gândi la nimic altceva.

Iar apoi, el o sărută. Şi nu mai putu gândi deloc.

Când îi mărturisi Isabelei că o iubeşte, o forță sălbatică se dezlănțui în Nick şi, fără să îşi îndepărteze buzele de pe ale ei, o ridică de pe zidul de piatră scund şi o mută pe un petic de iarbă verde, moale, din clădirea dărâmată. Rămaseră în picioare acolo vreme îndelungată, cercetându-se unul pe altul cu gura, cu mâinile, Nick fiind perfect conştient de cât de diferit era momentul acesta de toate celelalte... de cât de îmbătător şi de sfânt era să facă dragoste cu soția lui. Cu femeia pe care o iubea complet.

Când mâinile ei se apropiară de nasturii hainei şi a jiletcii sale, el îşi smulse gura de a ei şi gâfâi după aer în timp ce ea-i căuta pielea. Îşi trase de pe el straturile de haine când se sărutau nebuneşte, iar Isabel prinse cămaşa, făcând loc mâinilor ei să exploreze întinderea lată, caldă a pielii de dedesubtul olandei. Atingerea degetelor ei era o tortură, aşa că întrerupse sărutul, trăgându-şi cămaşa peste cap şi lăsând-o să fâlfâie purtată de vânt până aterizează în afara zidurilor sanctuarului lor. Se întinse după ea, nerăbdător să reia sărutul, însă ea se sustrase uşor atingerii sale, cu ochii ațintiți la pieptul lui.

– Nu, spuse ea, cu vocea plină de o putere feminină care îl făcea să tânjească după ea. Vreau să te văd.

Se apropie, blocându-i mâinile să nu o tragă la el, trecându-şi în schimb cu palmele peste pieptul lui şi în jos, pe brațe.

– Eşti atât de mare... atât de bronzat... cum se face că eşti aşa?

El se forță să îşi găsească cuvintele, înnebunit de atingerea ei.

– Am o moşie în afara Londrei... îmi place să muncesc pe câmp.

Privirea ei cu pleoape grele o întâlni pe a lui, iar el îşi încleştă pumnii ca să nu o tragă la el şi să îi acapareze gura.

– Nu porți cămaşă?

El scutură din cap.

– Nu întotdeauna.

– Cât de ispititor, şopti ea, aşezând sărutări moi şi umede de-a lungul pieptului său până când el nu mai răbdă.

Preluă controlul ca să nu înnebunească, prinzându-i buzele, apoi întorcând-o ca să îi desfacă repede şirul lung de nasturi de la spatele rochiei, sărutându-i ceafa pe măsură ce ea îşi oftă plăcerea

pe aripile vântului. Când corsajul slăbi, Isabel îl prinse la sâni cu mâinile şi se întoarse, ochii ei căprui fiind plini de promisiuni de sirenă când îi dădu drumul şi materialul de culoarea lavandei se făcu grămadă la picioarele ei.

Nick răsuflă adânc să se liniştească, întinzându-se iarăşi după ea, învârtind-o şi smulgând-i panglicile corsetului.

– O urăsc pe femeia care a inventat corsetul, mârâi el.

Isabel râse, privindu-l peste umăr.

– Ce te face să crezi că o femeie a inventat corsetul?

– Fiindcă un bărbat nu ar fi făcut niciodată să fie aşa de greu să ajung la tine.

Atunci, lenjeria căzu, şi el o răsuci din nou spre el, trăgându-i uşor bretelele cămăşuţei de pe umeri, până când rămase goală în faţa lui, a cerului şi a turnului. Privirea lui îi cercetă atent trupul frumos, îmbujorat de un amestec de emoţie şi de ruşine.

– Iată-te, zise el cu glasul aproape de nerecunoscut din pricina dorinţei. Vino aici.

O trase spre el, sânii ei goi apăsându-i pe piept, şi îi acapară gura într-un sărut furtunos, dezmierdând-o adânc în timp ce îi cuprinse sânii în mâini, tachinându-le vârfurile până se făcură nişte puncte cărnoase tari, disperate. Ea îşi gemu dorinţa pe buzele lui, iar el răsplăti sunetul aşezându-şi gura pe unul din sfârcuri, chinuind carnea cu dinţii şi cu limba şi trăgând blând, lucru care o înnebunea, făcând-o să se zvârcolească la pieptul lui. Cu o mână, coborî să îi dezmierde miezul nerăbdător, despărţindu-i buclele moi care îi apărau sexul cu un deget şi, descoperind locul unde se adunase pasiunea ei, făcu cercuri acolo, apăsând până când gemetele ei fură prea mult pentru el.

Atunci, o întinse jos, pe iarba moale, ca pe o jertfă antică, descoperind-o în faţa soarelui, a vântului şi a cerului când adăugă un al doilea deget lângă primul, făcând-o să înnebunească de plăcere şi urmărindu-i privirea cum străluceşte pasională.

Ea îşi arcui spatele de pământ, şoldurile mişcându-i-se în cercuri, ridicându-se, arătându-i unde – cum – să atingă şi să dezmierde. El se aplecă şi îi şopti în ureche, prinzându-i lobul între dinţi.

– Asta e, dragostea mea. Ia-ţi plăcerea.

El îi dădu ceea ea nu ştia să îi ceară... mai repede, mai tare, mai apăsat şi mai adânc... până când îşi strigă plăcerea pietrelor antice, agăţându-se de el atunci când îşi pierdu controlul.

După asta, rămase nemişcată câteva minute lungi, iar Nick o sorbi din priviri, goală şi dornică, şi *a lui*. Când Isabel îşi deschise în sfârşit ochii, lui i se tăie răsuflarea zărind licărirea neruşinată din privirea ei. Ea îşi plimbă o mână de-a lungul pieptului lui, vârând un deget sub betelia pantalonilor, acolo unde era tare şi tânjea după ea.

– E rândul meu acum, şopti ea, trăgând de nasturii pantalonilor, până la urmă mult prea încet.

El interveni şi se descotorosi grabnic de cizme şi de pantaloni, până ajunse gol ca ea, tare şi înfierbântat şi disperat după ea. Îi prinse gura într-o sărutare lungă înainte să spună:

– Nu aş vrea să mă socoteşti nedrept.

Ea râse, un sunet uşor şi jucăuş, iar el se întări şi mai tare când îl cuprinse cu mâna, dezmierdând până închise ochii de plăcere. Îi lipsea priceperea, însă se revanşa prin zel. Nick o privi printre gene şi o văzu cum se uita la el, minunată de cum creştea în mâinile ei, făcându-se mai tare şi mai lung decât fusese vreodată.

Atunci, el o ridică de pe el, mâinile sale puternice mişcând-o să îl încalece şi o trase în jos să o sărute. El îi mai luă gura o dată, într-un sărut lung şi apăsat şi puternic până când gâfâiau amândoi, apoi îşi puse gura vârful unuia dintre sânii ei, sugându-l până se întări. O mută atunci, ghidând-o până când vârful lui se sprijini pe ea. Senzaţia o făcu să facă ochii mari.

– Putem? Aşa?

Nick ridică dintr-o sprânceană.

– Hai să aflăm.

O ridică, lăsând-o în jos pe el, până când el fu aşezat exact cum trebuie.

– E bine? o întrebă el. Te doare?

– Nu, şopti ea reverenţioasă. Nu – se legănă pe el. Nu, se simte minunat.

– Bine.

O ridică din nou, arătându-i mişcările, încurajând-o să preia controlul când făceau dragoste – să preia controlul plăcerii lor.

Ea învăță imediat, așa cum știa că avea să o facă, legănându-se pe el, testându-și mișcările, căutându-și plăcerea.

El privea, cu mâinile atingându-i pulpele zvelte, puternice, urcând pe trunchi, cuprinzându-i sânii, lăsând-o să găsească ritmul care o aducea pe culmea plăcerii.

Era o tortură.

Ea descoperi în sfârșit mișcarea care îi aducea plăcere, legănându-se tare și repede pe el, strigând pe măsură ce valul de extaz amenința să vină. El privi cum surprinderea și pasiunea treceau pe chipul ei când se uita în jos la el și îi rosti numele iar și iar – o litanie a plăcerii.

Își strânse pulpele pe ale lui, valul spărgându-se peste ei, purtându-i pe amândoi pe culmile plăcerii, într-un vârtej de pasiune, și strigară amândoi, sunetele răsunând pe zidurile antice atunci când își găsiră plăcerea împreună.

Isabel se prăbuși la pieptul lui și el o ținu acolo până suflarea lor gâfâită se calmă și tot ce mai rămăsese fu sunetul vântului care fremăta printre pietre. Își lipi buzele de tâmpla ei și îșpopti din nou iubirea. Ea se cutremură la auzul cuvintelor, strângându-se și mai tare de el, iar el își înfășură brațele în jurul ei.

Poate că aveau o șansă până la urmă.

Isabel stătea la măsuța ei de toaletă, înfășurată într-un prosop de olandă, pregătindu-se pentru noaptea nunții ei, care era un lucru straniu, având în vedere că ea și cu soțul ei petrecuseră cea mai mare parte a zilei afară, goi, bucurându-se de după-amiaza lor de nuntă.

Desigur, nimeni din casă nu putea ști asta, așa că, atunci când Lara o forță să facă o baie fierbinte, nu zise nimic – deloc neferi-cită să petreacă un timp singură cu gândurile ei, înainte să trebuiască să dea iar ochii cu soțul ei.

Soțul ei. Care o iubea. Sau care măcar spunea că o iubește.

Of, cât de ispititoare erau cuvintele acelea. Înțelegea acum cât de slab putea fi sexul ei, cum, prin câteva cuvinte, o femeie putea fi pusă la pământ de emoție și anticipare copleșitoare.

Se auzi o bătaie scurtă în ușă, și inima Isabelei îi tresări la gândul că ar putea fi Nick acolo, înainte să își dea seama că sunetul

venise de la uşa greşită. Mai devreme, în ziua aceea, fusese mutat în odaia alăturată, odăile lor fiind acum conectate printr-o uşă de interior. Bătaia asta se auzise dinspre cea care dădea pe coridor.

– Da?

Uşa se deschise, şi Gwen şi Jane intrară. Isabel se ridică de îndată.

– E totul bine?

Jane zâmbi.

– Se pare că eşti destul de încordată astă-seară, Isabel. Te preocupă ceva?

Ea se încruntă.

– Nu. Ce-ar putea să mă preocupe?

Gwen râse şi se aşeză pe un scăunel jos de lângă pat.

– Oh, Isabel. În sfârşit s-a întâmplat!

– Ce s-a întâmplat?

Jane se sprijini pe marginea vanei de aramă.

– Te-ai dus şi ţi-ai găsit bărbat.

– Nu e ca şi cum m-am dus să-mi caut, Jane. Toată treaba asta s-a petrecut cumva fără consimţământul meu.

– Dar nu eşti nefericită, nu-i aşa? întrebă Gwen.

Isabel cugetă la întrebare o vreme.

– Nu neapărat. Pare un om bun.

– În ciuda confuziei de ieri?

Isabel încuviinţă din cap.

– Da. Mi-a spus foarte limpede ieri că e dispus să mă ajute să apăr Casa Minerva.

Femeile încuviinţară din cap, iar Isabel adăugă sec:

– Nu prea are de ales dacă se însoară cu mine.

Gwen râni.

– S-a însurat. La trecut.

Isabel scutură din cap.

– Sunt soţie.

– Într-adevăr eşti, draga de tine, spuse Jane. Şi fie ca asta să-ţi aducă multă fericire.

Isabel nu putu să nu bage de seamă neliniştea care îi însoţi cuvintele. Nu auzise de căsnicii care să fie fericite. Şi, într-o măsură deloc mică, ea credea că aşa ceva e imposibil.

Însă, ce sentiment remarcabil era acela de a fi iubită! Şi cât de înfricoşător. Asta pentru că o adusese cu un pas mai aproape de a se pierde pe sine... dacă avea să îi împărtăşească sentimentele, atunci cine urma să fie ea?

Trase aer adânc în piept să se liniştească, şi Gwen şi Jane schimbară o privire plină de înţeles.

Ce se petrece?

- Ei bine, am fost trimise aici... să vorbim cu tine...

Simţi că o cuprinde groaza.

- O, nu. Despre ce?

Gwen zâmbi.

- Despre noaptea nunţii tale.

Isabel se încruntă.

- De ce?

Jane se întoarse să o privească drept în faţă. Cu o voce joasă, zise:

- Noi credem că ar trebui să fii pregătită. Adică, să ştii la ce să te aştepţi.

- Şi de vreme ce mama ta nu mai e printre noi..., adăugă Gwen.

Îla înţeles, şi scopul vizitei lor era atât de diferit de zecile de alte motive pe care şi le imagina că începu să râdă. De-a dreptul isteric.

Cele două femei se uitară una la cealaltă, una mai uluită decât cealaltă, iar Isabel continua să râdă, fără să se poată opri. Lăsă jos pieptenele pe care îl folosea şi încercă să respire.

- Iertaţi-mă! flutură ea din mână ca o nebună. Iertaţi-mă! Nu doar... Şi începu să râdă din nou.

Poate că trebuia să le spună că nu avea nevoie de nici un sfat despre evenimentele din noaptea aceea... însă stângăcia lor era amuzantă, şi o mică parte din ea voia să le ţină isonul puţin – nu din altă pricină decât să o distragă de la gândurile ei de mai devreme.

- Iertaţi-mă. Vă rog, continuaţi. Se întoarse cu faţa la ele. Ce ar trebui să ştiu?

Gwen începu:

- Ei bine, ne-ai pomenit deja că lordul Nicholas sărută bine...

- Mai mult decât bine.

Roşeaţa începu să se ridice în obrajii bucătăresei.

– Excelent. Atunci sperăm că se va dovedi la fel de bun şi ca...

Se opri, uitându-se la Jane.

– Amant, zise Jane fără menajamente.

Isabel se întoarse înapoi spre oglindă şi îşi ridică din nou pieptenele.

– Asta sper şi eu.

– Da, păi, continuă Gwen, ai putea fi uimită de felul cum... se petrec... lucrurile.

Isabel rânji, silindu-se să îşi ascundă râsetul din glas:

– Lucruri?

Urmă o pauză. Jane vorbi prima:

– Ei bine, după cum ştii de la statuile tale, Isabel, tu ai trăsături... diferite... decât are bărbatul tău.

– Da...

– Nu o să intrăm în multe detalii, spuse Jane, frustrarea strecurându-se în vocea ei.

Isabel se sili să nu zâmbească.

– Dar, cum o să ştiu să fac şi eu?

– Suntem încrezătoare că va şti lordul Nicholas.

Era prea mult. Isabel chicoti.

– Da. Sunt destul de încrezătoare şi eu.

Amândouă femeile făcură ochii mari.

– Tu ştii deja! strigă Gwen.

Isabel rânji, ducându-se după paravan ca să pună pe ea combinezonul pe care îl alesese pentru seară – o mătase de un trandafiriu-închis care spera să îi placă proaspătului ei soţ.

– Da, ştiu. Însă vă mulţumesc tare mult pentru grija voastră.

– Eşti o femeie tare îngrozitoare, Isabel, zise Jane râzând, şi nu te merită.

– S-ar părea că nu are de ales, având în vedere că s-a măritat abia de douăsprezece ore şi şi-a şi petrecut noaptea nunţii, spuse Gwen sec. Aşadar, am avut dreptate?

Isabel se uită pe furiş de după paravan.

– Dreptate? Despre ce?

– E un amant acceptabil?

– Gwen! şopti Isabel, ascunzându-se iar în spatele paravanului.

Când râsul li se mai potoli, Jane o întrebă grav:

– Îl iubeşti?

Isabel se opri la auzul întrebării care o chinuia de ceva vreme dacă era să fie cu adevărat cinstită. Îşi surprinse fugitiv reflexia în oglinda înaltă, observându-şi silueta conturându-se pe sub neglijeul pe care îl alesese pentru el.

Să îl facă fericit. Să îl facă să o dorească. Să îl facă să o iubească şi mai mult.

Adevărul era că îl iubea.

Şi nu era ceva mai înspăimântător. Îi era teamă că, dacă o mărturisea, avea să se transforme cumva în mama ei; că mariajul lor urma cumva să devină ca al părinţilor săi. Câtă vreme nu tânjise mama ei după tatăl său, câtă vreme nu aşteptase la fereastră o urmă a cailor lui? Cum îl ocăra când era acolo... şi spunea poveşti despre el când pleca?

Şi îşi ura copii pentru abandonul lui?

Cum putea Isabel să rişte să repete acea viaţă înspăimântător de pustie, deznădăjduită?

Nu. Dragostea făcuse să se abată numai suferinţă asupra acestei case, asupra vieţii ei.

Nu avea să lase dragostea să o distrugă aşa cum făcuse cu mama ei. Nu avea să trăiască jumătate de viaţă.

Aşadar, chiar şi când recunoscuse adevărul sentimentelor ei pentru Nick, refuza să le dea glas.

– Isabel, strigă Jane din cameră, făcând-o să tresară din gândurile ei.

Trase aer adânc în piept şi vorbi imaginii ei, ignorând tristeţea de pe chip, durerea care o sfâşia din pricina minciunii.

– Nu îl iubesc, anunţă ea, făcându-şi vocea să pară uşoară, ca şi convingă prietenele că încă era la fel de puternică cum fusese întotdeauna. *Să se convingă pe ea de asta.* M-am măritat cu el din datorie – pentru James şi pentru Casa Minerva, şi pentru Townsend Park. Nu văd de ce am aduce dragostea în scenariul acesta.

Își zugrăvi un zâmbet luminos pe chip – unul pe care nu îl simțea – și ieși de după paravan numai să vadă că Gwen și Jane stăteau în picioare, cu ochii fixați în altă parte a odăii.

Urmărindu-le privirile, inima i se strânse.

Căci acolo, în ușa odăii alăturate, stătea soțul ei.

Auzise tot.

Zâmbetul îi pieri pe când el se plecă țeapăn.

– Îmi cer iertare. Nu știam că ai companie.

– E-eu...

Tăcu. *Ce putea spune oare?*

– Noi tocmai plecam, milord, zise Jane, și ea și Gwen o zbughiră mai repede decât văzuse Isabel pe cineva părăsind o încăpere.

Iar ea rămase singură cu bărbatul care o iubea.

Iar ea demonetizase dragostea aceea prin cuvintele ei prosteşti.

El se întoarse, retrăgându-se în odaia alăturată. Isabel îl urmă fără să gândească, trecând pragul pe când el își turna două degete de coniac dintr-o carafă. Se holbă la pahar o clipă lungă înainte să dea băutura peste cap, apoi se așeză într-un scaun mare și jos și își întoarse atenția spre ea. Privirea îi era rece și lipsită de orice emoție.

Ea păși către el, disperată să repare ce stricase.

– Nick.

– Porți roșu.

Ea se opri, cuvintele erau străine pentru ea.

– Eu... Se uită în jos, la ea. M-am gândit că îți va plăcea.

Se așternu liniștea când el se uită la ea, cu ochii lipsiți de emoție.

– Îmi place.

Isabelei nu îi plăcea acest Nick. Tăcerea lui era tulburătoare.

– Eu...

„Am mințit. Te iubesc."

Teama înăbuși cuvintele. Își dori ca el să le fi putut auzi oricum.

– Vino aici.

Porunca era imperioasă și întunecată – nu semăna cu nimic din ce auzise de la el vreodată – și o parte din ea vru să fugă de ea.

Să închidă şi să zăvorască uşa dintre odăile lor şi să se ascundă de el până avea să revină la normal.

În acelaşi timp, voia să i se supună.

El bău din nou, fără ca ochii lui albaştri să se abată de la ea.

Sfidând-o să refuze. Sfidând-o să accepte.

Îl dorea.

Gândul o împinse înainte. Odată ajunsă lângă el, ea rămase vrăjită de privirea lui, de licărirea rece din ea. Voia să îl zgudue, să aducă înapoi vibraţia care fusese acolo toată după-amiaza. Dragostea care fusese acolo.

El nu se mişcă clipe lungi, iar ea se întrebă dacă ar putea să o respingă, trimiţând-o în cele din urmă de acolo şi refuzând să o mai atingă. Tăcerea se lungi spre o eternitate, devastatoare. Şi chiar când fu pe cale să se întoarcă şi să plece, el se mişcă.

Se aplecă în faţă, întinzându-se după ea şi trăgând-o la el până stătea între coapsele sale. Îşi puse faţa pe rotunjimea moale a pântecelui ei, răsuflând adânc, apăsând cu gura-i deschisă pe mătasea de acolo. Mâinile lui mângâiau în sus pe exteriorul pulpelor ei, în spate să îi prindă şezutul, trăgând-o la el atunci când îşi mută gura acolo unde miezul ei era acoperit de ţesătură.

Suflarea lui fierbinte era prea mult; ea îşi puse mâinile pe capul lui, trecându-şi degetele prin pletele-i bogate de samur şi îşi îndoi trupul spre el, îmbrăţişându-l cu toată fiinţa ei.

El îşi ridică atunci capul, cuprinzându-i sânii în mâini, descoperindu-le vârfurile întunecate de sub neglijeu, tachinându-le cu degetele până se întăriră de dorinţă pentru el. Şi abia atunci, când suflarea ei venea în zvâcniri grele, tremurătoare, îi oferi ce îşi dorea – îi luă un sfârc întărit între buze şi îl supse prin ţesătură, mângâiându cu dinţii şi lingând până când ţesătura deveni umedă şi se lipi de piele. Repetă asta şi cu celălalt sân, până când ea îşi striga plăcerea.

Sunetul îl întărâtă. Se ridică, luând cu el tivul cămăşii, trăgându-i-o peste cap, dezgolind-o privirii sale palide, albastre. O ridică, iar ea se înfăşură în jurul lui, iar el o purtă înapoi în odaia ei. O aruncă pe pat, urmând-o jos, acoperind-o cu trupul său cald. Ea trase cu unghiile de cămaşa lui, nerăbdătoare

să o facă să dispară, să îl simtă peste ea, iar el o lăsă să o tragă de pe el în timp ce aluneca în jos pe trupul ei, aşezând sărutări fierbinți şi moi pe adâncitura de la baza gâtului ei, între sâni, în jos pe trunchi şi deasupra stomacului ei moale.

Îi desfăcu picioarele uşor, iar ea nu protestă, în schimb mişcându-se să facă loc. Când îşi aşeză buzele pe ea, se arătă necruțător, folosindu-se de limbă şi de dinți într-un ritm care o trase jos din pat de plăcere, iar ea țipă după câteva secunde. Limba lui era neiertătoare pe ea, rapidă şi furioasă, hotărâtă să nu accepte nimic în afară de tot ce putea ea să dea.

Isabel se sfârşi sub el, strigându-i numele când vârî unul, apoi două degete adânc în ea, atingând un loc de care ea nu ştia că exista, care o făcu să îşi piardă mințile din nou.

El fu deasupra ei atunci şi, cu o singură împingere, înăuntrul ei, punând stăpânire, nelăsându-i nimic, mişcările-i mai adânci şi mai intense decât orice simțise până atunci. O făcu să îşi piardă mințile din nou aproape instantaneu, iar ea cerşi să fie eliberată, cerşi climaxul pe care numai el putea să i-l ofere. O ținu acolo o eternitate, până când ea îi strigă numele, implorându-l să termine.

Îi prinse gura într-o sărutare arzătoare, mai adâncă şi mai pasională decât orice împărtăşiseră până atunci şi îşi întinse mâna între ei, punându-şi degetul mare pe locul unde părea că începe şi se sfârşeşte tot. Împinse adânc şi se vărsă înăuntrul ei, iar ea fu pierdută, inundată de emoție, putând să se gândească doar la el.

Ea îi şopti numele când se desfăcu în brațele sale.

După o clipă lungă, Nick se ridică de pe ea. Ea se întinse după el pe când acesta se mută pe o parte, dorind să împartă cu el continuarea evenimentului lor cutremurător. El dispăru din pat înainte să poată să îl atingă, ridicându-şi cămaşa şi pantalonii de pe podea şi părăsind odaia.

Ea se ridică în capul oaselor, strigându-l atunci când închidea ferm uşa de legătură, interzicându-i accesul la el.

Regretul veni uşor şi în chip dureros, iar ea îşi dădu seama că el nu scosese nici un cuvânt cât timp făcuseră dragoste.

Capitolul 21

Lecția numărul nouă:
Păstrați-vă misterul.

Odată ce ați stârnit interesul lordului dumneavoastră, gândiți-vă să petreceți un timp departe de el ca să îl încurajați să vă facă curte. Nu trebuie decât să ne gândim la vânătoarea anuală de vulpi din frumosul nostru ținut și ne vom da seama de impulsul sălbatic de a vâna care sălășluiește până și în cei mai distinși gentilomi ai noștri.

Fiți vulpea, dragi cititoare, și nu vă temeți!

Acești vânători pricepuți vă vor lua urma!

Pearls and Pelisses
Iunie 1823

Isabel abia dormise, renunțând într-un final la încercare și croindu-și drum până la bucătărie. Stătea deasupra plitei, uitându-se la ibric, când intră Kate, imediat după răsărit.

Ea nu își luă privirea de la apă, pierdută în gânduri, întrebându-se ce putea face să repare răul pe care îl făcuse căsniciei ei în noaptea de dinainte.

Ce fel de nevastă strica o căsnicie din prima zi?

Una ca ea.

Rezistă răspunsului, uitându-se la bulele mici de pe fundul oalei. Poate că îl putea convinge să mai călărească și azi... poate mai puteau încerca o dată.

Poate că își putea aduna curajul să îi spună că îl iubește.

– Timpul trece mai încet pentru cei care așteaptă, zise grăjdarul în timp ce deschidea un dulap să scoată un vas pentru biscuiți.

– Da, păi... testez teoria.

Kate se sprijini pe masă și își privi stăpâna o clipă îndelungată, înainte să spună:

– Lipseşte unul din cai.

Asta îi atrase atenţia Isabelei.

– Lipseşte?

– De parcă nici nu ar fi fost aici.

Inima îi sări în gât.

– Care din ei?

– Al soţului tău.

– A plecat?

– Aşa se pare.

Ea scutură din cap.

– Nu. A fost aici. Azi-noapte.

– Poate că s-a dus în oraş să ia ceva.

Din ton, nici Kate nu părea foarte încrezătoare.

Isabel alergă din bucătărie sus; bătu la uşa dormitorului lui, abia aşteptând să intre.

Se opri chiar după prag. El dispăruse; lucrurile lui dispăruseră odată cu el. Patul lui era neatins. *Plecase imediat după...*

Isabel se cuprinse cu braţele, deodată înfrigurată şi nespus de obosită. Se întoarse către uşă, unde stătea Kate.

– Isabel. Pot să fac ceva? Ai nevoie de ceva?

Ea scutură din cap, abia auzind cuvintele. Nick plecase. Îl alungase ea. *Aşa cum îl alungase mama ei pe tatăl său.*

– Eu... am nevoie...

„Am nevoie de el." Scutură din cap.

Kate părea că înţelege.

– Hai să te ducem în pat.

Făcu un pas înapoi ca Isabel să poată să iasă pe hol.

– Nu. Vreau să dorm aici.

Cealaltă femeie încuviinţă din cap.

– Prea bine.

Isabel închise uşa şi se urcă în pat – în patul în care ar fi trebuit să doarmă soţul ei. În care ar fi trebuit să doarmă amândoi.

Însă el nu era aici.

Ea era singură din nou, însă mai era mai rău din pricină că el fusese acolo în tot timpul ăsta.

O părăsise. Aşa cum făcuse şi tatăl ei.

Aşa cum se temea că avea să o facă.

Ea îl alungase.

Întorcându-se pe o parte, Isabel își trase genunchii la piept și lăsă lacrimile să curgă. Plânse cu hohote sfâșietoare, jelindu-și căsnicia și ceea ce ar fi putut să fie dacă ar fi avut încredere să îl iubească.

Și când nu mai erau lacrimi, adormi.

Era târziu când se trezi, soarele împrăștiindu-se în odaia caldă cu raze lungi și aurii. Pentru o clipă, ea nu știu unde era și se ridică, încercând să își dea seama în care odaie se afla. Când reuși, amintirile o năpădiră.

Se ridică, mâhnirea și regretele făcând mișcarea simplă mai dureroasă decât și-ar fi închipuit. Se duse spre ușă, pe care o deschise, și o găsi pe Lara așteptând afară îngrijorată. Verișoara ei se întoarse spre ea când auzi ușa, iar Isabel spuse:

– De câtă vreme stai acolo?

Lara făcu semn cu mâna în aer.

– Nu are importanță. Oh, Isabel. O luă pe Isabel în brațe, îmbrățișând-o cu putere, înainte să se tragă înapoi să întrebe: Ce s-a întâmplat?

Isabel scutură din cap.

– Nu știu. Într-o clipă eram fericiți și credeam că am putea avea succes, iar în clipa următoare... „Am stricat totul"... în clipa următoare, am stricat tot. Și el a plecat.

– Sunt sigură că nu ai stricat tot, spuse Lara cu o siguranță izvorâtă din dragoste și prietenie.

– Ba da. Isabel o privi în ochi pe verișoara ei și recunoscu grija din ei. Îl iubesc, Lara.

Lara lăsă să îi scape un râs ușor, încurajator și spuse:

– Dar asta nu înseamnă că ai stricat tot! Asta e minunat!

Lacrimi se iviră în ochii Isabelei.

– Nu. Nu e. Pentru că lui i-am spus că nu îl iubesc. Că nu pot să îl iubesc.

Confuzia se ivi pe chipul celeilalte femei.

– Dar de ce?

Isabel fu cuprinsă de tristețe.

– Nu știu.

Lara înaintă, îmbrățișând-o.

– Oh, Isabel.

Isabel se agăță de ea, în timp ce o podidiră lacrimile.

– Nu i-am spus pentru că mă temeam. Credeam că dacă îl iubesc, am să ajung ca mama mea. Credeam că urma să-mi fie frântă inima, și acum... acum e prea târziu. L-am rănit. L-am rănit și a plecat.

– Poate că se va întoarce, zise Lara plină de speranță.

– Poate.

Și cu toate că rosti aceste cuvinte, ea știu că asta nu avea să se întâmple.

De câte ori nu încercase el să îi recâștige încrederea, să își dovedească vrednicia? Și de câte ori nu îl respinsese ea? Și apoi în acea ultimă dată – când focul din priviri i se dusese, lăsând numai un aristocrat rece, calm –, atunci îl pierduse.

Isabel plânse vreme îndelungată, găsind alinare la verișoara ei.

În cele din urmă, lacrimile se oprira și răsufla adânc să se liniștească, chiar la timp să dea ochii cu James care venea gonind pe scări.

– Isabel! El se opri brusc, băgând de seamă fața ei înlăcrimată. Ce s-a întâmplat? De ce plângi?

James se apropie încet, cu fața serioasă. Ea băgă de seamă că purta o jiletcă. Și o lavalieră perfect înnodată. Era un mic bărbat. Dovada influenței lui Nick aproape că îi aduse lacrimi din nou. Își închise ochii să le oprească, refuzând să își arate tristețea față de fratele ei. Se sili să zâmbească.

– Nu e nimic, James. Ce e?

El se uită la ea vreme îndelungată, cu fruntea încruntată de grijă. În cele din urmă, zise:

– Jane m-a trimis să te chem. Cred că o să te simți mai bine când o să vezi de ce.

„Mă îndoiesc."

– Ce este?

Băiatul scutură din cap.

– Mi-a zis că nu trebuie să-ți spun. Trebuie să vii să vezi cu ochii tăi.

Ea oftă. Townsend Park avea încă nevoie de stăpâna sa. Părăsită de iubit sau nu.

– Prea bine. Condu-mă acolo.

Pe măsură ce trioul cobora treptele spre primul etaj, Isabel deveni conştientă de zgomot. Era o forfotă răguşită şi zgomotoasă, cum nu mai auzise vreodată până atunci. Se grăbiră spre capătul şirului de scări care dădeau spre foaierul cel mare, iar ea se opri acolo, încremenită de uimire la vederea tabloului de mai jos.

Antreul conacului era plin de bărbaţi. Bărbaţi cu găleţi şi coşuri şi săculeţe, unul mai curios decât altul, fiecare dintre ei silindu-se să îi atragă atenţia lui Jane, care, stând câteva trepte mai sus, se străduia să joace rolul majordomului imperturbabil. Desigur, se părea că nu mulţi majordomi pe lumea asta avuseseră de-a face cu jumătate din locuitorii din Dunscroft în holul principal al casei.

Isabel coborî şi se duse lângă Jane chiar când majordomul strigă:

– Bunii mei domni, dacă am putea face linişte cu toţii o clipă, până ne lămurim ce se petrece, poate că asta ne-ar uşura vieţile tuturor? Şi cu siguranţă că m-ar ajuta să mă aud gândind, bodogăni ea în şoaptă.

Isabel întrebă:

– Ce Dumnezeu se petrece aici?

Jane se întoarse spre ea.

– Era şi vremea să ajungi.

– Cine sunt oamenii ăştia?

– Din câte îmi dau seama, zise Jane arătând spre fiecare bărbat în parte când vorbea, băieţandrul acela are trei lăzi cu lumânări şi mai multe comandate; ăia doi au fost trimişi să repare gardul din partea de vest; ăla de acolo a venit să acordeze pianul – tu ştiai că drăciile alea trebuie să fie acordate?; bărbatul cu mantie aşteaptă să te întâlnească să alegi o trăsură nouă care să vină bine cu caii cei noi, care sunt deja în grajd – Kate îşi iese prin piele de bucurie; ăla aduce câteva poloboace cu vin pentru pivniţe; femeile alea două ghemuite în colţ, bietele de ele, sunt aici să ne facă la toate veşminte noi; bărbatul cu ochelari e bancher şi cere o audienţă la „doamna casei"; cercul de uriaşi care stau în jurul lui Rock – numai Dumnezeu ştie de unde or fi apărut – sunt aici să patruleze hotarele moşiei; şi, se uită atent, a, da. Mai sunt şi vreo şase lucrători veniţi să dreagă acoperişul şi care cer să îi laşi să urce în pod.

Isabel clipi şocată la adunare, încă neputând să priceapă clar ce se petrecea.

– Ce caută toți aici?

– Omule cu muzica! strigă Jane, atrăgând atenția un meşteşugar tăcut şi zbârcit din apropiere, sala de bal este după uşa aia de acolo. Se întoarse înapoi către Isabel. Zic că i-a trimis lordul Nicholas.

Lui Isabel îi trebuiră câteva secunde să priceapă înțelesul cuvintelor lui Jane.

– Toți?

– Din experiența mea, negustorii nu apar aşa din senin cu mărfuri cadou, Isabel. Da. Toți.

Amuțită şi copleşită, ea privi adunătura de oameni din foaier. Când se uită în sfârşit înapoi la Jane şi Lara, nu putu spune decât un lucru:

– Mi-a trimis oameni să repare acoperişul.

Jane era ocupată să îl îndrume pe omul cu vinul spre bucătării. Întorcându-se, spuse:

– Se pare că te-ai măritat cu un nebun.

Ea râse atunci.

– Mi-a trimis oameni să repare acoperişul.

Era cel mai frumos cadou pe care i-l făcuse cineva.

Lara zâmbi larg.

– Fără îndoială că ştie drumul spre inima ta, Isabel.

Lacrimile ameninţau să o podidească din nou.

Numai de ar fi fost destul de curajoasă să îi spună ce simțea pentru el.

Isabel trase adânc aer în piept, silindu-se să se arate tare. Netezindu-şi cu mâinile fustele şifonate, spuse:

– Ce să fac?

– Cred că ar trebui să îi pui la muncă pe oamenii ăia care dreg acoperişuri.

Chiar înainte de lăsarea serii, Isabel stătea pe treptele din fața conacului, privind cum ultimul muncitor se îndepărta pe aleea lungă de la Townsend Park. Munciseră vreme de câteva ceasuri

la acoperiş, făgăduind să se întoarcă ziua următoare cu materialele necesare ca să repare părţile mai distruse.

Pe când meseriaşii se pierdeau în noapte, ea se aşeză pe lespezile late, înfăşurându-şi braţele în jurul trupului să se apere de adierea rece a serii în timp ce privea cerul care se întuneca, dorindu-şi ca lucrurile să fi fost diferite.

Dorindu-şi ca ea să fi fost mai curajoasă.

Fusese atât de îngrozită de gândul de a-şi permite să îl iubească, atât de speriată că relaţia ei cu Nick avea să o oglindească pe cea a părinţilor săi. Îi fusese teamă că, dacă l-ar fi iubit, ar fi fost în primejdie să ajungă ca mama ei – să jelească aici, în Yorkshire, aşteptându-l disperată să se întoarcă.

Aşa că nu îşi îngăduise să mărturisească deschis că îl iubea. Şi cu toate astea, iat-o jelind în Yorkshire, aşteptând disperată ca el să se întoarcă.

Se părea că ajunsese ca mama ei oricum.

Însă el nu era ca tatăl ei.

Făcuse într-o zi mai multe pentru Townsend Park decât făcuse tatăl său vreodată pentru ei. Şi nu era doar acoperişul, sau gradul, sau trăsura. Era felul evident în care ţinea la moşie. La Casa Minerva. Ştia de moşie şi de fete de nici o săptămână, însă era devotat bunăstării lor. Viitorului lor.

Deoarece era devotat fericirii ei. Pricepea asta acum.

Suspină în noapte.

Numai de nu era prea târziu.

– A fost o zi remarcabilă, nu-i aşa?

Glasul lui Rock răsună în întuneric, iar ea se întoarse către el văzându-l din josul scărilor, îndreptându-se către ea.

– Se poate spune şi aşa, zise ea cu un zâmbet forţat.

– Echipa de securitate e la datorie. Par a fi oameni buni. O să ţi-i prezint mâine. Am improvizat un sediu în vechea cabană a tăietorilor de lemne. Va mai avea nevoie de nişte reparaţii, însă o să vorbesc cu Nick despre asta data viitoare când îl văd.

Isabelei i se strânse inima la auzul siguranţei lui Rock că avea să îl vadă pe Nick din nou. Îşi dorea să fi fost şi ea sigură de acelaşi lucru.

– Totul s-a petrecut aşa de iute.

Rock nu vorbi vreme îndelungată, privind la pământurile întunecate. Apoi, în sfârşit:

– A început totul după ce s-a oprit ploaia. Când m-am dus în oraş după lucrurile noastre, mi-a cerut să îl întreb pe şeful poliţiştilor de nişte oameni cinstiţi care ar fi interesaţi de o muncă ca asta.

Isabel îşi strânse buzele într-o linie subţire. Demarase procesul înainte ca Georgiana să fie răpită. Înainte să fie forţaţi să se căsătorească. Înainte ca totul să se schimbe.

Rămaseră cufundaţi în tăcere vreme îndelungată, pierduţi în propriile gânduri. Isabel voia să îi pună zeci de întrebări lui Rock, singura ei legătură cu bărbatul pe care îl iubea, cu bărbatul pe care îl alungase, însă era ruşinată şi nehotărâtă şi emoţiile o copleşeau.

În cele din urmă, îi puse ceea ce părea a fi o întrebare sigură:

– De ce nu ai plecat cu el?

El se opri, gândindu-şi cuvintele.

– Pentru că, spre deosebire de Nick, eu ştiu că, părăsind lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult pe lume, nu e calea de a-l câştiga.

– Lara.

El nu răspunse multă vreme, atât de multă încât Isabel începu să creadă că nu avea să confirme numele. Când se întoarse în sfârşit spre ea, ochii lui negri erau una cu întunericul nopţii.

– Da.

Ea încuviinţă din cap.

– Sunt fericită pentru voi amândoi că v-aţi găsit – făcu o pauză, fiindu-i greu să termine propoziţia din pricina nodului din gât – unul pe celălalt.

El răsuflă adânc. Când vorbi, cuvintele i se înşirau grăbite şi pe jumătate rostite, de parcă nici nu şi-ar fi dorit să le spună:

– Ştiu că este fiica unui gentilom. Că merită pe cineva infinit mai bun ca mine – un turc – care nu va fi niciodată cu adevărat acceptat în lumea ei. Nu sunt un gentilom. Nu sunt creştin. Însă ţin la ea cu tot sufletul. Şi voi face tot ce îmi stă în putinţă să o fac fericită. Se opri. Sunt foarte bogat.

Isabel zâmbi.

– Nu știu de ce crezi că vreuneia din noi i-ar păsa că ești turc, Rock. Cum nu știu nici de ce crezi că ți-am cere să fii de sânge nobil. Nu ai învățat nimic despre adunătura asta pestriță în toată săptămâna asta cât ai stat cu noi?

El îi surâse la rândul său cu mare drag.

– Îmi arătam numai cusururile.

– Dumnezeule, să nu începem să facem asta, altfel am sta aici toată noaptea ca să le înșir eu pe ale mele.

– Niciodată, zise el reverențios, oprindu-se vreme îndelungată să își aleagă cuvintele. Aș vrea să mă căsătoresc cu ea. Și de vreme ce ești cea mai apropiată familie a ei, presupun că îți cer...

Ea îi întâlni privirea cu ochii plini de lacrimi.

– Firește că da, aveți binecuvântarea mea. Dacă ea vrea, atunci ești binevenit la Townsend Park.

Rock răsuflă ușurat, iar Isabel râse printre lacrimi.

– Chiar credeai că puteam refuza?

El scutură din cap.

– Nu știam. Una e să mă accepți ca oaspete în casa ta. Cu totul alta să mă accepți ca membru al...

– Familiei, zise Isabel, așezându-și o mână pe brațul lui. Vere.

Acesta își plecă capul.

– Mulțumesc.

– Da, păi nu strică nici că ești bogat.

Rock izbucni în râs.

– Avea dreptate Nick. Ai o limbă ascuțită.

Ea deveni serioasă când auzi de Nick.

– Prea ascuțită, cred. Oftă, întorcându-se spre bărbatul acesta cât un urs. Am stricat tot. Când l-am văzut ultima oară... era așa de diferit. Rece. Nesimțitor.

– Are nevoie de timp, Isabel.

– Îl iubesc, mărturisi ea și se simți ușurată de recunoașterea sentimentelor ei în fața acestui om, prietenul soțului ei.

– I-ai spus asta?

Ea închise ochii.

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că mi-era teamă.

– Teamă de ce?

Isabel lăsă să îi scape un râset scurt, patetic.

– Mi-era teamă că avea să mă lase aici. Singură. Îndrăgostită.

Rock nu râse. Nu făcu referire la ironia evidentă de care suferea. Spuse simplu:

– Cred că a venit vremea să afli despre Turcia.

Isabel se uită la el.

– Ce e cu Turcia?

– Presupun că ți-a spus că am fost în Turcia împreună.

– Da. Mi-a zis că l-ai salvat dintr-o temniță de acolo.

– Ți-a spus cum a ajuns în temniță?

– Nu.

– A fost o femeie. Nick credea că era îndrăgostit de ea.

O imagine dureroasă se ivi fulgerător – Nick în brațele unei femei exotice, cu chipul acoperit de văl, care știa toate căile către inima lui.

Rock se sprijini cu spatele de balustrada de piatră, cu ochii încețoșați de amintiri.

– Ne așezasem tabăra chiar lângă Ankara de câteva săptămâni. Coroana era îngrijorată de niște zvonuri cum că o armată fusese adunată în Imperiu și l-au rugat pe Nick să găsească un informator care dispăruse fără urmă. Vocea lui Rock continuă admirativ: Nick era o legendă în întregul est. Îi ziceau *bulan* – vânătorul. Se spunea că putea să găsească pe oricine.

Isabel încuviință din cap. Găsirea Casei Minerva trebuie să fi fost un joc de salon pentru el.

– Alana a apărut într-o noapte lângă cortul lui, vânătă și sângerând din cauza unei bătăi pe care o primise de la bărbatul ei, plângând după ajutor. El a primit-o înăuntru, i-a dat să mănânce, i-a îngrijit rănile, însă ea l-a părăsit înainte de răsărit, îngrozită că putea să o găsească bărbatul ei și să o bată mai rău.

Isabel tresări la auzul cuvintelor, înțelegând îndată că Nick nu ar fi putut să reziste unei porumbițe așa rănite.

– S-a întors a doua noapte cu buza spartă. Și în seara următoare cu o altă rană. Apoi a dispărut. Și el era înnebunit, îngrijorându-se pentru ea. A aflat că locuia într-o casă din oraș și devenise obsedat să o găsească – să se încredințeze că era teafără. După

ce a aşteptat-o zile întregi, a fost în sfârşit răsplătit cu apariţia ei. Se îndrepta spre piaţă alături de alte câteva femei din casă. A găsit o cale să vorbească cu ea acolo, iar ea l-a implorat să o lase în pace. I-a asigurat că era bine.

Isabel se cuprinse cu braţele şi mai strâns la auzul cuvintelor. Nu era de mirare că pe el îl deranja când o auzea că-i era bine şi fără el.

Rock continuă:

–În seara aceea, a venit din nou la el. Nevătămată.

Nu a dat detalii, însă Isabel nu era proastă. Simţi că i se face rău gândindu-se la el cu femeia aceea.

–Era foarte frumoasă?

Întrebarea fu pusă înainte să o poată lua înapoi.

–Da. Foarte.

Isabel o ura.

–Frumuseţea ei era umbrită de faptul că era diavolul încarnat. Rock continuă: A implorat-o să rămână cu el în noaptea aia. A asigurat-o că avea să o ţină în siguranţă. I-a făgăduit trecere sigură până înapoi în Anglia. Ea a căzut de acord, însă a refuzat să plece imediat – i-a băgat pe gât o scuză despre posesiuni sau ceva asemănător. El a crezut-o şi au stabilit un loc şi o oră de întâlnire, de unde să o ia. Şi urmau să fugă.

Spaima îşi făcu loc în pieptul Isabelei. Ştia ce avea să urmeze, însă nu se putu opri din a-l asculta.

–A fost o capcană, firește. Imperiul ştia că *bulan* era acolo, că era pe urmele informatorului. Şi au descoperit cumva că Nick era cel pe care îl căutau. Eram pe aproape când l-au luat. Am văzut toată tărăşenia. Se opri, pierdut în trecut. Partea asta o ţin minte cel mai bine – a fost nevoie de şase turci uriaşi, mai mari ca mine, să îl ţină. Când a fost supus, Alana s-a apropiat, şi-a scos vălul şi l-a scuipat în faţă.

Isabel se cutremură de tabloul trădării.

–El mi-a spus că a meritat cicatricea.

Rock din cap o dată.

–El crede că da. Drept pedeapsă că a căzut victimă farmecelor ei femeieşti. Că a crezut că îl iubea.

Rămaseră tăcuți clipe lungi, cât adevărul despre trecutul lui Nick se așeza între ei. Isabel tresări gândindu-se la durerea pe care trebuie să o fi simțit-o el, răpus de o femeie pe care o iubea.

Nu era de mirare că plecase. Ea îi făcuse același lucru.

Rock continuă, inconștient de tulburarea pe care o simțea ea.

– A jurat atunci că se lasă de femei. Nu l-am văzut să se mai lege de una de atunci. Asta până am ajuns aici. Până la tine.

Cuvintele erau o lovitură fizică. Nick își deschisese sufletul în fața ei, avusese încredere să iubească din nou. Avusese încredere că ea avea să accepte iubirea aceea. Iar ea o respinsese. Îl respinsese pe el.

Simțea că i se face rău.

Rock se aplecă în față, recunoscând-i tulburarea.

– Isabel. El te iubește.

Cuvintele făceau să fie și mai rău.

– Am făcut același lucru ca ea.

Protestul lui fu imediat și categoric:

– Nu. Nu ai făcut.

– Mă iubește. Iar eu l-am respins.

– Isabel. Ea l-a *trădat*. L-a trimis la închisoare. A pus să fie torturat. Ar fi murit dacă nu l-aș fi găsit eu. Făcu o pauză, folosindu-se de ea să pună accentul pe cuvintele următoare: Ești exact opusul a ceea ce era ea.

Isabel scutură din cap.

– El nu știe asta.

– Ba da, Isabel. Știe. Are nevoie numai de timp.

– De cât de mult timp?

– Nu știu. Însă nu va putea să se țină departe. Asta pot să-ți garantez.

Rămaseră foarte tăcuți minute lungi, cu sunetul greierilor pe fundal. Isabel cugetă la povestea lui Rock și la propriul timp petrecut cu Nick.

Toată viața ei se temuse să ia ce își dorea de teama eșecului. Îi fusese teamă să plece de la Townsend Park și să înfrunte bârfele stârnite de tatăl ei; îi fusese frică să îl trimită pe James la școală de teamă ca să nu devină ca tatăl ei. Și îi fusese frică să îl iubească pe Nick de teamă să nu se piardă pe ea.

Acum însă – fără el – era pierdută oricum.

Dar avea o şansă să îndrepte totul. Să facă să fie totul bine. Să aibă viaţa la care începuse să viseze. Tot ce trebuia să facă era să întindă mâna şi să o ia.

Să îl ia pe el.

Se ridică în picioare, uitându-se în jos la Rock.

– Vreau să mă duc după el.

Sprâncenele lui Rock se ridicară brusc.

– Acum?

– Acum. Unde este?

– La jumătatea drumului spre Londra, îmi închipui.

Londra.

Ea încuviinţă din cap.

– Atunci Londra să fie.

El se ridică.

– Şi eu te voi însoţi.

Isabel scutură din cap.

– Nu. Trebuie să fac asta singură.

El o pironi cu privirea.

– Isabel. Nick îmi va lua capul dacă te las să călătoreşti de una singură la Londra.

– Voi fi bine. Voi merge cu diligenţa.

Perspectiva ridicolă îl făcu pe Rock să râdă.

– Mă va ucide fără să se gândească de două ori dacă te las să faci asta.

– De ce? Multe fete vin aici cu diligenţa.

– Da. Ei bine, acum eşti Lady Nicholas St. John, cumnata marchizului de Ralston. Nu poţi călători cu diligenţa.

Conversaţia o făcea să piardă timp valoros. Încuviinţă, ca să grăbească lucrurile.

– Prea bine. Cum sugerezi să călătoresc?

– *Noi* vom închiria o trăsură cu şase cai mâine-dimineaţă.

– Dar nu vom fi acolo decât peste câteva zile!

El oftă.

– Dacă ne oprim numai să schimbăm caii, vom fi acolo în două zile şi jumătate. Diligenţa ne va lua patru zile cel puţin.

Chipul Isabelei se lumină.

– Atunci escorta ta este foarte apreciată, bunule domn.

Rock se uită la cer.

– O să mă jupoaie pentru asta.

Ea surâse.

– Nu şi dacă reuşesc să îl cuceresc din nou. În cazul acesta, îţi va fi recunoscător pe veci. Se întoarse şi urcă scările, nerăbdătoare să se pregătească pentru călătorie. Când mai avea câteva trepte până sus, se întoarse. Aşteaptă! Unde mergem odată ce ajungem la Londra?

Rock nu ezită.

– Mergem la Casa Ralston. Vei avea nevoie de ajutorul marchizei.

Capitolul 22

– Ar trebui să te omor pentru că m-ai forţat să fac asta.

– Probabil. Însă nu o vei face. E numai vina ta că te-ai întors la Londra. Dacă eram în locul tău, aş fi stat departe tot restul verii.

– De unde să fi ştiut eu că Callie dă un bal în cinstea verii?

Nick luă o gură mare din paharul cu scotch pe care îl ţinea în mână, oprindu-se să se încrunte la fratele său. Gemenii stăteau în biroul lui Ralston, în timp ce orchestra din grădinile din depărtare începea să îşi acordeze instrumentele. În mai puţin de o oră, jumătate din elita Londrei – jumătatea care mai rămăsese în oraş în luna iulie – urma să fie în grădini. Nick se foia în ţinuta sa formală.

– Cine a mai auzit măcar de un bal al verii?

– Callie s-a gândit că e o modalitate bună de a o ţine pe Juliana în atenţia publicului, răspunse Ralston, refuzând să muşte din momeala fratelui său. Ţin să îţi amintesc că sora noastră suferă de pe urma unei reputaţii cam nefericite.

Nick mârâi în paharul său.

– Din nici un alt motiv în afară de acela că mama noastră a fost o...

– Da. Ei bine, societății nu pare să-i pese foarte mult despre ce și cum.

Ralston se aplecă să mai toarne din lichidul auriu în paharul lui Nick.

– Callie e fericită că ești aici, Nick. La fel și Juliana. Încearcă să te simți bine astă-seară.

Să se simtă bine...

De parcă asta era posibil.

Trecuseră cinci zile de când o părăsise pe Isabel și nu se simțise bine nici o clipă în tot acest timp. Se îndoia amarnic că, dacă urma să petreacă noaptea într-o grădină întunecoasă cu domnișoare din Londra cu zâmbete afectate și cu mamele lor zgomotoase, asta urma să se schimbe.

Într-adevăr, era destul de sigur că o noapte petrecută într-o grădină întunecoasă avea să îl facă să se gândească la Isabel. Și mai era foarte sigur că dacă petrecea noaptea dansând cu femei care nu erau Isabel, urma să înnebunească.

– E ceva ce trebuie să știi.

Nick își îngustă privirea.

– Ce anume?

– Încă ești socotit o partidă foarte valoroasă. Cred că multe dintre femeile care sunt aici în seara asta vin pentru tine.

– Sunt însurat.

– Informația asta nu a fost făcută publică, după cum știi. Firește, aș fi zis că ar fi trebuit să împărtășești fratelui tău schimbarea statutului tău civil înainte să te întorci înapoi la Londra, furios la culme.

Nick îi spuse fratelui său exact ce să facă cu gândul acela. Ralston se lăsă pe spătarul scaunului.

– Aș spune că oricine te considera pe tine drept fratele cu purtări alese va avea parte de o surpriză în seara asta.

Nick se ridică atunci, cuprins de o furie irațională.

– Atunci poate o să plec, să vă scutesc pe voi toți de neplăcerea de a-mi suporta compania.

– Stai jos, tâmpit ridicol.

Nick se înălță deasupra fratelui său.

– Mai spune-mi o dată așa.

Ralston roti încet scotch-ul din pahar.

– Nu am de gând să mă lupt cu tine în biroul meu, în ținuta formală. Callie mi-ar lua capul.

Răspunsul calm al lui Ralston îi tăie cheful lui Nick, care se așeză din nou, aplecându-se în față și lăsându-și capul în mâini, frecându-și chipul de parcă și-ar fi putut șterge frustrarea. Când ridică ochii, fratele său îl privea plin de înțelegere.

– Ți-a făcut-o bine, frate.

Era pentru prima dată când aducea vorba de Isabel, în afară de conversația scurtă, concisă, în timpul căreia Nick își anunțase căsătoria, iar acesta din urmă știu că putea ignora cuvintele și geamănul său avea să îi lase spațiul de care avea nevoie.

Dar el nu vru să le ignore. Voia să vorbească despre ea... de parcă cuvintele ar fi adus-o mai aproape. *De parcă ar fi putut să o facă să îl iubească.*

Ignoră durerea care se ivi din pricina cuvintelor.

– Ea e... incredibilă.

Ralston nu răspunse. Doar ascultă. Nick începu să vorbească, mai mult pentru sine decât cu fratele său.

– Are atâta putere în ea, ca nici o persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Atunci când crede în ceva sau când luptă pentru ce e al ei – e o regină. Nu seamănă deloc cu femeile pe care le știm noi. Dacă e ceva ce trebuie făcut, ea îl face. Ridică privirea. Prima dată când am sărutat-o purta pantaloni.

Ralston schiță un zâmbet cu un colț al gurii.

– Au un farmec deosebit când poartă pantaloni.

– Dar e și blândă. O nesiguranță adânc înrădăcinată care mă face să vreau să o protejez cu tot ce am. Își frecă maxilarul cu o mână gândindu-se la ea. Și e și atât de frumoasă. Cu ochii aceia căprui... ochi în care ai putea pur și simplu să te pierzi...

Își pierdu șirul vorbelor gândindu-se la ea. Fiindu-i dor de ea.

– O iubești.

Nick întâlni privirea cunoscătoare a geamănului său.

– Mai mult decât aș fi crezut că e posibil.

Ralston se lăsă pe scaun.

– Și atunci de ce ești aici și bei scotch la mine în birou?

– Pentru că ea nu mă iubește.

– Prostii.

Cuvintele veniră repede şi sincere. Nick scutură din cap.

– Apreciez încercarea, Gabriel, însă te asigur. Isabel nu mă iubeşte.

– Bineînţeles că te iubeşte, răspunse celălalt hotărât, de parcă ar fi putut să împlinească asta doar fiind marchizul de Ralston.

– Ba nu.

– Ele ne iubesc mereu.

Nick pufni în râs la auzul declaraţiei.

– Da, ei bine, poate că *ele* te iubesc mereu pe *tine*. Însă aceasta *nu* mă iubeşte pe *mine*.

– Păi atunci trebuie să o faci să te iubească.

El scutură din cap încă o dată.

– Nu. Nu mai încerc să fac femeile să mă iubească. Mi-am petrecut toată viaţa alergând după femei care clar nu erau îndrăgostite de mine. Mi-am învăţat lecţia.

Ralston îi aruncă o privire directă.

– Aici nu vorbim de alergat după vreo femeie. Ea e *soţia* ta! Pe care, într-adevăr, o iubeşti.

Dumnezeule, chiar o iubea.

Nu mai simţise nimic ca durerea care explodase în el când o auzise declarând că se căsătorise cu el din datorie şi nu din dragoste, însă durerea asta nu părea să îi diminueze sentimentele pentru ea. Îşi trecu degetele prin păr.

– Nu are nevoie de mine.

Ralston surâse încrezut.

– Trăieşti cu o impresie greşită dacă crezi că e treaba lor să aibă nevoie de noi. Din experienţa mea, lucrurile stau mai mereu invers. Se uită la ceas. Un om mai înţelept ca mine mi-a spus odată că, dacă ar fi fost un dobitoc şi ar fi pierdut-o pe singura femeie pe care şi-a dorit-o vreodată, ar duce-o la primul vicar şi apoi ar lăsa-o grea.

Nick tresări la auzul cuvintelor şi la amintirea care veni odată cu acestea.

– Deja m-am însurat cu ea.

– Atunci treaba e pe jumătate făcută.

Nick se încruntă.

– Urăsc când ai dreptate.

Ralston rânji.

– Cum rareori greşesc, îmi închipui că asta este o problemă pentru tine.

Nick se gândi la ce opţiuni avea. Se căsătoriseră, pentru numele lui Dumnezeu. Nu putea să stea departe de ea pentru totdeauna. Chiar nu voia să stea departe de ea. Voia să se urce pe cal şi să gonească înapoi în Yorkshire, să o prindă de umeri şi să o zgâlţâie. Şi apoi voia să o răpească şi să o ducă la vechea cetate de piatră şi să facă dragoste cu ea până îl primea înapoi. După care dorea să îşi petreacă restul vieţii făcând-o fericită.

Dacă nu îl putea iubi acum, poate că, într-o bună zi, avea să înveţe să o facă. Dar nu urma să îl iubească niciodată dacă rămânea la Londra.

Avea nevoie de ea.

Ridică privirea hotărât.

– Mă întorc la Yorkshire.

Ralston se lovi cu o palmă peste coapsă.

– Excelent! anunţă el din picioare. Însă înainte, trebuie să iei parte la balul ăsta nenorocit, altfel soţia mea nu mă va ierta niciodată.

Nick se ridică şi el, simţindu-se înviorat de decizia sa.

Urma să se ducă la bal. Şi apoi avea să se ducă la soţia lui.

– Nick!

El se întoarse dinspre masa cu răcoritoare, unde îşi turna nişte limonadă, dorindu-şi să fi fost scotch, şi o văzu pe cumnata lui care se apropia de el. Făcu o plecăciune elaborată.

– Lady Ralston, zise el, ce petrecere! Ce succes! Eşti, fără îndoială, cea mai bună amfitrioană din oraş!

Callie râse şi îşi coborî vocea.

– Să nu te audă Lady Jersey. Nu ne va mai invita *niciodată* la Almack.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Iar asta ar fi mare păcat.

Ea zâmbi larg.

– Mă bucur să te văd. Ralston mi-a spus că eşti în oraş, însă nimic mai mult. Zâmbetul îi pieri. Cum o mai duci?

Nick cugetă la tonul serios al lui Callie pentru un moment mainte să spună:

– S-ar părea că fratele meu ți-a spus destule. Zâmbi la vederea roşeții grăitoare a lui Callie. Sunt mult mai bine acum decât eram cu câteva ceasuri în urmă.

Ea ridică din sprânceană.

– Nu balul te-a făcut să te simțiți mai bine?

Nick râse de absurditatea afirmației.

– Nu, milady.

Ea i se alătură râzând în timp ce sora lui se apropia, cu un zâmbet fericit pe chip. Când el se aplecă să îi sărute mâna, Juliana zise:

– Nu-mi vine să cred că nu ştiam că te-ai întors în oraş! Ce fel de frate nu îşi caută sora *immediatamente?*

Nick zâmbi într-un colț al gurii auzind-o pe Juliana presărând italienisme.

– Unul foarte rău, într-adevăr.

– Trebuie să ne vizitezi mâine, nu?

El clătină din cap.

– Mă tem că nu pot. Trebuie să plec din oraş din nou în zori.

Juliana schiță o strâmbătură perfectă.

– Dar de ce? Abia dacă ne-ai salutat!

El se eschivă, nedorind să împărtăşească vestea căsătoriei sale cu sora lui deloc subtilă într-un decor aşa public.

– Am nişte treburi extraordinar de importante de care trebuie să mă ocup, zise el, însă te asigur că vei fi foarte mulțumită de rezultate odată ce călătoria mea se va sfârşi.

– Păi bine. Sper că implică un cadou extravagant, îl necăji Juliana, atenția mutându-i-se spre un loc de după umărul lui Nick. Callie, ea cine e?

– Cine? se ridică Callie pe vârfuri, urmărind privirea Julianei.

– Şşşt! dădu Juliana din mână. Vreau să aud când o anunță.

Nick îşi dădu ochii peste cap şi se întinse după o tartă, abia băgând de seamă că cele două femei rânjeau ca nişte nebune.

– Lady Nicholas St. John.

Tăcerea se aşternu peste mulțime, şi Nick încremeni. Fără îndoială că nu auzise bine. Se întoarse încet spre scara care dădea în grădini, pe unde oaspeții intrau la bal.

Acolo, splendidă în cea mai uluitoare rochie stacojie pe care o văzuse vreodată, stătea Isabel.

Ce căuta aici?

El nu îşi putu lua ochii de la ea; o mică parte din el credea că poate o invocase el. Că ea nu era de fapt aici. La Londra. În grădina fratelui său.

Juliana îl împunse într-o coastă cu un deget lung şi osos.

– Nick, nu fi *un idiota*. Nu vezi că e îngrozită? Trebuie să te duci la ea.

Vorbele îl puseră în mişcare şi porni spre soția lui, mai întâi mergând, dar descoperi că îi lua prea mult timp. Aşa că începu să alerge spre ea. Ceea ce avea cu siguranță să provoace un scandal, însă lui chiar nu îi păsa. Avea să îi ceară iertare lui Callie mai târziu.

Pentru că tot ce îşi dorea să facă era să ajungă la Isabel. Şi să o atingă. Şi să confirme că nu era, de fapt, nebun. Că ea era cu adevărat acolo. Că venise într-adevăr după el.

Era şi un avantaj când alergai la un bal; mulțimea şocată avea tendința să se dea din calea ta, şi el fu la baza scărilor în câteva secunde, sărind pe trepte să o întâmpine. Ea îl privi tot drumul, ochii ei căprui deschişi larg de emoție, de surpriză şi de tulburare, şi de ceva ce nu îndrăznea să numească.

Odată ajuns acolo, la câțiva centimetri de ea, se opri, sorbind-o din priviri. O urmări cum trage aer adânc în piept, sânii ridicându-i-se minunat de sub marginea rochiei de mătase pe care o purta.

– Milord. Făcu o reverență adâncă şi şopti: Mi-a fost dor de tine.

Când îi întâlni în sfârşit privirea, el văzu adevărul cuvintelor ei.

– Şi mie mi-a fost dor de tine.

Întinse mâna după ea, însă înainte să o poată atinge, gestul îi fu oprit de cineva care îşi dregea glasul cu fermitate.

– Nicholas, zise Gabriel de aproape, rostind cuvintele încete, dar clar, poate că ar trebui să îți escortezi soția înăuntru?

Isabel roși și se uită în jos, la mulțimea care îi privea cu o curiozitate arogantă. El își încleștă pumnii să nu o atingă și spuse:

– Da, bineînțeles. Milady?

Intrară în casă tăcuți, trecând de un rând de oaspeți curioși care așteptau să le fie strigate numele și vădit dezamăgiți că pierduseră ceea ce părea a fi știrea serii.

Trăgând-o în prima odaie la care ajunseră, Nick închise ușa în urma lor și o zăvorî să își asigure intimitatea. Se aflau în bibliotecă, luminată de un singur sfeșnic ce ardea pe polița șemineului.

El o îndrumă spre de peticul de lumină și o sărută, cu putere și disperat după gustul ei – atingerea ei – fără de care stătuse prea mult. Îi acapară gura, furându-i suflarea. Ea îi răspunse fiecărei dezmierdări, fiecărei mângâieri, și atunci când își oftă plăcerea, el o gemu pe a lui. După câteva momente lungi, intense, buzele lui se domoliră și potoli sărutul, dezmierdându-i buza de jos cu limba, sfârșind momentul într-un mod infinit mai duios decât începuse.

Își așeză fruntea pe a ei și spuse:

– Bună.

Ea surâse, sfioasă.

– Bună.

– Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine. Mi-a fost dor de atingerea ta. Mi-a fost dor de mirosul tău... numai de flori de portocal și Isabel. Însă cel mai mult, mi-a fost dor de *tine*.

Ea îi atinse buzele, stăvilindu-i puhoiul de cuvinte.

– Nick, șopti ea și într-un cuvânt se afla o mare de tămăduire.

– Ai venit la Londra.

– Da.

– De câtă vreme ești aici?

– De trei zile.

Trei zile și nimeni nu îi spusese.

– Gabriel o să plătească pentru că mi-a ascuns asta.

– L-am implorat să nu-ți spună. Nu eram pregătită. Voiam să fiu frumoasă pentru tine.

El scutură din cap.

– Tu eşti mereu frumoasă pentru mine. Ea îşi lăsă capul în jos, iar el îi ridică bărbia cu un deget. Mereu, Isabel. În doliu, în pantaloni bărbăteşti, în mătase... în absolut nimic. Tu eşti mereu frumoasă pentru mine.

– E ceva ce trebuie să îți spun.

Făcu o pauză, iar el aşteptă. În cele din urmă, trase aer adânc în piept să se liniştească.

– Te iubesc.

El închise ochii la auzul cuvintelor, cuvinte pe care îşi dorise cu atâta disperare să le audă. Când îi deschise, ea îl privea neliniştită.

– Nu trebuie să spui asta.

Isabel făcu ochii mari.

– Ba da. Trebuie.

Nick clătină din cap.

– Nu, dragostea mea. Nu trebuie.

Ea făcu un pas înapoi, cu o voce fermă şi neşovăitoare.

– Nicholas St. John. Ascultă-mă. Te iubesc. Te iubesc mai mult decât aş fi crezut că e posibil să iubesc pe cineva. Te-am iubit în ziua nunții noastre. Şi în ziua de dinainte. Şi în cea de dinaintea ei. Am spus ce-am spus pentru că mi-era teamă că dacă îți spuneam adevărul, m-ai fi părăsit într-o zi şi aş fi rămas tristă, singură şi cu inima frântă din pricină că nu erai cu mine. O podidiră lacrimile şi le şterse în vreme ce continua: Însă faptul că nu ți-am spus că te iubesc nu m-a făcut să te iubesc mai puțin. Şi tu ai plecat oricum. Iar eu am rămas tristă şi singură, şi cu inima frântă. Aşa că am venit aici. Pentru că nu pot trăi fără ca tu să ştii că te iubesc. Pentru că nu vreau să te gândeşti că eşti mai puțin decât eşti. Adică un om care merită pe cineva mult, mult mai bun decât mine.

Se opri, suflând greu, copleşită de emoție. Îi întâlni privirea şi acolo, în adâncul ochilor lui albaştri, îl văzu pe acel Nick pe care crezuse că îl pierduse în dormitorul ei cu vorbele acelea nătângi. Nu ştia ce să îi spună să îl recâştige. Aşa că rosti cuvinte care îi veneau din inimă.

– Am venit la Londra să îți spun că te iubesc. Te rog. Trebuie să mă crezi.

El făcu un pas către ea, ridicându-i bărbia cu un deget, şi vorbi din inimă.

– Nu te voi mai părăsi niciodată, Isabel. Îmi pare atât de rău că am făcut-o. Mă întorceam. Jur.

Sărutarea pe care o aşeză pe buzele ei era delicată şi amețitoare, şi era ecoul promisiunii din vorbele lui. Lacrimile începură să curgă din nou din ochii ei când el îşi înălță capul.

– Ai plecat înainte să pot să repar totul.

El o trase în brațele lui.

– Ştiu. Iartă-mă.

Ea vorbi, cuvintele răsunând înăbuşite la pieptul lui:

– Voiam să repar totul, Nick.

– Ştiu.

– M-am gândit că te-ai hotărât să nu mă mai iubeşti.

El se trase atunci înapoi să îi întâlnească privirea îngrijorată.

– Nu, Isabel. Dumnezeu mi-e martor, te iubesc acum mai mult ca înainte.

Ea îi oferi un surâs înlăcrimat.

– Bine. Mă gândeam să ți-o trimit pe Volupta ca semn de împăcare, dar era prea grea.

El zâmbi.

– Aş dori-o mai degrabă pe cea adevărată.

O sărută din nou, dezmierdând-o adânc până când răsuflară amândoi greoi. Când se opriră, Isabel îşi înfăşură brațele pe după gâtul lui, iar el îi aruncă o privire neobrăzată.

– Rochia asta e incredibilă.

– Îți place? se alintă ea ca o felină şi el mârâi.

– De unde o ai? îi şopti cuvintele în locul unde gâtul şi umărul i se întâlneau.

– Callie a trimis-o pe croitoreasa ei. N-am avut decât o pretenție.

Nick o sărută deasupra sânilor.

– Mmm?

Ea suspină când degetele lui mari dădură de vârfurile sânilor pe sub stofă.

– Să fie roşie.

El îşi ridică capul, cu pasiune în privire.

– E superbă. Mi-ar plăcea să o dau jos de pe tine ca să o pot admira mai bine.

Ea chicoti când o tachină.

– Nu, Nick. Trebuie să ne întoarcem la bal. Şi aşa am provocat un scandal incredibil. Isabel se trase din braţele lui. Crezi că are să ne ierte vreodată Callie? I-am distrus balul!

El râse de îngrijorarea ei.

– Isabel, dacă ştiu ceva despre cumnata mea, atunci e că ne va fi veşnic recunoscătoare pentru că am provocat un asemenea scandal la balul ei. Va fi etalonul pentru toate balurile care vor urma la conacul Ralston, Dumnezeu de aibă milă de sufletul fratelui meu. Îi dădu la o parte o şuviţă care atârna pe obraz. Însă dacă vrei să ne întoarcem la bal, ne întoarcem la bal.

Ea îi oferi un mic zâmbet.

– Mărturisesc că mi-ar plăcea să mă întorc la bal, dragostea mea. Din două motive, dar mai ales ca să dansez cu soţul meu.

– Uite o idee foarte bună. Ochii i se întunecară. Mi-ar plăcea tare mult să mă vadă toată lumea dansând cu soţia mea.

Cu un ultim sărut furat îşi croiră drum înapoi pe coridoare şi afară pe terasă, unde zeci de ochi îi depistară imediat. Isabel îi strânse mâna lui Nick.

– Se uită toţi la noi.

El îi ridică mâna, sărutându-i degetele prin mătasea mănuşii înainte să se aplece spre ea să îi şoptească:

– Încearcă cu toţii să calculeze cât timp am stat înăuntru.

Ea se întoarse spre el nedumerită.

– De ce oare?

Nick ridică din sprâncene. Isabelei i se tăie răsuflarea, acoperindu-şi râsul cu o mână.

– Nu!

El râse, iar ei i se tăie răsuflarea la cât de chipeş era. *Şi era al ei.* La fel cum ea era a lui.

Coborâră treptele spre grădina din spate ţinându-se de mână, când cineva îi strigă:

– St. John!

Nick se opri, trăgând-o pe Isabel lângă el în timp ce un bărbat se apropia de ei. Era înalt şi tare chipeş, cu haina perfect croită

şi cizmele perfect lustruite. Avea cu el un baston cu mâner de argint, pe care îl mişca uşor afectat, mai mult ca sigur menit să nu îl socotească cei din jur mai mult decât un dandy înstărit.

Se opri în faţa lor, iar Nick îi strânse mâna Isabelei.

– Densmore.

Isabel făcu ochii mari. *Acesta* era Densmore? Bărbatul acesta chipeş, cu veşminte excepţional croite şi un surâs ridicol era acel Densmore de care se îngrijoraseră atât?

Densmore făcu o plecăciune scurtă, întorcându-se spre Isabel.

– Vai, Lady Isabel...

– Nicholas, îl corectă ea.

– Iertaţi-mă, ce?

– Dacă eu sunt cea căreia vă adresaţi, milord, atunci socotesc că numele pe care îl căutaţi este *Lady Nicholas*.

Simţi aprobarea lui Nick. Densmore privi când la soţ, când la soţie, surprins.

– Ce lovitură!

Ah, da. Cu adevărat prietenul tatălui ei.

Isabel îi aruncă cel mai fermecător zâmbet al ei.

– Vă asigur că nu încerc să vă lovesc.

Nick încuviinţă din cap cu seriozitate prefăcută.

– Soţia mea nu se îndeletniceşte cu lovitul, Densmore.

– Ei bine, nu când vine vorba de străini, cel puţin, adăugă ea băgând de seamă cum se iveşte gropiţa din obrazul soţului ei.

Cât adora gropiţa aceea. Trebuia să îi spună şi lui asta.

Densmore rămase tăcut o clipă.

– Ei bine, spuse el. Asta se potriveşte de minune!

Nick o strânse pe Isabel de mână din nou.

– Cu siguranţă aşa cred şi eu.

– Nu, St. John. Vreau să spun – te poţi ocupa dumneata de treburile Contelui Risipitor acum! Oricum nu am vrut niciodată responsabilitatea asta afurisită. Îşi coborî vocea până la o şoaptă conspirativă: Nu pot să suport treburile astea.

– Nu ne-am fi dat seama, zise Isabel sec, provocând un rânjet soţului ei.

Densmore clătină din cap, fără să asculte.

– Excelent! îl bătu pe Nick pe umăr. Ce-ai spune dacă l-aş trimite pe omul meu mâine, să discutaţi amănuntele? Cum sună asta? Destul de fantastic aş spune eu! Făcu o pauză. Păcat de tatăl dumitale, Lady Nicholas. Ăa... Condoleanţele mele.

Şi fără să mai aştepte un răspuns, Densmore plecă, lăsându-i pe Nick şi pe Isabel să îl urmărească uimiţi cum dispare în mulţime. În sfârşit, Nick se întoarse spre ea.

– Se pare că am moştenit problemele de la Townsend Park.

Isabel zâmbi de dezamăgirea lui prefăcută.

– Cum vei putea oare trăi cu aşa ceva?

– E dificil să îmi imaginez.

Nick îi ridică mâna, trecând uşor cu buzele peste degetele ei, acoperite de mănuşă.

– Prostii. Ne adori.

Se uită la ea, şi privirea i se îndulci, iar ea simţi cum i se taie răsuflarea văzând emoţia din adâncul ochilor lui albaştri frumoşi.

– Adevărat. Aşa este.

Era atât de aproape. Ar fi putut să se întindă numai şi să îl sărute...

Nu. Nu ar fi fost deloc cuviincios.

Cât mai era până puteau să plece de la balul ăsta stupid?

Înţelegerea se ivi în ochii lui Nick. Se dădu mai aproape.

– Curând, şopti el cuvântul dulce şi păcătos, şi plin de promisiuni. Pentru moment, ai vrea să dansezi, frumoasa mea?

Ea nu putu împiedica roşeaţa plăcerii să i se răspândească în obraji.

– Da, te rog.

O conduse în mulţimea de dansatori, valsând prin grădină. După un timp, el băgă de seamă surâsul tainic de pe chipul ei şi o întrebă:

– La ce te gândeşti?

– Mă gândesc la cel de-al doilea motiv pentru care am vrut să mă întorc la bal.

Nick ridică o sprânceană.

– Acesta fiind?

– Să le arăt tuturor acestor domnişoare care citesc *Pearls and Pelisses* că lordul acesta a fost cucerit de-a binelea.

Râsul lui răsună zgomotos, iar felul în care o strânse în brațe atrase atenția cuplurilor din jurul lor.

Aveau să fie subiect de bârfe și la câteva luni după seara asta. Și urma să fie și mai rău când aveau să descopere că Isabel era fiica Contelui Risipitor... care ar fi trebuit să fie în doliu.

Însă când râdea și dansa în brațele puternice ale acestui bărbat care o iubea... pur și simplu nu putea să îi pese. Iar când el se aplecă și îi șopti blând în ureche...

Ei bine, erau lucruri mai rele pe pământ decât scandalul provocat de dragoste.

Epilog

Este foarte important, dragi cititoare, să învățați această lecție finală:

Odată ce lordul dumneavoastră a fost prins de-a binelea, va fi datoria dumneavoastră să vă asigurați că are cuibul vieții bine aranjat cu pene, căci burlăcia nu este pentru bărbații cu scopuri cinstite și serioase. Într-adevăr, căsnicia și copiii, și plăcerile care vin odată cu acestea sunt dovada unei vieți bine trăite.

Iar lorzii noștri, aceşti bărbați ca nişte stâlpi, atent selectați și expuși pentru beneficiul dumneavoastră în paginile acestea, vor avea nevoie de mirese capabile să îi iubească, să îi cinstească și să îi prețuiască în toate felurile în care o merită.

Pearls and Pelisses
Iunie 1823

– A fost o nuntă frumoasă.

– Într-adevăr, a fost.

Nick aşeză o sărutare dulce pe locul unde gâtul şi umărul Isabelei se întâlneau în timp ce îi desfăcea şirul lung de nasturi al rochiei, trimițând veşmântul grămadă la picioarele ei atunci când îşi înfăşură brațele în jurul ei şi o trase la el, cu o mână rătăcind în sus pe trupul ei, să îi cuprindă un sân.

– Însă nu la fel de frumoasă ca tine.

Ea râse la auzul cuvintelor, rezemându-se de el cu un suspin, lăsându-i libertatea de a o mângâia.

– Fireşte că a fost. Lara strălucea. Şi Rock... nu l-am mai văzut niciodată aşa de fericit.

Nick făcu o pauză, cugetând la cuvinte înainte să îşi aşeze buzele pe gâtul ei încă o dată.

– Mmmm...

Îi prinse lobul urechii între dinți, muşcându-l uşor până ea tremură în braţele sale, trăgându-se de lângă el râzând. El o prinse de el, sărutând-o lung înainte să îşi ridice capul, cu nelinişte în privire.

– Îţi pare rău că nu am avut o nuntă cum se cuvine?

Trecuseră două luni de când Isabel plecase la Londra să îl ia pe Nick şi să dea căsniciei o nouă şansă. Şi fusese un adevărat paradis. Locuiau la Townsend Park, cu toate că Nick sugerase să viziteze moşia lui de la ţară în toamnă – era aproape de Eton, şi i-ar fi dat Isabelei prilejul să fie mai aproape de James în primul lui semestru la şcoală.

Înainte să părăsească Londra, Nick îşi asumase responsabilitatea legală pentru Park – spre marea uşurare a vicontelui Densmore – aşadar, Casa Minerva era bine îngrijită şi atât cât se putea de sigură. Femeile din casă prosperau, fiind convinse că siguranţa lor nu era primejduită în mâinile lui Nick, iar Rock şi echipa de paznici deveniseră o parte din gospodărie. Li se mai alăturaseră încă două fete în cele câteva luni de la căsătoria lor, iar Nick îi îngăduise bucuros Isabelei să îşi continue munca.

Mulţumită, ea îşi înfăşură braţele pe după gâtul lui şi îl sărută profund.

– Nu regret nunta noastră deloc. Atâta timp cât îmi promiţi că vom avea o căsnicie adevărată.

– Şi o căsnicie adevărată să fie, zise el ridicând-o în braţe şi purtând-o până la patul lor.

Odată acolo, îşi strecură o mână în sus pe interiorul piciorului ei, ridicându-i cămăşuţa de mătase. Cum ai aprecia-o până acum?

Ea se făcu a se gândi la întrebarea lui, iar el o muşcă uşor de umăr drept pedeapsă. Ea scânci râzând până când mâna lui dezmierdă în sus pe coapsa, jucându-se cu pielea moale de acolo până când râsul se stinse într-un oftat. El îi urmări cu privirea trupul şi cămăşuţa care i se lipea de forme, observând absenţa corsetului.

– Eu, unul, cred că merge foarte bine, zise el. Sunt fericit mai ales că te-ai decis să îmi împărtăşeşti în sfârşit părerea şi să renunţi la corset.

Ea îi surâse cu un zâmbet mic, tăcut.

– Nu în întregime din cauza părerilor tale despre corset, Nick. Va trebui să stau fără el o vreme. Câteva luni, măcar.

El făcu o pauză când pricepu.

– Vrei să spui...

Ea încuviință din cap. Mâna lui urcă mai sus, așezându-se pe ridicătura abia vizibilă a pântecelui ei.

– Un copil, zise el și adorația din vocea lui era de netăgăduit.

Își așeză și ea mâna acolo, împletindu-și degetele cu ale lui.

– Și eu am fost destul de surprinsă, spuse ea. A fost nevoie de Jane, Kate și Gwen să mă convingă că era adevărat.

El chicoti.

– Ca de obicei, femeile din Casa Minerva știu totul înaintea mea.

Ea i se alătură într-un râs intim.

– Te uimește asta?

– Chiar deloc.

Nick o sărută, punând capăt conversației, mângâierea-i adâncă și profundă lăsându-i pe amândoi fără suflare. Ea urcă cu mâinile pe pieptul și pe umerii lui, încleștându-și degetele în părul lui moale și suspinându-și plăcerea în gura lui pe măsură ce mâna lui cobora mai jos.

– Nick, șopti ea, te iubesc.

El îi zâmbi.

– Știu.

Iar ea era mulțumită că știa.

MIHALACHE
CORINA